

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

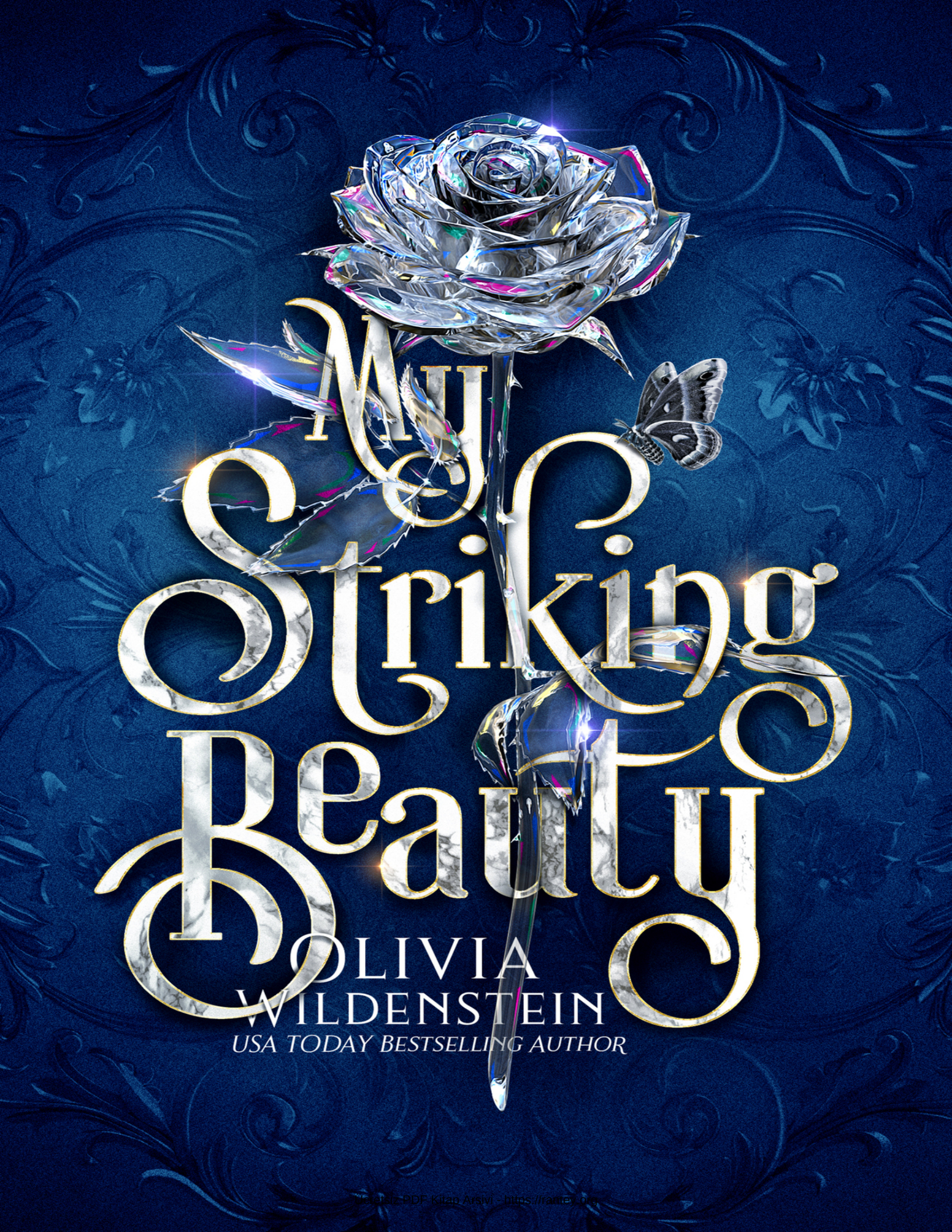
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

My Striking Beauty

OLIVIA
WILDENSTEIN
USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

My Striking Beauty

İçindekiler

Önsöz

1. [Elektra](#)
2. [Elektra](#)
3. [Elektra](#)
4. [Electra](#)
5. [Electra](#)
6. [Cillian](#)
7. [Electra](#)
8. [Electra](#)
9. [Cillian](#)
10. [Electra](#)
11. [Electra](#)
12. [Cillian](#)
13. [Cillian](#)
14. [Elektra](#)
15. [Elektra](#)
16. [Cillian](#)
17. [Elektra](#)
18. [Cillian](#)
19. [Elektra](#)
20. [Electra](#)
21. [Electra](#)
22. [Cillian](#)
23. [Elektra](#)
24. [Cillian](#)
25. [Electra](#)
26. [Cillian](#)
27. [Electra](#)
28. [Cillian](#)
29. [Electra](#)
30. [Cillian](#)
31. [Elektra](#)
32. [Cillian](#)
33. [Elektra](#)

34. [Cillian](#)
35. [Electra](#)
36. [Electra](#)
37. [Electra](#)
38. [Cillian](#)
39. [Elektra](#)
40. [Cillian](#)
41. [Elektra](#)
42. [Elektra](#)
43. [Reeve](#)
44. [Reeve](#)
45. [Elektra](#)
46. [Electra](#)
47. [Electra](#)
48. [Reeve](#)
49. [Electra](#)
50. [Electra](#)
51. [Reeve](#)
52. [Electra](#)
53. [Elektra](#)
54. [Electra](#)
55. [Electra](#)
56. [Electra](#)
57. [Reeve](#)
58. [Electra](#)
59. [Electra](#)
60. [Reeve](#)
61. [Electra](#)
62. [Reeve](#)
63. [Electra](#)
64. [Reeve](#)
65. [Electra](#)
66. [Electra](#)

[Epilog](#)

[Teşekkürler](#)

[Sırada Ne Okuyacaksınız?](#)

[Olivia Wildenstein'in diğer eserleri](#)

[Yazar Hakkında](#)

Kitaplar asla insanları memnun etmeyi amaçlamamalıdır. Ayaklarınızın altındaki zemini sarsmalı, dünyayı bir kenara süpürmeli ve sizi tamamen içine çekmelidir.

Düş bakalım, ben yanıdayım.

Önsöz

Reeve

Kuşlar alçaktan uçuyor.

Sahil şeridinin üzerindeki gökyüzü açık olsa da, nem bulutları havayı normalden daha nemli hale getirmiş. Bir fırtına yaklaşıyor; kamp kurduğum ormanı sırlıslamak edecek bir fırtına.

Woody'yi daha zorlu bir zemine götürmem gerekiyor, yoksa bataklığa saplanıp öğleden sonraki vardiyamı kaçıırım.

Kamp sandalyemi ve taşınabilir mangalımı katlayıp bagaja yükledikten sonra, her şeyi içeri yerleştirmek için karavana doğru yöneldim; içerisi çok fazla eşya içermiyordu: birkaç tuvalet malzemesi, birkaç yedek kıyafet, en yakın arkadaşımın yaptığı pişmiş toprak bir heykel ve kıymetli yemek kitabı koleksiyonum.

Karavanın kapısını kilitlediğim sırada, ilk gök gürültüsü sesi çevredeki yaprak dökmeyen ağaçların yapraklarını ve iğnelerini titreştirdi.

Daha sıcak ve kuru iklimler arayışıyla güneye seyahat etmeyi aklımdan geçirdim, ama Kennebunkport'un beni kendine çeken bir yanı var. Boston'da hiç hissetmediğim bir şekilde burası bana ev gibi geliyor. Belki de bunun sebebi, anne ve babamın burada tanışıp, hayatlarını ve birçok başkasının hayatını mahveden örgüte katılmadan önce burada yaşamış olmalarıdır.

Motoru çalıştırdıktan sonra şarj kablosunu telefonuma takip en yakın yola çıkıyorum, benzin ve yiyecek almak için kasabaya doğru sağa dönüyorum, ardından yetenekli ama sabırsız bir şefin yanında aşçı yardımcısı olarak çalıştığım şık, liman kenarındaki lokantaya gidiyorum. Maaşlar berbat, ama deneyim paha biçilmez.

Doğrusunu söylemek gerekirse, en yakın arkadaşımın veda hediyesi sayesinde paraya ihtiyaım yok. Boston'dan sadece üzerimdeki kıyafetlerle ayrılmış olsam da, kısa süre sonra eşofmanımın içine sıkıştırılmış, küçük bir servet değerinde haplar buldum.

Benzin istasyonuna girdiğim anda ilk yağmur damlaları n camıma çarpıyor. şarjı henüz bitmemiş telefonumu alıp, depoma yakıt doldurmak için arabadan iniyorum. Birkaç dakika boyunca, son altı yıldır evim olarak adlandırdığım sahil kasabasını kasıp kavuran erken bahar fırtınasının gösterisini izliyorum.

Çevredeki dünya tamamen bulanıklaştığında, mesajlar için telefonumu kontrol ediyorum. Çok fazla mesaj almıyorum. Sadece içten ya da yarı zamanlı eğitmenlik yaptığım spor salonundan ara sıra bir mesaj geliyor; bu da kampımın mikroskobik banyosundan çok daha iyi.

Yeni bildirimlerin hiçbirine rastlamadığım için çok mutluyum.

Pompanın ucunu tekrar yerine taktım, sonra nakit ödeme yapmak için içeri koştum. Para stm beklerken, telefonum eşofmanımın arka cebinde titredi. Ekranda yanıp sönen isme bir bakış, vücudumu gerdi ve kulak zarlarımın uğuldamasına neden oldu.

Para stm almadan istasyondan çıktım, kalbim Tarian Hadez'in mülkünü gözetlerken neredeyse yakalanacağım zamanki gibi çılgınca çarpıyordu.

Telefonu aıyorum. "Hayes?"

"Reeve."

Adımın hıçkırarak söylenmesiyle kalbim birkaç kez durdu. "Ne oldu Hayes? Neredesin? Neden bu kadar gszsn?"

En yakın arkadaşımın sesi neredeyse fısıltıdan ibaret. "Seni seviyorum, Cook."

Eski kod adımın sesi omurgamı buz gibi kaplıyor, sırtımı döndüğüm geçmişi hatırlatıyor.

"Sadece şunu bilmenizi istedim, olur da... olur da..."

"Ya ne olursa olsun?" diye hırladım. "Quinn?" İstasyon vagonuna atlayıp kapımı sertçe kapattım. "Hayes?!"

"Buradayım."

Ama ben değilim. Seksen mil uzaktayım. "Şu pislik üvey kardeşim bu sefer ne yaptı acaba?"

Onun sessizliği ciğerlerimi buruyor.

"HAYES!" diye bağırdım.

"Seninle birlikte gitmeliydim." Sesi o kadar yürek burkan bir yumuşaklıkta ki, yumruğumu bir şeye, daha doğrusu *birine* , Trenton'a vurmak istiyorum.

"Neredesin?" diye sordular. Otoyola doğru hızla ilerlerken, neredeyse iki araca arkadan çarpıyor ve bir sıra posta kutusuna da hafifçe dokunuyordum.

Kamp aracımın hala takılı ve yan aynalarımın sağlam bir şekilde I-95'e kadar ulaşabilmem mucize gibi.

"Hayes, neredesin Allah aşkına?" diye bağırdım telefona.

Ön camıma vuran yağmur neredeyse sesini bastırıyordu ama mucizevi bir şekilde cevabını duyabiliyordum: "Annemden sonra saklandığım yer... öldükten sonra."

Babasının deposu. Eski balıkçılık ve avcılık malzemeleriyle dolu olan depo.

"Ne oldu?" diye homurdandım.

Sessizlik.

"Hayes, neler oldu böyle?"

Cevabımı ancak bir saat—ve çok fazla dakika—sonra, depoya vardığımda ve kan izlerini gördüğümde alıyorum. Sullivan Hayes'in deposunun kepenklerini hızla açıyorum, metal, sertleşmiş eklemlerim gibi gıcırıyor, sonra babasının paslanmış olta kamışlarının yanından geçip gidiyorum.

Duruyorum.

Dünya sessizleşiyor, buz ve ateş tenimin altında çarpışıyor, her şeyi içime çekiyorum; en iyi ve tek arkadaşım cenin pozisyonunda kıvrılmış, yanağı kendi kanına bulanmış halde yatıyor.

Bölüm 1

Elektra

Kollarım kaşınıyor, sinirden.

Malachi bu gece eve dönüyor.

Geçtiğimiz yıl boyunca halkımızı birleştirmek ve yeni bir konsey kurmak için dünyayı dolaşmakla meşgul olan Malachi.

Bir yıldır görmediğim Malachi.

Kadife kısa bluzumun geniş kollarının altına ellerimi sokup kaşıyorum. Kaşımaya devam ediyorum.

Tırnaklarımı küt tutsam da, sinirsel tikim bazen derimde çatlaklara neden oluyor. Neyse ki, büyülü kanım sayesinde neredeyse anında iyileşiyorum.

Düşünsenize, öz annem bir zamanlar damarlarımda dolaşan şeyin ölümcül bir enfeksiyon taşıdığına, eğer onu boşaltmazsa öleceğime beni ikna etmişti.

Onu aklımdan uzaklaştırmak için tekme attım, ellerimi kollarımdan çekip bar tezgahına yapıştırdım.

Bu gece, Lisa Bloom ve Tarian Hadez'in dejeneratif hastalıklara meydan okumak için yarattığı hayat kurtarıcı ilacı onurlandıran bir kutlama. Bencilce söylemek gerekirse, bu gecenin aynı zamanda kendi destansı aşk hikayemin başlangıcını da kutlamasını umuyorum.

Calanthe, tezahüre sıkı sıkıya inanıyor. Bunu bana neredeyse her gün hatırlatıyor. Her ne kadar bunu her dile getirdiğinde gözlerimi

devirsem de, kapalı kapılar ardında, umutlarımı ve hayallerimi fazlasıyla tezahür ettirdim: Malachi Hadez'in sonunda beni küçük kız kardeşinden daha fazlası olarak görmesi gibi.

Bu, Calanthe'nin kirpik diplerimi siyah kalemle doldurmasına ve cildime ışıltılı pudra sürmesine izin vermemin sebeplerinden biri. Ayrıca üzerimde açık bir bluz olmasının sebeplerinden biri de bu. Evet, uzun kollu ama kumaş göğüslerimin hemen altında bitiyor ve benim en iyi ve tek varlığım olarak gördüğüm şeyi, yani göbeğimi ön plana çıkarıyor; Calanthe ise birçok varlığım olduğunu savunuyor.

En yakın arkadaşım insan karakterini değerlendirmede pek objektif değil. Birini sevmek bunu yapar; algıyı çarpıtır ve eksiklikleri görmezden gelmenize neden olur.

Calanthe'nin sözlerini taklit ederek, "Bu gece fark edileceğim gece," diye mırıldanıyorum.

Milyonuncu kez, gala salonunun kemerli girişine doğru bakıyorum. İçeriye sürekli bir insan akışı olsa da, sarışın, mavi gözlü tanrım aralarında değil.

Sinirlerim yine bozuldu. Tırnaklarımın kollarımı çizmemesi için, Bloom ailesiyle bir saat erken geldiğimden beri yaslandığım demire tırnaklarımı vuruyorum.

"Gülümseyin."

Şaşkın yüzümde bir flaş patladı. Fiona, cep telefonunu mücevherli çantasına geri koyarken kıkırdadı; diş kaplamaları, kornealarını yakan kamera ışını kadar parlak bir şekilde parlıyordu.

"Ne halt ediyorsun, Fi?" diye homurdandım.

Donmuş çiçek vazolarına benzeyen, ancak aslında gül yapraklarıyla bezenmiş plastikten yapılmış alçak taburelerden birine oturuyor. "Sadece kelebekleri ölümsüzleştirmek istedim. Gergin olman çok tatlı. O da çok gergindi."

Doğal olarak aklıma hemen Malachi geliyor, ama Fiona'nın kastettiği kişi o değil.

Dişlerimi sıktım, onun müdahalesine duyduğum siniri bastırmaya çalıştım. Özellikle de dans hocasıyla kör randevuya çıkmam konusunda ne hissettiğimi gayet iyi bildiği halde.

"İki paloma," diyor kadın barmene. Barmen de kokteyl çalkalayıcısını başının üzerinden fırlatıp omzunun üzerinden

bakmadan yakalıyor.

Fiona, sirkte bir çocuk gibi alkışlayarak romantik kederlerimi dağıttı ve çenemi gevşetip alaycı bir gülümsemeye dönüştürdü.

"Fi, senin tutkusunun sadece kelime bulmacaları ve dansla sınırlı olduğunu sanıyordum. Ama şimdi anlıyorum ki barmenlik de seni cezbediyormuş."

Kalın İrlanda aksanıyla eğilerek mırıldandı: "Sorun barmenlikte değil, barmenin kendisinde. Onu beni eve götürmeye zorlar mısın?"

Burnumu kırıştırmaktan kendimi alamıyorum. "O senin oğlun olabilir."

"Ama o öyle değil."

"Onu seni eve götürüp seninle birlikte cinsel ilişkiye girmeye zorlamıyorum."

"Pekala. Lisa'ya soracağım."

"Bunun için iyi şanslar." Fiona'nın en iyi arkadaşını ve neredeyse kızı sayılabilecek kişiyi bulmak için kalabalık odaya bakışlarımı kaldırdım.

Onu Calanthe ile sohbet ederken buluyorum, bu sırada kardeşimin kocası Diego da odayı inceliyor. Bloom kadınları bir yıldan fazla bir süre önce rünleri almış olabilirler, ancak Calanthe'nin endişeli nişanlısı onların güvenlik olmadan nefes almalarına izin vermeyi reddediyor.

Diego bakışlarımı hissettiğinde başını yana eğdi. Ona aşırı coşkulu bir şekilde başparmağımı yukarı kaldırdım, bu da dudaklarının kenarlarının yukarı kıvrılmasına neden oldu. Odayı incelemeye devam etmeden önce bana göz kırptı.

Fiona barmene, "Küçük arkadaşımın içkisini çok sert yap," diye talimat veriyor. "Gevşemesi gerekiyor."

"Küçük arkadaşın kim?" Kollarımı kavuşturdum, soğuk taş tezgah açığa kalan kaburgalarımın batıyordu.

Fiona yanağımı okşadı. "Sen, Elle."

Topuksuz halim 1.78 boyunda olduğu için kaşımı kaldırıyorum. Gerçi hiç topuklu ayakkabı giymem. Ben bot ve spor ayakkabı giyen biriyim, Calanthe'nin topuklu ayakkabı takıntısı ise sadece gelecekteki kocasına olan takıntısıyla aşıyor.

"Gevşemeye ihtiyacım yok," diye homurdanıyorum.

"Sevgilim, kilise sıraları kadar kaskatısın." Fiona, gümüş-pembe saç boyasıyla uyumlu, yumurta büyüklüğündeki pembe elmas kolyeyi okşadı.

"İsa'ya saygılarınızı sunmak için en son ne zaman gittiniz?"

Fiona gıdıklanmış bir şekilde homurdanır.

"Loch Ness'e dönüş yolculuğunuzun tarihlerini hatırlatır mısınız?" diye soruyorum.

"Loch Ness İskoçya'da. Malikanem İrlanda'da. Ne zaman geri döneceğime gelince, yakın zamanda değil. Lisa'nın dükkanı işletmek için yardıma ihtiyacı var."

Lisa'nın dükkan konusunda yardıma ihtiyacı yok; Tarian onun aklını başına getirdiğinden beri. Ama eski komşusu ve artık kalıcı ev misafiri olan Fiona'nın yalnızlığını gidermek için ona bunalmış gibi bir yanılısama veriyor.

Hepimiz öyleyiz.

Fiona *bazen sert biri olsa da, aşırı* derecede sadıktır.

Calanthe'nin askısız çiçekli elbisesi, topuklu ayakkabılarıyla bize doğru gelirken havada uçuşuyor. "Sıcak randevun nerede?"

"Benim bir partnerim yok," diye homurdandım. Calanthe ve Fiona birbirlerine anlamlı bir bakış attıklarında, azı dişlerim gıcırdadı. "O balerin benim partnerim değil."

Calanthe homurdandı, ela gözleri, *tüm* kıyafetlerinin altında taktığı elmas kolye gibi parıldıyordu. Bu Tarian'ın özelliği. Keşke bilmeseydim dediğim bir şey.

Calanthe, "Cillian bale değil, Zumba öğretiyor," diye belirtiyor.

"Aynı şey," diye mırıldandım.

Gülümsemesi daha da genişliyor. "Evet, tıpkı lağım suyu ve şampanya gibi."

Kaşımı kaldırıyorum.

"İkisi de sıvı ama birbirlerinden *çok* farklılar, sence de öyle değil mi Fi?"

"Çok büyük ölçüde."

Kollarımı daha da sert bir şekilde kavuşturdum. "O, Fi'nin sevgilisi. Benim değil."

Fiona içini çekti. "Eğer o çocuk sana aşık olmasaydı, Elle, onu kendime saklardım."

"Neyse ki, o benim için her şeyden fazlasını göze almıyor."

Calanthe, pek de yardımcı olmayan bir şekilde, "Seni ilk gördüğünde yüzüstü antredeki vazoya düştü," diye ekliyor.

"Tökezledi. Benim suçum değil."

"Ne kadar da habersiz," diye mırıldanıyor sevgiyle.

"İkiniz de benim kişiliğimi görünce ne olacağını bekleyin," diye mırıldanıyorum. "Buradan delirip gidecek."

Calanthe, benim üstümle uyumlu, düşük belli, siyah kadife pantolonumdan bir tüy parçasını alıyor. "Bazen daha da çok aşık olacak."

Ona alaycı bir bakış attım, kıkırdamasını bekliyordum. Ama kıkırdamadı. Sadece az önce söylediği şeyde samimiymiş gibi gülümsedi.

Malachi beni on yıl önce bulmadan önce, dünyam sadece beni gelir kaynağı olarak gören bağımlı bir anneden ibaretti. Şimdi ise, sevgi kadar müdahaleci de olan, gürültülü, eklektik ve olağanüstü bir aileye sahibim.

"Ne içiyoruz?" Calanthe, dirseğimin yanındaki terleyen viski bardağına baktı.

"Palomas," diye yanıtlıyor Fiona, kendi içeceğini bitirirken.

"Ah, bunları çok seviyorum," diye mırıldanıyor Calanthe.

Bardağıma işaret ederek "Buyurun, buyurun." dedim.

"Hayır." Fiona barmenden yeni bir tane sipariş ediyor. "Elle'nin buna ihtiyacı var."

"Fi, benim çok gergin olduğumu düşünüyor."

Calanthe, paloma'yı Meryem Ana heykeliyle değiştirmeden önce, "Her zamankinden biraz daha gergin görünüyorsun," diyor.

"Kör randevusu konusunda gergin," diyor Fiona.

Gerginim ama kör randevum yüzünden değil.

"Ah, işte burada!" diye haykırdı Fiona, ellerini sevinçten birbirine kenetleyerek.

Sanki onun artritli elleri önündeki havayı değil de göğüs kafesimdeki kasları çırpmış gibi kalbim çaktı.

Altın sarısı saçlar ve masmavi gözler bekliyordum. Bunun yerine, bu renklerin soluk bir versiyonuyla karşılaştım: son haftalarda tarakla tanışmamış gibi görünen açık kahverengi saçlar ve kahverengi

olabileceği gibi mavi de olabilecek göz bebekleri. Kalın, şeffaf lenslerin ardındaki gerçek rengi anlamak imkansız.

Bakışlarımı randevumun vücudunda gezdirdim. En azından kasları güzel. Gerçi, spor salonunda çalışıyor, yani fiziksel zindelik bir ön koşul olmalı. Ayakkabılarına ulaştığımda kaşımı kaldırdım—üzerleri karalamalarla dolu beyaz yüksek bilekli spor ayakkabılar. Bir ayakkabının burnunda kanayan kırmızı bir kalp, diğerinde dört yapraklı yonca ve pil bobinlerine benzeyen çok sayıda halkadan oluşan kelimeler var.

Bakışlarım onun uzun bacaklarını, siyah pantolonunu ve gömleğinin açıklığından kolyeyi görebildiğim siyah elbise gömleğini baştan aşağı tarıyor.

Yüzümü buruşturuyorum çünkü erkek takılarında beni rahatsız eden bir şey var. Bunun sebebi, annemin son erkek arkadaşının, her eve uyuşturucu almaya geldiğinde şıkırdayan bir zincir takması olabilir.

Fiona'nın beni tanıştırmaya çalıştığı adamı incelemeyi nihayet bıraktığımda, onun ve Calanthe'nin beni terk ettiğini fark ediyorum.

"Merhaba." Cillian nefes nefese konuşuyordu, sanki buraya koşarak gelmiş gibiydi. Boğazından aşağı süzülen ter damlasına bakılırsa, koşarak gelmiş olma ihtimali oldukça yüksekti. "Size bir içki ısmarlayabilir miyim?"

Geriye doğru kaydım. "Açık bar." Palomamı alıp biramı bitirdim.

Dudakları birbirine kenetlendi. Cevabımı biraz daha yumuşak yapabilir miydim? Belki. Bana düşmanca davranması umurumda mı? Kesinlikle hayır.

"Bir tane daha ister misin?" diye soruyor.

"Tanımadığım kişilerin yanında asla birden fazla içki içmem."

Göz kapaklarından biri seğiriyor. "Bana bir soru sor. Herhangi bir şey."

"Neden?"

"Çünkü benim hakkımda bir şeyler öğrendikten sonra artık yabancı olmayacağım."

Başımı yana eğdim, kısa saçlarımla ucları omzuma değdi. "Mantığın mantıksız. Bir kişi hakkında tek bir şey bilmek, onu daha az

yabancı yapmaz. Ama tüm bunları bir kenara bırakalım, etrafına bak. Sence ben bu insanların hepsini tanıyor muyum?"

Etrafına bakmıyor. Fiona adamın utangaç olduğunu iddia etti ama bana bakış şekli neredeyse yırtıcı bir bakış gibi.

Onun arsız bakışlarından tüylerim diken diken oldu. "Dediğim gibi, içkiler sınırsız. Dilediğinizce içebilirsiniz."

"Ben alkol kullanmıyorum."

"Neden?"

Cillian omuz silkerek, "Çünkü babam her şeyini alkol yüzünden kaybetti. Birikimlerimizi içkiye harcadı ve..." dedi.

"Acıklı hikâyeni, seni önemseyecek birine sakla." Bir an duraksadıktan sonra ekliyorum: "O kişi ben değilim."

Ağzı sıkılıyor.

"Bak, Fi'nin bir eşe ihtiyacım olduğunu düşündüğünü biliyorum, ama ihtiyacım yok. O yüzden git partinin tadını çıkar."

Cillian'ın eli kolyesine uzandı ve altın zincirden sarkan, kadın yüzüğüne çok benzeyen küçük süs eşyasını çevirdi.

Tam bir şey söyleyecekken Lisa'nın mağaza müdürü ona doğru yaklaşıyor, o kadar yaklaşıyor ki vücuduna yapışan denizkızı elbisesi yan tarafına geçiyor. Turkuaz pulların siyah yüne bulaşmasına şaşırıyorum.

Adı neydi yine? Ha, evet. " *J harfiyle yazılan Jeneva, G harfiyle değil .*" Tanıştığımız gün kendini böyle tanıtmıştı. Sanki adının garip yazılışı umurumda olacakmış gibi.

Benim tek umursadığım şey ensesindeki dövme idi. Calanthe'ninkine benzeyen ama Fiona'nın diş kaplamaları kadar sahte olan dövme.

Calanthe'nin aşırı uzun runik yazılarıyla ortaya çıkıp Boston'ın en gözde bekarı Tarian Hadez'i kaptığından beri, binlerce kadın sırtlarına bizimkine benzeyen ama her zaman yanlış yazılmış veya anlamsız bir şekilde düzenlenmiş kelimeler dövme yaptırdı.

"Ne. Harika. Bir. Gelişme," diyor Jeneva. "Fablez Skincare'in yöneticisiyle karşılaştım ve bana en yeni ürünlerinin hepsini içeren bir paket göndereceğini söyledi."

İnsanların öz koruma içgüdüleri o kadar zayıf ki, gençlik ve daha iyi sağlık vaat eden her şeyi sürmeye, enjekte etmeye ve yutmaya

her zaman hazırlar. Evet, biliyorum—burada çığır aan bir ilacı kutlamak için bulunuyorum, ama nasıl yapıldığını biliyorum. Öte yandan Fablez, denetlenmeyen bir sürü malzemeyi karıştırıyor.

Jeneva, kendine bir şampanya kadehi sipariş etmek için öne eğilirken gözleri bana takıldı. Korkuyla irileşti gözleri. Bu bakışı tanıyorum çünkü eskiden ben de öyle bakardım; şimdi ise ona ilham veren benim.

“Ah, merhaba, özür dilerim. Sizi görmedim. Daha önce *selam* vermeliydim,” diye kekeledi. “Harika bir parti, değil mi?”

“Eğer kalabalık ortamlardan hoşlanıyorsanız...” Gürültülü ve gösterişli mekâna şöyle bir göz attım ve girişte donakaldım.

Akciğerlerim görevini unuttu. Kalbim de durdu.

Malachi geldi.

Bölüm 2

Elektra

Malachi burada.
Geri döndü.

Bardan ayrılmak üzereyken yanında platin sarısı saçlı bir kadın görüyorum. Hem de sıradan bir kadın değil; Ines. En sevmediğim insanlardan biri, ki çok sevmediğim insan var.

Dişlerim kayıyordu, onun da benimle gelmesine inanamadım. Ama ne bekliyordum ki? Sadece Atlantislilerden olmakla kalmıyor, Malachi ve Ines de yılın büyük bir bölümünde birlikte seyahat ediyorlardı. Muhtemelen aynı özel jetten inip aynı araçla mekana gelmişlerdir—

Malachi, Ines'in kalçasını kavradı.

Göğsümde ani ve kırılğan bir soğukluk hissettim, bu da ardı ardına yutkunmama neden oldu.

“Bayan Serran? Electra?” Cillian’ın sesi beni dalgınlığımdan uyandırıyor ve kalbimin kırılmasına şahit olanların olduğunu hatırlatıyor.

Onu fark etmesem de, kalbimde bir ateş yükseliyor ve yanaklarıma vuruyor.

Bir dakika daha Malachi'nin eline dik dik baktıktan sonra, bakışlarımı odanın içinde gezdirip Calanthe'ye takılıyor. Ya bakışlarımı

hissetmiyor ya da hissediyor ama beni görmezden gelmeyi tercih ediyor.

Ines eğilip Malachi'nin kulağına bir şeyler fısıldadı. Malachi, işini kolaylaştırmak için başını yana eğdi ve ardından bir şeyler fısıldayarak karşılık verdi.

Kıskançlık sadece göğsümü sızlatmıyor; beni paramparça ediyor. Tanrıça Gaea'ya yemin ederim ki, eğer dudakları birleşirse, ben...

Yapacağım...

Siyah bir örtüyle kaplı ve kolyeyle çevrili bir sandık görüş alanımı kesiyor. "İyi misin?"

Artık iyi olmaktan çok uzağım. Çok sinirliyim. "Bana yaklaşmayı bırakabilir misiniz?"

"O mu?" diye mırıldandı.

Bakışlarım Malachi'den ayrılıp Cillian'a kayıyor. " *O mu ?*"

Calanthe, senin gönlünün başka birine ait olduğunu söyleyerek umutlanmamam gerektiğini belirtti.

"Yine de bu gece geldin." Yakıcı mırıltım aramızdaki havayı yakıp kavurdu. "Sana bir bakıp bayılacağımı mı umuyordun?"

Cillian bakışlarını spor ayakkabılarına indirdi ve kahverengi saçlarını parmaklarıyla karıştırdı. "Benimle dans etmeni umuyordum ve... sanırım... evet, bayılacağım."

Onun bu kadar açık sözlü olması beni o kadar şaşırttı ki kahkaha attım.

Kulaklarının uçlarında ve solgun yanaklarında hafif bir kızarıklık belirmişti. Başımızın üzerinde duran bordo renkli cam şamdan sadece loş bir ışık yaymasına rağmen, kızarıklığın boynunu nasıl ele geçirdiğini ve çenesini nasıl benek benek kapladığını fark ettim.

Suçluluk duygusu beni, nazik davranıp bunun onun suçu olmadığını, hiçbir erkeğin Malachi'ye karşı şansının olmayacağını açıklamayı düşünmeye itiyor; ama Cillian'ın bunu bilmesine gerek yok. Yarın, o ve ben karanlıkta birbirinin yanından geçen iki gemi gibi olacağız yine.

"Bak, sen benim tipim değilsin," diyerek spor hocasının bana olan ilgisini kesin olarak sonlandırıyorum.

Kararımı biraz da nezaketle yumuşatabilir miydim? Muhtemelen. Ama kaba davranmak, onun büyük bir tehlikeden kurtulduğunu

hissetmesini sağlayacak. Bu da herkesin lehine olacak.

Ancak, cesur olduğu açıkça belli olan bu insan, uzaklaşmak yerine bakışlarını tekrar bana çevirdi.

Kararlılık dolu bir bakış. "Size yardımcı olabilirim."

"Yardım eder misiniz?" Daha aptalca bir şey söyleyebilir miydim?

"Onu ikna et," diye ekliyor sessizce.

Barda kulak misafiri olup olmadığını anlamak için şöyle bir göz ucuyla etrafa baktım; denizkızı elbisesi giymiş biri vardı. Neyse ki Jeneva gitmişti.

"Onun gönlünü kazanmana yardımcı olabilirim." Cillian'ın ses tonu o kadar kararlıydı ki kaşlarımı çattım.

"Yardımaınıza ihtiyacım yok."

"Bazı insanlar bir kişinin değerini ancak o kişiyi başkasının kolunda gördüklerinde anlarlar." Kararlılığı unutun. Bu adam inatçılığın vücut bulmuş hali.

"Mal öyle biri değil," diye açıklamak zorunda kalıyorum kendimi—nedenini sadece Gaea biliyor. "Ama öyle *olsa* bile, senin gibi biri onda kıskançlık duyguları uyandırmazdı."

Cillian'ın göz bebekleri, öfke ve acı bakışlarındaki ışığı emdikçe küçülüyor.

Hadi ama. Kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştır ve git.

Ama Cillian Lowry kendi görüşünde ısrarcı. Bu da benim görüşüme çok yakın.

Bu yüzden gözlerime sihirimin ışıltısını enjekte ediyorum. " *Seni berbat hissettirdiğimi unut ama bir cadı olduğumu unutma. Ayrıca, ben senin randevun değilim; Fiona. Git onunla birlikte ol.* "

Aile için ayrılmış masaya doğru başımı sallıyorum; Fiona bir imparatoriçe gibi oturuyor, iki garson da ona özen göstererek şarabını ve ekmeğini tazeliyor.

Cillian'a baktığımda, dudakları sıkıca kapalıydı. Sanırım, benim zorlamamın etkisinden dolayı. Neden daha önce kullanmayı düşünmedim? Ah, doğru—zorlama altında olmadığımız sürece ölümlüler üzerinde veya çevresinde sihir kullanmamamız gerekiyor.

Bu kesinlikle şartları karşıladı.

Etrafında dönerken, "Görüşürüz, Bay Balerin," diye ekliyorum.

Malachi ve Ines odada ilerliyorlar ama hem insanlar hem de Atlantisliiler tarafından sürekli durduruluyorlar. Son karşılarına çıkan kişi çok uzun boylu, saçları memleketi Teksas'taki topraktan çıkardığı petrole parlatılmış gibi duran, özenle taranmış kahverengi saçlı biri.

Atlantisliyi resimlerde gördüm ama onunla hiç tanışmadım çünkü Dorian'a ve evlat edinen aileme göre Gael Monta iğrenç ve ahlaksız biri. Sanırım böyle düşünüyorlar çünkü o Ines'in kocası —*eski kocası mı*?—ve Ines'i *çok* seviyorlar.

Parmak eklemlerinin çıtırtısı gibi boğuk bir ses dikkatimi yana ve yukarıya, Cillian'a çevirdi. Neden yanımda durdu? Neden doğrudan Fiona'ya doğru hızla gitmedi? Acaba benim yönlendirmem işe yaramamış olabilir mi?

Sonunda hızla uzaklaşırken kullandığım kelimeleri gözden geçiriyorum. Ve Fiona'ya doğru değil, banyoya doğru gidiyor.

Takıntılarımın etkinliğini düşünmek, beni ezici kıskançlığımdan uzaklaştırmada harikalar yaratıyor.

Ta ki bu kıskançlığın kaynağı, "Üniversiteyi bıraktığını duydum" diyene kadar.

Bölüm 3

Elektra

Cillian'ın solgun tenine karşılık bronzlaşmış tenli, iri yapılı Atlantisli **baktım** kadına şöyle bir . "Bir yıllık sessizliğin ardından bununla mı başlıyorsun? ' *Merhaba Elle. Nasılsın? Ne kadar da büyümüşsün.* ' bile demedin."

Malachi dudaklarını büzdü.

Ona verdiğim repliklerin hiçbirini söylemeyince, "Üniversiteyi yarıda bırakanların başarı oranı daha yüksek. Ama istatistikleri bir kenara bırakırsak, sınıflarda oturmak bana göre değildi. Ayrıca, Sym'in deneyinden petroloji hakkında sınıfta öğrendiklerimden çok daha fazlasını öğrendim." diyorum. Geçen yaza dair kaba hatırlatmam Malachi'nin irkilmesine neden oluyor. " *Nasılsın ?* "

"Güzel. Seyahati bırakmaya hazırım."

"Öyle misin?"

"Şu an için."

Ağzımın tavanına yapışmış bir başka soru daha var ama onu serbest bırakmıyorum. Bunun yerine, "Tarian'dan nefret eden çok daha fazla insan mı buldunuz?" diye soruyorum.

"Neyse ki, hayır."

Bakışlarım Ines ve eski sevgilisine kayıyor. Aralarında bir kıvılcım çıkmasını ummam çok mu kötü?

Kapalı duruşu bana tetikte olduğunu gösteriyor. Gerçi o kadın her zaman tetikte; her an birinin hata yapmasını bekliyor, her an saldırmaya hazır. Calanthe'nin sıcak ve sevecenliğinin aksine, o son derece soğuk ve sert; tıpkı kışın dondurucu soğuğu kadar tatsız.

Evet, belki de önyargılıyım ama boynu kırıldıktan sonra kim önyargılı olmaz ki? Ines'in dövüş becerilerimi "geliştirmeyi" amaçladığı umurumda değil. Dorian da beni eğitti ve bana tek bir morluk bile bırakmadı.

Sanırım bana karşı bir kin besliyor, nedenini bilmiyorum. Çünkü ben aileden biri olurken o sadece hizmetçi olarak mı kaldı? Malachi beni kurtardı ve o tüm ilgiyi kendine mi çekmek istedi?

Son on bir aydır gözümün önünden ayırmadığım adama yeniden odaklanıyorum ve acıyı dindirmeye karar veriyorum. "Yani, sen ve Ines?"

Malachi, yeni tıraş olmuş ve parlayan çenesini aşağı doğru eğdi. "Birlikte çalışıyoruz. Onun babamın hizmetinden ayrıldığını bildiğini sanıyordum?"

Soruma neden geçiştirdiğini sormaya fırsat bulamadan, Lisa'nın sesi hoparlörlerden yankılanarak, Malachi'nin ve benim konuşmalarım da dahil olmak üzere, ortamdaki tüm konuşmaları susturdu.

Kadın, damadının geliştirmesine yardım ettiği olağanüstü ilaçtan bahsederken (elbette Tarian'ın kanının ana bileşen olduğu kısmını atlayarak) Malachi yanından ayrılmıyor, yüzüme bile bakmıyor.

En azından Ines'e bakmıyor.

Gaea, kavuşmamız ne kadar da hayal kırıklığı yarattı, değil mi?

Onun beni önce gözleriyle sonra da ağzıyla yutacağını mı bekliyordum? Ya da kollarını açıp benim de onlara sarılmama izin vereceğini mi?

Belki. *Of.* Çok fazla aşk romanı okudum.

Üstelik, o gittiğinde nasılsa şimdi de aynen öyleyim. Saçlarım bile aynı kesimde; kısa ve küt. Uzatmalıydım ya da katlı kestirmeliydim. Ya da röfle yaptırmalıydım.

Malachi eğilip, "Bu hafta bir ara kahve içmeye gidelim mi?" diye fısıldarken kendimi sarı saçlı olarak hayal etmeye çalışıyordum.

Kahve içelim mi ? Bu hafta içinde bir ara ?

Ağlamak istiyorum, ama Malachi Hadez'in kahveye olan ilgimi mahvetmesinden değil, kahvenin, kısa ve rahat bir buluşma için önerilen türden bir içecek olmasından dolayı.

Kahve, iş toplantıları veya platonik tanıdıklarla yapılan buluşmalar içindir. Bunu ben çok iyi biliyorum. Birini görmekten kaçınmadığım zamanlarda -ki bu şükürler olsun ki sık olmuyor- kahve içmeyi öneriyorum.

"Programımı kontrol edip size geri döneyim," diye yanıtlıyorum sonunda.

Malachi bana sanki aklımı kaçırmışım gibi bakıyor, oysa kalbim gemiyi terk etmiş durumda. Kollarımı çözüp bara doğru geri yürüyorum, kanayan kalbimi var olmayan kolumda taşımaya bir dakika daha dayanamıyorum.

Lisa'nın konuşmasını bölmek için sesimi kısık tutarak, o pembe-turuncu kokteyllerden birini daha sipariş ediyorum.

"Tuzlu kenar mı?" diye soruyor barmen.

"Kahve telvesi olmadığı sürece," diye mırıldanıyorum, "elbette."

"Biz—" Adam barda oturan meslektaşlarına baktı. "Genellikle kahve telvesi kullanmıyoruz."

O dökmeye ve çalkalamaya başlarken, yorumumun nedenini açıklamaya zahmet etmiyorum.

"Bu çok spesifik bir şeydi." Sağ yanımdan gelen kısık, erkeksi ses çenemi sıktı.

"Yine sen," diye mırıldandım.

"Kahve hayranı değil misiniz?"

"Randevunuza gitmeye gitmiyor muydunuz?"

"Öyleydim, ama sen üzgün görünüyordun. Hayattaki misyonlarımdan biri de üzüntüyü iyileştirmek. Bu yüzden dans ediyorum."

Her an gökten bir hale çıkıp kafasına çarpacak ya da sırtından melek kanatları fışkıracak diye bekliyorum. "Bu çok tatlı. Ama sizi temin ederim ki, gördüğünüz şey üzüntü değil, çünkü üzüntü benim duygusal repertuarımın bir parçası değil."

"Buyurun," diye mırıldandı barmen, pembe karışımı önüme uzatırken.

Yarısını tek nefeste içtim. Buz küpünün Titanik'i batıran buzdağıyla yarışacak büyüklükte olduğunu düşünürsek, bu pek de büyük bir başarı sayılmaz. Sonra sahneye doğru döndüm; dev bir film ekranında, yeni nesil ilacı deneyen şanslı kişilerin başarı öyküleri gösterilmeye başlanmıştı.

Filmi daha önce izlemiştim, üstelik Lisa ve Calanthe ile setteydim, bu yüzden iyileşen insanlarla tanışma fırsatım oldu. Ağlayan biri değilim, ama gözlerim sürekli yanıyordu. Bunu antiseptik dumanlarına karşı alerjik bir reaksiyon olarak geçiştirmiştim ki Calanthe, Electra Serran'ın ağlayıp ağlamadığını doğrudan sordu.

Ağlamadım—ne şimdi ne de çocukken. Annem bana enfeksiyondan kurtulmak için kanımı çekmek amacıyla iğnelerle batırdığında bile ağlamadım. Hastalık beni öldürmeden önce ondan kurtulmam gerektiğini söylemişti. Keşke o *hastalığı* nasıl kontrol edeceğimi anlasaydım.

"Filmi izlemelisin," diyorum, Malachi'nin bakışlarında bulmayı çok istediğim o yoğunlukla yüzüme bakan adama hiç bakmadan.

Cillian benim tavsiyelerimi dinlemiyor. Sanki benim saplantılı ve huysuz tavrım onun bana olan hayranlığını öldürmeyi başaramamış gibi, beni içmeye devam ediyor.

"Yüzümde bir şey mi var?" diye soruyorum sonunda.

"Sadece biraz tuz." Ağzımın kenarına hafifçe dokundu, bu da rünlerimin aşırı ısınmasına ve derimin karıncalanmasına neden oldu. "Tam buraya."

Bir adım geri çekildim, parmağının izini silmek için ağzımı yaladım. Bir Atlantisliye dokunmak ne cüret!

Doğrusunu söylemek gerekirse, insanların büyük çoğunluğu gibi Cillian da muhtemelen güçlerimizin hayal ürünü olduğuna inanıyor. Sadece seçilmiş birkaç kişi bunların gerçek olduğunu biliyor; tıpkı kendilerine Kutsal Avcılar diyen ve hayattaki tek amacı bizim yok oluşumuz olan Yeni İngiltere tarikatı gibi.

Bardağımı bitirirken, Cillian'ın Malachi'nin dikkatini çekmek için sahte bir ilişki yaşama teklifini düşünüyorum. Bunu düşündüğüm için değil - kesinlikle hayır - ama eğer bana bu kadar ilgi duyuyorsa neden böyle bir şey önereceğini anlayamıyorum. Belki de gizlice

romantik komedi hayranıdır ve yapay kıskançlığın meşru bir flört stratejisi olduğunu düşünür.

O hâlâ bana baktığı için ben de onu inceliyorum; kulaklarının etrafından çıkan kahverengi saç tutamlarını, güçlü çenesini ve daha da güçlü omuzlarını süzüyorum.

O, Malaki değil, ama tamamen berbat da değil. Yine de, sokakta yollarımız kesişseydi, ikinci kez bakacağım türden bir adam değil.

Hayatımda hiç kimseye bir kez bile bakmadım.

Bu hafta bir ara kahve içmeye ne dersin?

Malachi'nin mazoşistçe tekrarlanan daveti, elimi seğirtiyor ve dev buz küpünü yerinden oynatıyor. Alkışlar havada yankılanırken, cep telefonumu pantolon cebimden çıkarıp Calanthe'ye bir mesaj yazıyorum.

ELECTRA: *Ines ve Malachi sevgili mi?*

Arkadaşım sahnede olduğu için cevabını beklemem gerekecek. Telefonumu cebime geri koyuyorum, pantolon giydiğime sevindim çünkü çanta taşımaktan nefret ediyorum.

"Daha önceki teklifin..." Cillian'ın kaşları çatıldığında, gözlerimden sihir akmasına izin verip, hafızasından çaldığım şeyi ona hatırlatmak için kelimeler kullanıyorum. " *Sahte ilişki. Bunun sana ne faydası var?* "

Göz bebekleri, iç çeken minyatür akciğerler gibi küçülüyor, irislerinin büyümesine yer açıyor. Renklerini çözmeye çalışıyorum ama gölgeler onlara yapışıyor. Saç köklerinden sivri burnunun ucuna kadar tüm vücuduna yapışıyorlar.

Gözlüğünün oturduğu çıkıntıya o kadar odaklanmışım ki, "Artık yabancı olmaktan kurtulma şansı" cevabını neredeyse kaçıırıyordum.

Bölüm 4

Elektra

Cillian çenesini yukarı kaldırarak bakışlarının yoğunluğunu artırdı. "Sana akşam yemeği hazırlamak istiyorum, sonrasında da ihtiyacın olduğu sürece sevgili rolünü oynayacağım."

"Anlaşma yok." Kaşları çatıldığında, " *Önce* aşık sevgili rolünü oyna. Eğer iyi oynarsan, *sonra* akşam yemeği yeriz," diyorum.

"Pekala." Adam *aşırı* hevesli. Pazarlık yapmaya çalışmak bir yana, gülümsüyor da.

"Teklifini kabul etmemin tek sebebinin, *gerçekten* hoşlandığım biriyle *gerçek* bir randevu ayarlamak olduğunu farkında mısın?"

Dürüstlüğü onun keyfini kaçırıyor.

Bunu tamamen ortadan kaldıran şey, "Peki, bunun yerine size ödeme yapsam nasıl olur? Günde yüz dolar?" diye önermemdir. Kaşlarını çatıldığını görünce, teklifi yükseltiyorum. "İki yüz mü?"

Bardan uzaklaştı. Yaralı egosuyla birlikte sinirli sinirli uzaklaşacağını sandım, ama bunun yerine bana döndü ve yüzüme tehlikeli derecede yaklaşıp kadar eğildi. Çok yaklaştı. Kişisel alanımı işgal etmesinden dolayı burun deliklerim genişledi.

"Ben bir eskort değilim, Bayan Serran." Bu sözleri büyük bir tiksintiyle söylüyor. "Buradaki insanların çoğu gibi zenginlik içinde yüzmüyor olabilirim, ama benim de gururum var."

"Yine de aynı ödemeyi kabul etmeye razısınız." Bunu bu kadar küçümsemeyle söylemek istememiştim, ama öyle çıktı işte. "Buna ne diyorsunuz?"

"Umut."

Bu yabancıya, sahte bir ilişkinin başka bir şeye dönüşeceği umudunu vermeyeceğim. "O zaman unut gitsin. Her şeyi unut. Zaten aptalca bir fikirdi."

Yüzümdeki her sert çizgiyi hafızasına kazımak istercesine inceliyor ve benden önce uzaklaşıyor. Neredeyse şoktayım. Daha önce hiç kimse benden uzaklaşmamıştı.

Uzaklaşan *ben* oluyorum.

Daha önce ima ettiği gururun onu gala salonundan çıkarmış olacağını tahmin ediyordum, ancak birkaç dakika sonra aile masasına vardığımda, Fiona'nın yanında oturmuş, onun anlattığı hikayelerden birini dinliyordu. Muhtemelen ona İrlandalı atalarından bahsediyordu. Ölen akrabalarından bahsetmeyi çok seviyor.

Calanthe'nin oturduğu tarafa doğru ilerlerken Fiona adımı yüksek sesle seslendi.

"Evet, Fi?" diye soruyorum Cillian ayağa kalkarken.

Gitmek mi? Çok mu şey umuyorum?

"Tam buradasın." Cillian'ın az önce çektiği sandalyeyi işaret ederek başını salladı.

Dilimi dişlerimin üzerinden geçirdim, masanın üzerinde zaten bir sürü başkasının kartı varken kendi kartımı başkasınıkiyle değiştirmek kötü bir davranış olur mu diye düşündüm. Bunu neden daha önce düşünmedim ki?

Geriye kalan boş yerlere göz atıyorum. Yanımda duran küçük isim kartına Malachi'nin adının kazınmış olduğunu görüyorum. Calanthe'nin mi işi? Fiona'nın mı? Gaea'nın mı?

İç çekerek botlarımı mermer zeminden ayırdım ve Cillian'a doğru yavaşça yürüdüm. Onu reddettikten sonra hâlâ direndiğine inanamıyorum. Sanırım yapılacak bağlantılar ve bulunacak yeni müşteriler var.

Yerime oturmadan önce ona doğru eğilip fısıldadım: "Gitmiş olacağını sanmıştım."

Kaşları çatıldı. "Akşamımın gidişatından duyduğum derin hayal kırıklığından daha fazlası olsa, gala randevumu iptal etmem mümkün değil. Bayan Murphy'ye çok şey borçluyum."

Doğru ... Randevusunun Fiona olduğunu düşünüyor.

Peçetemi çıkarıp kucağıma serdiğim sırada Malachi nihayet Ines ile birlikte geldi. Sandalyesini -sinir bozucu bir şekilde, diğer tarafına-çektikten sonra kendi sandalyesine oturdu.

"Şöyle düşünüyordum..." Malachi'nin sesi omurgamdan aşağı süzülerek beni dikleştirdi. "Yarın koşuya çıkmaya ne dersin? Eskiden yaptığımız gibi."

Ve şimdi benim için koşuyor ve öldürüyor.

"O?"

Peçetenin kenarıyla oynamayı bırakıp kısık bir sesle, "Evet. Tamam. Hadi koşuya çıkalım," dedim.

"Harika."

Ines'e bakıyorum. "Sadece ikimiz, değil mi?"

"Sadece ikimiz olsak daha iyi olur, böylece birbirimizle hasret giderebiliriz." Dikkatini Cillian'a çeviriyor.

Bana mı öyle geliyor yoksa Malachi'nin gözleri kısılmış mı?

"Tanışmadık. Ben Malachi Hadez." Önüme uzanıp elini uzattı.

Cillian, Malachi'nin avucunu kavrayıp tokalaşır. "Cillian Lowry."

"Duyduğuma göre aile dostuymuşsun."

"Bloom ailesi ve Bayan Murphy bana karşı çok nazik davrandılar."

Acaba şöyle mi düşünüyor: *Aramızda oturan kızın aksine?*

"Cillian, işte, Hadeztown'daki en tatlı çocuk." Fiona, aralarındaki masa örtüsünün üzerinde buruşturduğu elini okşadı.

"Bayan Murphy, ikiniz nasıl tanıştınız?" diye soruyor Malachi.

"Cillian benim dans hocam. Bir arkadaşım tarafından şiddetle tavsiye edilmişti. Başta şüphelerim vardı –çoğunlukla Latin kökenli olmadığı için– ama çok iyi. Benim gıcırdayan kalçalarımı hayal bile edemeyeceğiniz şekilde sallıyor. Dans sınıfındaki bayanlar ona doyamıyor."

Cillian gözlerini sürekli mumlarla ve gül yapraklarıyla dolu kristal orta süse dikmiş durumda.

"Nasıl *dans eğitmeni* oldunuz?" Malachi'nin tonu tarafsız olsa da, Cillian'ın mesleğini önemsiz buluyormuş gibi kelimelerine sinmiş hafif

bir eğlence sezgisi olduğunu fark ettim.

Gaea'nın bile nedenini bilmediği bir şekilde, Cillian'ın çağrısı hakkında söyleyecek çok şeyim varken, içimden bir öfke geçiyor. Yanımdaki insanın ten renginin saniye saniye daha da kızardığını görünce, bunun onun için duyduğum bir acıma duygusu olduğuna karar veriyorum.

Yüzündeki kızarıklık, gür saçlarının arasından fırlayan kulak uçlarına kadar yayılmıştı. "Geçimimi sağlamam gerekiyordu ve üniversite diplomam yoktu."

"Boston'da ne kadar kalacaksın Mal?" diye araya giriyor Fiona, muhtemelen Cillian'ın itibarını kurtarmak için.

Malachi, "Mümkünse en az bir ay böyle devam etmek istiyorum," diyor.

Ines içini çekti. "Her gün bavuldan kıyafet çıkarmak zorunda kalmamak için ne kadar can attığımı size anlatamam."

Eğer Boston'da kalırsa onları nereden çıkaracağını sormak için *can* atıyorum—Malachi'nin dolabından mı? Aşık bir ergen gibi görünmeyeceğim şekilde sorumu formüle edemedi önce bir garson görüş alanımı kesti.

Şarap kadehime uzanıyorum, sonra içki karıştırma fikrinden vazgeçip garsona yeni bir kokteyl rica ediyorum. Cillian'a bakmasam da, gözlüklerinden bana yansıyan yargılayıcı bakışlarını hissedebiliyorum.

En azından bana dikkat ediyor. Ines ve kardeşim arasındaki konuşmaya odaklanmış olan Malachi'nin aksine.

"Nadiren içki içerim." Kendimi savunma ihtiyacı duymamın nedenini anlamıyorum.

"Hiçbir şey söylemedim." Doğru, ama eminim ki aklından birçok şey geçiyordu.

Koltuğuma yaslandım. "Mağazayı iyi tanımalısın. Biraz yeni müşteri kazanmalısın."

Çatalını yumruk yaparak, "Zaten çok fazla yedim," dedi.

Bir insanın gerçekten çok fazla müşteriye sahip olup olamayacağını merak ederken, Cillian yemeğine dalıyor. Onu yemek yerken izlemek -çatal bıçağı işaret parmağının altına zarifçe

yerleştirmek yerine avucunda sıkıca tutması- beni on yıl öncesine, Saul Hadez'in masasında ilk oturduğum zamana götürüyor.

Malachi'nin babası, sofra adabıma iğrenerek üst dudağını bükmişti. Bu, tabağımı temizlememe engel olmamıştı ama kendimi bir çöp gibi hissetmeme neden olmuştu.

Acaba Cillian'ı hiç kimse değersiz hissettirdi mi? Ya *ben* hissettirseydim?

İçimde bir huzursuzluk hissi beliriyor. "Günde kaç ders veriyorsunuz?"

"Günlere bağılı. Sekizle sınırlamaya çalışıyorum."

"Her gün mü?" Dirseğimi masaya koydum ve başımı parmak uçlarımla destekleyerek yüzümü ona çevirdim.

"Her gün. Haftanın yedi günü."

Ders başına ne kadar ücret alıyorsunuz?

"Senin için ücretsiz olur." Son lokmasını da ağzına attıktan sonra çatalını bıraktı.

Yemek çatalını bıçak gibi tutuyor olabilir ama ağzı kapalıyken çiğniyor. Bunu öğrenmem haftalarımı aldı.

Gözlerimi devirdim. "Ciddi söylüyorum... Boston'da özel dans dersinin güncel fiyatı ne kadar?"

"Karnımı doyurmaya ve arabama yakıt almaya yetecek kadar. Bankaya fazla para yatırmaya yetmeyecek kadar."

"Başboş dolaşmak."

"Para hakkında konuşmaktan hoşlanmıyorum."

"O zaman yanlış etkinliğe katılmışsınız, çünkü bu galalarda herkes sadece bundan bahsediyor. Bir de herkesin ne giydiğinden."

"Buraya yatırımlar veya moda hakkında konuşmak için gelmedim. Sadece Lisa ve Bay Hadez'in başardıklarını kutlamak için geldim. Bu hayat değıştirici bir şey."

"Öyle."

"Büyük ilaç şirketleri, şirketin halka arz edilmesini dört gözle bekliyor olmalı."

"Şüphesiz, ama olmayacak. Lisa ve Tarian kar elde etmeyi amaçlamıyor; sadece bir fark yaratmayı hedefliyorlar."

Boğazı, köpüklü suyu yudumlarken kasılıyor.

"Peki, nasıl başladınız?" diye soruyorum. "Kurs aldınız mı?"

"Bana annem öğretti. Bu onun tutkusuydu."

"Öyle miydi?"

"Altı yıldan biraz daha uzun bir süre önce vefat etti." Gözlerimdeki acıma dolu ifadeye karşılık, "O zamana kadar dans etmeyi bırakalı yıllar olmuştu," dedi.

"Bir yaralanma nedeniyle mi?"

"Hayır." Göz bebekleri küçüldü. "Üvey babam yüzünden dans etmeyi bıraktı. Onun kendisinden başka bir şeye aşık olmasına tahammül edemiyordu."

"Tam bir ukala gibi konuşuyor."

"Bazı parlak anları oldu."

"O da mı öldü?"

Cillian başını salladı.

"Yani sen yetimsin, öyle mi?"

"Yetim olmak için biraz yaşlıyım ama evet, kendi başımayım." Masanın etrafına bakındı. "Böyle büyük bir aileye sahip olduğunuz için şanslısınız."

"Evet, öyleyim, bazen çok zor günler olsa da. Ama şikayet etmiyorum," diye aceleyle ekledim, kimsesi olmayan birine dert yandığım için garip bir şekilde suçluluk duyarak.

"Büyük bir ailem olsa canımı verirdim." Yan tabağındaki minik bageti alıp bir parça kopardı ve ağzına attı.

"Belki bir gün sen de bir tane yaratırsın. Ya da bir tanesiyle evlenirsin."

"On yıl sonra kendinizi nerede görüyorsunuz, Bayan Serran?"

"Bana Electra diyebilirsiniz. Kendimi nerede görüyorum diye sorarsanız... evliyim." Cillian'la papatya zinciri örmeyi ya da salsa öğrenmeyi önermeden önce kokteylleri biraz azaltmalıyım sanırım.

"Çocuklar? Köpekler? Kediler?"

"Tercihen hayır." Malachi çocuk ve evcil hayvan istiyorsa tabii ki. Ama önce beni istemesi gerek.

Omzumu çevirip baktığımda onun gittiğini gördüm. Ines de gitmişti.

Cillian, gözlerini yüzüme dikmiş, tepkimi incelercesine bakarak, "Tuvalete gittiler," diye bilgilendirdi beni.

Malachi ve Ines'in aynı kabini paylaştığı -ve sadece işemek için değil- bir görüntü, şakaklarımın arasına yerleşiyor ve ses efektleriyle birlikte pornografik bir filme dönüşüyor. Dişlerim birbirine çarpıyor.

Korkunç hayalin etkisinin azaldığını hissettiğimde Calanthe'ye baktım. Bana gülümsedi, ama bu küçük ve acıma dolu bir gülümsemeydi. Her zamanki sırıtışlarına hiç benzemiyordu. Telefonunu alıp bir şeyler yazdığını gördüm. Bir saniye sonra, telefonum cebimde titredi.

Onu alıyorum, sonra ekranı Cillian'dan uzağa çeviriyorum. Sonunda önceki soruma cevap verdi.

CALLIE: *Bildiğim kadarıyla hayır.*

Tam şunu yazacaktım: *"Birlikte ayrıldılar"* , derken yeni bir balon belirdi.

CALLIE: *Cillian ile çok iyi anlaştığınızı görüyorum.*

Göz devirme. Nazikçe sohbet ediyor olmam, kesinlikle iyi anlaştığım anlamına gelmiyor.

CALLIE: *İyi bir adam. Ona bir şans vermelisin.*

CALLIE: *Ayrıca, bir iddiaya girdim ve kaybettim, şimdi yarın öğlen dükkânda onunla dans dersimiz var.*

BEN: *"Biz" derken, umarım Tarian ve kendinizi kastediyorsunuzdur.*

CALLIE: *Tarian. Dans.* 🙄🙄🙄🙄🙄🙄

Callie şimdi sırıtıyor. Bu bulaşıcı, çünkü kalbim paramparça olmuş gibi hissetse de, dudaklarımın kenarları yukarı kıvrılıyor.

Garson taze içeceğimi getirirken, son bir mesaj daha gönderiyorum.

BEN: *Dans etmeyi kesinlikle reddediyorum.*

Sonra cep telefonumu tabağımın yanına, ön yüzü aşağı bakacak şekilde koydum ve bardağımı sıkıca tuttum; tam o sırada Cillian, "Peki, hayat hikayeniz nedir?" diye sordu.

Ona hangi kısımları anlatacağımı düşünüyorum. "ABD'de doğdum ama Atlantis'te büyüdüm." Bardağımın kenarından biraz tuz siliyorum, Cillian'ın gözlerinin dudaklarıma kilitlendiğini fark etmeden edemiyorum. "Ailem harika." Etrafına bakındığında ekliyorum, "Ama maalesef bu gece burada değiller. Kardeşim Dorian bazen baş belası

olabiliyor ama aynı zamanda harika biri. Kocas da en iyisi." Diego'ya bir öpücük gönderiyorum, bu da kaşlarından birinin kalkmasına ve Dorian'ın kulağına bir şeyler fısıldamasına neden oluyor, bu da Dorian'ın bana dönmesine yol açıyor.

Yeşil-gri gözleri neredeyse tehditkar bir şekilde komşuma dikiliyor. Cillian ile aramda hiçbir şey olma ihtimali sıfır olduğu düşünüldüğünde, bu sevimli ama gereksiz bir durum. Yani, *gerçek* anlamda hiçbir şey olmayacak.

Muhtemelen sahtesi de değildir.

Eğer böyle bir şey olsaydı, kardeşimin onu bir cinayet masası dedektifi gibi sorguya çekeceğinden hiç şüphem yok.

"İnsanlarınızın adanıza Atlantis adını vermesi çok komik." Cillian'ın sesi, karmakarışık düşüncelerimin arasına girdi.

"Bunun komik olan yanı ne?"

Omuz silkerek, "Efsanevi bir adanın adını ödünç almaları, kendi isimlerini bulmamaları şaşırtıcı," dedi.

"Bunun asıl ada olmadığını düşünmenize ne sebep oluyor?"

"Öyle mi?"

"Kim bilir?" diye omuz silkdim.

Cillian sandalyesini geriye itti ve ayağını dizinin üzerine koyarak bana spor ayakkabılarını engelsiz bir şekilde görme imkanı verdi. "Orada yaşamaktan keyif aldınız mı?"

"Pek sayılmaz. Baştan sona gezmek iki saatten uzun süren yerleri tercih ederim." Çizimlere gözlerimi kısarak bakıyorum.

Ayakkabılardan birinde dört yapraklı yonca, "*Cash*" kelimesi ve "*Mutluluk bir seçimdir*" ifadesi yer alıyor. Diğerinde ise *QH* ve *RR* baş harfleriyle çevrili kanayan bir kalp bulunuyor.

"İlginç ayakkabılar. Bunları özel olarak mı yaptırdınız?"

"Onları bir ikinci el eşya dükkanında buldum. Sanırım *QH* veya *RR*'nin kalbi kırılmıştı, bu yüzden ayakkabıları atmışlar."

"Böylesine kişisel bir şeyi giymek sizi rahatsız etmiyor mu?"

Omuz silkerek, "Ayakkabı ayakkabıdır," dedi.

"Onları fırçalamayı denediniz mi?"

"Deriyi zedelemekten endişe ederdim. Ayrıca, harika birer sohbet başlatıcılar." Sanki ayakkabısı sohbetimizin asıl sebebiymiş gibi gülümsüyor. "Hiç başkasına ait bir şeye sahip oldunuz mu?"

"Artık değil." Biyolojik annemin plastik poşetlerde eve getirdiği küflü kıyafetlerin anısını unutmaya çalışarak bir yudum su içtim. Bazıları o kadar lekeliydi ki, sanki sokaktaki çöp kutusundan toplamış gibiydi. "Ve umarım bir daha asla."

Cillian beni uzun süre gözlemledi, kaşları sanki özölmesi gereken bir sorunmuşum gibi çatılmıştı.

Ama sonra gözleri benden öte bir yere takıldı ve sandalyesini geriye doğru çekti. "Affedersiniz, hemen döneceğim." Banyoya doğru o kadar hızlı koştu ki, sindirim sorunları yaşadığını sandım.

Bir dakika sonra Calanthe, Tarian'ın yanından ayrılıp masanın etrafından dolaşarak Cillian'ın boşalan yerine oturdu ve bacaklarını saran ütülü saten eteği düzeltti. "Ana yemek başlamadan önce tüm komşlarını uzaklaştırmayı başardın. *Etkileyici*."

Dördüncü mü yoksa beşinci mi bilmiyorum, kokteyli bitirirken ona orta parmağı gösterdim.

Calanthe kıkırdadı. "Keşke daha önce başarsaydın. Yarınki dans seansından kurtulmuş olurdun."

Bardağı yere bıraktım. "Açıklayın."

"Bahse girerim Fiona, akşam yemeği başlamadan önce randevunu kaırırsın." Partinin bir tür tiyatroyari abartı olmadan boş harcanmış bir fırsat olduğunu savunan Tarian ile tartışan en sevdiğimiz müdahaleciye işaret ediyor. "Onun kalacağından emindi ve dans dersi bahsini de ekledi."

"Bunu kabul etmek *zorunda* mıydınız? Ama daha da önemlisi, neden beni işin içine kattınız?"

"Sensiz ne zaman eğlenceli bir şey yaparım ki?"

Onun yorumu bana sıcak, hoş bir his veriyor; tıpkı vücudumda dolaşan tekila gibi. Paloma içmeyi daha sık yapmaya karar verdim.

Calanthe gibi bir arkadaşa sahip olmanın, hatta genel olarak bir arkadaşa sahip olmanın heyecanından kurtulduktan sonra, "Dans etmek eğlenceli değil," diyorum.

Dizlerime hafifçe vurdu. "Huysuz adamı dışarı at."

"Ve ruhsuz mu kalacağız?"

"Ruhunuz huysuz değil."

"Ruhum tam bir huysuz."

Gözlerini devirdi. "Neyse, bahsi kaybettiğimize göre, sen, annem, Fi ve ben yarın senin sevgilinle özel bir Zumba dersine gideceğiz."

"Benim randevum değil. Ayrıca yarın da meşgulüm."

"Öğlen vaktiniz tam olarak nasıl?"

"Evet. Mal ile koşuya gidiyorum."

"*Ne kadar da uygun!*" diyeceğini bekliyordum. Bunun yerine, yüzündeki huzursuzluk ifadesiyle bana dik dik baktı. Bakışlarını kaçırdığında kalbim hızla atmaya başladı.

Calanthe parmaklarını masaya vurarak ses çıkarıyor. "Bak, bilmiyorum..."

"Maalesef erken ayrılmam gerekiyor, Bayan Bloom." Yanımızdan Teksas aksanıyla bir ses geldi. "Üstesinden gelmem gereken bir iş durumu var. Bu harika girişim ve etkinlik için tebrikler."

Boynumu uzattım, kim yaptıysa zamanlamasından dolayı sinirlenmiştim...

Bronzlaşmış yüzünde saydam gibi duran, son derece solgun gözlerle karşılaştığımda duyduğum şaşkınlık, sinirimi gölgede bıraktı. Atlantisliler arasında yaşadığım bunca yılda, Gael Monta'yı ilk kez bu kadar yakından görüyordum.

Ines'in eski kocası, *objektif olarak* bakıldığında, oldukça yakışıklı. *Eğer* maun rengi saçlı, pomad kullanmayı, güneşlenmeyi ve keskin parfümleri seven biriyseniz. Onun yanında sadece bir dakika geçirdikten sonra ciğerlerim havayla dolmuş gibi hissediyorum.

Gael beni fark edince kaşlarını çatı. Sanırım onu şaşırtan şey, tuhaf renkli gözlerim. Çoğu insanı şaşırtıyorlar zaten.

"Tanıştırıldığımızı sanmıyorum. Ben Gael Monta."

Kardeşim aniden sandalyesinden fırladı ve aramızdan geçmeye başladı. Dorian'ın *bundan* hiç hoşlanmadığını biliyorum. Zaten pek az kişi hoşlanıyor.

Bir keresinde, hakaretlere pek meyilli olmayan babamın, Gael'in o kadar çok kendini beğenmişlik sergilediğini, içinde boğulacak kadar kibirli olduğunu söylediğini duymuştum. Annem de bu ifadeyi destekledi, ancak ondan gelmesi şaşırtıcı değildi, çünkü o da benim gibi hakaretlerle ilgili hiçbir sorun yaşamıyor.

Dorian, "Electra benim küçük kız kardeşim," diyor.

"Ah, evet." Gael, Dorian'ın arkasından başını uzattı.

"Gitmiyor muydun Monta?" diye soruyor Tarian, masanın karşısında otururken, elleri kayıtsızca bükülmüş dizinin üzerindeydi. Rahat görünse de, bakışları ve teni, zar zor kontrol altında tuttuğu büyüünün gerginliğinden parlıyordu.

İlk defa değil, Gael'in Ines'e bu kadar düşmanlığı haklı çıkaracak ne yaptığını merak ediyorum. Sanırım sorarsam, aynı yararsız cevabı alacağım: *Bu Ines'in anlatacağı bir hikaye* . Başka bir deyişle, asla bilemeyeceğim çünkü Ines sırlarını tıpkı anne babamın madeni koruduğu gibi koruyor.

Gael, "Eşime iyi geceler dilemek istedim sadece," diye seslendi.

Sanırım bu, onların medeni durumlarıyla ilgili sorumu yanıtladı.

Tarian, "Mesajınızı ileticeğiz," diyor.

"Harika." Gael, kardeşimin önünde tam bir dakika boyunca öylece durduktan sonra nihayet döndü ve uzaklaştı.

"Hâlâ evli olduklarını fark etmemiştim," diye düşünüyorum, umarım bu daha fazla cevaba yol açar.

"Değiliz."

Ines'in sesinin yakınlığı kalbimi hızlandırdı. Gael'in çıkışını takip ederken, Ines'in girişini kaçırdım.

Dorian sonunda sandalyemden kalktı. Keşke kalkmasaydı, çünkü işte orada, Malachi ile kol kola duruyordu. Kendi kendime, kol kola olmanın el ele olmak anlamına gelmediğini anlatmaya çalıştım.

Yine de, bedenlerinin birleştiği yere dik dik bakıyorum. Malachi kulağına bir şeyler fısıldayınca, yerimden fırlayıp kendime moral vermek amacıyla banyoya doğru yöneliyorum.

Bunun yerine Cillian'la karşılaştım ve kıskançlık ve tekilanın etkisiyle son derece aptalca bir şey yaptım.

Bölüm 5

Elektra

Kafam

Madenin kutsal anası, zavallı, zavallı kafam.

Yanımda dönüp duruyorum, beynim kafamın içinde çarpışan arabalar gibi oynuyor. Bir daha *asla* içki içmeyeceğim. Asla, asla.

Gözlerimi hafifçe aralayıp etrafıma bakındığımda bir inilti kaçıyor ağzımdan. Ahududu rengi perdeler hemen nerede olduğumu anlamama yardımcı oluyor: Lisa'nın evindeki Calanthe'nin yatak odası. Buraya nasıl geldiğimi hiç hatırlamasam da, küçük bir rahatlama dalgası beni sarıyor; ne yazık ki bu, sersemliğimi gidermeye yetmiyor.

Şakaklarıma uzun uzun masaj yaptıktan sonra, dağınık çarşafların arasında telefonumu aradım ve kablosuz şarj istasyonunda şarjda buldum. Sanırım ben koymadım, ama belki de koymuşumdur. Ines'in aşırı bronzlaşmış eski sevgilisiyle tanıştıktan sonra olanları pek hatırlamıyorum.

Parmaklarımı kaydırıyorum, kilit ekranının açılmasını bekliyorum. Ama açılmıyor. Gözlerimi ovuşturuyorum, saçlarımı düzeltiyorum. Hala Face ID ile ilgili bir sorun yok. *Of* ... Aptal teknoloji. Altı haneli kodumu giriyorum. İlk fark ettiğim şey saat: 11:49.

İkinci olarak dikkatimi çeken şey, adı geçen bir kişiden gelen bir bildirim...

Ben yapmadım...

Ama anlaşılan, ben, Electra Serran, sadece Cillian Lowry ile telefon numaralarımızı değiştirmekle kalmadım, aynı zamanda ona gülünç bir takma ad da taktım.

BOOGIE BOO: *Nasılsın?*

BOOGIE BOO: *Bu arada, dışarıdayım. Dün gece hakkında konuşmak isterseniz...*

Boğazımın iç kısmında kan birikiyor. Kahretsin.

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

"Gidip onu uyandırayım," diye bağıyor Fiona, yatak odasının kapısı ardına kadar açılmadan bir saniye önce. "Günaydın. Sevgilin burada."

Fiona'nın tiz sesi kulak zarlarımı deliyor, zonklayan şakaklarımı daha da öfkeliyor. Ben doğaüstü bir varlığım, ölümün çoğu biçimine karşı bağışıklıyım, ama belli ki alkole karşı bağışık değilim. Ya da alkolün etkisi altında alınan aptalca kararlara karşı.

Parmak uçlarımı başımın yan taraflarına bastırıp yoğuruyorum.

"Cillian'ın seni, ağzındaki kurumuş tükürük ve yetmişli yıllardaki gençliğimdeki saçlarımdan daha kabarık saçlarınla bile sevimli bulacağından eminim"—perdeleri ardına kadar açıyor ve gözlerimi kamaştıran bir ışıkla karşıma çıkıyor—"biraz kendinizi tazelemenizi önersem olur mu?"

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Tekrar açtığımda ise başka bir şiddet dolu manzara ile karşılaşırım.

Bu kesinlikle bir rüya olmalı. Birincisi, gerçek Fiona tayt giymez, hele ki fuşya rengi tayt hiç giymez; ikincisi, Cillian Lowry'ye *Boogie Boo* diye bir lakap takacağım hiçbir gerçeklik versiyonu yok.

"Callie!" diye tiz bir sesle bağırdım, sesim Fiona'yı ürküttü ve büyük elmas kolyesinin diğer kolye uçlarına çarparak şıkırdamasına neden oldu.

Bir an sonra, yatak odasına taze demlenmiş kahve kokusu yayıldı. "Beni çağırdın mı, Elle?"

"Beni hemen şimdi bu hayal dünyasından kurtar," diye emrettim ona.

Calanthe kapı çerçevesine yaslandı, kaşlarından biri dudaklarının kenarıyla aynı anda çatıldı. "Hayal dünyama sürükleyebileceğim tek

kişi kendim"—dudaklarının diğer köşesi de yukarı kıvrıldı—" *boo* ."

Endişe tenimde kabarcıklar oluşturuyor. "Neden o kelimeyi kullandın?"

"Fi, Elle ve bana bir dakika zaman verebilir misin?"

"Elbette, ama kaçmasına izin verme." Daracık pembe taytının altında kalçaları sallanarak odanın karşısına doğru süzüldü. "Çünkü *hepimiz* dans ediyoruz."

"Ancak benim cesedim üzerinden..." diye mırıldandım.

Kapı eşiğinde durdu ve gözlerini kısarak bana baktı. "Bu neydi?"

Calanthe, Fiona'nın omzuna hafifçe vurdu. "Elle'i hemen hazırlayıp dışarı çıkaracağım. *Sevgilisini* de eğlendirebilir misin? Biraz gergin görünüyordu."

Son kısmı eklerken bana, yasa dışı bir zevkle dolu bir bakış atıyor.

Fiona kapıyı kapatır kapatmaz, "Cillian Lowry benim sevgilim değil," diye fısıldadı.

"Özür dilerim, '*boo*' demek istedim."

"O da benim sevgilim değil." Burnumda oluşan kırıksıklığı engelleyemiyorum. Ta ki bir şey farkına varana kadar. "Onun takma adını sen seçtin ve telefon numarasını benim telefonuma *sen* kaydettin."

"Telefon numarasını *girdiniz* , ama evet, bu ismin arkasındaki beyin benim. Akılda kalıcı, değil mi? *Boogie Boo* ?"

"Gözlerimi ve beynimi acıtıyor. Korkunç bir şey."

Calanthe gülüyor.

"Tanrıçamızın size runları ve ölümsüzlüğü neden bahşettiğini hatırlatır mısınız?"

"Çünkü, sevgili Elektra, eğer bana ölümsüzlük bahşedilmemiş olsaydı, efendimiz çıldırır ve dünyaya kıyameti getirirdi." Kraliçe boy yatağın kenarına oturuyor ve kahve fincanını bana uzatıyor.

"Üstatımız mı?" diye homurdandım. "Tarian'a bunu yüzüne karşı söyledin mi henüz?"

"Hayır, ama bu gece kesinlikle yapmayı düşünüyorum. Eminim çok hoşuna gidecektir."

O adam Calanthe'ye dair her şeyi seviyor. Onun için yaşıyor, nefes alıyor. Belki benim için de hâlâ umut var. Sonuçta, Tarian Hadez gibi

kaba ve huysuz biri bile aşkı bulabiliyorsa, benim de ilişki mutluluğuna ulaşma şansım yok mu?

"Numaranı ona vermen çok tatlı, ama bir yandan da bunu doğru nedenlerle yapmadığını düşünüyorum."

Kahve yudumum yanlış boğazıma kaçtı ve öksürdüm.

"Mal ve Ines'i birlikte görmek canını acıttığını biliyorum ve intikam amaçlı flörtleşmeye de karşı değilim, ama kendini ortaya koyup gerçekten anlaşılabildiğin birini bulmaya ne dersin?"

"Hey, hepiniz Fi'nin çöpçatanlık girişimini destekliydünüz."

"Biliyorum, ama dün gecedен sonra, Cillian'ın sana nasıl baktığını gördükten sonra, sanırım biraz endişeliyim." Alt dudağını dişleriyle sıktı. "O gerçekten çok tatlı biri, sen ise..."

"Bir sürtük mü?" diye soruyorum.

"Şunu söyleyecektim, *başka birine aşıksın* ." Dudaklarının kenarları, hızla kaybolan bir gülümsemeye seğirdi. "Bak, ne yaptığını bildiğine güveniyorum ama Cillian sana *gerçekten* çok düşkün. Sanki *dünyayı yakıp yıkacak* kadar. *Tarian'ınki gibi yoğun bir şekilde* . Eğer ona biraz bile ilgi duymuyorsan, belki de hiçbir şeye başlamamalısın."

Ne başlattığım hakkında en ufak bir fikrim yok, çünkü gecenin nasıl bittiğini hatırlamıyorum.

"Ama ne karar verirsen ver Elle, ben her zaman senin yanındayım."

Yutkunuyorum. Calanthe gibi biri varken hayatında erkeğe kimin ihtiyacı var ki?

"Ağlamak üzere misin?" Gülümsemesi tüm ihtişamıyla geri döndü.

Yorganla örtülü ayaklarımı kaldırıp onu yataktan ittim. "Kötü kızlar ağlamaz. Şimdi git, Boogeyman'le dans pistini alt üst et."

"Boogie Boo ." Ayağa kalkıyor. "Ve sensiz gitmeyeceğim."

"O zaman rahatına bak, çünkü ben oraya dans etmeye hiç niyetim yok."

"Pekala." Tam yanıma oturup Zumba dersini pas geçeceğini düşünüyordum ki, "Dans etme ama en azından gelip kendimi rezil edişimi izle," dedi.

"İşte *bunu* yapabilirim." Ayrıca, dün gece ona ne söylemiş olabileceğimi öğrenmek için Cillian ile konuşmam gerekiyor.

Tanrıça Gaea'ya dua ediyorum ki, onun teklifini kabul etmemiş olayım.

Bölüm 6

Cillian

geçtiğimizde Dördüncü şarkıya Electra, loft dairenin yatak odalarını açık planlı oturma alanına bağlayan koridordan nihayet ortaya çıkıyor.

Koridorun nereye çıktığını bilmemin tek sebebi, bir keresinde Bayan Murphy'yi ilk dans derslerinden birinde ayak bileğini burktuktan sonra yatağına götürmemdi. Ayak bileğinin iyi olduğunu ve yaşlı kadının farklı bir tür bakıma ihtiyacı olduğunu çabucak anladım. Ve ben de o bakımı vermeye niyetli değildim.

Atlantislilerin dünyasına yavaş yavaş alışma yönündeki özenle planladığım girişimi bozmamak için, ona kibarca birisiyle görüştüğümü ama iltifatından memnun olduğumu söylemiştim. İkisi de yalan. Atlantislilere yakın birinin ilgisi beni gururlandırmamıştı; aksine iğrendirmişti.

"Bize katılacak mısın?" diye soruyorum Electra'ya, Fiona, Lisa ve Calanthe'yi Latin ezgisi eşliğinde üzüm bağı dansı yaparken.

"Hayır." Doğrudan kahve makinesine yöneldi ve kendine bir fincan kahve doldurdu.

Kendime not: Kahveden nefret etmiyor.

Electra siyah saçlarını atkuyruğu yaptığı için runeleri tamamen görünür durumda. Düşünsenize, dünyanın çoğu onların mürekkeple yapıldığını sanıyor. Döndüğünde gözlerimiz buluşuyor. Bakışlarını

kaçırdığımda hiçbir şey yakalanmaktan daha sinsi olamaz, bu yüzden ona bakıyorum.

Kahverengi süet taburelerden birine oturup beni izliyor, o delici bakışlarıyla beni değerlendiriyor, adımlarımı ve verdiğim işaretleri takip ediyor.

Onun incelemesi rahatsız edici derecede yoğun, neredeyse cerrahi bir hassasiyete sahip. Kendimi, türünün geri kalanı gibi nesnelere dokunmadan onları hareket ettirme gücüne sahip olsa da, düşünceleri kaldırma gücüne sahip olmadığı konusunda teselli ediyorum.

Tarian'ın bunu yapabildiği anlaşılıyor. Başkalarının yapamadığı birçok şeyi yapabiliyor. Calanthe hariç. Atlantis'le ilgili her şey üzerine aldığım tazeleme kursunda bana anlatılanlara göre, efsanevi maden Tarian'ın nişanlısına diğerlerinden daha fazla rün ve dolayısıyla daha fazla güç vermiş. Sadece bunların ne olduğunu bilmiyorum.

"Gel bize katıl, Elle!" Lisa, Electra'yı yerinden kaldırmaya çalışır ama kız, babam öldükten sonra annemin bana verdiği kurtarma köpeği Pitbull Cash kadar inatçıdır.

Tanrım, o köpeği ne kadar çok severdim. Çok sadık, çok zeki, tam bir savaşçıydı. Trenton onu kamyonuyla ezdikten sonra bile Cash hayata tutunmuştu. Titreyen, paramparça olmuş bedeninin hatırası bile, üvey kardeşimin kafasına bir kurşun sıkma isteğiyle parmaklarımı kaşındırıyor.

Çok yakında o pislik ölecekti. Çok yakında en iyi arkadaşım gerçek intikamını alacak ve dünyayı kötü üvey kardeşimden kurtaracaktı.

Calanthe aniden kahkaha atmaya başladı ve bu da dikkatimi tekrar şu ana getirdi. Şaşırtıcı derecede rahat ve gerçekten iyi kalpli biri, bu da neden bir canavarla nişanlı olduğu sorusunu akla getiriyor.

Zengin olduğu için mi?

Trenton gibi kontrolcü olduğu için mi?

Çünkü o da Hudson gibi bir yılan terbiyecisi mi?

"Fi, o hareketleri nerede saklıyordun?" Electra'nın bu esprisi, Bayan Murphy'den ıslıl ıslıl bir gülümseme ve abartılı bir kalça hareketiyle sonuçlanır; bu da nefes nefese kalmaya ve bir sürü "vay canına" demeye yol açar.

Avucunu omuriliğinin dibine bastırdı. "Sanırım kendimi geriye doğru çektim."

Ona doğru yürüdüm ve dirseğinden tutarak onu kösedeki L şeklindeki kanepeye götürdüm. Atlantis güçlerinin farkında olduğumu belli edebilseydim, runeleri neden öğrenmediğini, oysa ki bunların neler yapabileceğini açıkça bildiğini sorardım. Sonuçta, Atlantis'e seyahat etmişti. Bunu bana kendisi söylemişti - sihirli maden kısmını atlayarak.

Ona oturmasına yardım ederken, Electra'nın bakışlarının üzerimde dolaştığını hissediyorum. Gün ışığında ne görüyor? Pişmanlık duyulacak bir karar mı yoksa sevgisine layık gerçek bir aday mı?

Dün gece, onunla anlaştığımız akşam yemeğinden sonra da ilgisini canlı tutmak için uygulanabilir bir çözüm bulmaya çalışırken kötü uyudum.

Quinn, birini kendinize aşık etmek için çok fazla şeye gerek olmadığını, sadece doğru zamanda ilgi göstermenin ve karşı tarafın hayatına ilgi duymanın yeterli olduğunu söylüyor. Ona göre, asıl çaba gerektiren şey, aşkı canlı tutmaktır.

Bilmiyorum. Benim hayatım hep tek gecelik ilişkilerden ibaret oldu.

Quinn ve annemin aşktan ne kadar acı çektiğini bizzat gördükten sonra, kalıcı bağlar benim için hiçbir çekicilik taşımadı. Her zaman kalbin ölümüne kıyasla bedenin ölümünü tercih ederdim.

Çömeldiğim yerin yanında siyah tayt giymiş, kaslı bacaklar beliriyor. Başımı kaldırdığımda Electra'nın elinde buz torbasıyla üzerimde durduğunu görüyorum. İçimdeki spor meraklısı, ne kadar kaslı olduğunu fark etmeden edemiyor. İçimdeki erkek ise o bacakların belime dolanmasının, çıplak ve özgürce olmasının nasıl bir his olacağını hayal etmekten kendini alamıyor.

Electra, buz paketini Bayan Murphy'nin sırtının altına yerleştirirken, "İşte *bu* yüzden beni asla dans pistinde bulamazsınız," diyor. "Tehlikeli."

Fiona'nın tenine avuçlarının nasıl uzun süre değdiğini ya da gözlerinin nasıl doğaüstü bir parıltı kazandığını fark ettim. Electra beni süzdüğümü anlamadan önce, tekrar onun fiziğini ve kıyafet

seçimini incelemeye başladım: ince, bronzlaşmış karnının bir kısmını ortaya çıkaran kısa bordo bir sweatshirt.

Electra bana Quinn'in kil heykellerini hatırlatıyor; ışığı yansıtmayan, aksine içine çeken ve bu sayede kadifemsi bir parlaklık kazandıran heykelleri.

Quinn'in sanat eserlerini düşünmek beni unutmak için her şeyimi vereceğim bir güne geri götürüyor: Trenton Caruso'nun, örgütten ayrılmak istediğini söyledikten sonra karısının sanat eserlerini fırlatma aracı olarak kullandığı güne.

Sadece bir heykelcik kurtulmuştu; karavanımda duran, dua eden iki avuç içini temsil eden heykelcik. Ona her baktığımda, Quinn'i ve benimle kaçmak yerine kalıp üvey kardeşimle evlenmeyi tercih etmesini hatırlıyorum.

Çömeldiğim yerden kalkarken gözlüklerimi burnumun üstüne doğru itiyorum. Özel operasyonlar sırasında—üvey babam için çalıştığım zamanlarda—kontakt lens takardım. Şu anda onları kullanmak konusunda isteksizim, Gael'in, Ines'in veya başka bir Atlantislinin beni tanımasından endişeleniyorum.

Gözlükler bir kişinin yüz hatlarını değiştirmeyebilir, ancak yüzü değiştirirler. Dahası, Quinn'e göre gözlükler beni zararsız, aşırı tutkulu bir üniversite profesörü gibi gösteriyor.

"Dans maratonu bitti mi?" diye soruyor sanırım Electra, ama bakışları spor salonunda insanların taşıdığı büyük yetişkin bardaklarından birinden su içen Calanthe'de.

Onunkisi beyaz ve üzerinde "Bayan Hades" yazıyor. Acaba matbaacı mı yanlış yazdı yoksa aralarında bir espri mi var merak ediyorum.

"Maalesef öyle. Bir yemek kursu için dükkana gitmem gerekiyor." Lisa müziğin sesini kısıyor. "Teşekkür ederim, Cillian. Çok eğlenceliydi. Kesinlikle tekrar yapmalıyız." Kolunu Electra'nın beline doluyor ve onu yandan kucaklıyor. "Ve bir dahaki sefere bunun da katılmasını sağlayacağım."

Electra, kapıya doğru başını sallamadan önce bir an duraksayarak, "Hayal kurmaya devam et Lisa," dedi. "Seni dışarıya kadar uğurlayacağım."

Bir sohbet bekliyordum, bu yüzden teklifine şaşırmadım. "Eşyalarımı alayım."

Eşyalarım arasında bir spor çantası, bir şapka, bir kapüşonlu sweatshirt, anahtarlarım ve sahte bir ehliyet ile takma adıma düzenlenmiş ücretsiz bir spor salonu üyeliği içeren bir cüzdan bulunuyor.

Şapkayı ters takıp, çantayı omzuma attım ve Electra'nın peşinden *Bloom's Blooms'un* arka ofisine giden kilitli merdivenlere doğru ilerledim.

Dükkana girmek yerine, Jeneva'nın daha önce geldiğimde Lisa'nın bana tattırdığı lavanta aromalı kurabiyeler için malzemeleri hazırladığı eğitim mutfağına yöneldik. Garip bir şekilde lezzetliydi, sanki kır çiçekleriyle dolu bir tarlanın ortasında tereyağlı kurabiye yiyormuş gibiydi.

Tezgahlara özlemle dokunuyorum. Kamp ocağımdan en iyi şekilde yararlanmayı öğrenmiş olsam da, hiçbir şey profesyonel bir mutfağın yerini tutamaz.

"Ah, merhaba Cillian! *Tam da* sana mesaj atmak üzereydim. Kızlar fikrimi anlattığımda *çok* heyecanlandılar," diye coşkuyla anlatıyor Jeneva. "Yani, iş tamam."

Electra aniden durdu, bu da benim de aniden durmama neden oldu. "Ne demek?" diye sordu, taytının uyluk cebinden bir çift güneş gözlüğü çıkarırken.

"En yakın arkadaşımın bekarlığa veda partisi."

"Hım." Electra, müşteri otoparkına giden kapıdan geçene kadar sadece *mırıldanıyor*. Sonra da dönüp, bir çiviye çakabilecek kadar düz bir ses tonuyla, "Yetişkin eğlence sektöründe ek işler yaptığınızı bilmiyordum," diyor.

"Hayır."

Gün doğuşundan beri Boston'ı sürekli olarak saran çiseleme yüzünden hava bunaltıcı, güneş ışığının zerresi bile görünmüyor, yine de Electra güneş gözlüklerini takmış. Sanırım bu bir alışkanlık, tıpkı vampirlerin ancak karanlık çöktükten sonra dışarı çıkması gibi.

"Jen benden iki saatlik bir Zumba dersi almak istiyor."

Electra kollarını kavuşturup göğüslerini yukarı kaldırdı, bu da bordo pamuklu kumaşa basılmış küçük beyaz harfleri biraz zorladı.

Daha önce okumaya vakit ayırmamıştım ama bir bakışta dudaklarımın kenarı yukarı kıvrıldı: " *Kötü Kitap Kurdu Sürtük* ."

"Kitap okumayı sever misin?" diye soruyorum, cahilce bir ses tonuyla.

Electra Serran'ın bir kitap kurdu olduğunu bilmekle kalmıyorum, aynı zamanda hangi tür kitapları sevdiğini de biliyorum: romantik kitaplar. Hedefim hakkında bu bilgiyi aldığım gün yaşadığım şoku anlatmak yetersiz kalır. O zamana kadar Electra'yı haftalarca gözlemlemiştim ve onu mutlu son arayan biri olarak *asla* tahmin etmezdim.

"Dün gece ne üzerinde anlaştık?" diye soruyor, soruma cevap vermeye tenezzül etmeden.

Dudaklarına bakıyorum. Gala gecesinde ruj sürdüğünü sanıyordum ama gün ışığı dudaklarının doğal olarak böğürtlen rengi olduğunu gösteriyor.

"Malachi'yi senin bir ilişkin olduğuna ikna etmene yardım edeceğim, karşılığında da bana istediğim zaman ve yerde bir randevu vereceksin."

Yanağı seğirdi - hem de gülümsemeyle değil. "Cidden o talebe boyun eğdim mi?"

"Cidden pes ettin."

"Sanırım daha kötü de olabilirdi. Bir strateji tartıştık mı?"

Yaz sıcaklığı, narenciye kokusunu teninden silip süpürüyor ve saçlarının yukarı doğru kıvrılmasına neden oluyor.

"Bunu sabah yapacağımızı söylemiştin," diyorum.

"Pekala. Tamam. Sorun yok. Her şey yolunda."

"Electra," diyorum sakince, "her şey *yolunda* ."

"Bu konuda nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun?"

"Çünkü haftalardır sana çıkma teklifi etme cesaretini toplamaya çalışıyordum."

Dudaklarını büzüyor, hâlâ ikna olmamış. Ya da ben öyle sanıyorum. "Kesinlikle gerekli olmadıkça öpüşmek yok. Ben başlatmadıkça dokunmak yok. Ve eğer Malachi hâlâ ikna olmazsa, akşam yemeği randevumuz iptal olur."

"Sen senaryoyu yönetiyorsun," diyorum, çantamı Woody'nin kaputuna bırakırken.

Arabanın aküsünden radyosuna, sileceklerine kadar her şeyini tamir edip değiştirdim ama Electra'nın göreceği tek şey paslanmış gövdesi ve çizilmiş suni ahşap kaplaması olacak. Beni ne kadar uzağa götürdüğünü veya kendimi ne kadar güvende hissettirdiğini göremeyecek.

Arabamı incelemeyi bitirdikten sonra Electra bana bakmaya başladı, bakışları lacivert şoför şapkamdan gözlüklerime ve yüksek bilekli ayakkabılarıma kadar her yeri taradı.

Quinn'in ayakkabılarıma yaptığı kişiselleştirmelere, en azından baş harflerimize, Sharpie kalemle müdahale etmediğim için kendimi ilk defa suçlamıyorum. Ama ayakkabılarımdaki çizimler, yıllarca süren yaratıcılık yoksunluğundan sonra yaptığı ilk şeydi ve onları bozmak kutsal değerlere saygısızlık gibi gelmişti.

Electra, muhtemelen daha fazla kural koymak için ağzını aralarken, *Bloom's Blooms'un* arka kapısı ardına kadar açılır ve hayallerindeki adam dışarı çıkar.

Bakışları onunki gibi gölgeli olsa da, lenslerinin camları o kadar hafif renkli ki, bakışlarının ondan bana doğru kayarken yumuşaktan sert dönüşmesini fark etmiyorum bile.

Bir an için, geçmişimi kazmış ve benimle ilgili bir şeyi ortaya çıkarmış olabileceği ihtimalini düşündüm. Büyük bir özenle gizlediğim bir şeyi.

"Geç kaldığım için özür dilerim," diyor sonunda. "Bazı insanlar düşüncelerini özetlemeyi bilmiyor." Malachi başını yana eğiyor. "Şey—Adınız neydi yine?"

"Cillian," diye yanıtlıyorum, omuzlarımı dikleştirerek korkmuş gibi görünmeye çalışıyorum, oysa yaşadığım berbat olaylar bu duyguyu çoktan benden silmiş durumda.

"Cillian da koşumuza katılacak mı?" Malachi'nin bakışları tişörtümden dışarı sarkan zincire, sonra da yüksek bilekli ayakkabılarıma kaydı.

Beni envanter gibi katalogluyor, her bir kalemde eksiklik olduğunu açıkça görüyor. Güzel. Bu, gerçekte kim olduğum hakkında hiçbir fikri olmadığı anlamına geliyor.

"Hayır. Sadece ikimiziz." Electra elimi tuttu, avucumda karıncalanma hissettim ve nefesim kesildi. "Başkalarını davet etmedin

mi?"

"HAYIR."

Elini sıkıca kavramış, adeta dokunsal bir çene kilitlenmesi gibi.

Babam, tek çocuğunun bir Atlantisliyle el ele tutuştuğunu görünce mezarında ters dönüyor mu acaba? Oğlu, *asla* el ele tutuşmaz. Hele ki ailesinin bir parçası olmayan kadınlarla hiç el ele tutuşmaz.

Kalbimdeki düzensiz çarpıntı, Electra'nın Malachi'nin yanında ne söylediğini duymamı engelliyor. Parmaklarımın bir başkasının parmaklarına dolandığı son an, ölümün Quinn'i almaya çalıştığı geceydi. Ateşi düşene, nefesi düzelene ve buz gibi tenine sıcaklık değene kadar elini sıkıca tutmuştum.

Parmaklarıma doğru bakıyorum, şu anda parmaklarımın arasında duran parmaklar. Nabzımı tetikleyen parmaklar. İnce, sağlam, bronzlaşmış, sıcaklar. O kadar sıcaklar ki, bir an için Elektra'nın bana sihir aktardığını düşünüyorum, ama Atlantisli güçlerini kullandıklarında alışıldığı gibi, rünleri ve gözleri parlamıyor.

Bu, kurumda öğretilen ilk bilgilerden biridir. Bu kuruma doğan bizler, adımızı hecelemeyi öğrenmeden önce bunu öğreniriz.

Electra bana doğru döndü. "Ders bittikten sonra beni arar mısın?"

Gözlerim, sanki yalamış gibi hafif bir nem parıltısıyla ışıldayan dudaklarına takıldı. Öpüşmeye mi hazırlanıyor?

Beklentinin yarattığı gerilim, boynumdaki tendonları o kadar geriyor ki, başımı eğmeye kalkışsam bile kopacaklarını düşünüyorum.

"Cillian?" Dudakları sahte isminin üzerinde geziniyor, her heceyi, her harfi okşuyor.

Gerçek ismimi nasıl telaffuz ederdi? Bir sır gibi mi, yoksa bir lanet gibi mi?

Otoparkta biz orada durup, gözlerimizi birbirimize dikmiş, parmaklarımızı kenetlemiş halde beklerken, ortam uğultusu devam ediyor. Koyu renk lensleri, göz bebeklerinin canlılığını bastırmakta pek başarılı değil; kahverengi göz bebeği cilalı bakır gibi, mavi göz bebeği ise saydam buz gibi parlıyor.

Bu durum bana onun kişiliğini, yumuşaklık ve sertliğin çatışmasını, sanki anne karnındayken vücudu hangi yöne eğileceğine karar verememiş gibi düşündürüyor.

Yüzünü incelerken, sıcak bir akıntı kaburgalarımı yalıyor ve etrafımızdaki gürültüyü daha da yoğunlaştırıyor. Otopark girişindeki çukura giren araba lastiklerinin gürültüsünü, test mutfağındaki çırpma tellerinin kaselerin kenarlarına sürtünme sesini, Malachi'nin "Elle, seni dışarıda bekleyeceğim" derken parmak boğumlarının çıtırtısını duyabiliyorum.

Köşeyi döndüğü anda, Electra'nın elinin ve bakışlarının elektrikleyici ağırlığı kayboldu. Fişi çekilmiş bir cihaz gibi soğuk ve bitkin hissediyorum.

Büyüsünü kullanmış *olmalı* . Ani düşüşün tek açıklaması bu gibi geliyor bana. Ama neden beni etkiliyor? Atlantislilerin zorlamalarına karşı bağışıklığım mı zayıfladı? Doğum öncesi tedavimizin değişmez olması gerekmiyor muydu?

Geri çekiliyor. "Duygulara kapılma."

Bu, onun beni içine soktuğu her türlü trans halinden beni çıkarıyor.

"Hiçbir şeyin sözünü vermiyorum," diyorum, yeniden rolüme bürünerek.

Geri geri gitmeyi bırakıyor. "Sanırım bunun bir önemi yok."

Kaşlarımı çatıyormuş gibi yapıyorum, oysa ne demek istediğini gayet iyi biliyordum. Eğer ona aşık olursam, beni durdurmaya zorlayacağını ya da beynime ameliyat yapacağını biliyordum.

Ama o beni hiçbir şey yapmaya zorlayamaz.

Canavarın maskesi ne kadar güzel olursa olsun, asla bir Atlantislilere aşık olmazdım.

Bölüm 7

Elektra

Malachi Hadez spor kıyafetleriyle göz kamaştırıyor: Gözlerini ön plana çıkaran baştan aşağı lacivert kıyafetleri ve özenle geriye taranmış koyu altın sarısı saçları.

Dağınık saçları, çocuksu spor ayakkabıları ve kalın çerçeveli gözlükleriyle Cillian'ın tam zıttı.

Ancak meydanda koşarken, göz kapaklarım sahte erkek arkadaşımın görüntüleriyle sürekli karşılaşıyorum. Gümüşe çalan, grimsi mavimsi tonlarındaki göz bebekleri; kahverengi saçların arasından fırlayan kulakları; çabuk kızaran beyaz teni ve nasırlarla, küçük yanık izleriyle pürüzlü parmakları...

Nasırlar ağır fiziksel çalışmadan, yanıklar ise ateşten kaynaklandığına göre, boş zamanlarında ne yaptığını merak etmeden edemiyorum. Boru hatları mı kaynaklıyor? Araba mı tamir ediyor? Ev mi inşa ediyor?

"Elle?" Malachi yavaşladıktan sonra tamamen durdu.

"Evet?"

"Sana aynı soruyu üç kez sordum." Bunu gülümseyerek söylüyor, oysa dalgınlığımdan hoşlanmadığını anlayabiliyorum.

"Dördüncü deneme şans getirir."

Malachi kaşını kaldırır.

"Dinliyorum," diyorum, bileğimi kavrayıp kalçama doğru bastırarak uyluk kasımı geriyorum ve aynı hareketi diğer tarafta da tekrarlıyorum.

"Onu araştırdınız, değil mi?"

"Fiona, Diego'yu evine özel seanslar için davet etmeden önce Diego'nun geçmişini araştırdı."

"Ve?"

"Eğer kötü niyetli bir pislik olsaydı, hayatımızda olur muydu sizce?"

"O da bir insan."

"Peki, ne olmuş yani? İnsanların *hepsi* kötü değil."

"Onların öyle olduğunu hiç söylemedim. Sadece dikkatli olun, tamam mı?"

Kollarımı kavuşturdum. Neden " *dikkatli ol*" demek zorundaydı ki? Neden " *Onunla çıkma*" diyemezdi?

"Sence geçmişim aklımdan hiç çıkmıyor mu Mal? Dikkatli olmak benim varsayılan ayarım. Ama elbette, onu daha detaylı araştırabilirsin." *Lütfen yap. Lütfen kiminle çıktığımla ilgilen.*

Malachi cebinden telefonunu çıkarıp bir numara çevirdi—Dorian'ın numarasını. "Kız kardeşinin çıktığı adam... Görünüşe göre Diego onun hakkında bir dosya tutmuş." Malachi'nin gözleri kısıldı. "Ne demek *hangi adam* ? Dans hocası." Kardeşinin söyleyeceklerini dinlerken lacivert gözleri kısıldı. "Hım. Yani, Elle'nin onunla çıktığından haberin yokmuş..."

"Çünkü Cillian dün gece bana çıkma teklifi etti," diye mırıldandım. "Dorian'a söylediğin için teşekkürler. O konuşmayı hiç *istemiyordum* doğrusu."

"Evet. Diego'nun bulgularını bana gönder." Kısa bir sessizlik. "İlginç. Ona söyleyeceğim..." Telefonu kapatırken dudaklarında karanlık bir gülümseme belirdi. "Koşunuzdan sonra onu aramanızı istiyor."

"Tahmin et," diye mırıldandım. "Peki, bu kadar *ilginç* olan neydi?"

"Çocuk—"

"Cillian yirmili yaşlarının ortalarında, Mal. Tam olarak çocuk sayılmaz. Ya da *onu* çocuk olarak görüyorsan, beni ne olarak

görüyorsun? Bebek mi?" Boynumu çevirdim. "Peki, Diego ne öğrendi?"

"O adamın banka hesabı olmadığını, kredi puanının olmadığını ve sözde ders verdiği spor salonunda *hiçbir iş kaydının bulunmadığını* öğrendi. Neyse ki Diego tüm ön çalışmaları zaten yapmış. Görünüşe göre Cillian, ders verme karşılığında spor salonunun olanaklarından ve otoparkından yararlanıyor, çünkü erkek arkadaşın"—Malachi cep telefonunu kalçasına vurarak—"arabasında yaşıyor."

Şaşkınlığımı bastırıp umursamaz bir tavır takınıyorum. "Neyse ki ev sahibi olmak ön koşullarım listesinde yok."

Malachi'nin çenesi keskinleşti, koşudan kızarmış tenine bastırdı. "O tam bir serseri, Elle. Birlikte olduğun adam işsiz ve arabada yaşıyor."

Malachi'nin eleştirisine neden bu kadar sinirlendiğimi bilmiyorum, çünkü onun önemsemesini istiyordum ve belli ki önemsiyor.

Sonunda şöyle diyorum: "Kimle çıktığım seni hiç ilgilendirmez, Mal."

Malachi, "Bir insan neden arabada yaşamayı tercih etsin ki?" diye çıkıştı ve bu sözleriyle hızlı adımlarla yürüyen orta yaşlı kadınlardan oluşan bir grubun dikkatini çekti.

"Çünkü bu akıl almaz derecede pahalı şehirde oda kiralayacak paraları yok!" diye işaret ediyorum Avlu'daki binalara. "Çünkü göçebe yaşam tarzından hoşlanıyorlar! Onun yaşam biçimi sizi neden rahatsız ediyor?"

"Çünkü muhtemelen senin parana ulaşmak için seninle çıkıyor!"

Yıllar önce köprüden düşmek, Malachi'nin cevabından daha az acı vermişti.

Geri çekildim, gözlerimde nem birikti. "Haklısın. Yoksa kim benim gibi bir kızla çıkmak ister ki?"

"Elle, bu öyle değil—"

Uğraşmaya çalıştığı her türlü bahaneyi susturmak için avucumu kaldırıyorum. Ve sonra koşuyorum.

Malachi haddini aştığını hissetmiş olmalı, çünkü özür dilemek için peşimden koşmuyor. Ya da belki de beni yakalamak için yeterince umursamadığı için peşimden gelmiyor.

Ama vicdan azabı onu kemiriyor olmalı, çünkü taytımın uyluk cebine sakladığım telefon durmadan titriyor. Asansöre binip bildirimlerimi kontrol ettiğimde ancak Malachi'nin aramadığını anlıyorum.

DORIAN: *Zumba eğitmeniyle mi çıkıyorsun? Bu ne zaman oldu?*

DORIAN: *O mu?*

DORIAN: *Lütfen telefonu açar mısınız?*

DORIAN: *Eğer beni geri aramazsan, Diego'yu seni kontrol etmesi için göndereceğim.*

Asansör ailemin seksen beşinci kattaki çatı katına doğru yükselirken, düşüncelerim bir siren ışığı gibi girdap gibi dönüyor.

BEN: *Koşuya çıkmıştım. İyiyim. Umarım Diego yolda değildir.*

DORIAN: *Tam arabaya binmek üzereydi.*

BEN: *Ona eve sağ salım vardığımı söyle.*

DORIAN: *Lowry ile ne zamandan beri görüşüyorsunuz?*

BEN: *Çünkü dün gece bana çıkma teklifi etti.*

DORIAN: *Ve az önce evet mi dediniz?*

BEN: *Neden hayır diyeyim ki?*

Hemen cevap vermiyor. Belli ki onu şaşırttım, ta ki... Ya Malachi'ye olan ilgimi bildiğini söylemek için doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorsa?

DORIAN: *Çünkü sen sevgili bulmuyorsun.*

BEN: *Evet, yapıyorum. Sadece bunu herkese duyurmuyorum.*

DORIAN: *Kim?*

BEN: *Üniversitedeki bazı çocuklar.*

DORIAN: *İsimleri istiyorum.*

Yalan söylemek kanımı kaynatıyor, yine de bu oyunu sürdürüyorum çünkü Dorian'ın gerçek hakkında söyleyecek çok şeyi olacak; gerçek şu ki, ben hiç kimseyle çıkmadım çünkü lanet olası kalbim her zaman Malachi'ye aitti.

Belki de başka erkeklerle çıkmalıydım.

Belki de Cillian Lowry ile sahte bir ilişki yaşamak yerine gerçek bir erkekle çıkmalıyım.

BEN: *Kutsal Avcılardan birini parçalara ayırmanız gerekmiyor mu?*

DORIAN: *Bu konuşmayı henüz bitirmedik, ama evet, gitmem gerekiyor.*

Çok uzun ve çok sıcak bir duştan sonra, telefon ekranıma yeni mesajlar geldi. Hiçbiri Malachi'den değildi.

CALLIE: *Dorian neden senin flört geçmişin hakkında beni sorguya çekti?*

CALLIE: *Beni geri ara. Sana bir şey söylemem gerekiyor.*

Cillian'ı ya da aşk hayatımı konuşmak istemediğim için onu geri aramadım. Bunun yerine, öğle yemeği için en sevdiğim İtalyan restoranından iki doyurucu sandviç sipariş ettim ve bir kitapla yatağa uzandım.

Hikayeye kendimi kaptırmaya çalışıyorum ama kaç sayfa çevirirsem çevireyim, aklım sürekli Malachi'nin söylediği şeye kayıyor: *Çünkü muhtemelen senin parana ulaşmak için seninle çıkıyor.*

Kitabımı bir kenara atıyorum, siyah tayt ve siyah spor sütyeni giyiyorum, sonra da ev spor salonuna dönüştürdüğüm yatak odasına gidiyorum.

Sırtımdaki oluklardan taze ter damlayana kadar kum torbasına yumruk atıyorum ve Liz—kendine böyle demeyi seven kapıcım ya da kapıcı *kızım*—bebeğimin geldiğini söylemek için beni arıyor. Yemeği yukarı göndermesini istemek yerine, bir rüzgarlık kapıp lobiye iniyorum.

BEN: *Cillian hangi spor salonunda çalışıyor?*

DIEGO: *Cambridge'deki Stüdyo.*

"Buyurun, Bayan Elle," Liz tezgâhın üzerine bir kağıt torba bıraktı.

Zimba telini açıp içindekini çıkarıyorum ve onun için aldığım fazladan sandviçi alıyorum. "Liz, yine bir fiyatına iki tane aldım. İşte."

"Emin misin?" Liz, kasap kağıdına sarılı sandviçe imrenerek bakıyor.

"Kesinlikle. Görüşürüz!" diye seslenip dışarı çıktım ve bir taksi çağırdım.

Şehir içinde araba kullanmaktan o kadar nefret ediyorum ki, hiç araba almadım ve taksi şirketlerini finanse etmekten oldukça memnunum.

On beş dakika sonra, beni götüren araç, büyük, renkli camlı, sarmaşık ve tuğladan yapılmış bir binanın önünde durdu. Güneş gözlüklerimi rüzgarlık ceketimin cebine koydum ve Cillian Lowry'yi

nerede bulabileceğimi sormak için resepsiyona doğru yavaşça yürüdüm.

Resepsiyonist, az önce dersini bitirdiğini, bu yüzden muhtemelen personel soyunma odasında olduğunu söyledi. Bana doğru yönü gösterdikten sonra, aramızdaki konuşmayı unutmasını sağladım.

Soyunma odasına girerken kağıt torbam hışırdıyor. Hava boşucu ve suyun fayanslara çarpma sesi yankılanıyor. Dolap sıralarının yanından geçerken, iki antrenörün kişisel antrenman seansları ve müşterilerinden birinin ne kadar arsız davrandığı hakkında dedikodu yaptığını görüyorum.

Yanlarından hızla geçerken, hepsi şaşkınlıkla bana bakıyor, sonra içlerinden biri, "Yanlış soyunma odasındasın," diyor.

"Cillian'ı arıyorum."

"Neden?" diye soruyor.

Gözlerimi kısarak isim etiketine baktım—Carlos—ve kağıt poşeti hafifçe salladım. "Öğle yemeğini vermek için."

Carlos, "Kurye misiniz?" diye soruyor.

Uzun, siyah at kuyruğuyla isim etiketi görünmeyen arkadaşı, beni baştan aşağı süzüyor ve keşke Calanthe'nin koyu ve sıkıcı (ona göre) atletik gardırobuma renk katmak için aldığı ince rüzgarlık yerine normal bir rüzgarlık alsaydım diye düşünüyor.

"Dans dersleri vermeye başlamalıyız," diyor.

Mantık hatasına yüzümü buruşturuyorum ama onu düzeltmeye zahmet etmiyorum. "Cillian? Nerede o?"

Carlos arkaya doğru başını salladı, kel kafası bebek yağıyla parlatılmış gibi ışıldıyordu. "Duşta."

Gözlerimi parlatıp iki adamı da beni gördüklerini unutmaya, gitmeye ve ben çıkana kadar soyunma odasının kapısını korumaya zorluyorum. Onlar gittikten sonra duş kabinlerine doğru ilerliyorum, ardından üzerinde " *Yanmayı Sev* " yazan kırmızı neon tabelanın altındaki banka oturuyorum.

Kağıt torbayı yere bıraktığım anda su durdu. Kumaşın ten üzerinde hışırdamasını, ardından da bir mandalın şıkırtısını duydum. Ve sonra Cillian karşımda duruyordu, saçları o kadar suya batmıştı ki tik ağacı gibi parlıyordu ve teni o kadar nemliydi ki karın kaslarının arasındaki çukurlar nehir yatağı gibi ışıldıyordu.

Bölüm 8

Elektra

Cillian'ın görünüşü beni şaşırttı. Dün gece tanıştığım smokinli adama ya da bu sabah eşofmanlı, rahat tavırlı öğretmene hiç benzemiyor. Bir insan kaç farklı yüze bürünebilir ki?

Evet, etkinin bir kısmı gözlüklerinin olmamasından kaynaklanıyor. Ama aynı zamanda açıkta kalan derisindeki izler de etkili. Sadece göğsünde beş tane saydım: biri bıçakla oyulmuş, diğerleri kurşun izleri.

Sadece daha fazla kusur bulmak için, beline dolanmış erik rengi spor havlusunun üzerinde bakışlarımı gezdiriyorum.

"İş yerinde bir eş ziyareti beklemiyordum." Cillian düşün basamağından iniyor.

Onun şehvet dolu yorumuna karşılık kaşlarımdan biri çatıldı. "Eğer hızlı bir ilişki isteseydim, sana gelmeden önce gidebileceğim başka birçok yer vardı."

Göğüs kasını ovuşturdu, minik pembe meme ucunu sıktı. "Ah."

"Sana öğle yemeği getirdim." Arkama yaslanıp bacaklarımı çaprazlamadan önce kağıt poşete dokundum, neon ışık bacaklarımı kırmızıya boyuyordu. "Bu yara izleri de neyin nesi? Bir dans çetesinin üyesi misin?"

Kalça kemiğindeki mumsu lekeye dokunuyor. Ben de fark ediyorum ama bakışlarım sonunda havlunun kıvrılmış bel kısmının

altından geçen koyu ize kayıyor. Savunmamda şunu söylemeliyim ki, göz hizasında.

Sonunda, "Bir süre sokakta yaşıadım," diyor. "Ama bu..." Bıçak izine dokunuyor. "Bunu ocuk hapishanesinde aldım."

Yukarı bakmak için o kadar hızlı baktım ki boynum ıtırdadı. "Juvie mi? Sen—Cillian Lowry—hapse mi girdin?"

"Gurur duyduğum bir şey değil."

Bir insanı yanlış anlamaktan bahsediyoruz. Milyon yılda bile bu adamı ağır suçlu olarak tahmin edemezdim. "Ne suç işledin?"

"Eczaneden insülin aldım." Büyük, ıslak ayak izleri bırakarak bana doğru yaklaşıyor. "Ve bu sadece bir kere olmadı. Tekrarlayan suçlular kamu hizmetiyle cezasını çekemezler."

Oturmak yerine, orada öylece ayakta duruyor; kullandığı sabunun kokusunu alabiliyorum ve sol kaburgasının arasında minicik bir köpük lekesi görebiliyorum. "Yeraltı bir ilaç dükkanı mı işletiyordunuz?"

"Hayır." Elini saçlarının arasından geçirerek pazı kaslarını şişirdi. Sanırım o kaslarla çok fazla hasar verebilirdi. "Şeker hastası olan kız kardeşimin hayatını kurtarmaya çalışıyordum."

Kalp atışlarım hızlandı. "Kardeşin var mı?"

"*Yakalanmışım* . İkinci kez yakalandığımda mahkum edildim ve hapse gönderildim. Gzaltım bir hafta sürdü. Polislerden onu kontrol etmelerini istedim durdum. Bana sosyal hizmet için zamanları olmadığını söylediler. ıktığımda—" Adem elması kıpırdanıyor. "ıktığımda artık çok geçti."

Kahretsin .

Derin bir i çekişle kaburgalarını gererek sonunda yanıma, banka oturdu ve bacaklarını yaydı. "Dünyada en çok sevdiğin insanı kaybetmekten daha kötü bir şey yok. Hele de bunun sebebi sen isen."

"Onun ölümüyle senin ne gibi bir suçun olabilir ki?"

"nk, sadece insülini almakla yetinseydim, polisler gelmeden oradan çıkıp kız kardeşimin yanına dnebilirdim. Ama çantamı kalemler, boyalar ve defterlerle doldurmak için zaman ayırdım, çünkü sanat kız kardeşimin—" Ağız sıkılaşıyor. "Onun *tutkusuydu* ."

Aramızda, henüz dağılmakta olan buhar kadar yoğun bir sessizlik ker.

Cillian bana onu nasıl bulduğumu sormasa da, bilgiyi kendiliğinden verdim: "Diego bana nerede çalıştığını söyledi."

"Casey'nin seni personel soyunma odasına almasına şaşırdım."

Casey, resepsiyondaki kadın olmalı.

İşin ince ayrıntılarına girmemek için, kağıt torbadan kağıda sarılı sandviç dilimlerinden birini çıkarıyorum. "İşte."

Cillian, ikramımı alırken kaşlarını çatı. "Bana yemek mi getirdin?"

"Gizli bir amacım vardı."

"Akşam yemeği demiştik." Kaşlarımı çatığımı görünce ekledi: "Bu bana borçlu olduğun yemek sayılmaz, değil mi?"

"Bunu hiç düşünmemiştim..." Sandviğin yarısını alıp ambalajını açtım, sonra da istediğim gibi turşuların çıkarılıp çıkarılmadığını kontrol etmek için ikiye böldüm.

Yapmadılar.

Onları avuçlayıp paket servis poşetine atarken, "Duyduğuma göre arabanızda yaşıyorsunuz," diyorum.

Cillian, sanki cevap vermeyi geciktirmeye çalışıyormuş gibi, çenesini kasten oynatarak çiğnıyor. Sonunda, "Hapiste yattıktan sonra pek çok kişi sizi maaşlı olarak işe almak istemez," diyor.

"Ama çocuk suçları kayıtları gizli tutulmuyor mu?"

Göz bebekleri küçülüp keskinleşti, sanki onu yalan söylerken yakalamışım gibi. "Gerçeği mi öğrenmek istiyorsun?"

"Hayır, bana başka bir yalan söyle. Ben onların sıkı bir hayranıyım."

Sandviçi kucağına indirip başını çevirerek bana baktı. "Bu sistemi sevmiyorum. Sisteme güvenmiyorum. Bana yaptıklarından sonra asla. Anında ayrılabilmek ve maaşımı kayıt dışı alabilmek için arabamda yaşıyorum, böylece maaşım sadece bana ait kalıyor."

Yüzünü inceliyorum, aldatmanın belirtilerini arıyorum. Bu sefer hiçbirini göremiyorum. "Şaşırtıcı bir insansın, Cillian Lowry."

"Sürprizlerden hoşlanır mısınız, Bayan Serran?"

Aslında ne sorduğunu anlıyorum. Az önce gösterdiği yüzü beğenip beğenmediğimi öğrenmek istiyor.

"Onlardan kesinlikle nefret ediyorum." Sandviğimden bir ısırık daha alıyorum. Yutkunduktan sonra soruyorum: "Nerede uyuyorsun? Arka koltukta mı?"

"Üzerimi giymek için bana birkaç dakika vererseniz, sizi kaldığım odaya götüreyim."

"Üzgünüm ama size kötü bir haberim var, ben yabancılarla otoparklarda tur yapmıyorum." Öğle yemeğimden bir lokma daha kopardım.

Başını duvara yasladı, neon ışık kulaklarının uçlarını ve karın kaslarını daha da belirginleştirdi. "Yabancıdan arkadaşla dönüşmeden önce daha ne kadar şey paylaşmam gerekiyor?"

"Arkadaş mı? Oraya asla ulaşamazsın. Belki tanıdık olursun." Ekmek kırıntımı kağıt torbaya attım, sonra parmaklarımı silkeledim ve ayağa kalktım. Gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim. "Kontakt lens mi kullanıyorsun?"

"HAYIR."

"Gözlük takmanız gerekiyor mu?"

"Eğer şeylerin kenarlarının olması gereken yerde kalmasını istiyorsam, evet."

"Yani şu an suluboya resmine benziyorum?"

"Gün batımına doğru arabayla uzaklaşmak istediğim kadına benziyorsun."

Göz kapaklarım kasılıyor. "Bu cümle hiç işe yarıyor mu acaba?"

"Tek bir satır bile değil." Utangaç *olmayan* bir gülümsemeye dudaklarını kıvrıyor. Cillian Lowry *gibi değil*. "Bir rüya."

"En iyisi bu konuyu kapatalım." Gergin bir halde dolaplara doğru yürümeye başladım. "Sana ihtiyacım olduğunda ararım."

Sonra soyunma odasının kapılarından dışarı fırladım, Carlos'un ve benim emrettiğim gibi yapan koç arkadaşının yanından hızla geçtim. Resepsyonistin yanından da geçtim. Ancak kaldırıma ulaştığımda nefesimi tuttuğumu fark ettim.

Malachi'nin daha önceki sözlerini hatırlıyorum. Lowry'nin bir amacı *olmalı*, çünkü benim gibi huysuz bir kadına kimse ilgi duymaz.

Güneş gözlüğümü takarken aklıma bir teori geliyor ve bu teori giderek kesinleşiyor: Cillian uzun vadeli bir oyun oynuyor, ilgisizmiş gibi davranarak ileride benden daha fazla para koparmayı planlıyor olmalı.

Teorim pençelerini çıkarıyor.

Ertesi akşam o kadar sinirlenmiştim ki, Lisa'nın evinde akşam yemeğinden önce, karşıdaki *Logan's'a* uğrayıp happy hour'a katıldım. Oradaki kalabalık her zaman canlı ve her zaman eklektiktir; yüksek lisans öğrencileri, geleceğın banliyö sakinleri ve finansçılar bir arada bulunur.

Çoğı erkek düğmeli gömlek ve özel dikim takım elbise giyer; gerçek gardıropları andıran, araba bagajını değil. Ve evet, Cillian galada smokin giydi, ama o muhtemelen kiralıktı.

Rünlerimi gizlemek için saçlarımı kabarttım, siyah kot ceketimin kollarını sıvadım ve nereden geldiğimi ve kiminle akraba olduğumu belli etmeden flört edebileceğimi ve bir erkeğı etkileyebileceğimi kanıtlamaya kararlı bir şekilde tezgaha doğru yöneldim.

Bölüm 9

Cillian

olmasa Son yirmi dört saat içinde ilk kez da, Electra ile olan sohbetimi yeniledim, belki bir mesaj gelmiştir ve telefonum onu göstermeyi unutmuştur diye düşündüm.

Maalesef, etkileşim yaşanan tek sohbet Jeneva ile olan sohbetim oldu.

BEN: *Buradayım ama park yeri yok.*

JEN: *Ünlülerin yemek pişirme dersi.*

Bu da orada bulunan bir düzine lüks SUV'yi açıklıyor.

JEN: *Kırmızı Porsche'nin arkasına park et. Mekanın turu uzun sürmez. En kısa sürede çıkacağım. Sadece birkaç müşterinin hesabını almam gerekiyor.*

Jeneva'nın tavsiyesine uyduktan sonra Woody'den kalktım, kapıyı kilitledim ve bara yöneldim. Mekan tıklım tıklım dolu, ne tezgahta ne de masalarda boş bir yer yoktu. Çiçekçi dükkanı Hadez ailesinin "onayı" sayesinde Boston'ın simge mekanlarından biri haline geldiğinden beri, *Logan's* gidilecek yer oldu.

En azından Jeneva, Bayan Murphy'ye özel dans dersleri vermeye yeni başladığım zamanlarda beni ilk kez oraya içki içmeye davet ettiğinde böyle açıklamıştı. Ben de sadece onun hakkında mümkün olduğunca çok bilgi toplamak için kabul etmişim—

Jeneva'yı düşünmeyi bırakıyorum, çünkü orada, bar taburelerinden birine oturmuş Electra var. Ve yalnız değil. Gözlerimi yanındaki adama dikiyorum; uzun boylu, siyahi bir adam, takım elbisesi parayla alınabilecek türden bir kusursuzlukla dikilmiş.

Kızın hiç sevgilisi olmamasına rağmen bir barda rastgele biriyle sohbet etmesine sebep olan hatam neydi? Abartmış mıydım acaba?

Baştan çıkarmakta berbat bir iş çıkardığım Atlantis gizemine doğru dosdoğru ilerliyorum.

"Cillian?" Electra'nın farklı renklerdeki gözleri şaşkınlıkla parladı. "Burada ne işin var?"

Bardağın üzerinde buzla dolu ama kenarında tuz izi olan bardağı inceliyorum. "Tanımadığınız kişilerle içki içmediğinizi sanıyordum."

"Derek yabancı biri değil." Gözleri gözlerime kenetlenirken ekledi, "Bir yatırım bankasında çalışıyor ve bir köpeği var."

Eğer ona olan ilgim gerçek olsaydı, o kurnaz herifi *yabancı olarak* görmezken beni o kategoriye koyması beni çok üzerdi.

"Senin sandviçlerin içinden turşu ayıkladığını ve tüm erkekleri kurtarıcınla kıyasladığını biliyor mu?"

Güzel dudakları aralanıp sonra sıkıca kapandı. "Affedersiniz?"

Ağzımdan kaçan söz hemen aklıma geldi, "Bayan Murphy geçmişinizden bahsetti," diye mırıldandım. Neyse ki bahsetmişti. Sonra da eğilip fısıldadım, "Beni kışkırtmaya mı çalışıyorsunuz?"

Elektra titriyor. Ya da belki ürperiyor. Benim egom bunu bir ürperme olarak yorumlamayı tercih ediyor.

O cevap vermeden önce Derek'e, "Kız arkadaşına eşlik ettiğin için teşekkürler," dedim.

"Bu da ne...?" Yüzü sinirle gerildi.

Derek, takım elbiseli adam, boynunu çevirerek, "Onu dışarıya kadar götürmemi ister misin, Elle?" dedi.

Elle mi? Ne zamandır sohbet ediyorlar da adam onun takma adına erişebiliyor?

Kolunu kaldırıp beni Electra'dan uzaklaştırmaya çalıştığında, "Bana dokunma!" diye hırladım.

Parmak boğumlarım kaşınsa da, onları yanlarımda kilitli tutuyorum. Bir bar kavgasına karışmayı göze alamam, hem de sabıka

kaydım olduğu için değil, henüz olmadığı için. Henüz değil. Yoksa üvey kardeşimin FBI'daki bağlantısı bunu sisteme mi geçirdi?

"Elle'nin seni burada istemediği açıkça belli, dostum." Derek'in sesi sakın, sanki ortalığı karıştırmamaya çalışıyor.

"Ben senin *kankan* değilim." Dikleştim, tam boyuma ulaştığımda boğazındaki düğümü fark ettim.

Electra'yı gerçekten etkilemek istiyor olmalı çünkü omzumdan birini kavrayıp itiyor.

"Bana dokunmaman konusunda seni uyarmıştım." Gözlüklerimi çıkarıp bara koydum, sonra da bileğini yakalayıp büktüm. "Seni bir ay boyunca mastürbasyon yapamaz hale getirmeden önce buradan defol git."

Kemiklerini kırmadan önce Electra araya giriyor. " *Bu gece seninle konuşmak gerçekten harikaydı Derek, ama kendi kendine şöhret düşkününü ilan ettiğim bu adamla baş başa kalmam en iyisi. Yine de yardım etme isteğin için teşekkür ederim.* "

Derek'in kısa kirpikleri neredeyse kaş kemiğine değiyordu. *Onun onu* kovmayı seçtiği için içimde bir kibir duygusu kabardı.

O gittikten ve Logan'dan yarattığı rahatsızlık için özür diledikten sonra, şaşkınlık numarası yapıyorum. "Bunu nasıl yaptın?"

Electra Serran'ı sinirli, kırgın ve güvensiz gördüm. Ama öfkeyle dolup taşmasını görmek yeni bir şey. Zaten köşeli olan yüzünü oluşturan çizgiler o kadar keskin açılarda ki, sanki cetvelle çizilmiş gibi duruyorlar.

" *Peki, Cillian Lowry, seni çocuk ıslahevine götürten neydi?* "

Soru gözlerde parıltıyla sorulduğu için kirpiklerimi yukarı kaldırıp otomatik bir şekilde cevap veriyorum: "Bir CVS mağazasını soydum. İnsülin ve resim malzemeleri çaldım."

" *Kız kardeşinin adı neydi?* "

"Celia Lowry."

" *Anne babana ne oldu?* "

"Annem altı yıl önce kanserden öldü. Babam ise ben dokuz yaşındayken sirozdan vefat etti."

" *Neden bu barda bulunuyorsun? Burada olacağımı biliyor muydun?* "

"Hayır. İş toplantım vardı." Umarım kiminle olduğunu sormaz ama elbette soru geliyor. "Jeneva ile."

"Şaka mı yapıyorsun?"

Hâlâ hipnoz altında olmam gerektiği için, "Hayır" diyorum.

"Ne kadar da komiksin. Kendi randevunu ayarlarken benim randevumu sabote ediyorsun."

" *Randevusu* kim?" Çenemi oynatarak cevap veriyorum: "Kokteyl içmek ve boş sohbet etmek için burada değilim. *Logan'ın* bodrum katını ziyaret etmeye geldim, çünkü Jen arkadaşının bekarlığa veda partisi için ideal mekan olduğunu düşünüyor."

Electra dudaklarını büzdü. "Bekarlığa veda partisi ne zaman?"

"Gelecek Cumartesi." Onun ıslık ıslık bakışlarına karşılık verirken, hipnotize olmaya tehlikeli derecede yaklaştığımı hissediyorum.

Barda yayılan kehribar rengi ışıpta parıldayan büyük gümüş halkalarla süslü siyah kot ceketinin kollarını yukarı doğru sıyrıyor. "Kurtarıcı fetişim yok," diye homurdanıyor.

Büyü artık göz bebeklerini aydınlatmadığı için, gözlerimi kırıp gözlüklerimi aramak için etrafa göz gezdiriyorum.

Sesini alçaltarak ekliyor: "Birkaç sinir bozucu huyum var; bunlardan biri de bana sahip olduklarını düşünen insanlar."

"Sanırım bana ait değil—"

Kadın, yüz dolarlık banknotu mutfak tezgahına fırlatıp uzaklaştı.

Gözlüklerimi hızla tekrar takıp arkasından yürüdüm. "Electra, bekle."

Hayır, öyle değil.

"Lütfen bekleyin. Özür dilerim." Ona yetişmek için koştum ve öfkeden kıpkırmızı olmuş bir Atlantisli'ye dokunmaktan daha iyisini düşünmeden dirseğini kavradım.

Bana elimi bırakmamı söylemiyor ama bedenlerimizin birleştiği yere dik dik bakıyor.

"Kıskanç bir pislik gibi bara daldığım için özür dilerim." Elimi hafifçe tutuyorum. "Keşke bu çekimi kapatabilseydim, ama yapamıyorum. Tıpkı senin de ona olan çekimini kapatamadığın gibi..." Adını dilimde yuvarlayıp tükürerek söylüyorum, "Malachi."

Sonunda beni umursamazca geçiştirdi. "Cillian, seninle aramdaki fark şu ki, ben hoşlandığım kişiyi takip etmiyorum."

"Hayır, gitmedim. Toplantım vardı." Müşterilerin kasada sıra beklediği dükkanı işaret ediyorum. "Jen'e sorun."

"Neyse, akşam yemeğine geç kaldım." Dükkanın önünden geçip gitti.

"Electra, bekle." Koşarak arkasından gittim. "Özür dilerim."

"Anlaşma iptal oldu."

Göğsüme öyle sert bir soğuk darbe indi ki, bir adım geriye sendeledim. Onu kaybedemem. Bu beni aylarca geriye götürecek. Üvey kardeşlerim bana asla daha fazla zaman vermeyecekler. İş başkasına verecekler, benden kurtulacaklar ve Quinn'i esir tutacaklar.

Electra virajı yavaş bir tempoyla dönüyor.

Sözünü kesiyorum. "Kaba davrandığım için özür dilerim. Yemin ederim bir daha olmayacak—" Birden duruyorum, çünkü lanet olsun, station wagon'um nerede?

Otoparkta sadece üç araba kaldı ve Woody bunlardan biri değil.

Ensemi tuttum ve sıktım. Engellediğim Porsche SUV gitmişti. Sürücü arabamı çekirmiş olmalı. *Logan's'ta* yirmi dakikadan az bir süre kaldığımı düşünürsek, nasıl ve ne zaman olduğunu anlamıyorum.

Arabamı bir şekilde gözden kaçırmış olabileceğim umuduyla, saçma bir şekilde, otoparkı tekrar tarıyorum.

"Kahretsin," diye homurdanarak telefonumu cebimden çıkardım.

"Ne?"

"Arabam çekiciyle götürüldü."

Gitmem gereken adresi ararken Electra'nın "Bu otoparktan mı?" dediğini duyuyorum.

"Jen bana kırmızı bir Porsche'nin arkasına park etmemi söyledi." Sinirle nefesimi verdim. "Kırmızı Porsche'nin sürücüsüne mesajı iletmemiş olmalı. *Kahretsin*."

Blooms'a arka kapıdan girmek yerine, sokağa çıkıp kolunu kaldırdı. Büyü yapmaya hazırlanıyor sandım—hangi büyü olduğunu veya neden aklıma ilk gelen şey olduğunu Tanrı bilir—tam o sırada bir taksi ona doğru savruldu.

Yolcu kapısını hızla açtı. "Hadi Lowry, bin içeri."

Ama ben sadece orada duruyorum.

"Sizinle birlikte gelme fikrimden vazgeçmeden önce içeri girin."

Neredeyse taksiye atlayacaktım. Sonra da ona sapık gibi bakmaya başladım.

"Ne?" diye soruyor, araba yolculuğunun başlamasından birkaç dakika sonra.

"Bana acıdığın için mi yoksa... karar veremiyorum, hatta 'ya da' diye bir şey bile aklıma gelmiyor..."

"Tamamen kalpsiz bir cadı olmadığım için ben de onlara eşlik edemez miyim?" diye sordu. Ön camdan arka lambaların oluşturduğu manzaraya bakarak.

"Bu bana ikinci bir şans verildiği anlamına mı geliyor?"

"İkincisi mi? Daha ilk şansın bile olmadı." Dirseğini kapıya dayadı ve parmaklarıyla yanağını okşadı. "Dürüst olmak gerekirse, bunun iyi bir fikir olup olmadığından emin değilim. Belli ki çok fazla—"

"Duygular?"

"Beklentiler diyecektim ama duygularla da diyebiliriz. Barda çok fazla duygunuz vardı."

"Derek tam bir ahmaktı."

Gözlerini devirdi. "Derek gerçekten *benimle* ilgileniyordu." Kendi kendine ekledi, "Ve bu, banka hesabımdaki paranın büyüklüğünden ya da bağlantılarımdan dolayı değildi."

"Sence ben senin parana ve ailene göz dikmiş miyim?" diye soruyorum.

Sessizlik.

"Bunu neden düşündün ki?"

Göz kapakları hafifçe seğiriyor, çok ufak bir kıpırtı ama ben fark ediyorum.

"Birisi bundan mı bahsetti..." Omurgam, Trenton'ın Quinn'i çalmaya çalıştığım sanarak belime sopayla vurduğu zamanki gibi kaskatı kesilmiş durumda.

Bugüne kadar, erkekler ve kadınlar arasındaki platonik arkadaşlık fikrini bir türlü aklına sığdıramıyor. Zaten Trenton'ın güvendiği tek kişi ikiz kardeşi.

Electra'nın ceketindeki metal detaylar, geçen her sokak lambasının altında parıltıyor. "Çok savunmacısın."

"Savunmacılığı öfkeyle karıştırıyorsun. Bir sürü kusurum olduğunu ilk kabul eden benim, ama ağgözlülük bunlardan biri değil."

Önümüzdeki arabanın arka lambaları gözlerimi yakıyor. "Tek istediğim" —*Quinn'i kurtarmak için*— "geçinecek kadar para kazanmak."

Electra'nın gözlerinin her an parlayacağını bekliyordum, ama o sadece sessizce beni izlemeye devam ediyor.

Taksi şoförü telefonla konuşmaya başladı ve çekici otoparkına kadar tüm yol boyunca telefonda konuştu. Electra telefon ekranında kredi kartını hazırlarken ben kendi kendime, " *Paranı istemiyorum* cümlesinin neresini anlamadın?" diye mırıldandım.

"Taksi benim fikrimdi," diyor telefonunu indirirken ama kapatmadan.

Siyah Amex kartı orada duruyor, sınırsız servetinin reklamını yapıyor. Hepsi de sihir sayesinde biriktirilmiş kirli para.

"Ve o berbat park yeri benim hatamdı." Düşük güvenli bir hapishaneyi andıran büyük sanayi kompleksinin önüne geldiğimizde, eşofmanımın cebinden cüzdanımı çıkarıp birkaç banknotu ayırdım.

Ona iyi geceler dileyip geldiği için teşekkür etmek üzereydim ki, arabadan indi.

"Burada beklemek zorunda değilsiniz."

"Biliyorum." dedi ve benimle birlikte binaya girdi.

Görevli, plakamı sisteme giriyor, ardından aracın yeni geldiğini söylüyor ve kalbimin hızla çarpmasına neden olan bir fatura uzatıyor.

Cüzdanımı açıp kimliğimi çıkarıyorum, sonra da paramı saymaya başlıyorum. Park cezası ve çekici masrafını karşılayacak kadar param olmadığını fark edince alnımda ter damlaları beliriyor.

"Size paranın geri kalanını verebilmek için arabama erişmem gerekecek."

Tezgahın arkasındaki kadın önce bana, sonra cüzdanıma, sonra da Elektra'ya bakıyor, ardından da saçtan çok altın küpelerle dolu alnını yokluyor. Sanırım yanımda bir Atlantisli olduğunu, arkadaşımın benim için ödeme yapabileceğini söylemek üzereydi; ama Elektra'nın yüzü Tarian'ın veya Calanthe'nin yüzü kadar tanınmıyordu.

"Bir görevli bulmam gerekecek." Telefonunu eline alıp, tırnakları dibine kadar kemirilmiş ve ojeleri dökülmüş halde bir düğmeye dokundu.

Dikkatim Electra'nın tırnaklarına kayıyor. Tırnakları ojeli değil ve temizce kesilmiş, sadece hilal şeklinde beyaz bir çizgi var. Neden bilmiyorum ama rahatladığımı hissediyorum. Tırnak takıntım olduğunu söyleyemem ama renkli, pençe gibi tırnaklardan hoşlanmıyorum.

Belki de gerçekten tırnaklara karşı bir takıntım var.

Masadaki kadın telefonu kapatıp başka bir numara çeviriyor ve kendi kendine tembel iş arkadaşlarıyla çevrili olduğundan yakınıyor.

"RR" Electra'nın kısık sesi, vızıldayan havalandırmanın üzerinden sızıyor.

"Hım?" Bakışlarımı ellerinden ayırıp yüzüne baktığımda, bakışlarının siyah deri cüzdanımdaki altın yaldızlı harflere takıldığını fark ettim.

Kahretsin.

Ben.

R harflerinin üzerini parmaklarımla kapatmak istedim ama artık iş isten geçti, harfleri gördü.

"İkinci el mi, yoksa çalıntı mı?" diye soruyor.

İşe yarasa bile, aklına gelen ikinci şeyin hırsızlık olması canımı yakıyor. "Gerçekten de benim hakkımda en kötü şeyleri düşünüyorsun, değil mi?"

Bakışları, kapüşonlu kazağımın yakasından görünen kolyeme takıldı; belli ki yüzüğümün nereden geldiğini sorguluyordu.

"Cüzdanınızın üzerinde ayakkabılarınızla aynı baş harfler var. Ama bunlar sizin baş harfleriniz değil. Tam olarak ne düşünmemi bekliyordunuz?" Başını yana eğdi.

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Cillian Lowry benim gerçek adım değildi," dedim, soğukkanlılıkla.

Gözlerinin parıldamasını ve bana baş harflerin ardındaki gerçeği sormasını bekliyorum. Gözleri karanlık kalıyor. Ya da böylesine berrak irislerin olabileceği kadar karanlık.

"Peki... hangisi?"

"İkinci el eşya dükkanı. Ama bunu zaten biliyorsunuzdur herhalde, çünkü muhtemelen her türlü güvenlik soruşturmasından geçtim."

"Yüzüğü de ikinci el mi aldın?" diye soruyor.

"Hayır. O anneme aitti."

Electra, telefondaki kadının yine apaçık işe yaramaz bir meslektaşını aramasını izlerken mutfak tezgahına yaslandı. Sanırım bizi eğlendirmek için numara çeviriyor gibi yapıyor—

"Ne tür bir kanseri vardı?" diye soruyor Electra.

"Göğüs."

Tezgahtarın gözleri arkamızdaki kapıya kayınca ve "Sonunda!" diye mırıldanınca, ense tüylerim diken diken oldu.

Katlanır bıçağımı çıkarmak için cebime uzandım.

Electra'nın dudakları kıpırdıyor ama kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki söylediklerini anlayamıyorum.

Bıçağımı avucumda tutuyorum, baş parmağımı açma tırnağına koyuyorum ve çeviriyorum. Ama karşımda Trenton ya da adamlarından biri yok. Tulum giymiş ve Red Sox şapkası takmış, yeterince maaş almadığından şikayet eden bir yabancı var.

"Adamın aracına ulaşması gerekiyor," diyor görevli Red Sox taraftarına.

Parmaklarımı bıçağın etrafına kapatıp, bıçağı sapın içine doğru ittiğimde, Electra homurdandı.

"Komik olan ne?" diye mırıldanarak silahımı cebime geri soktum.

Kimliğimi geri aldıktan ve otoparkın yarısını geçtikten sonra nihayet cevap verdi. "Komik olan şu ki, Bay Lowry, sizi tamamen yanlış anlamış olmam. Siz Latin müziğine düşkün, tatlı ve zararsız bir çocuk değilsiniz. Siz, kel kartallar ve beyaz çitlerle çevrili evlerin ülkesinden daha karmaşık bir geçmişe sahip, tedirgin bir serserisiniz."

Keşke hayatımın ne kadar karmakarışık olduğunu ve onun hayatını da nasıl bir karmaşaya sürüklemek üzere olduğumu bilseydi.

Yan yana yürürken ona şöyle bir baktım. "Bu seni korkutuyor mu?"

"Benim gibi bir kızı pek az şey korkutur."

Bakışlarımı zorla boynuna ve üzerindeki runik yazılara indirmemeye çalışıyorum. "Peki, bunun sebebi nedir?"

"Çünkü korku, kontrol eksikliğinden doğar ve ben kontrol manyağıyım."

Birdenbire Trenton'ın Electra'yı seçmesinin, ebeveynlerimizin katiliyle olan bağlantısı yüzünden değil, benim başarısız olmamı sağlamak ve böylece Quinn'i kontrolü altında tutabilmek için olduğuna ikna oldum.

Başarısız olamam.

Electra'nın kontrol edemediği değişken ben olmalıyım. Ve bunu onu kırmak ya da korkutmak için yapmıyorum—Trenton'ın aksine, kadınların kendilerini küçük hissetmelerinden zevk almıyorum—ama eğer "Polly gibi davranmazsam", Quinn özgürce dolaşamaz.

"Bu aracı sürmek güvenli mi acaba?" Hedefim, istasyon vagonunu kamyonundan ayıran görevlinin yanında tamamen durdu.

"Henüz benden vazgeçmedi." Sürücü tarafına doğru yürüyorum.

"Arkadaşım, önce içeri girip ödeme yapman gerekiyor," diye talimat verdi çekici görevlisi.

"Nasıl çalıştığını biliyorum ama cüzdanımı arabada unuttum." Sürücü kapısına doğru yürüdüm, anahtarımı kapı koluna sokup kilidi açtım, sonra da koltuğun altına doğru eğilip bir şeyler aramaya başladım.

İçinde sahip olduğum her kuruşu barındıran, cırt cırtlı kalem kutumun tanıdık şeklini hissettiğimde içim rahatlıyor.

Ön ofise dönmeden önce Electra'ya döndüm. "Beni bekler misin?"

Sanki tekerlek kapakları fırlayıp araba dağılacakmış gibi Volvo'yu hâlâ inceliyor.

"Lütfen?" diye ekliyorum.

Çoğu kız yalvaran bir erkeğe karşı koyamaz. Umarım Electra da bir istisna değildir.

Sonunda bana öyle yoğun bir bakış attı ki, nabzım hızlandı. Düşünsenize, ortada hiçbir sihir yok.

"Bütün gece vaktim yok," diye homurdandı görevli, yıpranmış şapkasını düzeltirken.

"Beni bekle, sana akşam yemeği pişireceğim," diye teklif ettim kendimi Electra'ya.

Dudaklarının kenarı inanmazlıkla kıvrıldı. "Nerede? İstasyon vagonunun kaputunda mı?"

"Senin evinde mi?"

"Hanımefendi, lütfen onu bekleyin de ben işime geri döneyim," diye neredeyse homurdanarak seslendi görevli.

Electra adama öyle kaba bir gülümseme fırlattı ki, bu orta parmak işareti olarak da düşünülebilirdi. "Hayatınızı kolaylaştırmak için bir yabancıyı evime mi götürmeliyim?"

"Yabancı mı?" diye homurdandı Red-Sox. "Onunla birlikte geldin."

"Ve onun arabasıyla geldiniz. Ona karşı bir yakınlık hissediyor musunuz?"

"Araba bir *eşya* ; o ise bir insan."

Adamın yanaklarında rahatsızlık belirtileri belirdiğinde, kadının ona büyüyle saldırmamasından endişelenerek oyalanmayı bırakıyorum.

"Gidip cezamı ödeyeceğim. Hemen döneceğim." Ofise geri koştum ve ödemeyi yaptım, birincisi, ben döndüğümde görevlinin zarar görmemiş olmasını, ikincisi ise Electra'nın hâlâ orada olmasını umdum.

Dualarımdan sadece biri kabul oldu.

Bölüm 10

Elektra

beni Cillian'dan pazar günü hiç ses çıkmaması neredeyse şaşırttı. Neden onu beklemediğimi sormak için mesaj atacağından emindim. Atmadı.

Sahte ahşap görünümlü bir station wagon ile bir dans eğitmeninin karıştığı ölümcül trafik kazalarıyla ilgili haberlere baktım mı? Muhtemelen.

Acaba sessizliğinin sebebi *Logan's'ta* başka bir adamla sohbet etmemden mi kaynaklanıyor? Yoksa onu çekici otoparkında terk etmemden mi? Düşünsenize, bunu yapmamın tek sebebi kalmak *istememdi* , bu da çok garip bir durumdu.

Cillian, adeta insan formunda bir golden retriever gibi davranırsa da, geçmişi benimkine öyle bir şekilde benziyordu ki, kendimi onunla yakın bir ilişki içindeymiş gibi hissettim.

DORIAN: *Alt kattayız.*

Şu an okuduğum, küçük kasabada geçen, bol baharatlı romantik romanın sayfalarını kıvrıyorum. Hikaye saçma ve tahmin edilebilir, ama yine de kitabı elimden bırakamıyorum.

Bu tür romanlardan nefret etmeliyim, çünkü kişiliğimin her yönüne ters düşüyorlar ve bana hayat ve aşk hakkında son derece gerçekçi olmayan beklentiler aşıyorlar. Ama her defasında bir

kitapçının başka bir bölümünü keşfetmeye çalıştığım da, kendimi yine pudra renkli kitapların olduğu bölüme doğru yönelirken buluyorum.

Neyse ki bağımlılığımı çok az insan biliyor. Malachi bu az sayıdaki kişiden biri değil.

Uzun zamandır görüşmediğimiz ama bu akşam görüşeceğim Malachi.

Acaba Ines'le birlikte yemeğe katılacak mı? Sadece düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Ve hemen telefonuma uzanıp Cillian'a aile yemeğinde aşık erkek arkadaş rolünü oynamak için müsait olup olmadığını soracağım.

Saçlarımı elimle düzeltirken, boy aynasında kıyafetime bakıyorum: siyah kot pantolon, siyah askılı bluz, siyah botlar. İşlevsel, her şeyle uyumlu, sıkıcı siyah.

Calanthe hayatıma girdiğinden beri dolabıma eklediği kıyafet sırasına göz atıyorum. Her hafta ya da iki haftada bir bana renkli bir şeyler alıyor. Çoğunu kendi odamın mahremiyetinde denemiş olsam da, fiyat etiketlerini hiç çıkarmadım ve koyu renkler dışında bir şey giyerek evden dışarı çıkmadım.

Ona parasını benim için boşa harcamayı bırakmasını kaç kere söylesem de, tarzımı kişisel bir yıkım projesi gibi görüyor. Keşke büyük bir başkalaşımın gerçekleşmeyeceğini, zaten yumurtadan çıkmış olduğumu anlasaydı.

Bir güveye dönüştü.

Hepimiz güneşin altında parlamak için yaratılmadık. Bazılarımız karanlıkla bütünleşmek için yaratıldık.

Birdenbire aklıma bir düşünce geldi: Ya Malachi'nin bana istediğim gibi bakmamasının sebebi buysa?

Denemekten vazgeçmeden önce, kırmızı kolsuz balıkçı yaka tişörtümün etiketini koparıp siyah üstümle değiştirdim. Belimde yapışan, bol kumaş kıvrımlar oluştururken dudaklarımda bir buruşma belirdi. Kelebeğin kılığına girmiş bir güve gibi görünüyordum.

Yine de, onu atmamak için kendimi zorluyorum. Hiç değilse, Calanthe çok mutlu olacak.

DORIAN: PEKİ YA?

Sadece çatı katı dairelerine hizmet veren aynalı asansöre biniyorum.

BEN: *36 saniye.*

Evet, süresini ölçtüm.

BEN: *Arama ve kurtarma çalışmalarını sonlandırabilirsiniz.*

DORIAN: *Korkarım ki süreç çoktan başladı.*

Bu sözlere kaşlarımı çattım. Kardeşimin espri anlayışı yok değil ama— Aslında tam olarak bu. Komedi Dorian'ın güçlü yanı değil. Ama en iyi yaptığı şey, ortaya çıkmak.

Tanrıça, kardeşimin umurunda olabilir mi? O da Calanthe kadar derinden seviyor. Bu ikisi birçok yönden ruh ikizi gibiler.

Bu da beni kendi ruh ikizime doğru götürüyor.

Cillian ile olan sohbetimi açıyorum.

BEN: *Çekici otoparkından sağ salim çıkabildin mi?*

Onu siliyorum ve yerine " Hey ." yazıyorum.

Tam onu silmek üzereyken asansörün zili çaldı ve beklenmedik bir varlıkla karşılaştım, irkildim ve gönder tuşuna bastım. "Anne?"

"Sürpriz!" Annemin bronzlaşmış yüzünde ısıltılı bir gülümseme var.

"Burada ne yapıyorsun?" Doğruca kollarının arasına girip ona sarıldım.

Ben de onlara aynı şekilde karşılık veriyorum; bunu başarmam yıllarımı aldı. Anne babamın ve kardeşimin sonsuz sabrı, sevgisiz ve istismarcı çocukluğumda hayatta kalmak için kendi etrafıma ördüğüm duvarları sonunda yıktı.

"Yaz boyunca siz bize gelmediniz, bu yüzden ben size geldim. Biliyorsunuz, her ay çocuklarımla vakit geçirme ihtiyacım var."

Nedense, ilk düşüncem Dorian'ın ona Cillian'dan bahsettiği ve onun da bir müdahale girişiminde bulunmak için geldiği yönünde. Ama bu, Dorian için bile aşırı bir durum olurdu.

Annem kolunu benimkine taktı ve beni dört kat yüksekliğindeki cam ve beyaz mermer koridordan dışarı çıkardı.

Yosef gelmek istedi ama adayı gözetimsiz bırakmaktan endişelendi. Kutsal Avcıların orada olacağını düşünürdünüz. " Bize saldırmak için. " Atlantis dilinde konuştuğu için, en sevdiğim kapıcı kız düşmanlarımızın adını bilmiyor.

Altmış yaşındaki, doğma büyüme Bostonlu kadın şaşkınlıkla iki kez bakıyor. Sanırım Liz'i duraksatan şey, çok nadiren ziyarete gelen

annemi görmesiydi, ta ki "Sizi neredeyse tanıyamadım, Bayan Elle. Torunlarımın dediği gibi, o üst çok havalı. Yoksa *muhteşem* mi?" diyene kadar. Kısa kaşları düşünceli bir şekilde kırışıyor. "Yeni jargonun hepsine ayak uyduramıyorum galiba."

Anne gülüyor. "Kırmızı ona çok yakışıyor, değil mi? Doğrusunu söylemek gerekirse, kızım ne giyerse giysin güzel görünüyor."

"Katılıyorum," diyor Liz.

Bana yöneltilen hayranlık dolu yorumlar karşısında gözlerimi deviriyorum.

"Unutmadan önce! Bir kutu kurabiye aldınız." Liz tekerlekli sandalyesinden kalkar. "Onu posta odasına koydum."

Boynumu sıkan, çok dar kumaşı çekiştiriyorum. Calanthe'nin satın aldığı onca şey arasından neden özellikle kolsuz balıkçı yaka kazağı seçtim ki? "Torunun için. BU'ya girmesi için."

Liz gözlerini kocaman açarak bana baktı. "Nereden biliyorsun?"

"Vardiya değiştirmeden önce Jorge'ye bundan bahsettiğini duydum," diye söylüyorum ona, biraz da zorlama bir tavrıla.

Liz gözlerini kırıştırdı, sonra tekrar kırıştırdı. "Ve asla tahmin edemezsin, ne oldu?" Ben tahmin etmeye bile fırsat bulamadan, "Tam burs kazandı!" diye haykırdı.

"Bu harika." Gururlu büyükanneye gülümsedim. "Tebriklerimi iletin. Ve kurabiyeleri de."

"Yapacağım." Annesine el sallıyor, annesi de karşılık olarak el sallıyor.

Döner kapılardan çıkarken annem yanağımdan öptü. "İşte benim yetiştirdiğim kız bu."

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Ah, *tam olarak* ne demek istediğimi biliyorsun, Elle."

Evet, öyleyim ama ilgi odağı olmaktan kesinlikle nefret ediyorum. Benim ruh hayvanım kesinlikle güve.

"Bu arada, seni çok seviyor." Anne kızıl saçlarını gözlerinden uzaklaştırıyor. "Bütün binadaki en tatlı insan olduğunu söylüyor."

"Burada yaşayan sıkıcı ve aksi tipleri düşününce bu çok kolay."

Annem koyu renkli kaşlarından birini yukarı kaldırdı.

"Özür dilerim. Küfür etmek istememiştim."

Annem başını salladı, dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme belirdi.

Siyah SUV'ye doğru yürürken, "Nasılsın canım?" diye sordu.

"Şey, harika. Süper." Bir açıklama daha eklemekten kendimi alıkoyuyorum.

"Üzerinde ne var?" Dorian'ın sorusu beni düşüncelerimden sıyırdı.

"Kıyafetler," diye ciddi bir ifadeyle arkadaki koltuğa oturdum.

Dorian daha da arkasını döndü ve sanki gözlük camları onunla oyun oynuyormuş gibi güneş gözlüklerini başının üstüne bastırdı. "*Kiminkiler bu kıyafetler?*"

Annem yolcu koltuğuna binerken, "*Kendi kıyafetlerim,*" diyorum.

"Bu renk sana şu görünümü veriyor..."

"Yangın musluğu gibi mi?" diye sözünü tamamlıyorum.

Dorian bana alaycı bir bakış attı. "Ben *farklı bir şey* söyleyecektim."

"İkiniz ne konuşuyorsunuz?" Annem emniyet kemerini takma zahmetine girmeden kapısını kapattı.

Ölümsüz olduğumuz için çoğumuz kendimizi emniyet kemerine bağlamayız. Bazen uçaklarda türbülans sırasında savrulmamak için bile bağlarız.

"Elle'nin bir avcı gibi giyinmemiş olması." Dorian, yüksek binanın otoparkından çıkarken, "Daha sık kırmızı giymelisin. Güzel duruyor." dedi.

"Katılıyorum," diye ekledi annem. "Gözlerini daha belirginleştiriyor."

"Tarzım yerine mesaj panolarımızda dolaşan o videodan bahsedebilir miyiz?" diye soruyorum.

"Hangi video?" diye soruyor Dorian.

"Alexander Monta'nın gala gecesi paylaştığı fotoğraf, Caruso'nun ABD Başkanı ile görüşmesi miydi?" diye soruyorum, hafızasını tazelemek için.

Kardeşimin direksiyon üzerindeki tutuşu sıkılaştı. "Bu yapay zeka."

"Nereden biliyorsunuz?"

"Çünkü Tarian ve ben Cumhurbaşkanı'na ziyaret ettik."

"Gael'in oğlu neden sahte bir video yayınlasın ki?" diye soruyorum.

"Çünkü Monta ailesi ilgiye bayılıyor," diyor annem.

Başımı geriye doğru attım. "Ama bu çok tehlikeli. Ya biri bunun gerçek olduğuna inanır ve cumhurbaşkanının peşine düşerse?"

"Onları eğlendirirdi," diye mırıldandı annem.

Bir süre sonra, "Ines ve Gael neden ayrıldı?" diye sordum.

Ardından gelen sessizlik, sorumu bir şekilde kaçırmış olabileceklerini düşündürüyor.

Öne doğru eğildim. "Merhaba?"

Kardeşimin elleri direksiyonu daha sıkı kavradı.

"Direksiyonu bu kadar sert çeviriyorsan, durum kötü olmalı."

"Gazı kısmıyorum."

"Parmak boğumların bembeyaz olmuş."

"Neden parmak boğumlarıma bakıyorsun?"

"Çünkü birinin ruh halini anlamanın en iyi yolu parmak boğumlarıdır ve sen gergin görünüyorsun."

"Gergin değilim. Sadece Gael'den gerçekten hoşlanmıyorum ve keşke Konsey'de olsaydı."

Kaşlarımı çatıyorum. "Ondan nefret ediyorsun ama keşke şöyle olsaydı diye düşünüyorsun—"

"Geçen yaz." Dorian sinyal lambasını dokunmadan yakıp söndürüyor. "Keşke *geçen yaz* Konsey'de olsaydı."

Ah, bu daha mantıklı. Kardeşimin dileği, Tarian'ın Gael Monta'nın rünlerini kaldırmak ve onu hainler için ayrılmış cehennemdeki o özel yere göndermek için bir nedeninin olabilmesiydi.

"Sadık olmadığı için ayrıldılar," diyor annem. "Hem de defalarca."

Belki de kadına acımalıyım ama kendisi o kadar nefret dolu ki, sanki karma bunu deniyor.

Telefonumun ekranında beliren bir mesaj, aklımı Ines ve Monta'dan uzaklaştırdı.

BOOGIE BOO: *Ben de seni özledim.*

Kaşlarımı çattım. Ona sadece " *Merhaba*" yazmıştım.

BEN: *Seni özlemedim.*

BOOGIE BOO: *Seni özledim.*

Kaburgalarımın arkasında garip bir seğirme oluyor.

BOOGIE BOO: *Bu gece ne yapıyorsun?*

BEN: *Aile yemeği.*

Annem orada olmasaydı, onun da bize katılmasını önerirdim.

BEN: *Sen mi?*

BOOGIE BOO: *İş. İş çıkışı görüşmek ister misin?*

Dünyada neden "evet" demeye bu kadar meylettiğimi anlamıyorum?

BEN: *Annem şehirde.*

Noktalar beliriyor. Kayboluyor. Tekrar beliriyor. Ve sonunda ekranımda kelimeler beliriyor.

BOOGIE BOO: *Seni hâlâ görebilir miyim?*

BEN: *Bakalım akşam yemeği nasıl geçecek ve Malachi'nin planı neymiş.*

Cillian iki dakika boyunca mesajlarıma cevap vermeyince, ben de bir takip mesajı yazıyorum.

BEN: *Başta neden evet dediğimi unutmadın, değil mi?*

BOOGIE BOO: *Ve beni kendine aşık etme niyetinde olduğumu unutmadın, değil mi?*

Sııttım.

BEN: *Romeo, piyangoyu kazanma şansın daha yüksek.*

"Seni bu kadar geniş güldüren kim?" Annemin sesi, telefonumun yan tarafındaki uyku düğmesine basmama ve ekranın ışığı yanıp SUV'nin birçok renkli camından birinde konuşmamı duyurma ihtimaline karşı telefonu bacağımın altına saklamama neden oluyor.

"Gülümsemiyorum. Çenemi çalıştırıyorum." Çenemi tutarak gösteriyorum. "Buna 'mewing' deniyor. Bütün havalı gençler bunu yapıyor."

Annem bana sanki beynim ameliyatla alınmış gibi bakıyor. Doğrusu, ağızımdan çıkan tüm o aptalca şeyleri düşününce, ben de beynimin sağlam olup olmadığını merak etmeye başlıyorum.

Dorian, annesinin şimdi küçük balıklara üşüşen bir martı gibi peşimden koşacağını çok iyi bilerek, "Elle biriyle görüşüyor," diyor kibirli bir şekilde.

"*Seni öldüreceğim*," diye fısıldadım ve ardından boğazını kestim. Tehdidi onun kendini beğenmişliğini daha da artırdı.

"Kim?" Annem beni daha iyi görebilmek için vücudunun çoğunu çevirdi. "Electra Serran, bana her şeyi anlat."

Bacaklarımı çaprazladım. "Anlatacak bir şey yok."

"O bir dans eğitmeni. İnsan," diye açıklıyor Dorian. "Bayan Murphy onları tanıştırdı."

"Dans hocası mı?" diye mırıldanarak nefes nefese sordu.

Ses tonundan dehşete mi yoksa büyülenmiş mi geldiğini anlayamıyorum. Muhtemelen dehşete düşmüştür.

Bahse girerim, benim başka bir Atlantisliyle çıkmamı umuyordu. Cillian'la gerçekten çıkmıyorum ama Malachi'ye olan aşkıma itiraf etmektense Kutsal Avcılar'ın beni işkenceyle sorgulamasına izin vermeyi tercih ederim.

"Galada çok samimi oldular. Keşke babanla birlikte katılsaydın. O zaman Elle'in erkek arkadaşıyla tanışabilirdin."

"Şimdi buradayım." Annenin gözleri Dorian'ın kilerle aynı zeytin yeşili tonunda parlıyor. "Neden yarın Cillian'ı öğle yemeğine davet etmiyorsun?"

Dizimi yere vuruyorum. "Öğle arası vermiyor."

"Öyleyse onu kahvaltıya davet edin."

Keşke şu inatçı annemi konuyu değiştirmeye ikna edebilsem. "Sabahın çok erken saatlerinde ders veriyor."

"Pekala. O zaman uçağa binmeden önce bir çay içelim."

"Onunla neden görüşmek istiyorsun ki?" diye soruyorum. "Onunla yaklaşık bir dakika kadar çıktık."

"Bence daha doğru soru şu: Elle, neden anneni erkek arkadaşınla tanıştırmak istemiyorsun?"

"Çünkü muhtemelen önümüzdeki hafta ondan ayrılmış olacağım, o zaman ne anlamı var ki?"

Anne içini çekti. "Pekala, ama işler ciddileşirse, onunla tanışmak için buraya geri uçaacağım, anlaştık mı?"

Bu olmayacağı için, "Anlaştık," diyorum ve araba yolculuğunun geri kalanını Konsey işlerini konuşarak geçiriyorum. Annem ve Dorian da öyle yapıyor işte.

Dinlememe rağmen, deri koltuğun altına ve uyluğumun altına sıkıştırılmış cihazdan gelen titreşimler dikkatimi tamamen dağıtıyor. Arabayla eve gelene kadar ona bakmıyorum, ancak baktığımda Polly Collins adında, porno yıldızı dudaklarına sahip esmer bir kızın bir sürü fotoğrafını görüyorum.

Onu daha önce gördüğümü biliyorum ama neden—

Birisi Symeon'un ölen eski sevgilisinin fotoğraflarının ne anlama geldiğini sormadan bir saniye önce aklıma geliyor.

Bölüm 11

Elektra

Poly Collins, Symeon'ın çıktığı son kızdı.
Sonuncu diyorum çünkü Yasmin Fablez'i saymıyorum.
Symeon ile olan ilişkisi tamamen bir gösteriden ibaretti.

Neyse, Symeon Polly'ye rünler vermek için can atıyordu. Tarian reddedince, Symeon onu Atlantis'e uçurdu ve kendisi ona rünler bulmak için madene götürdü.

Annem ve babam onu durdurmaya çalıştılar.

Symeon onları görmezden geldi.

Polly öldü.

Doğal olarak, Symeon kız arkadaşının ölümünden kardeşini sorumlu tuttu. Tarian'ı bencil olmakla suçladı ve eski tanrıların akraba evliliğini desteklemesinin bizim de desteklememiz gerektiği anlamına gelmediğini söyledi. Bütün bunları telefonuna yazarken duyduğumu ve Gaea'nın bu kadar pervasızca konuştuğu için onu cezalandırıp cezalandırmayacağını merak ettiğimi hatırlıyorum.

"Bütün gece burada mı oturacaksın?" diye soruyor Dorian, kapımı ardına kadar açarak.

Ona baktım, sonra da boş arabaya baktım. Herkesin arabadan indiğini nasıl kaçırdım?

Telefonumu cebime koydum, sonra arabadan indim. "Söylentiler var..."

"O sohbetten çıkman gerekiyor."

"Eğer beni Guardian'ın resmi sohbetine dahil ederseniz, evet."

Kardeşimin köşeli çenesi daha da keskinleşti. "Yeniden kaydol, bir sonraki Konsey toplantısında konuyu gündeme getireceğim."

" *Eğer bana Koruyucu olarak eğitim alma izni verirlerse, yeniden kayıt yaptıracağım.*"

Kardeşim, Tarian ve Calanthe'nin ıslıl ıslıl parlayan malikanesine doğru yürümeye başlarken iç çekti. "Üniversite bir ceza değil, Elle."

"Ah, bunun bir dikkat dağıtma taktiği olduğunun farkındayım."

"Henüz yirmi yaşındasın."

"Koruyucu olduğunuzda kaç yaşındaydınız?" Sorum retorik çünkü Dorian'ın on sekiz yaşında olduğunu biliyorum. "Belki de bu gece Mal ile konuşurum, çünkü o Konsey'in başkanı." Yemek odasının açık Fransız kapılarının ötesindeki küçük kalabalığa bakıyorum ama söz konusu Hadez'i göremiyorum. "Hâlâ Boston'da mı?"

"Evet. Saul'u ziyarete gitti."

Malachi'nin babasının adını duymak bile midemi bulandırıyor. Dorian'a Malachi'nin neden böyle bir şeye maruz kaldığını sormadan önce, kardeşim Tarian ve anneme doğru yürüyor; kısık sesleri ve gergin ifadeleri kaşlarımı çatmamı sağlıyor. Sanırım annem sadece bir aile buluşması için gelmedi.

Sırıtan Calanthe bana doğru yürüyor, parıltılı espadrilleri çakılların üzerinde çıkırdıyor. "Gözlerim beni yanıltıyor mu yoksa sen renkli bir şey mi giymişsin Elle?"

"Siyah tişörtlerimin hepsi yıkamadaydı."

Bunun doğru olmadığını bildiği için bana göz devirme zahmetine bile girmiyor.

Fiona, Diego'nun kolunda bize doğru yavaşça yaklaşırken, "Muhtemelen sevgilisi için giydi," dediğini duydum.

"Bunu bir erkek için giymiyorum." Yanaklarım kızardı. "Asla bir erkek için böyle giyinmezdim."

Fiona, gösterişli bir iç çekişle, "Ve neden ona randevu ayarlamamda yardım etmek zorunda kaldığımı merak ediyor," diyor.

Diego'nun gülümsemesi yanaklarındaki gamzelerin belirginleşmesine neden oldu. "Sensiz ne yapardık, Fi?"

"Fi İrlanda'daki şatosuna geri dönmeyi reddettiğine göre, bunu asla öğrenemeyeceğimizden şüpheliyim," diye mırıldanıyorum.

Bu durum, ısrarcı çöpçatanı daha da kızıştırır.

"Onları sizin tanıştırdığınızı duydum Bayan Murphy," diyor annesi, Tarian'la sohbetini bitirmiş gibi görünerek. "Onun hakkında bana her şeyi anlatmalısınız."

Calanthe bana, timsahların kendi yaşadığı nehre giren zebralara gösterdiği türden bir gülümsemeye bakıyor.

"Dorian sana zaten her şeyi anlattı anne. Akşam yemeğinde ne var? Açlıktan ölüyorum," diyerek konuşmayı Cillian'dan uzaklaştırmaya çalıştım.

Ama Fiona, Cillian'la nasıl tanıştığını annesine en ince ayrıntısına kadar anlatmak zorunda kaldı ve *hiçbir* detayı atlamadı. "Onunla arkadaşım Celia tanıştırdı beni. Kalça implantı yaptırdıktan sonra -bu arada gerçekten çok güzel görünüyorlar. Ben de yaptırmayı düşünüyorum. Siz ne düşünüyorsunuz?"

Calanthe, Fi'ye "Kalça implantına ihtiyacın *yok* " diye söz veriyor.

Fiona, Diego'nun koluna yaslanarak kalçasını gösteriyor. "Gerçekten de sevimli bir kalçam var."

Dinleyiciler hayranlıkla gülümserken, ben homurdanıyorum: "Fazla ileri gitmeyelim."

Fiona diş kaplamalarını gösteriyor.

"Yani, bu arkadaşın seni Cillian'la tanıştırdı..." diyor annesi, onu tekrar konuya yönlendirerek.

"Evet. Ameliyatından sonra Celia, vücudunun Latin dansına daha uygun olduğuna karar veriyor. Bu yüzden İrlanda jig eğitmenimizden Zumba dersleri için tavsiye istiyor ve eğitmenimiz de komşu bir spor salonunda Zumba dersleri vermeye yeni başlayan bir arkadaşı olduğunu söylüyor. Celia onunla özel bir ders alıyor ve gerisi malum. Merak etme Elle, Cillian'ın artık bekar olmadığını ona söyledim." Göz kırparak ekliyor.

"Neden? O da mı onu tuzağa düşürmeye çalışıyordu?" Neden kendimi bu konuşmaya dahil ediyorum ki?

Fiona gülümsedi. "Evet. Ama kendi kendine."

İstemsizce yüzümü buruşturuyorum. "Yetmiş yaşında değil mi?"

"Bizim yaşıma gelince nelerle uğraştığımızı göreceksin." Bir an duraksadıktan sonra, biraz hüzünlü bir şekilde ekliyor: "Yine de, asla bizim yaşımda görünmeyeceksin, bu yüzden yaşlı bunaklardan kurtulacaksın muhtemelen."

Fiona, sonsuza dek yaşamak istemediği için rün istemediğine yemin etse de, Calanthe ve ben onun sadece yetmiş yaşında görünerek sonsuza dek yaşamak istemediğine inanıyoruz.

Yanılıyor olabiliriz. Belki de gerçekten de bu dünyadan bıkmamanın zamanı gelir.

"Araba yolum estetik açıdan hoş olmasa da, partiyi içeriye taşımaya ne dersiniz?" diye önerdi Tarian ve hepimizi yemek masasına doğru yönlendirdi.

Her zamanki yerlerimize doğru ilerlerken Calanthe bana, "İşçi Bayramı'nda yoğun musunuz?" diye sordu.

Kaşımı kaldırıyorum. "Duruma bağlı. Eğer başka bir Zumba dersi içinse..."

Gamzeleri iyice içeri çökmüş. "Bu bir seyahat için."

"Ne tür bir gezi?"

"Bir tür düğün gezisi. Ve sen benim nedimem olduğun için, müsait olduğundan emin olmak istedim, çünkü nedimem olmadan evlenemem."

" *Bu İşçi Bayramı mı? Yani, gelecek ayki İşçi Bayramı mı?*"

" *Bu İşçi Bayramı.*" Calanthe, Tarian'ın yanına oturur; Tarian da kolunu onun beline dolayarak parmaklarını karnına yayar.

"Eee, tabii ki, özgürüm." İçimde mutluluk dalgalanıyor.

O kadar her şeyi kapsayan bir durum ki, şu anda Ines Malachi'nin kolunda içeri girse bile umurumda olmazdı.

Otuz dakika sonra, bunu yapabildiğimi öğreniyorum.

Cillian ile olan sohbetime giriyorum ve konumumu işaretliyorum.

BEN: *Aslında, seninle görüşme fikrimi değiştirdim. En kısa sürede bu adreste olman gerekiyor.*

Malachi, Calanthe'nin tatlı getirmek için az önce boşalttığı sandalyeye otururken, "Bu yeni geleneği beğendim," diyor.

Tam zamanlı personel tutacak parası olmasına rağmen, Tarian'ın yanı sıra en büyük tutkusu saat dörtten sonra hiç personel çalıştırmamak.

"Tarian, Callie'nin geçen yılki Şükran Günü'nden sonra aile yemekleri düzenlemeye başladığını belirtti."

"İlk haberin olduğuna inanamıyorum," dedim ona, telefonunda Dorian'a bir şeyler gösteren Ines'e bakarak—resmi Guardian sohbetinde miydi acaba?

Malachi içini çekti. "Mesafe koymam gerekiyordu." Babasının adını anmasına gerek yok, ondan uzaklaşması gerektiğini anlamam için.

"Onu görmeye gittiğini duydum."

"Evet, gittim. Kardeşimle buluşmaya. Emekliyor."

"Tuhaf mıydı?"

Malachi yüzünü buruşturdu. "Acı verici. Üzücü. Ve evet, belki biraz da *tuhaf*."

"Sence Saul, Bryn ile aşktan dolayı mı evlendi?"

Calanthe'nin eski en iyi arkadaşından bahsedilmesi üzerine Tarian'ın gözleri masanın bizim tarafına dikildi. Onu gündeme getirmemizden nefret ediyor.

"Bilmiyorum." Malachi parmak boğumlarını yere vurur. "Umurumda değil. Tek umrumda olan kardeşimin kanının akmaması."

"Öyle mi?"

"Ve kan bağışı gönüllü olmadığı için ölme riskini mi göze alacak? Hayır. Bir gün onu kan bağışı yapmaya ikna etmeye çalışacaklar mı? Bundan hiç şüphem yok."

"Onu götüreceksiniz mi?"

"Bunu düşünüyorum." Parmaklarını masaya vurarak Ines'e doğru baktı.

Neden ona bakıyor? Çünkü küçük erkek kardeşini evlat edinmeyi önerdi ve onu annelik yapması için seçti mi? Beni bulduğunda benimle olmak gibi bir niyeti yoktu. Tanrı'ya şükürler olsun.

Bana ilgi *gösteren* kadına doğru bir bakış attım. Bakışımı hissetmiş olmalı çünkü Lisa'ya ve onun yemek pişirme ipuçlarına odaklanmadan önce bana göz kırptı. Cillian'ın adı geçtiğinde, dinlemek için biraz öne eğildim.

Lisa'nın "...şekeri glikoz şurubuyla değiştirmemi tavsiye etti. *Muhteşem* bir ipucu. TikTok'ta gördüğünü söyledi." dediğini ancak sondan duydum.

"Erkek arkadaşın ne yapamaz ki?" Malachi bacak bacak üstüne attı.

Lisa'nın yorumu merakımı uyandırmış olsa da, "İstersen TikTok'ta yemek pişirme videoları da izleyebilirsin," diyorum.

"Acaba o nerede?"

"Çalışıyorum. Ayrıca, aile yemeği aile içindir." Bunu söylerken Ines'e anlamlı bir şekilde bakıyor muyum? Kesinlikle. Ben de ufak tefek şeylere takılmaktan geri durmuyorum.

Malachi o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, onu kızdırdığımı sandım, ama sonra mırıldandı, "Geçen gün söylediklerim için özür dilerim. Onun seni kullandığını ima etmemeliydim."

"Sorun değil." Bakışlarımı tatlı tabağıma ve çimen yeşili porselenin üzerindeki altın rengi çiçek motifine diktim. "Ne olursa olsun."

"Bu hiç iyi değil. Duygularını incitmek ya da seni kötü hissettirmek istemedim. Sadece endişeliyim, çünkü sen benim için bir kız kardeş gibisin."

Dizimi sıyırdı. O kadar hızlı çektim ki, masanın alt tarafına çarptım.

"Endişem sevgiden kaynaklanıyor." Bıçağını açık yarama saplamaya devam ediyor.

Farkında olduğum tek şey, yanımda oturan adamın beni asla benim onu sevdiğim gibi sevmeyeceği. *Gerçekten* biriyle sevgili olsam bile, kıskançlıktan çatlamazdı.

"Özürünüz için teşekkür ederim." Ayağa kalktım, gözlerim kaynar su dolu bir tencerenin üzerindeymiş gibi yanıyordu. "Bu arada, onunla içki içmek için buluşmaya söz vermiştim."

Kimsenin erken ayrılmak zorunda kalmaması için taksi çağırıyorum. Mülkün giriş kapılarının ötesinde aracımı beklerken Cillian ile olan sohbetimi açıyorum.

BEN: *Son mesajımı dikkate almayın.*

BEN: *Yardım teklifiniz için teşekkür ederim, ama bunun bir anlamı yok.*

Gururumun son kırıntısına tutunarak, "boşuna" yerine "artık yardımına ihtiyacım yok" diyorum. Malachi'yi elde ettiğimi mi yoksa pes ettiğimi mi varsayacak?

Araba farları yola vurduğunda, telefonumu dar kot pantolonumun arka cebine sokuyorum. Araç yaklaşınca onun benim aracım olmadığını fark ediyorum.

En azından benim sipariş ettiğim değil.

Bölüm 12

Cillian

Yıllarca süren çalışmalarla hafızama kazınmış, çok iyi bildiğim bir **ilerliyorum** arazinin çitlerle çevrili bahçesinde . Hadezes'in mülklerinin her yönünü bilmek her Kutsal Avcıdan beklenen bir şey olmakla kalmıyor, aynı zamanda zorunlu kılınıyordu.

Babamla Trenton'ın babasının, Atlantislilerin neden o yerleşim yerlerini seçtikleri konusunda yaptıkları tartışmaları hâlâ duyabiliyorum. Babam, bu yerleşim yerlerinin daha fazla büyümlü kaynağın üzerinde olduğuna ikna olmuşken, Dominic Caruso ise doğrudan Atlantis'e giden gizli geçitlere inanıyordu. Sonunda, her iki teori de çürütüldü.

Araba yoluna girdiğimde, demir parmaklıklı kapıların önünde duran bir figür görüyorum. Bu figür, görmeye geldiğim kadın oluyor. Bana mesaj gönderdiğinden beri dışarıda mı bekliyordu, yoksa mülk sınırındaki kameralar mı gelişimi haber verdi?

Yavaşlayıp durduğumda camı indirdim. "Buraya olabildiğince hızlı geldim," dedim ona, göğüslerinin üzerindeki renk cümbüşüne bakarak. Renk, zeytin rengi tenine çok yakışıyordu.

Arabanın benim bulunduğum tarafına doğru yaklaşıyor, sanki direksiyona geçecekmiş gibi. Gördüğüm kadarıyla, yabancıların mülke

araçla girmesini engelleyen sihirli bir çit yok, bu yüzden neden ısrarla araba kullanmak istediğini anlamıyorum.

Ama sonra bir adım ötede duruyor, başını yana eğiyor ve soruyor: "Burada ne yapıyorsun, Cillian?"

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?" Arabayı park ettim. "Sen gelmemi istedin."

Ağzını açıp bir şey söylemek üzereyken, kapılar gıcırtyla açılıp Electra'nın baştan çıkarmaya çalıştığı o densiz dışarı çıkınca ağzını hızla kapatır.

Arabadan iniyorum ve Volvo'mun içinde saklanmak yerine onun yanında dik durmayı tercih ediyorum. Kıskanç bir erkek arkadaşın yapacağı şey bu olurdu.

Sanki geçen gün beni zaten süzmemiş gibi, Malachi ters takılmış beyzbol şapkamdan, üzerine karalamalar yapılmış yüksek bilekli ayakkabılarıma kadar her yerimi inceliyor. "Burada her şey yolunda mı?"

"Evet," diyor Electra.

Kolumu sahiplenici bir şekilde beline doladım. "Sadece kız arkadaşımı görmeye geldim."

Kasıyor ve bu bana onun en nefret ettiği şeyi, yani sahiplenilmekten duyduğu rahatsızlığı hatırlatıyor. Muhtemelen bırakmalıyım ama bunun yerine onu sahiplenmeye karar veriyorum.

Gösteri amaçlı.

Kırmızı bluzu yukarı doğru sıyrılıyor ve parmaklarım onun sıcak tenine ulaşıyor. Tüylerimin diken diken olması, elimi vücudunda tutmak için ihtiyacım olan tüm cesareti veriyor.

Malachi beni ayakkabısından kazıyıp attığı bir şeymişim gibi süzdü. "Taksi çağırmadın mı?"

"Hayır, o beni aradı," diyorum.

Malachi, muhtemelen beni büyüyle boğmamak için ellerini ütülü pantolonunun ceplerine soktu. "Ağzı *var* . Bırak da kullansın? Kadınlar bunu takdir eder. En azından tanıdıklarım. Spor salonunda tanıştığın kadınlar için bir şey söyleyemem."

Az önce bir rekabete girdim ve kazanmayı planlıyorum. "Spor salonumda kadınlarla flört etmiyorum. Hiç etmedim ve asla etmeyeceğim. Gelip sorabilirsiniz."

Malachi bu sefer bana şöyle bir bakmaya bile tenezzül etmedi. "Ben zaten geri dönüyordum. Seni senin evine bırakabilirim, Elle."

Parmaklarımı Electra'nın göbeğine doğru yaklaştırdım. "Cesurca bir hareket, başka bir adamın kız arkadaşını onun gözünün önünde kapmaya çalışmak."

"Beni kendi tarafına çekmeye çalışmıyor," diye homurdanıyor Electra. "Teklifin için teşekkürler Mal, ama ben gayet iyiyim. Sen de geri dönebilirsin..." Cümlesini nasıl bitireceğinden emin değilmiş gibi dilini dudaklarının üzerinde gezdiriyor. Sonunda, "...diğerlerinin yanına," diyor.

Atlantis diline geçiyor ve ne dediğini anlamasam da, muhtemelen şöyle bir şey söylüyor: " *Bu herifle birlikte gitme.* "

Electra'nın ifadesi sertleşir ve tıslayarak karşılık verir; bu da Malachi'nin başını sallamasına ve başka bir şeyler mırıldanmasına neden olur. Bu da dudaklarında soğuk bir gülümsemeye ve sonraki sözlerine soğuk bir tona yol açar. Sarışın adamın gözleri önce sinirle, sonra da sihirle parlar.

Dikkatini bana çevirdi ve İngilizce olarak hırlayarak, " *Ellerini ondan çek, arabana bin ve uzaklaş. Şehri terk et ve bir daha asla geri dönme.* " dedi.

Onun emriyle kalbim hızlanıyor, çünkü ayrılmak planlarımı ciddi şekilde alt üst ederdi. Sadece bir aksaklık değil... Bütün görevi yeniden düşünmem gerekirdi. Belki de başka bir hedef seçip yaz bitmeden onları baştan çıkarmaya çalışırdım.

Hedef değiştirme fikri bile midemi bulandırıyor. Başka biriyle yeniden başlamak istemiyorum.

Yeniden başlamaya vaktim yok.

Yine de parmaklarımı gevşetmeye ve Electra'nın belinden çekmeye zorluyorum.

Tam arkamı döndüğüm anda, parmakları benimkilerin arasından geçti ve dirseğime elektrik çarpması gibi bir his verdi. Ellerimize, sonra da yüzüne baktım.

Gözleri ıslıl ıslıl parlıyor; bu manzara ışıklandırmasından kaynaklanmıyor. " *Cillian Lowry, arabanın direksiyonuna geç.* "

Göğsüm, onun saplantısının indiği gibi, sanki ona son kez bakabiliyormuşum gibi acıyor. Gözlerimi ondan ayırmak istemiyorum.

Bakmaya devam etmek istiyorum... dokunmaya devam etmek istiyorum.

Parmakları benimkilerden kayıp gitti ve göğsüm, sanki içindeki kaslar da aynı şekilde kayıp gidiyormuş gibi, içeri doğru çöktü.

Gözleri hâlâ bana dikili, hâlâ ıslı ıslı parlayarak ekliyor: " *Ve beni eve götür.* "

Zorlamanın bende hiçbir etkisi yok, yine de sözleri kalbimi hızlandırıyor ve göğsümü tekrar kaburgalarımın arkasına yerleştiriyor. Yavaşça nefes veriyorum, rahatlamış iç çekişim yüzünü çevreleyen ince saç tutamlarını kaldıracak kadar güçlü.

"Elle?" diye hırladı Malachi, ben direksiyonun arkasına geçip kapıyı kapatırken, Electra'nın Volvo'nun kaputunun etrafında dönmesini izliyordum. "Tam olarak ne yapmaya çalışıyorsun? Beni çıldırtmaya mı çalışıyorsun? Onunla eve gitme!"

Yolcu kapısını açarken omzunun üzerinden, "Ines'in adını bağırdığını duyuyorum," diye seslendi.

Malachi'nin sinirini bozmak için, eski sevgilisinin uzak durması için yanında tuttuğu kadını gündeme mi getiriyor? Umarım Electra, hoşlandığı kişinin Ines ile neden sahte bir ilişki yaşadığını öğrendiğinde, ben de bu esmer Atlantisli kızı kazanmış olurum.

"Onun arabasına binmeyin!" diye bağılıyor Malachi.

Arabaya binerken, "Gözlerinizi üzerime çevirin, Lowry," diyor.

Zorluk değil.

"Electra, yemin ederim..." Malachi'nin sesi, Boston'dan ayrılışımı, büyüyle değil de ceset torbasına tıklıp götürülmeyi hayal etmeme neden olan bir öfkeyle titriyor.

"Ona aldırma," diye mırıldandı.

Ama ondan korkuyorum, çünkü Atlantis'e ayak basmadan önce beni öldürürse, Quinn asla özgürlüğüne kavuşamaz.

"Sanırım son mesajlarımı okumadın?" diyor Electra, Malachi ile yaşadığı tartışmanın onu gerdiğini belli ederek boynunu çeviriyor.

Kesinlikle gerildim. *Kahretsin.*

Tarian'ın malikanesinden uzaklaşırken direksiyonu o kadar sıkı tutuyorum ki, plastik kısmın yamulmasından endişeleniyorum. "Araba kullanırken telefonuma bakmamaya çalışıyorum. Bana ne gönderdin?"

Yavaşlayan trafik ışığında aracımı yavaşlatırken, Electra'nın gerginleşmiş parmak boğumlarımı incelediğini fark ettim.

Omuzlarım sırtlık kadar kaskatı olsa da, elimi gevşetiyorum. "Numaranı silmemi mi istedin?"

"Buna benzer bir şey."

"Planımız belli ki işe yarıyor. Beni seçtiğinizde ne kadar sinirlendiğini gördünüz mü?"

"Beni kız kardeşi gibi görüyor," diyor, telefonundaki bir araç çağırma uygulamasını açıp isteğini iptal ederken.

Dışarıda neden durduğunu açıklıyor.

"Bir kız kardeşim var— Bir kız kardeşim *vardı* . Ona asla onun sana baktığı gibi bakmadım."

"Hayal görüyorsun, Cillian."

"Değilim."

" *Senin* benimle birlikte olmak istemen, başkalarının da isteyebileceği anlamına gelmez."

Sözleri birden kasıklarına saplandı, onu altımda uzanmış, çıplak, bacakları davetkar bir şekilde açık, meme uçları beklentiyle dikleşmiş halde hayal ettim. Tadı daha önce birlikte olduğum kadınlara mı benzeyecekti, yoksa Atlantislilerin tadı farklı mıydı?

"Cillian?"

"Hım." Sahte isminin sesi, istasyon vagonumda oturan buz gibi güzelliğe bakarken bacaklarımın arasındaki zonklamayı dindirmeye yetmiyor.

"Işık yeşil," diyor.

Yine de gaza sonuna kadar basmıyorum, yanımda duran, neon ışıklarla aydınlanmış halinin görüntüsünün tadını çıkarıyorum. Özellikle de ışıklar çok dar üstüne vurduğunda ve göğüsleri kumaşa battığında.

"Gözlerinizle beni soyup soğana çevirmeyi bırakın ve araba sürün."

Yola tekrar odaklandığımda kanım erimiş gibi hissediyorum. "Nereye gidiyorsunuz, Bayan Serran?"

Ona şöyle demesini istiyorum: *Benim yatağım* .

Sırtını koltuğun sırtlığına yaslıyor. "Beni Boston'daki en sevdiğin yere götür."

Verdiği cevap beni şehvet dolu hayallerimden uyandırıyor, çünkü nerede yaşadığını açığa çıkarmamak için bana gideceğimiz yer üzerinde kontrol illüzyonu verdiğini düşünüyorum. Yanılıyor olabilirim. Umarım yanılıyordumdur.

Sonunda Volvo'yu kavşaktan hızla geçirirken kapüşonlu kazağımın kollarını yukarı doğru sıyrıyorum. En sevdiğim yer bu şehirde değil, ama onu Kennebunkport'a götüremem tabii ki. Orada beni çok fazla insan tanıyor.

Evet, saçlarım kısa kesilmişti ve çoğunlukla kontakt lens takıyordum, ama yine de tanınırdım. Bunu riske atamam.

Bir sahil parkını düşünüyorum ama çok zevksiz olduğu için vazgeçiyorum. Başka olasılıklar için kafa yoruyorum. Şehrin kalbine tekrar girdiğimizde ancak mükemmel yeri buluyorum. Sadece Cillian olarak gittiğim bir yer. Bir müşterimin bana bahsettiği, küçük, gizli bir bar.

Pazar trafiğinin sakin olması sayesinde, kırmızı telefon kulübesi girişinin önüne çok kısa sürede vardık. Park yeri bulduktan sonra, koltuğumun altındaki fermuarlı cüzdandan birkaç banknotu cebime koydum ve Electra'nın kapısına doğru arabanın etrafından koştum. Yanına vardığımda o çoktan dışarı çıkmıştı. Elimi uzattım. Sanki çözmesi gereken karmaşık bir Captcha koduymuş gibi elimi inceledi.

Biliyorum, malikanede el ele tutuşmaları sadece göstermelikti, ama belki de—

Elimi tutuyor ve kalbim bir an duruyor. O daha ne düşüneceğini bilemeden parmaklarımı onun parmaklarının etrafına kenetliyorum ve onu telefon kulübesine doğru yönlendiriyorum.

Boşta kalan elimle telefonu alıyorum. Kulağımda "mambo" kelimesi yankılanıyor. Telefonu kulağım ve omzum arasına sıkıştırıp beş harfe karşılık gelen numaraları tuşluyorum.

Bilgileri girdikten sonra, kabinin arka paneli açılıyor ve çinko barı, kağıt fenerleri ve yerel bir grubun performans sergilediği bir sahnesi olan özel bir kulüp ortaya çıkıyor.

Electra'nın gözleri faltaşı gibi açıldı. "Burası neresi?"

"Adı yok ve hiçbir haritada da yok. Bana anlatılana göre, alkol yasağı döneminde Boston'daki ilk gizli içki mekanından esinlenerek yapılmış."

Tavan karo kaplı olmasına rağmen, Electra her şeyi görebilmek için boynunu uzatıyor. "Bunu nasıl öğrendin?"

"Düzenli müşterilerimden biri bana bundan bahsetti."

Yüzünde bir anlık rahatsızlık ifadesi belirdi. " *Düzenli* müşterilerinizle sık sık bir yerlere gider misiniz?"

" *Onunla* gitmedim. Benimle, yani spor salonumda tanıştığınız diğer eğitmenlerle gittim. Kiskanmaya gerek yok."

"Kıskanç *değilim* ." Ama öyle görünüyor ve öyle konuşuyor.

İstemsizce eğilip mırıldandım: "Bayan Serran, sadece benimle birlikte olmak *istemeniz* , başkalarının da isteyeceği anlamına gelmez."

Sahnedeki şarkıcı yüksek sesle şarkı söylüyor olsa da, Electra'nın nefes alışverişindeki aksaklığı ve tahmin edilebilir cevabını fark ettim: "Keşke öyle olsa."

"Keşke öyle olsa."

Keşke başını çevirip gözlerime baksa, bunu ne kadar çok istediğimi görürdü. Ama bakışlarını sıkıca sahneye dikmiş durumda.

"Sana bir içki ismarlayabilir miyim?"

"Tanımadığım insanların yanında içki içmem, unutma—" Son hece, iki neşeli dansçının Electra'nın arkasına çarpmasıyla *birden* kesildi ve Electra doğrudan göğsüme doğru savruldu.

Onu yakalıyorum, kollarımı ona doluyorum. Dengesini yeniden sağladıktan sonra bile, onun dokusunun ve kokusunun tadını çıkararak ona sarılıyorum; taze ve temiz, tropikal kokteyller gibi şekerli kokulardan arınmış.

Yüzünü bana doğru kaldırıyor. Bakışlarım nereye odaklanacağına karar veremiyor. Önce dudaklarına, boş nefesler arasında titreyen dudaklarına bakıyorum, sonra gözlerine, bir göz bebeğinin etrafındaki altın rengi parıltıya ve diğerinin etrafındaki gümüş rengi dönmeye geçiyorum.

Bırakmamı söylemesini bekliyorum ama o sadece nefes alıyor, her ritmik nefes alışında göğsü benimkine değişiyor. Yüzüm biraz daha aşağıya kayıyor. Hala konuşmayınca, bir santim daha aşağıya iniyorum, nabzım hızlanıyor, damarlarımdaki kan akışını Volvo'm kadar paslı bir bölgeye yönlendiriyor.

Electra'nın bir Atlantisliler topluluđuna mensup olduđunun, yani benim dűşmanım... *dűnyanın* dűşmanı olduđunun farkında olmak, penisimi hiđ etkilemiyor; aksine, penisim memnuniyetle sertleşiyor ve onun alt karnına saplanıyor.

"Kollarımın arasına çok iyi sığdınız, Bayan Serran," diye hırıltılı bir sesle konuştum.

Bu, baştan çıkarmak ve tuzağa düşürmek için söylenmiş bir cümle. Onun bana çok yakışması, ince ve kaslı vücudunun keskin hatlarının sanki aynı beton bloktan oyulmuş gibi benimkine tam oturması da işe yarıyor.

Avucumu belinin alt kısmına koyup kalçalarımı oynatıyorum, bunu penisim için değil, müzik kanıma işlediği için, beni hareket ettirmek, onu hareket ettirmek istediğim için yapıyorum. Eminim çok iyi hareket ederdi.

Parmaklarını ön kollarımın etrafına doluyor, sonra bileklerime doğru kaydırıyor. Elimi bırakmadan önce kalçasına dokunup onu döndürüyorum, sonra da elimi karnına koyuyorum.

Sıkı tişörtü yukarı kalktıkça karnındaki kaslar avucuma doğru kasılıyor ve yumuşak, sıcak tenine ulaşmamı sağlıyor.

Sallanarak, ereksiyon halindeki penisimi onun omurgasının dibine sürüyorum. En son ne zaman bu kadar tahrik olduğumu hatırlamaya çalışıyorum. Aklıma gelen tek an, duşta, yumruğum ve şampuan şişemin üzerine dayadığım telefonumda Electra'nın fotoğrafının kadrağı doldurması.

O zamanlar buna bir deney demiştim; eğer onu seçersem vücudumun iş birliği yapıp yapmayacağını test etmek için bir deneme. O kadar hızlı ve sert boşalmıştım ki, oradan hem tatmin olmuş hem de önümdeki işe fazlasıyla hazır bir şekilde çıkmıştım. Hatta istekliydim.

Tırnaklarımı vücudunun yan tarafında yavaş ve okşayıcı bir şekilde gezdiriyorum. Kasılıp elimi iteceğini bekliyorum, ama bunun yerine vücudu benimkine doğru gevşiyor.

Şok o kadar büyüktü ki, onu tutup gerçekten o mu yoksa başka bir kız mı diye emin olmak için neredeyse onu bırakıp geri çevirecektim, ama ensesine kazınmış yabancı kelimelere bir bakışım ve keskin kokusu kimliğimi doğruladı.

Kollarımdaki o inatçı yaratığı evcilleştirmeyi başarabilir miydim?

Parmaklarımı kalçasına koyuyorum, onu yönlendirmek için yeterli bir baskı uyguluyorum. Vücudu dokunuşuma uyum sağlayıp eriyince nefesim kesiliyor. Şansımı tekrar deniyorum. Yine, vücudu çok az bir kuvvetle karşılık veriyor.

Boynumu eğerek kulağına doğru uzandım. "Bakın size, benimle dans ediyorsunuz, Bayan Serran."

"Bunu mu yapıyoruz? Çünkü bana daha çok popomu sürtüyormuşsun gibi geliyor."

Tanrı bilir neden, onun cevabı beni öylesine sinirlendirdi ki, sallanmayı bıraktım ve onu serbest bıraktım.

Başını yana eğerek arkasını döndü. "Seni incittim mi, Lowry?"

Öfke dudaklarımı birbirine zımbalıyor.

"Kötüye alma." Elini uzatıp gözlüğümün çerçevesinden bir tutam saçımı düzeltti.

Birdenbire onun bana dokunmasını istemiyorum. "Bunu nasıl kabullenmem gerekiyor?"

"Rahatça."

Homurdanıyorum.

"Kuralları biliyorsunuz. Kuralları *kabul* ettiniz."

"Seni istemeyi bırakacağıma asla söz vermedim."

Boğazı yavaşça yutkunarak aşağı doğru eğildi.

Önce gözlerimle takip ediyorum, sonra başparmağımla üzerinden geçiyorum. "Umursamaz gibi davranabilirsin ama değilsin." Elimle nazikçe çenesini kavıyorum. Sonra da, öfke ve şehvetle titreyerek üzerine eğiliyorum. Çok fazla şehvet.

Aradaki mesafenin çoğunu kapatsam da, son hamleyi yapması için ona biraz boşluk bırakıyorum. Yaralı gururum, bana *bir şey* vermesini gerektiriyor.

Çalan şarkı bitiyor ve bir diğeri başlıyor. Şarkının sözleri dikkatimi çekmiyor, sadece ritmi; göğsümdeki çarpıntıya uyan bir davul sesi.

"Öp beni," diye hırıltılı bir sesle söyledim.

"Pişman olacaksın."

Çok inatçı bir kadın. "Kendi sorunlarını yansıtıyorsun."

"Cillian—"

"Öp beni, Electra. *Bana* bir şans ver; seni *gören* adama."

Nefesi kesiliyor, bu da Malachi ile benim aramda böylesine hassas bir anda paralellik kurmanın ters tepebileceğinden şüphe duymama neden oluyor.

Gözleri Adem elmacığıma indi. Daha önce hiç sihirli güçler dilememiştim; çocukken bile, insanların nasıl yozlaştığını gördükten sonra. Ama şu anda, onun bana karşı hissettiklerinin filtrelenmemiş gerçeğini ortaya çıkarabilme yeteneği için her şeyi verirdim.

Dikkatini tekrar bana çekmek için son bir çaba olarak çenesini yukarı kaldırıyorum. Ama gözleri benimkileri bulamıyor. Bunun yerine, bakışları benden uzaklaşıyor.

Vurduğu hayal kırıklığı inanılmaz, alışılmadık bir şey. Sanki bir yanımda onun beni *görmesini* istiyor, oysa bunun imkansız olduğunu biliyorum.

Kendimi bıraktım ama hareketsiz durmaya zorladım.

Reeve geri adım atacaktı.

Reeve ayrılacaktı.

Ama Cillian... Cillian geri çekilecek durumda değil.

Ayakkabılarımın burun kısmındaki karalamalara gözlerimi kısarak bakıyorum, Quinn'in silinmez kalemlemleriyle ayakkabılarımın üzerine eğilmiş halini hayal ediyorum. Önce onun baş harflerini, sonra benimkileri, ardından da geçmişimizin büyük bir bölümünü kapsayan kanayan kalbi çiziyorum.

Kalbin yeniden bütünleşmesini istiyorum. Bütün ve yüklerden arınmış olmasını.

Artık kan yok.

Artık yara izi yok.

Artık o lanet olası iplerden kurtuldum.

Yere bir şey sıçradı, bacağıma döküldü—birinin içeceği.

Bölüm 13

Cillian

❧ Oops,” diyor neşeli bir ses.

Uzun sarı saçlı ve uzaktan Quinn'e benzeyen, ama yakından bakıldığında çok daha kaba hatlara sahip ince yüzlü bir kıza bakışlarım takıldığında kalbim durdu adeta—Polly'nin küçük kız kardeşi Lara Collins.

O kızdan da Trenton'dan nefret ettiğim kadar nefret edebilirim. Ve bunun sebebi, çarşafı daha soğumadan onun yatağına girmiş olması değil, en yakın arkadaşım sonunda boşanma talebinde bulunmaya cesaret ettiğinde ve Trenton onun yüzünü yaraladığında kızın hiçbir şey yapmadan durmuş olması.

“Ne kadar sakar.” Lara kıkırdarak mini çantasından bir paket mendil çıkarıp birini açarken ben de orada, bir zamanlar karavanımı karıştırırken yakaladığım rakun gibi öylece kalakaldım.

Kadın mendilini eşofmanımın ıslak noktasına bastırıyor; bu nokta, rahatsız edici derecede penisime yakın. Sonunda kendime gelip bileğine vuruyorum.

Ses tonumu düz tutmaya çalışarak, "Sorun yok," diyorum.

"Hayır. Hayır. Lütfen. Israr ediyorum."

"Ve iyi olduğum konusunda ısrar *ediyorum* ," diye neredeyse hırıldadım.

Lara aniden kirpiklerini kırıştırarak hayranlıkla fısıldadı, "Vay canına."

"Vay canına, *ne* ?" diye çıkıştı Electra, Lara'yı düğme burnundan porno yıldızı dudaklarına kadar süzerek. Daha açık tenli olmasaydı, Polly'nin tıpatıp aynısı olurdu.

Lara, "O senin erkek arkadaşın mı?" diye soruyor, ben ise maskesiz bir şekilde ortalıkta dolaşarak ne yapmaya çalıştığını merak ediyorum.

Electra'nın nasıl cevap vereceğini ben de merak ediyordum? Evet, ediyordum.

Karşımdaki kadın gözlerini kısarak, "Neden?" diye sordu.

"Çünkü eğer öyle değilse, ona bir içki ısmarlamak isterim."

O zaman neden burada olduğunu anlıyorum; Trenton'ın sabrı tükeniyor olmalı ve gerçekten ilerleme kaydedip kaydetmediğini öğrenmek istiyor.

"O içki içmiyor," diyor Electra.

"İlla alkol olmak zorunda değil." Lara gülümsüyor, o üniversiteli kız gülümsemesiyle, ardındaki zehri gizliyor.

"İlgilenmiyorum," dedim, kolumu Electra'nın beline dolayarak ve elimi üstüyle kot pantolonu arasındaki o ten parçasına yerleştirerek. Vücudu tahta bir direk kadar kaskatı olsa da, teni diken diken olmuştu.

Lara surat astı. "Ayıp." Elindeki mendili buruşturup pantolonumu bir kez daha silmek için uzandı.

Gerçekte ne —

Elini itmek üzereyken, parmağının cebime doğru uzandığını hissettim. Aşağı bakmama gerek kalmadan bana bir not verdiğini anladım.

"Pantolonunuz için gerçekten çok üzüldüm." Pamuğu mendiliyle bir kez daha kurutmaya çalışır, ancak bu sefer eli yere değmez; görünmez bir kuvvet alanı tarafından tutuluyormuş gibi havada asılı kalır.

"Şu lanet olası şeye dokunmayı bırakabilir misin?" diye homurdanıyor Electra ve onun o küçük hırıltısı omuzlarımı ve omurgamı dikleştiriyor.

Lara önce ona, sonra bana baktı, sonunda geri çekildi. "Eğer ortam değişikliği istersen, her pazar BU kız arkadaşlarımla buradayım." Bara doğru yönelmeden önce göz kırptı.

"Bunu sık sık duyuyor musun?" diye soruyor Electra, bakışlarını Lara'nın barda yanına geldiği iki kıza dikmiş bir şekilde—yeni üyeler mi yoksa üniversite gece kulübü hikayesini süslemek için parayla tutulmuş figüranlar mı?

"Aşırı hevesli kadınlar tarafından tacize mi uğradın?" Omuz silkiyorum. "Oluyor işte. Ama çoğunlukla işte. Bir dans hocasıyla egzotik dansçı arasında ayırım yapmayan insan sayısına şaşırsın."

"Ve siz de orada öylece durup buna katlanıyorsunuz?"

Kaburgalarımın altında bir rahatsızlık hissi belirdi ve kolumu düşürdüm. "Elbette hayır. O kızın elinin bacağıma değmesinin tek sebebi beni gafil avlamış olması."

Electra'nın göz kapakları kıskançlıktan kıvranıyor gibi. Ya da belki de bana inanmıyor?

"Sence ben elle taciz edilmekten hoşlanıyor muyum?" Şapkamı kaldırıp, dağılmış saç tellerimin arasından parmaklarımı geçirip, şapkayı tekrar yerine takıyorum.

"Bilmiyorum. Ama açıkçası pek de umurumda değil."

"Bence öyle."

"Çünkü benim sana aşık olacağım yanılgısına kapılmışsın."

Onun bedenine giriyorum, ona ellerimle değil, göğsümle ve ereksiyonumla dokunuyorum. "Bu bir yanılsama değil."

Büyüsüyle geri çekilebilir ya da beni uzaklaştırabilirdi, ama Electra ikisini de yapmıyor ve bana onun alanına girme fırsatı veriyor.

"Çok ısrarcısın." Onun mırıltısı, Adem elmamın üzerinde hayaletler gibi yankılandı.

Bunu iltifat olarak mı yoksa hakaret olarak mı söylediğini anlayamıyorum. Henüz geri çekilmediğine göre, birinci teoriye inanıyorum.

Performansçıların yavaş ritmi, sıcak bir damla gibi omurgamdan aşağı süzülerek kalçalarımın hareket etmesine neden oluyor. Alt bedenine sürtündüğümde, nefesi bir silah sesi gibi patlayarak dışarı çıkıyor. Başımı eğip ağzımı aralayarak o nefesi hapsediyorum.

O kadar çok tahrik oldum ki neredeyse acı veriyor. Herhalde yasak düşman fetişim var—ya da o çok sevdiği romantik romanlarda her neyse işte.

Dudaklarımla yanağına hafifçe dokunup, kulağına doğru yol alıyorum. "Tek bir şans, Electra. Tek istediğim bu. Gerçek bir şans."

Göğüs kafesinin arkasındaki hızlanma gibi nefes alışverişi de hızlanıyor. Benimkilerin arkasında da aynı şey oluyor. Avuçlarım kalçalarını buluyor. Donup kalmadığında ya da ellerimi bırakmam için hırlamadığında, ellerimi kalçalarına doğru kaydırıp onu kendime doğru bastırıyorum, tekrar hareket ettiriyorum.

"Vücudun," diye inliyorum. "Benim lanet olası zayıf noktam."

Göz bebekleri kocaman açılmış, kirpikleri de öyle. Bakışlarında arzu parıltıyor, ama bu arzu öyle bir korkuyla gölgelenmiş ki, ben olduğum yerde donup kalıyorum.

Cesur küçük tanrıça korkmuş.

Daha boşalmadan bile penisim sertleşiyor. Electra ile oynuyor olabilirim ama cinsel açıdan korkutucu kadınlarla işim bitiyor.

Saçının dağılmış bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdım. Dokunuşumun onu ürperttiğini söyleyebilmeyi çok isterdim, ama onu sarsan şey, şüphe götürmez bir titreme oldu. "Eve gitmek ister misin?"

Sanki onu yakmışım gibi geri çekildi. "III..." Boğazı bir yutkunma hareketiyle kıpırdandı. "Hayır." Başını salladı. "Seninle eve gitmek istemiyorum, bu yüzden sormayı bırak. Çaresizlik çekici değil."

"Öyle değil—" Parmaklarımı o kadar sıkı büktüm ki eklemlerim çıtladı. "Sadece, seni evine bırakmamı ister misin demek istedim?"

Göz kapakları kasıldı. "Eve kendim giderim." Ve sonra hızla uzaklaştı.

Çaresizlik . Ben hiç de çaresiz değilim. Ya da belki de öyleyim, ama onunla birlikte olmak için değil. Quinn'i özgür bırakmak için.

Parmaklarım gevşerken, nemli eşofmanıma değişiyorlar ve bu da bana Lara'nın cebime bıraktığı mesajı hatırlatıyor.

Bir kağıt şeridi çıkarıp açıyorum. Trenton'ın karalaması gözlerime çarptığında nabzım yavaşlıyor.

Yarın öğlen 12'de Freddie's Deli'de aile buluşması. Pastırmamız BLT isteyin.

Aileymiş, yalan! Çağırılma nedenimi gayet iyi bilmeme rağmen, kağıtları paramparça ediyorum. Çünkü yeterince hızlı gitmiyorum.

Lara'yı bulmak için gözlerimi kısıyorum, böylece ona kısa ve öz bir mesaj gönderebileyim: *Hayır*.

"Arkadaşları" hâlâ barda olsa da Lara orada değil. Daha doğrusu hiçbir yerde değil.

Korku içimi kemiriyor. Ya Electra'yı takip ettiyse? Ya ona saldırdıysa?

Birdenbire Lara'nın, Atlantislilere karşı kendi halkları tarafından geliştirilen en yeni silah olan, sihirli tozla dolu uyuşturucu mermilerden biriyle Elektra'yı vurduğunu hayal ettim.

Külüpten dışarı fırladım ve sokağı taradım. Kan izine veya lastik yakmış bir servis aracına rastlamayınca kalp atış hızım düştü.

Arabamın kapısını hızla açıp direksiyonun başına geçtim. Parmaklarım o kadar ıslak ve titriyordu ki, anahtarı kontağa takmak için üç deneme yapmam gerekti. Motor tekledi, öksürdü.

"Bu gece sakın ölme sakın!" diye homurdandım, anahtarı o kadar sert çevirdim ki, Atlantis'ten gelmiş olsaydım metal kırılırdı.

Motor önce uğuldadı, sonra kükredi.

Başımı geriye yasladım, gözlüklerimi başımın tepesine doğru ittim ve burnumun köprüsünü sıktım. "Şükürler olsun."

Gece karanlığı göz kapaklarımda belirmeye başlayınca, gözlüklerimi hızla yerine takıp park ettiğim yerden çıkıyorum ve evim dediğim kapalı otoparka doğru yola koyuluyorum.

Kırmızı ışıktaki beklerken Electra'nın bana bir şey yazıp yazmadığını kontrol ediyorum. Yazmamış. Telefonu bir kenara atmak üzereyken, canlı konum bilgisinin hala iletildiğini fark ediyorum. Kaşlarım çatılıyor, onun olmayan bir sokakta duran küçük noktayı takip ediyorum.

Malachi'nin sokağı.

Öfkem o kadar şiddetli ki, kırmızı ışıktaki hızla geçiyorum. Bir polis benim yerime durdurmadan önce kendimi zorlayarak kenara çekiyorum.

Electra neden küçük tanrısına geri döndü? Aptalca sahte ilişki planım gerçekten işe yaramış olabilir miydi? Ama en önemlisi, neden

onu oradan çıkarmak için Malachi'nin evine baskın yapma isteği duyuyorum?

Şapkamı başımdan fırlatıp saçlarımlın köklerinden tutarak, şu lanet olası görevi yeniden gözden geçiriyorum. Ama ayakkabılarıma, Quinn'in baş harflerine bir bakış, yoluma devam etmem gerektiğini hatırlatıyor.

Arabayla karavanıma geri dönüyorum, tenim gergin ve sıcak hissediyor.

Sinir bozucu. Hepsi bu. Basitçe söylemek gerekirse, can sıkıcı bir durum.

Electra Serran'ın bende uyandırdığı tek duygu bu.

Bölüm 14

Elektra

II Buradayım," diye bağırdım Malachi'nin evine dalarken, Cillian'la aramda o gizli barda her ne yaşandıysa içimden binlerce düğüm atıyordu. "Ama neden burada olduğumu bilmiyorum."

Annem, porselen fincandaki çayı tabağıyla birlikte masaya bırakırken, Malachi ise beyaz düğmeli gömleğinin önünde kollarını kavuşturmuş, ocağın kenarına yaslanmış halde duruyordu.

"Gel otur." Yanındaki ahşap tabureye eliyle işaret etti.

Midemdeki düğümler yeni düğümler oluşturuyor. "Neden?"

"Çünkü konuşmamız gerekiyor," diyor.

"Eğer konu Cillian ise..."

Malachi dudaklarını büzdü. "Burada senin erkek arkadaşını konuşmak için bulunmuyoruz, Elle."

"Baban hakkında konuşmak için buradayız," diyor annem, tam yanındaki sandalyeyi çekerken.

Vücudumu saran adrenalin dalgası o kadar güçlü ki, neredeyse ilk öpüşmemden kaynaklanan stres düğümlerini bile silip süpürüyor. "Babamın başına bir şey geldi! Bu yüzden sen buradasın, o değil!"

Anne fincanıyla oynuyor, tabağın üzerinde döndürüyor. "Hayır. Yosef iyi, tatlım."

"O halde..." Adrenalin, vücuduma dolduğu kadar baş döndürücü bir hızla boşalıyor. "Öyleyse neden tartışmak istiyorsunuz?"

Ayrılmıyorsunuz, değil mi?"

"Böyle bir varsayımı nereden çıkardınız ki?"

"Ruh haliniz ve ifadeniz yüzünden."

Annem içini çekti. "Özür dilerim. Daha açık olmalıydım. Buraya *biyolojik* babanız hakkında konuşmak için geldik."

Elimle sandalyenin arkasına sıkıca tutundum. "Onu buldun mu?"

Annem Malachi'ye bakıp gözlerini ondan ayırmadığında, dehşete kapılıyorum. *Hayır...*

Midem bulanıyor, kusma isteği duyuyorum. Gözlerimin önünde noktalar dans ediyor. Lavaboya doğru koşmaya çalışıyorum ama ayaklarım kırırdamıyor. Tıpkı kulaklarımın sesi algılayamaması gibi. Sadece kaburgalarımın arkasındaki gümbürtüyü yankılıyorlar.

Malachi Hadez benim babam mı?

HAYIR.

Gözlerimi o kadar sert kırıyorum ki, göz kenarlarından nem damlıyor.

Annem ayağa kalktı, parmaklarını pazularımın etrafına doladı ve beni sakinleştirmek istercesine ovuşturdu. Ama insan mutlak bir tiksintiyi nasıl sakinleştirebilir ki? Babama aşık olmuştum.

Benim.

Baba.

Bu sefer safra boğazıma kadar ulaştı. Kollarımı hızla kurtardım ve simsiyah lavaboya koştum. Bütün akşam yemeğim kustum.

Bir el kamburlaşmış sırtımın boyunca okşadı. Bunun Malachi'nin eli olduğunu fark ettiğimde, bir kusma dalgası daha leğene çarptı.

Musluğu açıyor. Kasılmaların geçmesini tam bir dakika bekliyorum, sonra avuç dolusu su alıp yüzüme serpiyorum.

Beni bulmasına şaşmamalı.

Beni eve götürmek istemesine şaşmamalı.

Annemle ne kadar süre birlikteydi? Ve onunla birlikte olduğunda kaç yaşındaydı? On beş mi? Beni doğurduğunda yirmi beş yaşındaydı. Ne iğrenç. Ama bu, babaya aşık olmaktan daha iğrenç mi?

Damaklarımda bir başka ekşi dalga daha belirliyor.

Malachi bana mutfağının geri kalanı gibi siyah bir mutfak havlusu uzattı. "İnes'e tepkini anlatmak için sabırsızlanıyorum."

Neden? Çünkü Malachi'ye aşık olduğumu biliyor mu? Pardon, *biliyordum* . İçimde bir kez daha tiksinti dalgası yükseliyor.

"Neden daha önce söylemedin?" diye soruyorum, Malachi'nin yüzünde ortak olabilecek özellikler arıyorum. Hiçbirini bulamıyorum.

Kusma krizim sırasında kalkmış olması gereken annem, ellerimden birini alıp parmaklarımızı kenetledi. "Çünkü Ines, senin hakkında hiçbir şey bilmediğini söyledi. Ama sonra seni galada gördü ve oğluna benzediğini fark etti."

"Bekle. Baştan sar." Ağzımı tekrar bezle siliyorum. " O kim?"

"Gael Monta senin..." Annem, sanki acı bir şey ısırmış gibi dudaklarını içeri çekti. "Senin baban."

Gözlerimi ona ve Malachi'ye çevirdim. "Monta?"

Başını sallıyor. "Alexander'ı doğuran son ilişkisi, Ines'i ondan uzaklaştıran şeydi," diyor annem, bu sırada beynimdeki sinir hücreleri adeta savaşa tutuşuyor.

Gael Monta—Ines'in kocası—benim...benim...

O kadar saçma ki, düşüncemi bile tamamlayamıyorum.

Beynim dönüp dururken cildim aşırı ısınıyor, sanki en yüksek ayarda çalışan bir kurutma makinesine girmişim gibi.

Gael Monta benim babam olamaz...

Bu—bu...

"Gael Monta— *Ines'in kocası* — benim biyolojik babam mı?" Bu sefer sesim iyice çatladı.

Annenin alnında şaşkınlık belirdi. "Tatlım, içki mi içtin?"

Aklım o kadar karışık ki, ona bu çöküşümün alkolden kaynaklanmadığını söyleyemiyorum.

Malachi, "Evet, bir kulübe gitti," diyor.

Her ne kadar dikkatimi tamamen keşfime ya da Malachi'nin babam olmadığı gerçeğine odaklamam gerekse de (*madendeki her bir büyüğü taşa şükürler olsun*) , ona doğru dönüp "Beni takip ettin mi?" diye sordum.

"Evsiz bir yabancıyla çıkıyorsun. Elbette seni nereye götürdüğünü takip edeceğim."

"Evsiz misin?" diye soruyor anne.

"Cillian Lowry, lise terk, arabasında yaşayan ve çalışmadığı bir spor salonunda ders veren biridir. Banka hesabı yok, kredi puanı

yok."

"Onun spor salonuyla kendi isteğiyle bir iş sözleşmesi yok," diye sertçe söylüyorum. "Ve evet, belki de çok zengin değil ve arabasında yaşıyor, ama en azından dürüst bir şekilde geçimini sağlamaya çalışıyor. Onu şeytanlaştırmayı bırakırsan sevinirim, Mal. O iyi bir adam."

"Onu daha bir saniye önce tanımış gibisin," diye mırıldanıyor.

"Lisa ve Fiona onun çok tatlı bir çocuk olduğunu söylüyorlar." Annem, bana destek olmak amacıyla parmaklarımı sıkıyor.

Malachi, ikna olmamış bir şekilde homurdanıyor. Cillian'a karşı çıkmasının sebebi kıskançlık olabilir mi?

"Ona mesaj at Elle," diye ısrar ediyor anne. "Yarın onunla görüşüp kendi kararımı vermek istiyorum. Hangi zaman dilimi müsaitse o bana uyar."

Yanağımın içini ısııyorum. "Sana söylediğim gibi, aslında o kadar ciddi bir şey değil."

"Hâlâ onunla tanışmak istiyorum. İsterseniz Fiona'dan sizi tanıştırmasını rica edebilirim—"

"Hayır. Tamam. Eve giderken ona mesaj atarım." Bir an duraksadıktan sonra sordum, "Ne zamandan beri biliyorsun?"

"Ne hakkında bilgi sahibi olacaksın tatlım?" diye soruyor anne.

"Gael Monta benim babam mıydı... babam mı?" Bu ifade kulağa garip geliyor. Babam Yosef Serran'dır.

Annem dudaklarını birbirine bastırdı. Başlangıçta çok kalın olmasalar da, bir neşter kadar ince oldular. "Seni bulduğumuzdan beri biliyoruz."

Malachi'ye döndüm. "Bu 'biz'in içinde kaç kişi var? Ines ve babam dışında, bir de senin ve Dorian'ın olduğunu tahmin ediyorum?"

Malachi, lavabosunun yanına bıraktığım havluyu gittikçe incelen dikdörtgenler halinde katlıyor. "Diego ve Tarian. Ve son zamanlarda Callie."

Göğsümde yakıcı bir acı var. "Callie biliyor mu?" diye soruyorum, sorunun kendisi de acım kadar anlamsız olsa da.

Calanthe ve Tarian her şeyi paylaşıyorlar. Tabii ki ona söylemiş olurdu.

Annem beni izlerken, Malachi sonunda katlamayı bitirdiği havluyu seyredirken ve ben de mutfak adasının üzerine asılı metal kubbe şeklindeki avizenin ışığının annemin yeşil çayına doğru süzülmesini izlerken, maun mutfakta sessizliğe bürünüyor.

"Neden burada buluştuk?" diye soruyorum sonunda.

"Çünkü Gael, Dorian ve Ines ile birlikte dairede. Kapıcını zorlama yoluyla atlattı." Anne içini çekiyor. "Ona, iletişimi sizin başlatacağınızı, tersinin olmayacağını söylemiştik." Kısa bir duraksamanın ardından soruyor, "Onunla görüşmek ister misin?"

Göz bebekleri küçücük ve zonklıyor. Endişe mi yoksa korku mu olduğunu anlayamıyorum. Onunla tanışmak istemediğimi *anlayabiliyorum* . Ama... *neden* ? Çünkü onu ve babamı ebeveynlerim gibi görmeyi bırakacağımdan mı endişeleniyor? Yoksa Monta iyi bir adam olmadığı için mi?

Bir saat önce en büyük endişemin sahte erkek arkadaşına karşı giderek artan çekimimle ne yapacağım olduğunu düşününce şaşıyorum. "Onunla tanışmak isterdim."

Annemin gözleri endişeden yeşile döndü. Benden bir direnç ya da kesin bir ret beklerdi.

Rızamı beklentiyle karıştırmadan önce, "Beni aramayı bırakır mı?" diye soruyorum.

"Hayır." Cevabı, öncesindeki iç çekiş kadar yumuşak.

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirip kısa buklelerimi yüzümden uzaklaştırdım. Normalde sıcak olan ellerim buzdan oyulmuş gibi hissediyordu. "Yarın bir toplantı ayarlayın. Seninle ve Dorian'la."

Malachi, "Ben de orada olacağım," diyor.

"Eğer gelersen, Callie de orada olmak isteyecektir. Muhtemelen Diego ve Tarian da."

"Peki ya...?" diye soruyor Malachi.

"Sonra da parti havasına bürünüyor," diye ciddi bir ifadeyle söylüyorum. "Bakın, herkesin koruyucu tavrını takdir ediyorum ama ilk görüşmemizi yarı özel bir ortamda yapmayı tercih ederim."

Malachi çenesini oynatıyor, belli ki onu hayran buluşmasına istemediğim için hoşnutsuz. Her zaman bana göz kulak olduğunu

biliyorum, ama bu bir aile meselesi. Ve ona duyduğum tüm sevgiye rağmen, Malachi Hadez ailemden değil. Dorian ve Annem gibi değil.

"*Böyle olmak istiyor mu?*" diye fısıldadı kafamın içindeki küçük bir ses, sonra da giderek güçlenip Cillian'la yaptığım konuşmalardan birini tekrar hatırlattı.

Ben hiçbir zaman kız kardeşime onun sana baktığı gibi bakmadım.

Hayal görüyorsun, Cillian.

Ben değilim.

Senin benimle birlikte olmak istemen, başkalarının da isteyeceği anlamına gelmez.

Düşünsenize, o sözleri dans pistinde bana geri savurdu.

Vücudumun tam da bunu yapmaya meyilli *olduğunu* düşünmek...

Cillian'ın nasırlı ellerinin ve tenime değen nefeslerinin hatırası tenimi ısıtıyor. Burnunun yanağıma sürtünerek kulaklarıma fısıldadığı o baş döndürücü sözlerin hissi de öyle.

Senin vücudun. Benim lanet olası zayıf noktam.

Cillian'ın üzerimdeki etkisi imkansız ve gerçeküstü, çaresizleştirici geliyor; sanki beni baştan çıkarmak için sihir kullanıyormuş gibi.

Erotik kitaplar okurken bile hiç bu kadar tahrik olmamıştım; üstelik on üç yaşındayken, kapağında kovboy şapkası ve çiçek olan bir kitap aldıktan sonra bu türü keşfettiğimden beri epey ateşli sahne okumuştum. Bir Western tanışma hikayesi bekliyordum, oysa kahramanın çoğu atı tek başına sürdüğü, hatta hiç sürmediği, vahşi atlara bindiği müstehcen bir rodeo ile karşılaşacaktım.

Parmaklarım kaşınıyor, telefonumu kot pantolonumun arka cebinden çıkarıp ona bir mesaj yazmak istiyorum ama ne diyeceğim ki: "*Gel buraya?* Annem çatı katında uyuyor."

Onun spor salonunun otoparkına *gidebilirdim* . Ama sonra ne olacaktı?

"Tatlım." Annem elinin tersiyle alnıma bastırdı. "İyi misin? Çok ateşli görünüyorsun."

Ateşimin gerçek kaynağını ikisi de anlamadan önce, onun ulaşamayacağı bir mesafeye ve Malachi'nin sorgulayıcı bakışlarından sıyrılıyorum. "Eve gidebilir miyiz, yoksa o hâlâ orada mı?"

Annem Dorian'ı hoparlörden arıyor. O da tehlikenin geçtiğini söyleyince Malachi bizi eve bırakmayı teklif ediyor. Ben arka koltuğa oturup Cillian'dan özür dilemek için telefonumu çıkarıyorum ama bana gönderdiği mesajlara takılıp kalıyorum.

Bölüm 15

Elektra

BOOGIE BOO: *Eve vardığında bana mesaj at. Sadece güvende olduğundan emin olmak istiyorum.*

BOOGIE BOO: *Not: Ördek gibi davrandığım için özür dilerim.*

Dudaklarım kıvrılıyor.

BOOGIE BOO: *Ördek değil ördek.*

BOOGIE BOO: *Ördek değil, penis.*

Şu an yüzümde kocaman bir gülümseme var.

BOOGIE BOO: *Evde misin?*

Birkaç gün önce Cillian'ı beceriksiz ve masum, ılık bir esinti olarak görüyordum. Meğerse hiç de öyle değilmiş. Katmanlı ve beklenmedik, sıcak hava dalgaları, soğuk cepheler ve tehlikeli şimşek çakmalarıyla dolu tam bir hava sistemi.

BEN: *Neredeyse. Ya sen?*

BOOGIE BOO: *Neredeyse mi?*

BOOGIE BOO: *Ne kadar uzakta yaşıyorsunuz?*

BEN: *Bir arkadaşımın evine uğradım.*

Ekranda hiçbir nokta dans etmiyor. Tahminimce cevabımla oturmuş, hangi arkadaşım olduğunu merak ediyor ve Calanthe'nin adını yazmamı umuyor.

BEN: *Annem seninle tanışmak istiyor.*

BEN: *Yarın müsait misiniz?*

BOOGIE BOO: *Saat kaç?*

Onun tereddüt etmemesinin tatlı mı yoksa endişe verici mi olduğuna karar veremiyorum.

BEN: *Onun seninle neden görüşmek istediğini öğrenmek istemiyor musun?*

BOOGIE BOO: *Sanırım bizim sevgili olduğumuzu düşünüyor.*

BEN: *Biz sevgili değiliz.*

Noktalar beliriyor ama asla kelimelere dönüşmüyor. Keşke dönüşselerdi. Cillian'ın ısrarına bakılırsa, yanıldığımı savunan mesajlar yazdığını tahmin ediyorum.

BOOGIE BOO: *Sabahım tamamen boş.*

BEN: *Benimki değil. Senin öğleden sonran nasıl geçecek?*

BOOGIE BOO: *Akşam 9 çok mu geç?*

Dokuz mu? Geçimini işinden sağladığını ve benim için dersleri iptal etmesini isteyemeyeceğimi biliyorum, ama gerçekten saat dokuz kadar hiç molası yok mu?

BEN: *Aslında erken bir kahvaltıya ne dersiniz?*

BOOGIE BOO: *Kahvaltı zamanı.*

Sohbet uygulamasını kapatıp bir web sayfası açtım ve *Gael Monta* yazdım. Beni yaratan adamın her fotoğrafını incelemeye başladım, bir benzerlik bulmaya çalıştım. Yüzlerimizin şeklinin, zeytin rengi tenimizin ve gözlerimizin (benim durumumda tek gözümün) maviliğinin oldukça benzer olduğuna karar verdim.

Sonra da kardeşime bakıyorum. Onunla olan benzerliğim daha da belirginleşiyor çünkü o da benimle aynı saç kesimine sahip. Bu da saçlarımı belime kadar uzatmak ya da daha da kısaltmak istememe neden oluyor.

Bütün bu benzerlikleri aradığım için mi görüyorum yoksa gerçekten varlar mı diye merak ediyorum.

Telefonumun üst kısmında bir mesaj bildirimi belirdi.

BOOGIE BOO: *Kahvaltıyı nerede yapacağız?*

BEN: *Benim evime gel.*

Gönderme düğmesine hafifçe dokunduğum anda Malachi binamın yer altı otoparkına giriyor ve internet bağlantım kesiliyor. Özel asansörümü çağırıp parmak izimi okutarak "PH" yazılı düğmeyi

açıyorum. Lobiyi geçip kulemin tepesine doğru hızla çıkarken parlayan düğme bulanıklaşıyor.

Biz geldiğimizde Ines ve Dorian hâlâ üst kattaydı. Hâlâ gerginlerdi. Neredeyse annemden daha gerginlerdi. Annem ve Malachi, Ines ile birlikte oturma odasına girerken, ben Dorian ile birlikte geride kaldım.

"Bana söylemeyi hiç düşündün mü?" diye sordum ona.

Dorian'ın yanakları, telaşlı yürüyüşünden dolayı çökmüş ve şişmişti. Belki de kızarmasının altında panik yatıyordu. "Monta alçak bir..."

"O benim babam."

"Hayır, baban senin baban. Monta ise—"

"Benim." Kelimeyi sertçe söylüyorum. "Biyolojik," diye tükürüyorum. "Baba."

"Hayır, değil. O kendini beğenmiş bir herif..."—küfürden hoşlanmayan kardeşim " *bok* " kelimesi yerine homurdanıyor—"pantolonunu tutamayan bir herif."

"Belki, ama bu onun benim varoluş sebebim olduğu gerçeğini değiştirmiyor." Derin bir nefes alıyorum. "Keşke bana söyleseydin, Dee."

"Yani onu arayıp bulmuş olabilirsin?" Dorian'ın devasa bedeni kontrolsüz bir öfkeyle titriyor. Tarian kaçırıldığından beri onu bu kadar panik içinde görmemiştim. "Yani seni bizden çalmış olabilir mi?"

Bu, içimdeki hayal kırıklığının yelkenlerini yırtıyor. "Ben onunla gitmezdim."

"O zamanlar Konsey, sırf kinlerinden dolayı ailemize karşı karar verecek insanlarla doluydu." Bu mücadele kardeşimin ses tonunu sertleştirdi ve tenini lekelerle kapladı.

"Tarian araya girerdi."

"Bunun için bir nedene ihtiyacı olurdu ve 'sorumsuz pislik' dava konusu edilebilecek bir suç değil."

"Ines onunla evliydi. Yani *o kadar da* kötü biri olamazdı, değil mi? Demek istediğim, ben onun hayranı değilim ama sen öylesin."

"On sekiz yaşındaydı ve saf bir kızdı. Monta'ya sırlılıkam aşık olmuştu. Caruso'nun birinci teğmeninin kesik başını tutarken kendi yağlı boya portresini yaptırana kadar, onun ne kadar sapık olduğunu

tam olarak anlayamamıştı. Pardon, sportif bir portreymiş." Dorian'ın burnu kırılıyor. "Duyduğuma göre, Dominic Caruso'nun ve merhum karısının başlarını da, onları öldürdükten sonra tabloya ekletmiş."

Burnumu buruşturuyorum. Ne kadar iğrenç. Kutsal Avcılar bizim yok oluşumuz için yarışıyor olabilirler, ama kopmuş uzuvlarıyla poz vermek bambaşka bir seviye. Tek başına üç Kutsal Avcıyı piramidin tepesinden düşürmeyi başarmış olması bile umurumda değil.

Dorian güçlü kollarını bana doladı ve beni kemiklerimi kıracak kadar sıkı bir şekilde kucakladı. "Özür dilerim, Elle." Başımın üstünü öptü. "On sekiz yaşındayken seni oturtup her şeyi anlatmalıydık."

Keşke öyle olsaydı, ama geçmiş değiştirilemeyeceği için, sihirle bile olsa, pişman olmanın bir anlamı yok.

"Yarın Ines'in ya da Mal'in orada olmasını istemiyorum." Geri çekilip kardeşimin duygusal yıkımla dolu yüzüne baktım. "Sadece sen ve annem."

Başını salladı.

"Dorian, endişelenmeyi bırakabilir misin? Her şey yoluna girecek. Ben büyük bir kıyım."

Ağzı büzülüyor ve anlıyorum ki, onun gözünde—tıpkı Malachi'nin gözünde olduğu gibi—her zaman döküntü bir apartmandan kurtarılan, üzerinde uyuşturucu izleri olan on yaşındaki çocuk olarak kalacağım.

"Beni yaratan adam hakkında bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"O, ağzı laf yapan bir kurnaz."

"Onu gerçekten sevmiyorsun, değil mi?"

"Bu adam sadece kendini düşünüyor."

"Narsist sapık." Ines'in sesi mutfakta yankılandı. "Bu, onun için kullanılan klinik terim." Deri ceketinin fermuarını çekti, yüz hatları daha önce hiç görmediğim kadar sertleşmişti. Gözleri de daha koyuydu. Çok kötü görünüyordu. "Seni güzel sözlerle kandırır. Sonra da sana bir nebze sevgi gösterip kurtarıcı gibi görünmek için seni parça parça yok eder."

Gözlerim kasıldı. "Narsist sapığın ne olduğunu biliyorum, Ines."

"Yine de onunla görüşmeyi kabul ettiniz," diyor kapıma doğru yürürken.

Sapı sıkıca kavramış halde orada duraksıyor. Malachi'nin ona katılmasını mı bekliyor, yoksa benim fikrimi değiştirmemi mi?

Eğer durum ikincisiyse, bu görüşmeyi sonuna kadar götürmeye niyetli olduğum için bütün gece kapımda asılı kalacak. Belki bir ebeveyn aramıyorum ama bu konunun kapanması fena olmazdı.

Ayrıca, ya Gael'in aşağılık karakterini kendi berbat koca anlatısına uydurmak için kendisi uydurduysa?

DUşUMU ALIP GIYINMIşKEN annem bana Gael Monta'nın şofrl SUV'unun binamın önüne geldiğini söylüyor.

şaşırtıcı bir şekilde iyi uyudum. Gözleri yorgunluktan kızarmış zavallı annemin aksine. Ve bu yorgunluk, oturma odasındaki dekoratif raflardaki her bir objeyi tozdan arındırmaktan ve yeniden düzenlemekten ya da mutfağımı absürt miktarda yiyeceklerle doldurmaktan kaynaklanmıyordu.

"Buzdolabınızda nasıl olur da yenilebilir hiçbir şey yoktu?" diye soruyor, bir kutu yulaf sütü alıp espressosunun üzerine biraz döküyor.

"nk art leftover yemekleri sevmiyorum ve yemek yapmayı bilmiyorum."

Cevabım, n kapıya dik dik bakarken sanki kafasına çarpıp gidiyormuş gibi geldi.

"Küçük bir orduyu doyurabilirim." Annem evimin girişinde sürekli ters ters bakınca, dayanamayıp şöyle diyorum: "Biraz sohbet etme fırsatı bulana kadar Montacid katliamı yapmaktan vazgeç, tamam mı?"

Homurdanarak, "Gerçek baban yolda," dedi.

şaşkınlıkla alnım kırıştı. "Gerçekten mi?"

"Denizin ötesindeki heyecan o kadar büyüktü ki, kayasının üzerinde sakin duramadı. Bana sana mektup yazdığını söyledi."

Babamın Atlantik Okyanusu üzerinde uçarken kullandığı jeti çalıştırmak için sihrini nasıl tükettiğini hayal edince dudaklarımın kenarı yukarı kıvrılıyor. "Telefonumu şarja takmayı unuttum. şimdi

şarj oluyor. Babam yarın kahvaltıya kadar kalacak mı? Cillian'ın da o zaman gelmesini ayarladım."

"Eğer bu onun için çok zor olmazsa, eminim erkek arkadaşınızla tanışmaktan çok memnun olur."

"Benim oğlum değil—"

"Ama eğer bunun çok fazla olduğunu düşünüyorsanız, babanız gidip Dorian'ın yanına sığınabilir."

Cevap verecek vaktim yok, çünkü kapı az önce tık diye kapandı.

Annemin endişeli gözleri bana döndü. "Neden yarın bizimle eve gelmiyorsun?"

Ona cevap verecek vaktim olmadan, parke zeminde iki çift ayak sesi yankılandı. Biyolojik babam Dorian'ın önünde yürüyordu, mavi gözleri mutfak tezgahının ötesinde beni görebildiği yere odaklanmıştı.

"Güzel kızım," diye mırıldanıyor Gael, sanki hayranlık içinde. Belki de öyledir. Sonuçta, beni o yarattı.

Eğer gerçekten narsist bir sapıksa, yarattığı şeyde hiçbir kusur bulamayacaktır. Değil mi?

Annem kupasını yere koydu ve elimi tutmak için uzandı, vücut dili *benimkini adeta* haykırıyordu. "Günaydın, Gael."

"Öyle, değil mi Malika? Güne harika bir başlangıç." Deve tüyü rengi süet ceketinin fermuarını açıp altındaki beyaz V yakalı tişörtü gösterirken bir an bile gözlerini benden ayırmadı. "Alexander'ı da getirmek istedim ama Dorian sadece ikimiz olmamızda ısrar etti. Yani, dördümüz."

Kapı zili çalıyor.

"Beş," diyor anne. "Electra'nın *babası* da orada olmak istedi."

Ah, anne... Onun bu sahiplenici tavrı göğsümü ısıtıyor.

"Babamla en son konuştuğumda hâlâ bir saatlik mesafedeydi," diyor Dorian.

Bunun Ines olduğunu fark ettiğimde göğsümde bir ürperti hissettim.

Kendini tutamadı...

Annem kapıyı ardına kadar açıyor. Gelen kişi platin sarısı saçlı ve esmer tenli değil; gözlüklü ve bembeyaz tenli.

Bölüm 16

Cillian

beklerken Kızıl saçlı kızı, yani Malika Serran'ı , Electra'nın mutfağında duran diğer iki adamı beklemiyordum.

Ter, şapkamın kenarını ıslatıyor. Electra, Lara'nın dün geceki içki dökme olayının kaza olmadığını anlamış olmalı ve beni tuzağa düşürmek için ailesini bir araya toplamış. Amaçları anında infaz mı yoksa işkenceli sorgulama mı?

Quinn'in yüzü göz kapaklarımda beliriyor. Üç saat sonra şarküteriye gelmezsem ona ne olacak? Ter, gözlük camlarımı buğulandırıyor ve gözlüklerim kayıyor. Jeneva'nın çiçekçinin deneme mutfağında pişirmeme izin verdiği kahverengi tereyağlı çörek kutusunu sıkıca kavrarken gözlüklerimi tekrar yerine bastırıyorum.

Elbette karşılığında bir şey beklemeden olmaz.

Hayır, Jeneva'nın şartları vardı.

Malika burnunu kaldırıp havayı kokladı. "Hmm, çok güzel kokuyor. Elle, DoorDash'ten kahvaltı siparişi verdin mi?"

" *DoorDash mi ?* " diye soruyor Electra. "Bunun ne olduğunu nereden biliyorsun ki?"

"Çünkü daha önce de sizinle kaldım ve paket servis yemeklerine düşkünlüğünüz var."

"Hayır, yemek *pişirmemeye* tutku duyuyorum. İkisi arasında fark var."

Malika kot pantolonunun ceplerini karıştırıp katlanmış bir yirmi dolar çıkardı. "Al."

"Anne!" Electra sonunda görüş alanıma girdi.

"Ne?" Malika, simsiyah saçlı kızına baktı.

"Bu bir kurye değil."

"Öyle değil mi?" Sanırım Malika kaşlarını çatıyor, ama kalın kaküllerinin arkasından bunu anlamak zor.

"Birincisi, kuryeler buraya gelemiyor, ikincisi de—"

"O erkek arkadaşı," diye ekliyor Dorian, sesi onaylamaz bir tonda alçalırken bir yandan da ona yaklaşıyor.

Adam kız kardeşine karşı aşırı koruyucu, bu yüzden bana karşı duyduğu hoşnutsuzluk ne endişe verici ne de şaşırtıcı.

"Kızımın bir erkek arkadaşı mı var?" Teksas aksanı tenime adeta bir buz makinesinin gücüyle çarpıyor.

Dorian Atlantis dilinde bir şeyler mırıldanırken, Malika omzunun üzerinden bakıp konuşanı, Trenton'ın Quinn'in yüzünü parçalamak için kullandığı bıçaktan daha keskin bir bakışla süzdü.

Electra ise gözlerini benden ayırmadı.

"Şaşırdığım için özür dilerim, ama Elle yarın buluşacağımızı söylemişti." Malika yirmi doları cebine geri koyduktan sonra sonunda gülümsedi ve elini uzattı. "Ben Malika Serran, anneyim."

Ah, kim olduğumu biliyorum. Yok etmeyi planladığım madenin bekçisisin.

Atlantisli kadının elini sıkıyorum; eli sert ve soğuk, kızının ipeksi sıcaklığına hiç benzemiyor. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bayan Serran."

Monta elini uzatarak yavaşça antreye girdi. "Ve ben—"

Dorian aramıza girerek Monta'nın kolunu indirmeye zorladı. "Babası değil."

"Şimdi, Dorian..." diye itiraz ediyor Monta.

Electra, "Dorian, Gael'i oturma odasına götürür müsün?" diye soruyor.

Şapkamın kenarı şimdi sıırılsıklam oldu. Lacivert siyaha mı döndü? Kadınlar kalp atışlarımın hızlandığını hissedebiliyorlar mı?

"Lütfen içeri gelin," diyor Malika.

Kendimi, bir sonraki kurbanının evine giriş izni vermiş bir vampir gibi hissediyorum; bu ironik çünkü canavarın inine giren benim. Atlantisliler, örgüt içindeki bazı kişilerin inandığı gibi kan içmiyor olabilirler, ama bu onları daha az tehlikeli yapmaz.

"Aslında şu an uygun bir zaman değil anne."

Kesinlikle katılıyorum...

Electra, bol siyah tişörtünün üzerine kollarını kavuşturdu, tişörtün etek ucu göbeğine değiyordu. "Cillian'a ve bana biraz zaman verebilir misin?"

"Evet. Tabii ki." Malika sanki bir sır biliyormuş gibi gülümsedi. "Yarın görüşürüz?"

"Kesinlikle, efendim."

Kadın uzaklaşırken Electra fısıldayarak, " *Hanımfendi* ?" dedi.

Kalp atışlarım nihayet yavaşlayınca yutkunuyorum.

"Buraya nasıl geldin?" diye soruyor Electra.

"Ben sürdüm. Bu arada garajınız çok güzelmiş."

"Hayır, *yukarıda* demek istedim."

"Ah. *Bloom's'tan* ayrılmadan önce Bayan Murphy'ye rastladım, bana anahtarlığını bunlardan birkaç tanesiyle takas etti. İşte." Pastane kutusunu uzattım.

Electra'nın beni bu durumdan kurtarması neredeyse bir dakika sürüyor.

"Bana yer altı otoparkınızdan ve çatı katı asansörünüzden bahsetti."

"Adresimi size verdiği için Fiona'ya da teşekkür etmem gerektiğini düşünüyorum?"

"Hayır. Aslında o Jen'di."

Gözleri kısıldı. "Nereden biliyor benim nerede yaşadığımı?"

"Önceki teslimatlar, diye tahmin ediyorum. Sormadım, sadece... Neyse, dün gecedan beri size defalarca mesaj attım ama hiç cevap vermediğiniz için bu bilgi için memnun oldum."

"Yarın kahvaltayı kastetmiştim. Bunu yazmayı mı unuttum?"

"Evet, yaptınız." Gülümseyerek ekledim. "Umarım çörekleri beğenirsiniz. Bayan Bloom tarifini istedi, bu yüzden bence lezzetliler."

Electra'nın bakışları, üzerinde *Bloom's Blooms* logosu bulunan yeşil pastane kutusuna takıldı. "Bunları sen mi yaptın?"

"Evet, içtim. Ama bu gece bir içki ismarlamak zorunda kaldım."

Electra kaşlarını çatı.

"Jen, dükkan açılmadan önce test mutfağını kullanmama izin verdi." Electra'nın yüzünü dikkatle izliyorum. "Karşılığında bu akşam bir içki içeceğim."

Bana mı öyle geliyor yoksa güzel gözleri parlıyor mu? Dün gece Malachi'ye doğru koştuğunda hissettiklerimin tek taraflı olmadığını düşünmek istiyorum.

Babamın fısıltısını duyabiliyorum sanki: " *Oğlum, eğer çok derine inersen, yüzeyi unut, doğruca kıyıya yönel.* " Bu, diğer odadaki o ahmak intihar etmeden önce bana öğretmeyi başardığı birkaç dersten biriydi.

Ah, o adamı kurşun yağmuruna tutup karargaha götürüp işkence etmek için neler vermezdim! Trenton ve Hudson'ın da buna sevineceğinden eminim.

Peki ya Quinn'in serbest bırakılması için yeniden pazarlık yapsaydım? Ya da madeni yok etmek yerine Gael Monta'yı getirseydim?

Electra'nın bakışları yumruğumun üzerinde gezinene kadar spor çantamın askısını bembeyaz olmuş bir şekilde tuttuğumun farkında değilim. O kadar hızlı bıraktım ki, kan parmak uçlarıma hücum etti ve karıncalanmaya başladılar.

"Bunun gerçek olmadığını biliyorum—" Arkasında elini sallayarak, sanki dumanı dağıtıyormuş gibi yapıyor. Ama ortada duman yok. "Ama belki de kadın düşkünlüğünü biraz azaltmalısın. Özellikle de tüm ailenin tanıdığı kadınlarla olan ilişkilerini."

Aklım biraz zaman alıyor olayı anlamakta. "Sadece arkadaş olarak gidiyoruz."

Eğer bu gerçek *olsaydı* , Jeneva'yı hemen kapatırdım. Doğrusu, neredeyse kapatıyordum, ama sonra işime yarayabileceğini düşündüm.

"Ona seninle çıktığımızı söyledim." Electra'nın sessizliği devam edince, ekledim: "İşte bu yüzden gerçekten el yapımı bir şey getirmek istedim. İlk izlenimler önemli sonuçta."

"Annem senin cazibene kapılsa bile, bunun bir oyun olduğu gerçeğini değiştirmeyecek. Bunu gerçekten hatırlaman gerekiyor, yoksa zarar göreceksin."

Onun hatırlatması, bıçak yarasına serpilmiş limon suyu gibi geliyor. Dün gece onu tamamen yanlış mı anladım acaba?

Bir adım geri çekiliyorum. "Gitmeliyim."

"Evet. Söylemelisin." Electra'nın farklı renklerdeki gözleri, öğrenmek için para bile ödeyeceğim düşüncelerle dolup taşıyor. Birdenbire gözleri parlıyor. " *Jen'e gerçekten çıktığınızı söyledin mi?* "

Onun hâlâ bu konu üzerinde düşünüyor olması hoşuma gidiyor. "Evet."

" *Ve o yine de sana çıkma teklifi etti mi?* "

"Senin başka birine takıntılı olduğunu görünce, seninle ilişkimizin ciddi olmadığını düşünüyör."

Electra'nın ağız düzleşti ve bakışlarındaki doğaüstü ışık kayboldu. "Bu nasıl oluyor da— Neyse işte."

"Bu gece benimle gel. Ona ilişkimizin ciddi *olduğunu* göster. Jen dedikoduyu çok sever, bu yüzden şehirde dedikodu yayacak ve bu da ilişkimizi daha iyi anlatmamıza yardımcı olacak." Asansörü çağırıyorum, anında zil çalıyor. "Saat dokuzda Cliché'de buluşuyoruz. Adresi sana mesajla göndereceğim."

Burun kıvrarak, "Ben Ines'le tatile gitmeyi tercih ederim," dedi.

Asansöre binmek yerine, arkamı dönüyör. "Lütfen."

Atlantisliiler kapı çerçevesine yaslandılar. "Bunu düşüneneğim."

Bunun bir "evet" olmadığını biliyör, ama bir "hayır" da değil, ki bunu bir kazanım olarak görüyör. Jeneva bundan nefret edecek, ama umarım bu onun bana olan ilgisini biraz azaltır.

Asansörü tekrar çağırarak için arkamı döndüm, ancak kapıların kendiliğinden açıldığını gördüm. Birileri benden kurtulmak için acele ediyor...

İçeri girmeden önce, çağrı düğmesiyle aracım arasına birkaç kez bakarak şaşırmış gibi davranmaya özen gösteriyör.

Asansör otopark katına doğru hızla inerken midem bulanıyor. İnsanların yerden bu kadar yüksekte yaşamaktan nasıl zevk aldıklarını anlamıyör. Sanırım Atlantisliiler ani bir ev yangınından,

arızalı bir camdan veya sizi otuz üçüncü kattaki çatılarından atmaya can atan psikopat üvey kardeşlerden korkmuyorlar.

Bu olayı anlatabiliyor olmamın tek sebebi, Quinn'in hiç beklemediği bir anda Hudson'ı sopayla yere sermesi ve Trenton'a beni onun gibi sevmediğine dair yemin etmesi.

Ondan kendisiyle çıkmayı kabul ederek bunu kanıtlamasını istemişti.

Quinn'e yapmaması için bağırmıştım, ama en iyi arkadaşım ne yaptı? Evet dedi, ama önce beni ayaklarımın üzerinde tutacağına söz vermesini sağladıktan sonra.

Zaferin verdiği coşkuyla Trenton beni, sanki Quinn'in sopasından daha hafifmişim gibi bir kenara fırlatmıştı. Gözlüklerim aşağıdaki sokakta bir yerlere düşmüştü ama yokluğum Quinn'in yanaklarının parıltısından beni kurtarmamıştı.

Onun, kendi kendine mahkum ettiği kaderden mi yoksa neredeyse benim yaşayacağım kaderden mi ağladığını bilmiyordum. Tek bildiğim, beni kurtarmak için, o pislik üvey kardeşime hayatının on yılını vermiş olmasıydı.

Onun için kalmaya çalışmıştım. Ama annemin ölümünden altı ay sonra pes ettim ve kurumun muhasebecisinden mirasımı istedim; ancak Trenton'ın parayı kendi hesabına aktardığını öğrendim. Bana kalırsam parayı alabileceğimi, ayrılırsam hiçbir şey elde edemeyeceğimi söyledi.

Ailemin birikimlerini kaybettim. Ama Quinn'i kaybetmedim. Boston'dan ayrılmadan önce onunla birkaç kez daha mantıklı konuşmaya çalıştım, ama o Trenton'ı seçti. Onunla *evlenmeyi* seçti. Herkes için daha iyi olduğunu söyleyip durdu ve onun o kadar da kötü biri olmadığına yemin etti.

Köpeğimi ezen adam *o kadar da kötü biri* değildi...

O gün Woody'yi aldım ve yola koyuldum. Hayatta olduğundan emin olmak için ona bir yedek telefon alıp aramam dört yılımı aldı, sonra da yeni numaramı ona emanet etmem iki yıl daha sürdü.

Konuşmayı başardığımız birkaç seferde durumundan şikayet etmedi, ama onu yeterince iyi tanıdığım için mutsuz olduğunu hissedebiliyordum.

Yüzsüzlüğünden sonra... sonunda Trenton'dan kaçtıktan sonra, kırık şeyleri tamir etmeyi sevdiği ve Trenton'ın bozuk olduğuna dair bir yanılgıya kapıldığı için orada kaldığını itiraf etti. Ancak evliliğinin birinci yılında, saf kötülüğü tamir etmenin mümkün olmadığını anladı. Birkaç vidası gevşek olan Hudson'ın aksine, Trenton'ın ahlaksızlık düzeyi eşsizdi.

Hayır, yanılıyorum. Eşleşiyor. Monta tarafından.

Canavar şu anda Elektra'yı tatlı sözlerle kandırıyor mu? Quinn'in bir zamanlar Trenton'ın cazibesine kapıldığı gibi, Elektra da onun cazibesine kapılacak mı yoksa evlat edinen ailesi benim başaramadığım yerde başarılı olacak mı?

Asansör beni yer altı otoparkına bıraktığında, kameralardan kaçınmak için şapkamı hafifçe eğip arabama doğru hızlı adımlarla yürüyorum. Tam bir sütunun yanından geçerken donakalıyorum, çünkü Woody'nin yanında parlak siyah bir Escalade park etmiş ve içinden sarışın bir çocuk çıkıyor.

Alexander Monta, kulağına dayadığı cep telefonuna feryat ederek, "Ama ben daha yeni geldim," dedi.

Oradan hızla uzaklaşmayı düşünüyorum, ama tabii ki tam o sırada soluk mavi gözleri bana takılıyor. Yürümeye devam ederken nabzımı dengelemeye çalışıyorum.

Gael'in çocuğu bakışlarıyla beni takip ediyor, sonra da istasyon vagonuna bindiğimde birden arkasını dönüyor. Penthouse için ayrılmış bir yere neden park ettiğimi sormadan önce, arabama atlayıp oradan hızla uzaklaşıyorum.

Bölüm 17

Elektra

Gael, Dorian ve annemle oturma odasında buluşalı yirmi dakika . Bu **oldu** yirmi dakika içinde konuşan tek kişi Gael oldu.

Annem koltuktan kalktı. "Babanın tahmini varış zamanını kontrol etmeye gidiyorum. Hemen döneceğim."

Gael koltuğuna iyice yerleşti, bir ayağını diğer dizinin üzerine koydu. "Yosef'i mi kastediyorsun, çünkü ben..."

"Şunu açıkça belirtelim, Gael." Annemin elmacık kemikleri kıpkırmızı oldu. "Sen *asla* Electra'nın babası olamayacaksın."

"Çok hadsizce. Onun fikrini alsak nasıl olur?"

Annem koluyla havayı kesti. "Elbette, sorabilirsin..." Yorgun gözleri yalvarırcasına parladı.

"Sonunda tanıştığımıza memnun oldum," diye diplomatik bir şekilde yanıtlıyorum, "ama ebeveynlik konusunda her şeyim tamam. Kardeşlik konusunda da öyle."

Gael'in gözleri kısıldı. "Yani gerçek kardeşinle tanışmak bile istemiyor musun?"

"Ben onun öz kardeşiyim," diye homurdanır Dorian.

Gael ona hiç aldırmıyor.

"Alexander'la tanışmaktan memnuniyet duyarım, eninde sonunda. Yani Chicago'ya nasıl gittiğinizi, orada beni dünyaya getiren kadınla nasıl tanıştığınızı anlatıyordunuz, değil mi?"

"Bu doğru."

"Nasıl tanıştınız?"

"Restoranlarımdan birinde hosteslik yapıyordum. Amerika Birleşik Devletleri genelinde bir sürü restoran ve kulübüm var."

"Bunu zaten söylemiştin," diye homurdandı Dorian. "Tıpkı gelir ve kar marjlarından bahsettiğin gibi."

Gülümsüyorum çünkü bize onun çeşitli girişimlerini anlatmak için kesinlikle beş dakika ayrılmıştı.

Gael, "Dorian, paramı kazanmak için çok çalışıyorum," diyor. "Gurur duyduğum için beni mazur gör."

"Beni dünyaya getiren kadınla olan ilişkiniz hakkında bana daha fazla bilgi verebilir misiniz?"

"Onunla bir ilişkim yoktu. Ines'le yeni tanışmıştım ve onun benim için doğru kişi olduğunu biliyordum."

Oysa o bir yabancıyla mı yattı? Ines'in benden nefret etmesine şaşmamalı.

"Yani sen şu kişiyle ilişki yaşadın—"

"Olanları olduğu gibi adlandırmayalım. Annemle ben cinsel ilişkiye girdik. Prezervatif yırtıldı—ben insanlarla birlikte olurken her zaman prezervatif kullanırım."

Çok fazla bilgi, Gael. Çok fazla bilgi.

Dorian yüzünü buruşturdu.

"Kabul edelim, Atlantislilerin spermi gerçekten çok güçlü, belki de sızmıştır..."

"Lütfen kızımı üreme mekaniğiyle uğraştırmayın, Monta," diye bir aydır duymadığım bir ses geldi.

"Baba!" Koltuktan fırlayıp ona doğru koştum.

"Merhaba, böceğim." Beni kollarına alıp başımın tepesine bir öpücük kondurdu. "Bu yaz seni çok özledim."

"Ben de seni özledim," diyorum, tenine işlemiş yabancı çalılıkların ve parlak güneşin kokusunu içime çekerek.

Gael, "Madene kim bakıyor?" diye soruyor.

"Ines," diyor babam. "Tam ben ayrılırken o indi."

Malachi'nin onunla gidip gitmediğini sormak üzereydim ki, şimdi bunun zamanı olmadığına karar verdim. Aslında, bunun için doğru zamanın hiç gelmeyebileceğini de düşündüm.

Babam Dorian'a sarılmama izin verdikten sonra, Gael'in karşısındaki koltuğuma geri oturdum. "Yani biyolojik annem sana hamile kaldığını hiç söylemedi mi?"

"Hayır. Annen birçok kadınla birlikte olmuştu, bu yüzden muhtemelen bebeğin benim olmadığını düşünödü."

"Doğduğuma kadar. Yani, üzerimde runik işaretler vardı. Bunların doğum lekesi olduğunu düşünemezdi."

"Bebekler için çok küçükler," diyor babam yanıma oturarak.

"O zamanlar avukatım tam bir dolandırıcıydı. Her şeye burnunu sokmuştu," diyor Monta. "Sanırım ona rüşvet verdi."

Daha dik oturdum. "Ona sorabilir misin?"

"Benden çalmaya başlayınca onu tamamen uzaklaştırdım ve ne yazık ki, Tarian'ın aksine, ölülerle iletişim kuramıyorum."

"Tarian ölülerle iletişim kuramıyor," diye homurdanıyor Dorian.

Gael, "Eğer yeni ölmüşlerse, onları geri getirebilir," diye belirtiyor.

Kardeşim bıkkın bir şekilde içini çekti. "Onlarla konuşarak olmaz, Monta."

"Mesele şu ki, *Dorian* "—Gael kardeşimin adını öyle bir şekilde söylüyor ki, bu *beni* rahatsız ediyor—"adam öldü, bu yüzden asla bilemeyeceğiz. Ama Electra, canım, emin ol ki, eğer senin hakkında bilgi sahibi olsaydım, seni alıp büyütürdüm." Canım diye hitap edilmesinden hoşlanmasam da, babacan tavrını takdir ediyorum.

Gaea bile benim nasıl biri olacağımı bilemez, ayrıca bundan son derece eminim. Malachi bana ilgi duyar mıydı yoksa sadece benimle ilişki kurmaktan bile tiksindir miydi?

Annem elinde büyük bir tepsi dolusu çöreklerle geri döndü. Cillian'ın... Adamın burada bile olmaması ne kadar ironik, ama tam da aklım Malachi'ye kayarken onun bir parçası beliriyor.

Gael süet mokasenini halının üzerine bırakıp öne eğildi. "Ziyarete gel."

"Hım, ne?" diye sordum, bakışlarımı altın kahverengi üçgenlerden ayırarak.

"Seni Austin'de ağırlamak isterim. Restoranlarımdan bazılarını sana göstermek, Alexander'la tanıştırmak isterim. Yeni bir aile aramadığını anlıyorum, ama bu senin benim kızım olduğun gerçeğini değiştirmiyor."

Babam geriliyor.

Annemin daha önce söylediklerini tekrarlamasına fırsat vermeden elimi dizine koydum. "Bunu düşüneneğim." Eğilip tabaktaki çöreklerden birini avucuma attım. "Yani, gündüzleri karlı bir restoran işletiyorsun, geceleri de Kutsal Avcıları ortadan kaldırıyorsun, öyle mi?"

Bir ısırık aldım ve... vay canına! Hamur, her biri kremalı karamelin fındıksız lezzetiyle dolu, pul pul katmanlara ayrılıyor.

Tabağı yere koyduktan sonra bir çörek kapan annem, ağzı doluyken homurdandı. Hatta hayranlıkla " *Vay canına* " diye mırıldandığını bile duydum sanırım.

"Doğru," diyor Gael. "Alexander bana *Huntin' the Hunters* sohbet grubunda çok aktif olduğunu söyledi."

Çöreğimin ikinci köşesini kemiriyorum. Köşelerden önce, hep. Birçok tuhaf alışkanlığımdan biri. "Aktif olduğumu söyleyemem ama evet, takip ediyorum. Dolaşan bilgilerin çoğu spekülatif olsa bile, dikkat etmemek aptallık olurdu. Özellikle de koruyucu olmak benim mesleğim olduğu için..."

Monta gülümsedi. "Beni şaşırtmadı. Bu Alexander'ın da özelliği."

Dorian'ın gözleri öfkeyle parlıyor.

"Başkan ve Vatansever'i nasıl bulduğumu ve gerçek isimlerini nasıl öğrendiğimi mi merak ediyorsunuz?" Gael cevabımı beklemeden, Kutsal Avcılar'ın başı Dominic Caruso'yu (yani Başkan) ve sağ kolu Levy Rafferty'yi (yani Vatansever'i) nasıl ortadan kaldırdığının hikayesine doğrudan giriyor. "Restoranlarım ve özel kulüplerim sayesinde," diyor bana. "Her masaya ses gözetimi sistemi ve konuşmaları filtreleyen son teknoloji ürünü bir dinleme yazılımı yerleştirdim – ki bunu kendim tasarladım."

Dorian homurdandı. "Tabii ki yaptın."

"Peki, tüm bunları yapmaya nasıl vakit buluyorsun?" Annesinin alaycı sözü Gael'e anlamsız geliyor.

"Son derece disiplinliyim. Her sabah saat dörtte uyanıyorum ve asla ara vermiyorum ya da oturup parmaklarımı oynatmıyorum." Bunu söylerken, sanki madende çocuk bakıcılığı yapmanın önemsiz bir iş olduğuna inanıyormuş gibi, gözlerini babamdan anneme dikmiş bir şekilde dik dik bakıyor.

Parmaklarım çörekleri sıkıca kavradı, geriye kalanını kırıntılara dönüştürdü. Koltuğumda o kadar öne eğildim ki, kırıntılar çoraplı ayaklarımın arasındaki halıya düştü. "Anne babamın, kimsenin madene girmemesini sağlamak için yaptığı ve hala yaptığı fedakarlıklar..."

"Ben ve tüm Atlantisli, onların devam eden hizmetleri için derinden minnettarız, sevgili dostlarım. Ben asla onların işini yapamazdım."

Kafam karıştı. Yorumunu yanlış mı anladım? Pasif agresif bir tavır sergilememiş miydi?

Gael parmaklarını keskin gri kolçak üzerinde yaydı. "Demek bulunduğunda on yaşıdaydın. Yanılmıyorsam Malaki tarafından."

"Doğru," diyorum, sihirli bir dokunuşla kırıntıları süpürüp bir tabağa boşaltırken. "Bir kadının mucizevi kan şişeleri sattığını duymuş, izini sürmüş ve sonunda benim kapıma gelmiş."

"Bana da aynı hikayeyi anlattı," diyor Gael. "Annenin on yıl boyunca nasıl yaşadığına şaşırdım. Kendine senin kanını mı enjekte ediyordu yoksa sen ona gönüllü olarak mı veriyordun?"

"En eski anım, beyaz toz çizgilerini koklamasıydı, bu yüzden sanırım kanımı satıp kendine başka uyuşturucular alıyordu. Ve Swarovski kristal figürinleri. Raflar dolusu vardı."

Gael başını salladı. "Anlamadığım ve belki de maiyetinizdekilerin açıklığa kavuşturabileceği şey şu ki..."

"Biz onun ailesiyiz, maiyeti değiliz," diye çıkıştı anne.

Gael, sanki yorumu gereksizmiş gibi parmaklarını çırpı. "Anlamadığım şey şu: Malachi, bulunduğu kızın insan bir annesi, dolayısıyla Atlantisli bir babası olduğunu Konsey'e neden söylemedi? Neden hangi ebeveynin Atlantisli olduğunu bilmiyormuş gibi davrandı?"

Beynim tüm bu bilgileri doğru zihinsel bölmelere yerleştirmeye çalışırken, annem, "Saul Konsey'e söyledi. Ben oradaydım, amcan Ramir de oradaydı," dedi.

Ramir ... Geçen yıl Symeon'la ittifak kurduktan sonra hayatını kaybeden konsey üyelerinden biri. Onunla akrabalık bağım olduğu düşüncesi midemi bulandırıyor.

"Lanet olası Ramir," diye mırıldandı Gael, beni şaşırtarak.

Gözlerimi kırıyorum. "Onu sevmedin mi?"

"Hiç de değil. Gaea onun büyüsunü ve hayatını elinden aldığında bundan daha mutlu olamazdım."

"Yani Tarian'ı mı kastediyorsun?" diyor Dorian.

Gael omuz silkerek, "Sanırım Tarian, Gaea'nın *sözcüsü* . Amcamın neden benden hoşlanmadığını biliyor musun, Elektra?" dedi.

Nedenini sormuyorum, çünkü mutlaka söyleyecektir.

"Gerçekten de," diyor, "Çünkü ben onun beş çocuğunun hepsinden daha başarılıydım."

Dorian yine homurdandı. Yine de bu, kendini beğenmiş babamı hiç rahatsız etmedi. Çoğu insana tahammülü olmayan Ines'in bu adamla evlenmeyi *seçmiş olması* tuhaf görünüyor.

Uzun bir süre Saul'un hizmetinde *olmasına* ve Saul'un kesinlikle kendinden çok memnun olmasına rağmen...

Nedense, kendi kendime şöyle diyorum: "Saul beni eski karına satmaya çalıştı ama o beni istemedi. Senin çocuğun olmam oldukça ironik, değil mi?"

Oluşan sessizlik beni odanın etrafına göz gezdirmeye itiyor. Kimse bakışlarımı karşılamıyor...

"Aman Tanrım," diye haykırdım. "Bu hiç de ironik değil. Ines benim kim olduğumu çok iyi biliyordu! Bu yüzden beni istemedi."

Gael çenesini bir o yana bir bu yana oynatıyor. Sonra telefonunu çıkarıp hoparlörden birini arıyor. Ines'in sesli mesajı devreye giriyor.

"Bunu aldığında beni geri ara *canım* ." Sesi o kadar kırılgan ki, cam gibi çatlıyor.

Ines annemle anlaşmış ve ona sus payı vermiş olabilir mi?

"Beni ne zamandır tanıyor?" diye soruyorum Dorian'a. "Ve yalan söyleme, yoksa öğrenirim."

"Sen yapmazsan, ben yapacağım," diyor Gael.

Onunla aynı safta yer almaktan—anne babama ve Dorian'a karşı—kızmam gerekirdi ama kızmıyorum. Yanımda birinin olması beni mutlu ediyor.

"Monta, o sadece senin yarattığın karmaşayı düzeltmeye çalışıyordu," diyor Dorian.

Şu an vücudumdaki her hücre öfkeyle yanıyor. "Ne yaparak? Beni insan dünyasında terk ederek mi?"

"Annenin hamile olduğundan emin değildi, Elle," diye homurdandı Dorian.

"Birkaç ay sonra kontrol edebilirdi, ne dersin? Yani, bir bebeğin oluşması tam *dokuz* ay sürüyor." Bir Atlantislinin hayatına sadece Tarian'ın veya madenin son verebileceğinin farkında olsam da, "Acaba beni doğuran kadının beni kan kaybından öldürmesini mi umuyordu?" diye sormadan edemiyorum.

Kimse bir şey söylemiyor.

Ayaklarımın üzerinde doğruldum, tırnaklarım avuç içlerimi kemiriyordu. "Neden hepiniz o kadını korumaya devam ediyorsunuz?"

Kimse beni durduramadan, oturma odasından mutfığa doğru hızla koşuyorum.

"Elle, bekle!" diye seslendi annesi. "Geri gel. Tatlım, bekle."

Sihirle ön kapımı ardına kadar açıp asansörün çağırma düğmesine basıyorum. Sonra da onun peşimden koşmasını engellemek için bir duvar örüyorum.

"Electra!" Annemin avuçları kalkmış, bariyerime bastırıyor.

O sihirle onu parçalamadan önce, içimde öfke kabarak hızla dönüyorum. "Neden kontrol etmedi anne? *Neden* ?"

"On sekiz yaşındaydı, evliliğini yürütmeye çalışıyordu. Ayrıca, nüfuzlu ve zengin insanların etrafında insanların nasıl davrandığını biliyorsunuzdur—"

"Onun için bahaneler üretmeyi bırakın. Onu korumayı bırakın!"

"Electra, tatlım..."

Oluşturduğum bariyerin gücü dışarı doğru patlayarak, ıslak gözlerinin önündeki saçlarını savurdu.

"Şüpheleri varsa kontrol etmeliydi. Ama sanırım bunun için vicdan gerekirdi ve Ines'te vicdan yok." Ağlamıyorum ama içimden nasıl da öfkeleniyorum...

Asansörün zili çalar çalmaz içeri girdim. Lobiye vardığımda cep telefonumu kapattım ve Liz'in gündüz vardiyasındaki yardımcısı Jorge'ye verdim. "Şarjım bitti. Ben dönene kadar burada tutabilir misin?"

"Ücretini ben mi ödeyeyim?" diye soruyor.

"Hayır." Ve sonra kapıdan fırlayıp Boston sokaklarında koşmaya başladım.

Şimdiki zamandan kaçmaya ya da geçmişimden kurtulmaya çalışmıyorum. Sadece ailemin sevgisini kaybetmeme neden olacak herhangi bir şey söylemeden veya yapmadan önce zihnimde düzen sağlamaya çalışıyorum.

Önce amaçsızca, sonra da amaçlı bir şekilde koşuyorum. Bir saat sonra, Cillian'ın spor salonunun resepsiyonunda durup kadına onu nerede bulabileceğimi soruyorum.

"Saat ikiye kadar gelmesi beklenmiyor."

" *Onu ara ,*" diye emrettim ona, gözlerim parıldayarak. " *Ve telefonu bana uzat .*"

İstediğimi yapıyor. Her çevir sesi, zamanın geçişini işaret eden bir gong gibi geliyor; hem de saniyelerle değil, yıllarla. Onun sesli mesajına ulaştığımda, resepsiyonistin cep telefonunu neredeyse parçalayacağım.

Ekranında adım belirseydi cevap verir miydi? Telefonumu binada bıraktığıma birden pişman oldum, ama ailemin beni takip etmesini istememiştim.

"Çalışanlar için otopark nerede?" diye soruyorum.

"Sağa dönün, sonra tekrar sağa dönün, otoparkın girişini göreceksiniz. Bir kat aşağıda."

" *Beni hiç görmemiş gibi yap .*"

Onun talimatlarını izlerken, onun arabasında takılıyor olmasını ummanın çok fazla bir şey olup olmadığını merak ediyorum. Sonra da neden özellikle Cillian'ı aradığımı düşünüyorum.

O bir Atlantisli olmadığı için, kalbim onu bulma dürtüsünü başka bir şeye dönüştürmeden önce aklım bunu hallediyor.

Park yerinden yarıya kadar dışarı çıkmış, ahşap görünümlü station wagon'u görünce, Cillian'ı tam ayrılırken yakaladığımı sandım. Ta ki arabasının neden bu kadar kötü park edildiğini anlayana kadar: arkasında küçük bir karavan var.

Demek burada uyuyor... Burada onu Volvo'nun arka koltuğuna bir beşik sererken hayal ettim.

Arabanın camlarından içeri baktım ama boştu, sonra karavanın kapısına gidip vurdum. Kimse çıkmadı. İçeri bakacak cam olmadığı için kapı kolunu denedim. Kilitliydi.

Ahlaki pusulamın devreye girmesine izin vermeden önce, sihir kullanarak karavanın kilidini açıp içeri giriyorum. Yatak açılır kapanır olmalı, çünkü içeride sadece minik bir oturma grubu, vidalı bir masa ve tuvaletin üzerinde duş başlığı bulunan cep boyutunda bir banyoya açılan bir kapı var.

Aniden suçluluk duygusu beni sarıyor ve geri adım atıyorum. Cillian'ın orada olup olmadığını görmek için karavanın kilidini açmış olabilirdim, ama orayı keşfetmek açık bir gizlilik ihlali olurdu. Tam dışarı adımımı attığım sırada bir sedan araba karavanın yanındaki park yerine yanaşiyor.

Kel kafalı, kaslı bir adam küçücük araçtan indi; Cillian'ın antrenör arkadaşlarından biriydi. Adı neydi yine? Ha, evet...

Carlos beni baştan aşağı süzdü, kaşları çatılmıştı.

"Cillian'ı arıyordum," diyorum ona. Tanrı bilir neden geçen sefer karşılaştığımızda yaptığım gibi zihnini silmiyorum. "Onu nerede bulabileceğimi biliyor musun?"

Başını yana eğdi, sanki yeni bir açılış bana yerimi bulmasına yardımcı olacakmış gibi. "Onun karavanına nasıl girdin?"

"Bana bir anahtar verdi." Pantolon cebime dokunuyorum.

"Gerçekten özel biri olmalısın çünkü o kimseyi içeri *almıyor*. Diğer antrenörlerle onun içeride ölü bir beden sakladığına dair iddiaya girdik."

"Ne ölü bedenler ne de canlılar."

"Hımm. Yani, onun kız arkadaşı mısın?" diye soruyor Carlos, ben de aynı anda, "Onu nerede bulabileceğim konusunda bir fikrin var mı?" diye soruyorum.

Omuz silkerek, "Birinin evine gidip ' *özel ders*' verebilirdim. Adam kadınlar arasında sinir bozucu derecede popüler. Ki bu da, eğer kız arkadaşısınız, duymak istediğiniz bir şey değil muhtemelen." dedi.

"Neden ' *özel öğretmenlik*' diye tırnak içinde 'ders verdiniz?'"

Kaşını kaldırarak, "Çünkü benim de dışarıdan iki müşterim var ve onlar benden biraz daha fazlasını bekliyorlar." dedi.

Sanki içimdeki ısı bir anda çekilmiş gibi buz kesiyorum. Cillian ile aramızdaki sözleşme sadece sözlü olsa da, eğer başka kadınlarla birlikte oluyorsa...

"Bak, belki de sadece müşterilerim daha fazlasını bekliyor. Belki de o sadece dans etmeyi, burpee yapmayı veya her neyse onu öğretiyordur." Sanki pot kırmış olabileceğinden endişelenmiş gibi çenesini ovuşturdu.

" *Cillian'ın karavanından bir kadının çıktığını görmüş gibi yap. Bu konuşmayı da unut. Arkana bile bakmadan oradan ayrıl ."*

Benim emrime uyararak, araba kapısını ardına kadar açık bırakıp uzaklaştı. Sihirli bir hareketle kapıyı hızla kapattım, öfkenin üzerine bir de tedirginlik eklendi. Sahte erkek arkadaşımın teselli bulma umudum da böylece suya düştü.

Cillian'ı bulma isteğim şimdi daha da arttı. Suçluluk duygumu bir kenara bırakıp, müşterilerinin isimleri ve telefon numaralarının yazılı olduğu bir not defteri bulma umuduyla karavanına geri döndüm.

Sonunda dua eder gibi birbirine bastırılmış palmye ağaçlarını tasvir eden pişmiş topraktan bir heykel, birkaç yedek kıyafet (çoğunlukla spor giyim), bir kamp ocağı, bazı pişirme gereçleri, bir hayatta kalma rehberi ve birkaç buruşuk yemek kitabı buldum.

Yara bakımıyla ilgili yıpranmış bölüme denk geldim. Bu kitabı çocuk hapisanesinden sonra mı aldı, yoksa önce mi?

Ardından yemek kitaplarını açıyorum, dikkatim özellikle başlık sayfasına ve içlerinden birindeki tuhaf el yazısıyla yazılmış ithaf yazısına takılıyor.

REEVEY,

Bu hediye benim için olduğu kadar senin için de, çünkü bu kitaptaki her tarifi benim için yapmanı bekliyorum.

Sevgilerimle,

Quinn ♡

KÖŞELERİ KIVRILMIŞ, sayfaları yağ lekeleriyle dolu. Kaşlarımı çatarak sayfaları karıştırıyorum; bu da onun ucuza aldığı kitaplardan biri olmalı, çünkü Quinn ve Reevey başka kim olabilirler ki? Akraba mı? Ve Reevey nasıl bir isim? Erkek ismi mi, kadın ismi mi, yoksa takma isim mi?

Sokak seviyesine inen merdivenleri kullanırken, zihnim bir senaryodan diğetine, sonra tekrar geri atlıyor. Buraya Ines hakkında söylenmeye gelmişim, ama bunun yerine yeni bir dizi sorunla karşılaştım.

"Neredesin Cillian Lowry?" diye homurdanıyorum bulutsuz yaz gökyüzüne.

Keşke sihirim insanları takip etmeme yardımcı olabilseydi.

Bölüm 18

Cillian

kaldım Şarküteriye geç ve gerçek bir müşterinin arkasına sıraya girdim. Hemen dışarıdaki matkap sesi, şakaklarımda oluşan baş ağrısını daha da şiddetlendirdi.

İbuprofen almalıydım. Parmaklarımı güneş gözlüğümün altındaki kısımlara kaydırıp titreyen deriyi ovuyorum.

Sıra bana geldiğinde, "BLT, pastırmayı koymayın" diye rica ediyorum.

Hızlı yemek hazırlayan aşçı, sentetik hippie peruğundan yırtık kot pantolonuma kadar beni baştan aşağı süzdükten sonra tezgahın arkasından önceden paketlenmiş bir öğle yemeği sandviçi aldı. "Tuvalet arkada." Kısa bir koridora doğru başıyla işaret etti.

Sanırım sandviçime kapalı bir kapının arkasından bakmam gerekecek. Tek kişilik tuvalete girdikten sonra sandviçi açtım. Ambalajın üzerinde karalanmış bir mesaj ya da içine bir kağıt parçası konulmuş ikiye bölünmüş bir ekmek bekliyordum, ama hiçbir şey yoktu. Mesaj eklemeyi mi unuttular?

Kapı kolu tıkırdıyor.

"Bir saniye," diye sesleniyorum, mesajı bulmak için ekmeği kırıntılara çeviriyorum.

Kilitli banyo kapısı aniden açılınca irkildim. "Ne oluyor be? Biraz zamana ihtiyacım olduğunu söylemiştim..."

Tamamen siyah giysiler içinde, maskeli bir Avcı içeri girer. "Benimle gel."

Tabii ki üvey kardeşlerim bana yeni karargahlarının adresini vermediler. Keşke Quinn'den adresi daha önce almış olsaydım—

Adam bana göz deliği olmayan siyah bir balaklava fırlattı. "Peruğu ve güneş gözlüğünü bırak, bunu tak," diye mırıldandı.

Vücudumdaki her hücre ayağa kalksa da, itaat ediyorum. Bir zamanlar dünyaya karşı kör olan adam, kolumu yakalayıp beni sürüklüyor. Yolu ezberlemeye çalışıyorum—bir sola dönüş, düz, ağır bir kapı gıcırıyor, sonra bir merdivenden aşağı iniyoruz. Yirmi basamak sonra bir bip sesi duyuluyor, ardından bir garajın bayat havasıyla karşılaşıyorum.

"Kalk," diyor refakatçim.

Bir sonraki hatırladığım şey, bir arabanın içinde oturuyor olmam ve gidiyor olmamız. Yaklaşık beş dakika sonra araba durdu ve beni dışarı çıkardılar. Sıcak hava açıkta kalan tenime çarptı. Sıcak hava ve bir matkap sesi. Acaba bu, şarküterinin önündeki kaldırımda patlayan matkapla aynı mıydı? Yoksa sadece etrafımda daireler çizerek mi dolaştırıldım?

Kısa bir bip sesi, ardından kapının metalik gıcırtısı geliyor—tahminimce zırhlı bir kapı. Bana eşlik eden kişi beni içeri itiyor. "Kapı kapanmadan önce maskeyi çıkar, o zaman seni kör edebilirim."

Burnumu çekiyorum ama dediğini yapıyorum. Balaklava çıkarıldığı anda yüzüme nikotin dumanı ve şuruplu parfüm doluyor.

"Aman Tanrım, gözlerim beni yanıltıyor mu? Sen misin, Aşçı?" Lucinda Cochran—kod adı Custodian—gündüz yayınlanan talk show programından gözlerini ayırıp, sanki beni daha net görebilmek için sigara dumanının arasından elini salladı. "Yıllar önce ortadan kaldırıldığını sanıyordum, evlat."

Nemli saçlarımın arasından parmaklarımı geçiriyorum. "Ne yazık ki öyle değil."

"Ah canım, öldüğünü öğrendiğimde çok üzüldüm. Özellikle de annene olanlardan sonra." Sigara içmek hem ses tonunu hem de yüzünü pürüzlendirmişti. "Charlotte'ı çok severdim."

"Evet." Annemin adını duyunca ciğerlerim acıyor. "Ben de."

"O olmadan aynı değil." Lucinda bir dakika daha bana bakıyor. "Fox olmadan da aynı değil."

Fox, diğer adıyla Quinn Hayes.

"Baba-kız gezisi iyi gidiyor mu? Yeni bir haber var mı?"

Parmaklarımı yumruk yaptım. Quinn sadece o pislik babasıyla bir geziye çıkmamış olmakla kalmıyor, Lucinda da onu soruyorsa, burada da değil demektir. En yakın arkadaşımı bugün göreceğime pek önem vermemiştim, ama notta "aile buluşması" *yazıyordu*.

"Umarım bugün biraz olur." Alçak tavanlı, ahşap panelli, ahşap zeminli ve deri mobilyalı odaya şöyle bir göz attım; hem kullanılmış hem de yeni görünüyordu. "Demek burası yeni genel merkez?"

"Beş yaşında. Ama sanırım senin için yeni." Oturduğu kanepeyi işaret ederek başını salladı. "Fox bunu yeniden döşedi. Duvar panellerini de o taktı. O kızın yapamayacağı pek bir şey yok."

Quinn bu tadilatı yıllar önce yapmış olsa bile, aptal eski sevgilisinin onun yaratıcılığını öldürmesine izin vermediğini görmek rahatlatıcı.

Luce, "Umarım müzeleri ziyaret etme fırsatı buluyordur," diyor. "En çok bunu dört gözle bekliyordu."

Bir gün, bunu başaracak.

"Nereye gidiyorsunuz, bekçi?" diye soruyorum.

Lucinda, sigara içerken kendisinin resmedildiği çerçeveli bir kurşun kalem çiziminin bulunduğu duvardaki panoya başıyla işaret etti. Kağıdın kenarındaki imzayı kontrol etmeme gerek yok, bunun da Quinn'in eseri olduğunu biliyorum.

Ona doğru ilerliyorum.

"Dört kez vurun," diyor.

Bir saniye sonra, gizli kapı açılıyor ve baştan aşağı taktiksel siyah giysiler içinde bir başka teğmenin koruduğu beton bir giriş holü ortaya çıkıyor. Tanrım, üniformayı hiç özlemiyorum.

Üst araması yapıldıktan sonra, görevli bir panele şifre giriyor ve bu şifre başka bir kapıyı açıyor.

"Geç kaldın," diyor Trenton.

"Quinn," diye çıktım. "İyi mi?"

"Neden olmasın ki?" diye soruyor Hudson, en sevdiği kiraz aromalı sakızını gürültülü bir şekilde çiğnerken. Kokusu, varlığı kadar

mide bulandırıcı.

"Çünkü neredeyse kimliğimi açığa vuracaktın," diye homurdandım.

Hudson yanındaki boş sandalyeye ayağıyla bastırıp bana doğru çevirdi. "Otur."

Hayır. Henüz değil. "Hayatta olduğuma dair kanıt istiyorum. Sadece hayatta olduğuma değil, sağlıklı olduğuma dair de."

Trenton, karıştırdığı iskambil kartlarından gözlerini ayırmıyor. "Kardeşimizin sadakatini sağlayan şeye neden zarar verelim ki?"

"Trent, onu telefona ver," diye dişlerimi sıkarak söyledim.

"Mesih," diye düzeltiyor beni.

İsim verme törenimizde güldüğümü hatırlıyorum. Trenton'ın kod adını şaka olsun diye ortaya attığını düşünmüştüm.

Odaya çöken sessizlik beni çok çabuk ayılttı. Özellikle de Dominic bana doğru yürüyüp, on üç yaşındaki kafamı parmağıyla hafifçe eğip, herkesin önünde bana tokat attığında.

Trenton'ın babası, " *Bu örgütte birbirimizle alay etmeyiz* ," demişti.

Bir daha asla gülmedim. Ayrıca Trenton'ın kod adını da asla kullanmadım ve şimdi de kullanmaya başlamaya niyetim yoktu.

"Hayatta olduğuna dair kanıt," diye tekrarlıyorum dişlerimi gıcırdatmadan.

"Pekala." Trenton, sanki bu onun için büyük bir tavizmiş gibi içini çekti. "Tamirciyi çağırın."

Hudson, Sullivan Hayes'in yeni numarasını hızlı arama tuşuna basıyor; eski hattı kapatılmış. Ben de istedim ama tabii ki benden sakladılar. Bunun sebebi numarayı bulma ihtimalimin sıfır olması değil, çok sık arayacağımı bilmeleri. Ve haklılar. Quinn'e istediğim zaman ulaşamamak beni çok rahatsız ediyor.

Sullivan'ın genizden gelen sesi Hudson'ın hoparlöründen cızırtılı bir şekilde yankılanarak nefretimi körüklüyor.

"Gelinimi telefona bağlayın." Hudson sakızını şapırdatarak, "Aşçı onun nefes alışını duymak istiyor." dedi.

Telefonun başına nefes almaktan daha fazlasını yapması gerek.

"Cook?" Quinn'in tanıdık sesi göğsümdeki her şeyi sıkıştırıyor.

Kahretsin... Gerçekten o.

"İyi misin? Kimse bana hiçbir şey söylemiyor ve— Dur. Baba. Dur." Bir arbede sesi ve ardından bir kapının kapanma sesi duyulur.

Kapıdan vurma sesleri ve Sullivan'ın ona kapıyı açması için bağırdığını duyuyorum.

"Babam çok kızacak..." diye mırıldanıyor Hudson.

Quinn'in sesi titredi. "Çok özür dilerim, Cook."

Özür dilemesi kaşlarımı çattırdı. Kardeşlerim ona anlaşmamızdan bahsetmemiş olmalı. Bahsetmeyeceklerine yemin etmişlerdi...

Sullivan kapısını hırpalarken kadın, "Seni bu dünyaya geri sürüklediğim için özür dilerim," diye fısıldıyor.

"Hayır, yapmadın. Geri dönmeyi ben seçtim."

Keşke bilinci yerine geldikten sonra Boston'da oyalanmasaydım. Keşke öfke ve Trenton'ın suçunun bedelini ödetme isteği aklımı bastırmasaydı.

Omzumda oluşan düğümü ovuyorum. "Hud sana geçen ay aldığım resim malzemelerini verdi mi?"

"*Resim malzemeleri mi ?*" diye sorarken aynı anda Hudson da tıslayarak, "Lanet olası ismimi kullanma, Cook," dedi.

Quinn "Evet" diye nefes verdiğinde, Trenton'ın ağzı büzülür.

"Hediye bitti mi?" Trenton'ın, Quinn'in delirmesini önlemek için bir hediyeyi önceden gönderdiği için kardeşine sanki bir hainmiş gibi baktığını fark ettim.

"Henüz değil. Neler oluyor?"

"Seni buradan çıkaracağım," diye söz veriyorum, keşke aramayı takip edip yerini bulabilseydim. Ya da ona nerede tutulduğunu sorabilseydim.

Tahta parçaları kırıldı ve Sullivan, sesi net bir şekilde geldiği için telefonu kadının elinden almak zorunda kaldı. "Özür dilerim, Ateist. Bana Messiah'ı uzatabilir misin?"

"Seni duyabiliyor." Hudson bir baloncuk üflüyor.

"Gönderdiğin çocuk, gereken yeteneğe sahip."

"Hangi çocuk?" diye soruyor Hudson, benim de kendime sorduğum aynı soruyu.

Trenton'ın dudaklarının bir köşesinde hafif bir gülümseme belirdi. "Bunu duyduğuma sevindim. Seni daha sonra ararım."

Arka planda Quinn'in çığlığını duyuyorum. "Trenton Caruso, Cook'a izin ver—"

Bir Őeyin yere dűŐme sesi telefonda yankılandı. Umarım Quinn'in cesedi deđildir.

"Tamirci mi?" diye homurdandı Trenton, telefonda tam adının Őeylenmesinden dolayı yűzű kıp kırmızı olmuŐtu.

"Evet, patron?"

Ne patronlar, ne de Mesih. Hudson ikiz kardeŐiyle birlikte hűkűm sűrse de, odadaki yedi teđmenin ve dıŐarıdaki tűm ılıđınların canlarını feda edeceđi kiŐi Trenton'dur.

Ne yazık ki, dengesiz ve acımasız olanlar her zaman en yűkseđe çıkarlar.

"Ona haddini bildir!" diye bağırdı Trenton.

"Bunu ders olarak kabul edin."

Trenton, kardeŐinin telefonundaki ađrı Sonlandırma dűđmesine basar. Telefon hattı, kalbimin atıŐıyla aynı anda kesilir, űnkű Sullivan Hayes bir psikopattır; karısını öldűrműŐ ve bunu hak ettiđini iddia etmiŐtir.

"Ona sakın zarar vermeye kalkma..." diye başlıyorum.

"Ya da ne, Reevey ?" Trenton, Quinn'in bana taktıđı lakabı tűkűrerek Őyledi. "Onun peŐine mi dűŐeceksin? Tamirciyi biliyorsun. Seni ortadan kaldırmak için bir neden bulmaktan daha çok istediđi bir Őey yok. Sen gittikten sonra seni avlamaya çalıŐmasını kaç kere engellemek zorunda kaldıđımı biliyor musun?" Üvey kardeŐim ve sűrekli takdir ihtiyacı... "Bana borclusun. Bunu unutma."

Ona olan tek borcum, gelecekteki mezar yerinin rehberli bir turuna çıkarmak.

Ben öfkeyle bağırırken, Hudson daha önce sorduğu soruyu tekrarladı: "Hangi ocuk?"

"Tamirci canı sıkılıyor, bu yűzden ona eđitim için yeni elemanlar gűnderiyorum." Trenton'ın ruhsuz gűzleri yűzűme kilitlenmiŐ, tetikte.

Ah, keŐke beni öldűrebilseydi. Ama yapamaz, űnkű benim ölűműmden çok madenin yok edilmesini istiyor.

Trenton kardeşine, "Cook'un Fox için sana verdiği o sanat malzemelerini inceledin, değil mi?" diye soruyor.

"Aptal değilim." Hudson sandalyesine yaslandı, yüzünde belirgin bir rahatsızlık ifadesi vardı ve bu yüzden sakızını daha da şiddetli çiğnedi. "Her şeyi inceledim. Birkaçını çıkardım." Bana, Trenton'ın ona baktığı gibi, kınayıcı bir bakışla baktı. "Peki, Reeve, Atlantisli orospunun pantolonuna ne zaman gireceksin?"

Azı dişlerim sonraki kelimeleri toz haline getiriyor. "Onun güvenini kazanmaya çalışıyorum, yatağının direğinde bir çentik oluşturmaya değil."

"Şu lanet olası soruyu cevapla," diye homurdandı Trenton.

Kontakt lenslerim vantuz gibi yapışıyor ama gözümü kırpmıyorum. Hayır, bakışlarımı üvey kardeşlerime dikiyorum. "Cinsellik söz konusu değil, asla. Ama yarın ailesiyle kahvaltıya davet aldım."

Trenton'ın dikkati bir an bana kaydıktan sonra tekrar kartlarına döndü. Desteyi ikiye ayırdı ve lamineli kağıtları birbirine çıtlattı.

"Monta'yı evinde gördüm. Electra da aralarındaki bağlantıyı yeni öğrendi. Ya sana anne babamızın katilini getirsem?"

"Bunu çok isteriz," diyor Hudson.

Trenton'ın yüzünde yapmacık bir rahatlık ve geniş bir gülümseme belirdi; tıpkı karavanıma geldiği günkü gibi. "Monta'yı isteseydim, Monta'yı alırdım. Benim istediğim maden ve sen onu benim için almayı teklif ettin."

"Ya parayı kaybedersem? Quinn'i Monta ile takas etmeyi kabul eder misiniz?"

Gülümsemesi bir yara gibi açılıyor. "Biliyorum, Cook, bir süredir teşkilattan uzaktasın ve emekli olmadan önce sadece altı ay benim emrimde çalıştın, bu yüzden pazarlık girişimini görmezden geleceğim. Ama şunu anla: Anlaşma sağlanmadan önce müzakereler yapılır. Ondan sonra iki seçeneğin var: görevi tamamlamak veya taraf değiştirmek."

"Ve Mesih'e göre, taraf değiştirmek, görevden alınmak anlamına geliyor." Hudson, gereksiz açıklamasını, sanki masadan bir kağıt topu fırlatıyormuş gibi parmaklarını şıklatarak tamamlıyor.

Çenem acıdan kilitleniyor, ama bir şekilde homurdanmayı başarıyorum: "Madeni istiyorsanız, adamlarınızı -günlük moda olanlar da dahil- benden uzak tutun, yoksa *görevimizi* tehlikeye atarlar." İkizlerin bu görevin benim de onlarınki kadar olduğunu hatırlamaları

için iyelik zamirini vurgulamaya özen gösteriyorum, her ne kadar lanet olası hayatımı riske atan tek kişi ben olsam da.

Hudson, büyük, beyaz dişlerinin arasında sakızını şapırdatarak, "*Günün lezzeti*," diye mırıldandı. "Duydun mu, Viper?"

Omurgam ürperdi. Düşüncelere o kadar dalmıştım ki odanın doğru dürüst bir envanterini çıkarmamıştım. Arkama baktım ve Lara'nın buz gibi bakışlarıyla karşılaştım.

Trenton, "Daha ne kadar süreye ihtiyacınız var?" diye soruyor.

"Bayan Murphy, Calanthe ve Tarian'ın bu İşçi Bayramı'nda Atlantis'te evleneceklerini belirtti."

Eğer Trenton'a bir zaman çizelgesi vermezsem, ya Electra'yı baştan çıkarması için başka birini gönderecek ya da Quinn'i öldürecek kadar çılgın. Ya da Atlantis'e kara kuvvetleri konuşlandıracak ki bu da bir kan banyosuna yol açacak. Bazı Avcıların kan dökmesine aldırış etmesem de, vicdanımda bir katliam yükü taşımak istemiyorum.

"Bunun bir an önce bitmesi benim çıkarıma olduğunu hatırlatmak isterim," diye hatırlattım ona.

Hudson kaşını kaldırır. "Ölmek sizin çıkarınıza mı?"

"Hayır," diyor Trenton. "Ölme kısmı değil. Fox'un *özgürlüğü*."

Hudson, "Reeve'in planını neden kabul ettik ki?" diye soruyor.

"Çünkü ben gözden çıkarılabilir biriyim." Trenton'a teklifimi sunduğumda bana söylediği şeyi tekrarlıyorum. "Ve karşılığında tek istediğim, Trenton'ın boşanma belgelerini imzalaması ve Quinn'in ondan kurtulması."

"Ve karımın adına yurt dışındaki bir hesaba yatırılmasını istediğiniz seksen bin doları da unutmayalım. Ama kim sayıyor ki?"

Çenem ağrıyor, ona Quinn'in yanağını bıçakladığı zaman ona karısı deme ayrıcalığını kaybettiğini hatırlatmak için. "O seksen bin dolar benim mirasım."

"Bundan vazgeçmiştiniz..." diye belirtiyor Trenton. "Hatırlıyor musunuz?"

Bir an için Electra'ya her şeyi itiraf edip Trenton'dan kurtulması için yalvarmayı düşündüm, ama bu muhtemelen *benim* ölmeme ve *onun da* yakalanmasına neden olurdu. Trenton veya Sullivan'ın onu kan içinde bırakıp işkence etmesi düşüncesi midemi bulandırıyor.

Kardeşlerime sırt çevirmek bir seçenek değil.

Hudson, hem kendisinin hem de Trenton'ın bir hafta önce çıkardığı sakallarını eliyle okşayarak, "Keşke adayı nükleer bombayla yok edebilseydik," diye düşünüyor.

Bilerek.

Atlantisliiler hâlâ onların iki tane olduğunu bilmiyorlar. En son duyduğuma göre, onların görsel kayıtlarına da sahip değiller. Ama belki de yanılıyorum ve bu yüzden siyah saçlarını hep aynı şekilde şekillendiriyorlar—üstte daha uzun, yanlarda daha kısa.

Trenton uzun parmaklarının arasına iskambil destesini sıkıştırıp kenarlarını düzeltmek istercesine masaya vuruyor. "Hepimiz öyle yapmıyor muyuz?"

Ne hakkında konuştuğunu hatırlamam biraz zaman alıyor: adayı bombalamak. Geçmişte defalarca denendi. Hiçbir füze, patlayıcı cihaz veya paraşütçü adanın atmosferini aşmayı başaramadı. Metal ve et, kızgın bir tavada suyun cızırdaması gibi havaya karşı sadece cızırdıyor.

Trenton sonunda güverteyle oynamayı bırakır. "Eğer İşçi Bayramı'na kadar görevi tamamlamazsan, Fox benimle evli kalacak ve ben ölene kadar ya da o ölene kadar kulemde saklı kalacak."

Kanım kaynıyor ve yerimde oturmak için kendimi zor tutuyorum.

Hudson sakızdan bir baloncuk üflüyor. "Ona üç hafta daha mı veriyorsunuz? İki aydır bununla uğraşıyor."

Trenton cevap vermeye tenezzül etmiyor. Buna ihtiyacı da yok, çünkü soru retorik değil, Trenton Caruso kimseye hesap vermez.

Kimileri üç haftayı cömertlik olarak nitelendirebilir, ancak bunun cömertlikle hiçbir ilgisi yok, tamamen çaresizlikle ilgisi var. Maden var olduğu sürece, ölümsüz düşmanlarımız da var olacak.

"Haklısın. Bu çok nazik bir davranış. Eğer Viper önümüzdeki hafta seni kontrol edene kadar düğün davetiyesi alamazsan, en yakın arkadaşının yüzünü bile düzeltereğim."

Yerimden fırlayıp öne atıldım, Trenton'ın boynundan yakalayıp sıktım, tam o sırada iki teğmen beni geriye doğru çekti ve neredeyse omuzlarım yerinden çıktı.

Trenton, yüzümdeki bu acı ifadeye keyifle bakarak sırıttı. "Bana bir daha dokunursan, kardeşim, Fox sadece geçiş hakkını kaybetmekle kalmayacak, aynı zamanda Electra'yı baştan çıkarması

için başka birini de göndereceğim. Tamirci ona yaklaşmak için ağzından köpükler saçıyordu. Sonuçta, o Atlantisli kaltak geçen yıl kız arkadaşını vahşice *öldürdü* . Bana defalarca dünyamızı kurtarmak için şehit olmaya hazır olduğunu söyledi."

Hayvanları ve insanları incelemekten zevk alan Sullivan, kardeşlerimden bile daha çılgın. Trenton'ın onu Quinn'in başına getirdiğini öğrendiğimde çıldırmamamın tek sebebi, tüm psikopat eğilimlerine rağmen kızına karşı bir zaafı olmasıydı.

Ne yazık ki, Trenton'a ihanet edecek kadar yumuşak değil.

"Ben hallederim ama sen de herkesi Electra'dan ve benden uzak tut, anladın mı?"

"Ya da ne? Görevi bırakacak mısın?" Trenton çirkin kafasını yana eğdi. "Karım, küçük kahramanının gelip günü kurtarmasını bekliyor."

Yüzümde öfkeli bir ifade var. Bu ifade, en acımasız üvey kardeşime iğrenç bir zevk veriyor.

Tam çıkmak üzereyken Lara'nın yüzüne bir an daha baktım. Artık gülümsemiyordu. Sanırım Trenton'ın Quinn'e karısı demesinden hoşlanmamıştı.

Keşke boşanma evrakları konusunda onun elini yönlendirebilse ve Quinn'in hücresinin kilidini açabilseydi, ama Lara'nın böyle bir gücü yok. Ya da böyle bir iyilikseverliği.

Öğleden sonralarımı, verdiğim dersler arasında ağırlık kaldırarak spor salonunda GEÇİRİYORUM . Ne kadar dopamin salgılasam salgılayayım, kasvetli ruh halimi değiştiremiyor. Cliché'ye geldiğimde o kadar geriliyorum ki dayanamıyorum ve buzlu iki shot votka sipariş ediyorum.

Gizli bir alkolik gibi, Jeneva gelmeden önce bir kadeh daha içiyorum. Bu ne onun varlığını ne de Electra'nın yokluğunu daha katlanılabilir hale getiriyor. Bu yüzden bir tane daha sipariş ediyorum.

Jeneva, çoğunlukla tek taraflı olan sohbetine beni de dahil edebilecek bir konu bulmaya çalışarak, "Beş yıl sonra kendini nerede

görüyorsun?" diye soruyor.

"Evliyim, altı çocuğum ve bir köpeğim var," diye bir ses geldi tam omzumun üzerinden.

Ve işte böylece sinirliliğim ortadan kalktı.

Bölüm 19

Elektra

Yakındaki bir tabureyi Jeneva'nın randevusu için seçtiği rahat masaya doğru sürüklüyorum . "Geç kaldığım için özür dilerim canım. Trafik berbattı."

Jeneva'nın, *benim* erkek arkadaşım (her ne kadar sahte olsa da) olan randevusunu bozduğum için bana attığı bakış, inanılmaz derecede tatmin edici.

"Hâlâ çok büyük bir aileye sahip olma fikrine tam olarak ikna olmadım," diye şaka yapıyorum. "Ama bir köpek sahibi olma fikrine yavaş yavaş ısınıyorum. Ya da iki tane." Evcil hayvanlar yalan söyleyemez veya sizi hayal kırıklığına uğratamaz.

Susuz kalmış bir sapın nihayet sulanması gibi, Cillian'ın omurgası dikleşti ve ağzının kenarları yukarı kıvrıldı.

Onlara doğru gitmeden önce, onları gözlemlemek için rengarenk fayanslarla kaplı barın yanındaki loş bir köşede saklanmıştım. Cillian'dan ya sıkıntı ya da merak bekliyordum. Ama ondan aldığım izlenim bu değildi.

Hayır, ifadesi gergindi, omuzları çökmüş, ağzı aşağı doğru kıvrılmıştı. Üstelik, içki içmediği söylenen adam sek votka sipariş etmişti. Keyifli bir an yaşamadığını anlamak için davranış analisti olmaya gerek yoktu.

"Beş yıl sonra *kendini* nerede görüyorsun Jen?" diye soruyorum bacaklarımı çaprazlayarak. "Hâlâ başkalarının erkek arkadaşlarıyla mı flört ediyor olacaksın?"

Simetrik yüzünde bir somurtma belirdi. Telefonum yanımda olsaydı, bir meme yapmak için kaydederdim. Bu beni kötü biri mi yapar? Belki... Ama en azından başkalarının partnerlerine göz dikmiyorum, ki bu da kötü olma ölçeğinde Jeneva'yı çok daha üst sıralara taşıyor.

"Eğer erkek arkadaşın gelmek istemeseydi, hayır diyebilirdi." Telefonunu masadan alıp omuz çantasına koyuyor. Umarım bu, eşyalarını toplamaya başladığı anlamına gelir.

"Haklısın. Yapmış olabilir." Telefonunu masanın üzerine yüzüstü bırakan "erkek arkadaşına" baktım. "Ama Cillian herkesi memnun etmeye çalışan biridir. Lisa, *mutfağını* kişisel kazanç için kiraladığını biliyor mu?"

Jeneva'nın yüzü soluyor, ama bu solgunluk sadece bir saniye sürüyor. Sonra uzun kahverengi saçlarını omzunun üzerinden atıp, "Hayır, bilmiyorum, o yüzden neyse. Ayrıca, o fırıncılık yaparken geldi ve hatta nasıl yaptığını görmek için onunla oturdu, yani dükkanın mutfağını kullandığını biliyor. Ama cidden, neyse. Ona söyle." diyor. Zamirleri tekrar tekrar kullanması, tehdidimden sanıldığı kadar etkilenmediğini gösteriyor.

Cillian taburesinde dönüp parlak kobalt mavisi duvara yaslandı, dizlerini sanki ona doğru daha da yaklaşmak istersem vücudumu rahatça sığdıracakmış gibi genişçe açtı. Ki ben öyle bir şey yapmıyorum. Öğleden sonranın uzun saatleri, karmaşık ruh halimi yatıştırmaya yetmedi.

Jeneva henüz kalkmadığı için, "Peki, ne içeceğiz?" diye soruyorum.

"Neden benden nefret ediyorsun? Sana ne yaptım ki?" Sesi gerçekten şaşkın ve belki de biraz üzgün geliyor.

"Senden özellikle hoşlanmıyorum ama senden nefret de etmiyorum. En azından, özel olarak değil. Genel olarak insanlardan pek hoşlanmıyorum. Cillian'a sor. O sana anlatır."

Başını hafifçe sallıyor, başparmağıyla gülümsemesinin bir köşesinden diğerine doğru hareket ediyor.

Bardağına doğru başımı salladım. "İçecekler nasıl?"

"Güçlü. Sakinleştirici," diyor Cillian, bu da onu bir şeylerin kemirdiğine dair şüphelerimi daha da güçlendiriyor.

Plastik bir sukulent bitkisi ile mantar şeklinde bir LED ışığın arasına sıkıştırılmış, lamine edilmiş kokteyl menüsünü alıyorum. Mekanın adı "Klişe" yerine "Kitsch" olmalıydı.

Jeneva, ayrılmak için hiçbir girişimde bulunmadan, "Tajin'den Carolina Reaper'a kadar değişen acılı margaritalarıyla ünlüler," diyor.

"Gerçekten de geniş bir yelpaze..." diye düşünüyorum.

"Sanırım Azrail'i seversin."

Sanırım ruhumu ele geçirmek istiyor.

Menü kartını masa süslerinin arasına geri koyuyorum. "Risk almayı seviyorum."

Garson geldiğinde Jeneva bana bir Reaper, kendisine bir Jalapeno sipariş etti (bu da ayrılmaya hiç niyeti olmadığını gösteriyor) ve Cillian için de çift shot votka istedi.

"Yok, iyiyim. Ama bir porsiyon daha guacamole ve patates kızartması alabilir miyiz lütfen?" diye soruyor.

Garson gittikten sonra, "Bu çok eğlenceli," diye neşeli bir şekilde karşılık verdim.

"Öyle değil mi? Tuvaletleri görmelisiniz. Işık düğmesi eski bir müzik kutusunu çalıştırıyor. Dekorasyonu kimin yaptığını bilmiyorum ama *Bloom's Blooms'u* daha havalı hale getirmek için onları işe almalıyız diye düşünüyorum."

"Lisa'nın peşinde olduğu şeyin *havalı olmak* olduğunu sanmıyorum. Ama eğer Fiona sorumlu olsaydı, fikrinize bayılırdı."

Jeneva birden gülümsedi. "Senin de aramızda olmana çok sevindim!"

Cillian sessizce gülerken ben de kaşımı kaldırıyorum.

Cillian ayağa kalkıp Lisa için banyonun videosunu çekmeye gideceğini söylediğinde, eğilip taburemin arkasından tuttu ve beni çok az da olsa kendine doğru çekti. "Seni özledim."

"Gerçekten mi?"

"Evet, *gerçekten de* öyle yaptım."

"Cesaret edip, duygusallığınızdan yola çıkarak, Cillian Lowry, sarhoş olduğunuz sonucuna varacağım."

"Beni sarhoş etmek için çok daha fazlası gerekir."

Başımı yana eğdim, küt saç uçlarım kısa kollu tişörtümün üzerinden hafifçe sallandı. "Gözlerin disko topları kadar parıltıyor."

"Onların gördüklerini yansıtıyorlar sadece. Ve gördükleri tek şey sizsiniz."

Ona göz devirdim. Böyle bir cümleden sonra nasıl devirmezdim ki? "Günün nasıl geçti?"

"Uzun."

"Benden ayrıldıktan sonra ne yaptın?"

"Biraz dolaştım, sonra iki özel öğrenciye ders verdim. Senin günün nasıl geçti?"

" *Müşterilerinizle birlikte oluyor musunuz? "*

Başını geriye doğru kaldırıyor.

Eğer soruyu zorunluluk olmadan sormuş olsaydım, şok olmasını beklerdim, ama gözlerim parladığı için tepkisi beni düşündürdü. Yoksa gözlerim parlamıyor mu?

Öyle olmalılar, çünkü birdenbire gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde bana bakarak, "Ben asla o sınırı aşmazdım. Telefon numaralarını ister misin?" dedi.

"Hayır." Onu bu saplantısından kurtarmıyorum. Henüz değil. Ta ki ona bir soru daha sorana kadar: " *Quinn ve Reevey kim? "*

Boğazı, eşyalarını karıştırdığım için sinirlenmiş gibi büzüldü. Zorlama hali dışında insan sinirlenemez, bu yüzden vicdanımın onun fiziksel tepkisini yanlış yorumlamama neden olduğunu düşünüyorum.

"Reevey, Back Bay'deki küçük bir ücretsiz kütüphanede bulduğum bir yemek kitabının sahibi." Gözlerine bir gölge düşüyor gibiydi. "Quinn, kitabı ona hediye ettiğine ve tarifleri yapmasını beklediğine göre, kız arkadaşı ya da ev arkadaşı olmalı."

" *Neden bu kadar üzgünsün? Eşyalarını karıştırdığım için mi? "*

"HAYIR."

" *Öyleyse neden? "*

"Çünkü kendimi hırsız gibi hissediyorum. Bir kitap aldım, hiç kitap bırakmadım."

Ona göz kırptım ve onu büyüülü sorgulamamdan kurtardım.

Kaşlarının arasında bir çizgi oluştu. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Çünkü beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyorsun," diye mırıldanıyorum tam o sırada bir garson ezilmiş avokado dolu taş bir kase, bir sepet tortilla cipsi ve tuzla çevrili içeceklerimizi getirerek yanımızdan geçiyor.

"İyi anlamda mı?" diye soruyor Cillian.

"Evet, Cillian. İyi anlamda." Bir cips alıp üç köşesinden ısıyorum.

"Gününüz güzel geçti mi?"

"HAYIR."

Kaşları hafifçe çatık, siyah gözlük çerçevesinin arkasında kayboluyor. "Neden?"

"Gün işte, sıradan bir gün."

"Bu konuda konuşmak ister misin?"

"Hayır." Bir parça daha cips koparıyorum.

"Fikrinizi değiştirirseniz buradayım."

Jeneva sandalyeye çökerken, önümdeki sandalye fayans zemine sürtünüyor. "Gerçekten anlamıyorum. Birbirinizin tipi gibi görünmüyorsunuz. Umarım kaba bir şey gibi algılanmaz."

Cillian'ın göz bebekleri küçülür. "Electra tam olarak—"

Onu susturmak için parmak boğumlarımı ağzına bastırdım. "Cillian'ı ne tür bir kızla görüyorsun?" diye sormadan edemedim. "Senin gibi biriyle mi?"

Cillian elimi yakalayıp bacaklarının arasındaki boşluğa doğru sürüklüyor, sonra parmaklarımızı birbirine kenetliyor. İllüzyonu inandırıcı kılmak için parmaklarını benimkilerin etrafına dolmasına izin veriyorum.

"Daha yumuşak ve... bilmiyorum"—bir cipsi ısırp yutuyor—" *daha neşeli* biri. Sen tam bir felaket ve karamsarlık simgesisin."

Burnumu çektim, margaritamı kaptım ve bir yudum aldım. Nedense, çok acı olanından aldığımı unuttum. Ağzım ve boğazım alev almış gibi hissediyorum. Damarlarım da öyle. Aman Tanrım...

Öksürüyorum. Hıçkırıklar çıkarıyorum.

"Su!" diye bağırdı Cillian.

"Aslında süt daha iyi geliyor." dediğini duydum Jeneva'nın.

Gözlerim yaşardı. Körlemesine en yakın bardağa uzandım. Meğerse Cillian'ın votkasının dibiymiş. Buz küpleriyle birlikte hepsini

bir dikişte içtim. Boğazımdaki yanma hissi adeta bir merhem gibiydi, ama çok geçmeden o yakıcı his geri döndü.

Bir cips alıp üzerine bolca avokado sosu sürüyorum, sonra da ağzıma tikiyorum.

Kulak zarlarım uğultuluyor, sanki yangın yayılıyor.

Aman Tanrım, ne kadar da harika!

Bir cips daha, sonra bir tane daha hızla yedim. Sonunda bir bardak süt belirdi. Cillian onu kaptı ve ağzıma götürdü. Bir çırpıda içtim ve ateşi tamamen söndürmese de, alevini biraz yumuşattı.

Sanırım Cillian'ın Jeneva'ya bağırdığını ve Jeneva'nın da "Hey, ona bunun çok güçlü olduğunu söylemiştim." diye cevap verdiğini duydum.

"Bu içki nasıl yasal olabilir?" diye hırıltılı bir sesle soruyorum.

Cillian elleriyle yüzümü çevreleyerek gözlerimi ona dikmeye zorladı. "İyi misin?"

Jeneva, sanki kötü niyetli bir Kutsal Avcıymış ve hayatıma kast etmiş gibi, vahşi bir ifade takınıyor.

Yutkunuyorum ama boğazım erimiş plastik gibi hissediyor, bu yüzden tükürüğüm ağzımda birikiyor. "Bana asla 'Reaper' kelimesini içeren yiyecek veya içecek sipariş etmemem gerektiğini hatırlatın."

Cillian başparmaklarıyla elmacık kemiklerimin üzerinde geziniyor.

Göğsüm ısınıyor... ve bu berbat içkiden değil, ailem ve Calanthe dışında hiç kimsenin benim iyiliğimle bu kadar ilgilenmemiş olmasından kaynaklanıyor.

"İyiyim," diye hırıltılı bir sesle cevap verdim.

Gri gözleri yüz ifademi sadece süzmüyor; adeta delip geçiyor. Parmaklarımı bileklerine doluyorum, gizli tutmayı tercih ettiğim her şeyi fark etmeden önce onun yoğunluğunu sona erdirmeye niyetliyim. Şimdilik.

"İyiyim," diye tekrarladım, elini gevşetmek için bastırarak.

Elleri uzaklaşsa da, dikkati dağılmıyor.

Jeneva, bir yudum almadan önce bardağının tuzla kaplı kenarını yalayarak, "Pekala, anladım," dedi.

Cillian bir patates kızartmasını alıp bana uzatırken, "Ne görüyorsun?" diye soruyorum; içkinin verdiği zararı gidermek için onu yemem konusunda ısrar ediyor.

"Birbirinize çok ilgi duyuyorsunuz." Burnunu kırıstırdı. "Dürüst olmak gerekirse, bunun tek taraflı olmasını ya da hiç taraflı olmamasını umuyordum. Cillian, lütfen bana birkaç bekar arkadaşın olduğunu söyle."

İçim yine yanıyor, ama bu sefer acı biber yüzünden değil.

"Spor salonumda bir antrenör var..."

Carlos'tan Jeneva'ya bahsederken, bacağıma koyduğu damarlı elini inceliyorum.

Neden birdenbire kaç bedene dokunduğunu öğrenmek istiyorum?

Onun parmaklarının başka bir kadının teninde dolaşması fikri neden tıpkı bir yudum margarita içerken hissettiğim gibi kaburgalarımı yakıyor?

Gözlüklü ve çıkık kulaklı bu yabancıya aşık olmam imkansız.

Hayır. Çünkü hayatım darmadağın ve o da olabilecek en uzak noktada.

"Electra, gerçekten iyi misin?" Uyluğumu sıkıyor ve bu...

"Ne kadar küçük bir dünya! Callie burada." Jeneva onu yanına çağırıyor. Kendi kendine mırıldanıyor: "Bana mı öyle geliyor yoksa biraz sinirli mi görünüyor?"

" *Electra Serran* ." Calanthe ismimdeki her harfi tek tek ısıarak söylüyor.

Hayır, o sadece biraz sinirli değil. Tam anlamıyla çıldırmış durumda. "Seni tüm kıtada aradık! Hatta havaalanı polisini bile uyardım."

"Kıtaya mı? Bu biraz abartılı geliyor. Nereye gittiğimi sanıyordun?" Ses tonumun sakinliği, zaten kızarmış olan yanaklarına bir kırmızılık daha ekledi.

"Bana mesaj attığın için teşekkürler, Cillian." Telefonundan bir mesaj yazdı, sonra da pullu bomber ceketinin cebine koydu. " *Jeneva, Cillian, lütfen bara gidip ben sizi tekrar arayana kadar orada kalabilir misiniz? Ben olsam rahat ederdim.* "

Gözleri LED mantar şeklindeki masa süsü gibi parladığında "*lütfen*" kelimesini eklemesi çok tatlı.

İkisi de uzaklaştıktan sonra Calanthe, Jeneva'nın sandalyesine çöker ve gözlerini o kadar sıkıca kapatır ki, etrafındaki deri buruşur. "Bir daha böyle ortadan kaybolma. En azından nereye gittiğini

söylemeden . Bu kadar strese dayanamam. Tarian'dan beri." Konuşmayı bırakır. Gözlerini açar. Dudaklarını büzleştirir. "Biliyorsun ki kaçırılmak benim en büyük korkum."

Vücudumu ona doğru çevirip ön kollarımı masaya koydum. "Seni endişelendirdiğim için özür dilerim, ama Callie, sen '*Electra'dan bir şeyler saklayalım*' kulübünün bir parçasıyken sana nasıl koşacaktım ki?"

"Saklamıyordum. Sadece—sadece—"

"Bunu açıklamamak mı?" diye soruyorum. "Bu, saklamanın tam tanımıdır."

"Üzgünüm Elle, ama Tarian bana önce bunu ailenden duyman gerektiğini söyledi."

"Siz benim *ailemsiniz* ."

Gözleri yaşardı ve göz kırptı. "Özür dilerim."

Bir cips alıp yeşil sosun içinde gezdiriyorum. "Ines beni insan annemle bıraktı. Var olduğumu biliyordu ve yine de bana sırtını döndü. Bunu biliyor muydun?"

"Hayır. Yemin ederim yapmadım." Kaşları hafifçe çatıldı. "Emin misin?"

"Annemle babam bunu inkar etmediler."

"Yani—" Çenesini sıktı, sonra sanki çenesinde bir sorun varmış gibi bir yandan diğer yana kaydırıldı. "Yani—" Çenesini tekrar oynattı. "Tarian'dan rünlerini kaldırmasını isteyeceğim."

Sözleri kaburgalarımın arkasında bir sıcaklık dalgası yaratıyor, dairemi terk ettiğimden beri kalbimi yaralayan tüm pürüzleri yumuşatıyor. "Beni desteklediğin için teşekkür ederim."

Öne eğildi ve ellerimi kavradı. "Elle, *her zaman* senin tarafında olacağım. Ines'in böyle bir şey yapacağına inanamıyorum."

"Hatırlamıyor musun? Bir keresinde boynumu kıldığını hatırlıyorsun, değil mi?"

Calanthe'nin göz bebekleri o kadar küçük ki, ela gözleri defne çelenklerine benziyor. "Şimdi endişeden aklımı kaçırmadığıma göre"—ellerimi bir kez daha sıkıyor, sonra geriye yaslanıyor—"Cillian'la aranızda neler olup bittiğini açıklayabilir misin? Şimdi ondan hoşlanıyor musun?"

Bardağa doğru baktığımda, kollarını kavuşturmuş, bakışları Calanthe ve bana odaklanmış bir şekilde bara yaslanmış olduğunu gördüm.

"Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum." Sabahtan beri ciğerlerimde hapsolmuş gibi hissettiğim derin bir iç çekişle nefesimi verdim. "İyi biri ve...güvenilir. Ve bana değer veriyor gibi görünüyor, ki son zamanlarda bunun eksikliğini hissediyorum."

" *Güzel ve güvenli* olması yeterli mi?"

Şimdilik bu kadar.

"Tamam aşkım."

"Peki, ne?"

"Tamam, onunla çıkmama izin vereceğim."

Kaşımı kaldırdım. "Onunla çıkmama izin mi vereceksiniz? Siz ne, ilişki polisi misiniz?"

"Electra Serran, senin hassas kalbinin *koruyucusuyum* ."

"Kalbim yumuşak değil. Benimle ilgili hiçbir şey yumuşak değil."

O kıkırdıyor. Gerçekten kıkırdıyor. Ben de başımı sallıyorum, oysa içten içe kendimi çok, çok, çok şanslı hissediyorum.

"Ayrıca, Jen'in burada ne işi var?"

Cillian onunla randevudaydı.

"Bu da neyin nesi?" Başını çevirme hızı adeta bir hava akımı yaratıyor. "Onunla çıkma iznimi geri çekiyorum."

Bu sefer gülüyorum. "Sakin ol. Bu gerçek bir randevu değil. Mecburiyetten geldi çünkü kız ona dükkanın mutfağını kullanmasına izin verdi. Bu arada, kız bu dekorun *Bloom's* için ideal olduğuna karar vermiş ve annene önermeye hazırlanıyor. Lisa'yı hazırlamakta fayda var."

Göz kapakları kasıldı. "Emin misin?"

"Bir sunum hazırlıyor olması mı? Yüzde seksen eminim."

"Hayır. Demek istediğim, ikisi arasında hiçbir şey yok."

"Onu sorgulamakta özgürsünüz, ama evet, eminim."

"Ne kadar eminsin?"

" *Zorla sordum*, evet."

Calanthe homurdanarak, "Yine de onu sorguya çekeceğim," dedi.

"Buyurun, buyurun."

Sandalyesine yaslandı. "Süt içiyor musun?"

"Evet."

"Bir barda."

"Evet."

"Garip."

"Ben tuhaf bir kadını. Bir sonraki özel tasarım sweatshirt'üm için sloganlar neler?"

Calanthe gözlerini devirdi, sonra bir garsonu çağırdı ve bir Virgin Mary istedi; ben ise karışık içkilerinden daha fazla denemek istemediğim için bir bira istedim. "Randevunu ve Jen'i geri çağırmadan önce, Gael ile olan görüşmenizden bahseder misin?"

Ve ben de öyle yapıyorum... Ona her şeyi anlatıyorum. Sonra o da diğerlerini geri çağırıyor. Akşam şaşırtıcı derecede güzel ve tasasız geçiyor, kasvetli halimden hoş bir kaçış oluyor.

Jeneva gürültüyü ve eğlenceyi getiriyor. Calanthe ise gardımı indirmeme izin veren güvenlik ağı. Ve Cillian... o da sessiz bir güç, beni ayaklarım yere basacak şekilde tutuyor; elini vücudumdan uzaklaştırmadığımda daha da cesurlaşan küçük dokunuşlarıyla.

Gecenin sonunda, eli eklemleri aşağıya doğru bacağımın üzerinde duruyor, parmaklarım onun parmaklarının arasında kenetlenmiş durumda.

Calanthe bunu fark ediyor çünkü annesinin evine dönerken yalnız kaldığımızda konuyu açıyor.

"Ondan nefret etmiyorum," diyorum ona.

Kadın, Uber şoförümüzden gözlerini kaçırdı. "Kendini geçersiz kılmayan bir cümle kurmayı deneyebilirsiniz."

Dudaklarımı büküyorum, Malachi'nin ektiği tohumdan ona bahsetmeyi düşünüyorum. Ama şimdi değil—Calanthe'nin Malachi ile aynı fikirde olma ihtimali varken değil. Süregelen şüphelerimi yeniden canlandırmak istemiyorum. Bu kaygısız akşamın beni biraz daha idare etmesine izin vermek istiyorum.

"Sen tuvalete gittiğinde onu sorguya çektim," diyor.

"Tahmin etmiştim." Yanaklarımı parmaklarımla bastırdım. "Bulgularınızı yarın görüşebilir miyiz? Bugün ifşaat kotamı doldurdum."

"Elbette. Ama onlar hakkında konuşmalıyız."

Tam da "*Neden? Ne öğrendin?*" diye soracakken Tarian onu aradı. Telefonu kapattıklarında merakımı bastırmayı başarmıştım. Bu gece daha fazla dayanamam.

Yatağına girdikten sonra, kendi halime kıvrılıp uyumaya çalışıyorum ve şafak perdelerin altından süzülüp ahşap zeminleri pembeye boyarken uykuya dalıyorum.

Gözlerimi tekrar açtığımda, artık Calanthe'nin odasında değilim; sarı çocukluk odamdayım, kan lekeli bir yatakta yatıyorum, bileklerim ve ayak bileklerim metal tek kişilik yatağıma bağlı. Göğsümden ön kolum kadar büyük bir şırınga çıkıyor. Biyolojik annemin başımda durduğunu görmeyi bekliyorum, ama beni doğuran siyah saçlı kadın değil. Cillian.

İçten içe bunun bir kabus olduğunu biliyorum. Ama birden uyanınca, saçlarım terden yapış yapış oluyor ve kalbim sanki Cillian gerçekten de dev bir iğneyle saplamış gibi acıyor.

Rüyalarım Calanthe'nin rüyaları gibi büyülü değil, ama önsezili mi acaba?

Bu soru zihnimde dönüp duruyor, ta ki zihnim tekrar kapanana kadar.

Yine Cillian'ı rüyamda görüyorum, ama bu sefer yanımda yatıyor, beni sıkıca kucaklıyor ve bu o kadar gerçekçi ki, perde halkalarının şıkırtısıyla uyandığımda tenim nemli değil... yanıyor.

Bölüm 20

Elektra

rahatsız Çok parlak güneş ışığı yorgun gözlerimi ediyor. "Kalk ve uyan, uykucu."

İçimde hem rahatlama hem de hayal kırıklığı birbirine karıştı. Komik olan şu ki, ikisini de aynı sebepten dolayı yaşıyorum. O sebep de Cillian'la eve gitmemiş olmam.

"Yükselince kim parlar ki?" diye homurdandım Calanthe'ye. "Cidden, bu deymi kim uydurdu?"

Yatak hafifçe çöktü. "Anne baban burada. Onları Tarian's'ta kahvaltıya davet ederek sana iki saat daha kazandırdım."

İçimden bir ah çektim. "Saat kaç?"

"Öğleden sonra üç buçuk," diye ekliyor, sanki güneş ışığını ay ışığıyla karıştırabilirmişim gibi. "Sana havuçlu kek getirdim." Bana, üzerinde gül desenli zarif bir tabak ve dün geceki mantar lambayı hatırlatan, son derece kabarık bir kek uzatıyor.

"Tatlılarımda sebze olmasından nefret ederim." Lisa'da geçirdiğim gecelerin sayısını göz önünde bulundurarak, onunkinden çok benim saydığım yatağın kabarık başlığına sırtımı yasladım.

"Ama sen havuçlu keki *çok seviyorsun*."

"Hayır. Annen yaparsa katlanırım ama bayılmam."

"Fiona'nın doğum gününde üç dilim yedin."

"Saydığınızı fark etmedim. Ayrıca, birinin doğum günü pastasını atlamak uğursuzluk getirir."

Calanthe gözlerini devirdi.

Arkasındaki kapalı yatak odası kapısına göz attım. "Umarım Ines'i affetmem için beni ikna etmeye gelmemişlerdir, çünkü nefretim nesiller boyu sürecektir planlar yapıyor."

Beni zor ve inatçı diye nitelendirmek yerine dizime hafifçe vurdu. "Ines, annenin hamile olduğunu fark etmediğine yemin ediyor. Gerçekten de annenin Gael'den para koparmaya geldiğini sanmış."

"Onu hâlâ asla affetmeyeceğim," dedim, doğrulup keki alırken.

"Ben de öyle düşünmüyorum, ama en azından senin *bilerek* acı çekmene izin vermedi."

"Öz annemin blöf yapıp yapmadığını kontrol edebilirdi, ama etmedi."

"Haklısın," diyor Calanthe, sesi tedirginlikten yumuşamış bir şekilde.

Kekten bir lokma alırken, "Açlıktan ölüyorum, bu yüzden yiyorum," diyorum.

Gülümsüyor ama gülümsemesi gamzelerini belirginleştirmiyor.

Geç kahvaltımı—daha doğrusu öğle yemeğimi—hızla yerken midem vahşi bir hayvan gibi guruldadı. "Peki annemle babam neden burada?"

"Çünkü seni seviyorlar." Calanthe kısa bir duraksamanın ardından ekliyor: "Seni seven insan sayısı az değil."

Boğazım tıkanıyor ve yutkunmak için ekstra çaba sarf etmem gerekiyor. Tabağı masaya bırakırken, "Cillian ile yaptığınız konuşmayı görüşmeye hazırım," diyorum.

Gözleri, sanki her bir bakır zerresi güneş ışığını emip yansıtıyormuş gibi parıldamaya başladı. "Seni seven insanlardan bahsetmen mi aklına geldi?"

"Hayır." Buruşuk yorganın üzerinden bir kırıntı alıp tabağa attım. "Mal, o adamın benim neşeli halim yüzünden benimle birlikte olmadığına ikna olmuş. Ve, şey... sen ne düşünüyorsun?"

Calanthe'nin gülümsemesi bozulmamış durumda. "Neşeli kişiliğin hakkında ne diyeceksin?"

"Karakterimle ilgili değil. Açıkçası. Herkes biliyor ki ben 'saf neşeyle dolu olma ihtimali olan, fırtınalı bir tip'im. Sormak istediğim şu... Sizce Cillian benim paramın peşinde mi?"

Öfkesi yüz ifadesini değiştirdi. "Kesinlikle hayır! Mal gerçekten bunu mu söyledi?"

"Evet."

Elimi tutuyor. "Cillian dün gece kimsenin ödeme yapmasına izin vermedi ve epey bir hesap birikti."

"ünkü menüde domates içeren her şeyi sipariş ettin." Başka bir deyişle, tatlı hariç *her şeyi* . "Son zamanlardaki likopen bağımlılığın hakkında mutlaka bir doktora danışmalısın."

Parmaklarımı sıktı. "Bill'i bir kenara bırakırsak, adam sana takıntılı. Daha önce hiçbir kadına karşı böyle hissetmediğini, senin onu hiç kimsenin anlamadığı bir şekilde anladığını söyledi ve bunu *sanki zorla* söylüyormuş gibi söyledi."

"Hâlâ uzun vadeli bir dolandırıcılık planı yürütüyor olabilir."

"Ona sordum. Değilmiş." Dudaklarım şüpheyile yana kıvrılınca, "Tarian'dan aklını kurcalamasını isteyeyim mi?" diyor.

"Hayır. Çok riskli." Tarian'ın gücü o kadar büyük ki, Atlantis hakkında aklına gelen tek bir düşmanca düşünce bile kalıcı hasara yol açabilir— "*Kahretsin!* "

Calanthe irkildi. "Ne?"

"Kahvaltıyı iptal etmeyi unuttum."

"Anne baban ve erkek arkadaşınla olan evi mi kastediyorsun?"

"Bana gelmediğini söyle." Kalbim sanki pençeler çıkarmış ve kaburgalarımın etrafında tepiniyor gibi hissediyorum.

"Geldi."

Gözlerimi kapattım ve kafamın arkasını yatak başlığına vurdum. "Ve...?"

"Gerisini de anne babanız anlatsın." Ayağa kalkıp kapıya doğru yürürken, beyaz bir askılı bluz ve kısa şortun üzerine giydiği bol düğmeli gömleğin kollarını sıyırdı.

"Bana bir ipucu ver," diye yalvardım ama Calanthe beni havada bıraktı.

Of.

Yıkayıp dünkü kıyafetlerimi giydikten sonra oturma odasına geçtim. Orada Fiona bir Wordle kitapçığını tamamlıyordu, Lisa ve Calanthe ise beyaz mermer mutfak tezgahında anne babama çay ikram ediyordu.

"Tatlım..." Babam tezgahdaki sandalyeden kalkıp kollarını açarken, annem de sanki kaçıp gidecekmişim gibi beni inceliyor.

Babamın kollarını bana dolmasına izin verdiğimde, annem duyulur bir şekilde derin bir nefes alıyor, kirpikleri çılgınca çırpınıyor ve rahatlamasını bir anda alıp götürüyor. Çok kin tutan biri olabilirim, ama konu sevdiklerim olunca değil.

"Çok üzgünüm, tatlım," diye mırıldandı saçlarımın arasına.

"Sorun yok baba. Senin suçun değil."

Özellikle sonunda kollarımı onun ince beline doladığımda, kucaklaması daha da sıklaşıyor. Başka bir çift kol da beni sarıyor. Arkama bakmama gerek yok, annem olduğunu biliyorum.

"Hallmark filmlerinden bile daha iyi..." dediğini duydum Fiona'nın.

Annemin ve babamın kucaklaşmasından kurtulurken, yaşlı kadının ılık ılık gülümsemesiyle karşılaştım.

"Bu sabah kimi ızgaraya çıkaracaklarını tahmin et bakalım?" Fiona belli ki beni sinirlendirmeye kararlı.

Kollarımı kavuşturuyorum. "Duydum." Nasıl geçtiğini sormak için *can* atıyorum ama dilim sümüklü böcek gibi, ağzımın içi de sanki toprakla dolmuş gibi hissediyorum.

Ey aşağıdaki tanrıça, ben bağımsız yirmi yaşında bir kadıyım. Neden bu kadar perişanım? Ve neden sahte erkek arkadaşım hakkında ebeveynlerimin fikrini bu kadar çok istiyor, *hatta* korkuyorum? Anahtar kelime: *sahte*.

"Çok tatlı bir oğlan bulmuşsun," diye söze başladı annem, omuzlarımdan yaklaşık on ton ağırlığı kaldırırken.

" *Buldum* ," diyor Fiona kaşlarını kaldırarak.

Ona yan gözle bakıyorum ama bu onun keyfini daha da artırıyor.

Babam konuşmadığı için annem dirseğiyle kaburgalarına vurup tıslayarak, "Yosef," diyor.

"Ne?" diyor. "Electra benim küçük kızım. Hiçbir erkek onun için yeterince iyi olmayacak."

"Callie, bana bunu filme aldığını söyle?" diye sesleniyor Fiona.

"Kulaklarımla ve gözlerimle, Fi," diye yanıtlıyor Callie, şakağına dokunarak.

"Buradaki huysuz beyefendi de onaylıyor," diyor annem sonunda, kolunu babamın sırtına dolayarak. "Özellikle de Cillian'ın o çörekleri yaptığını öğrendikten sonra. Pişirme ve yemek yapma hakkında nasıl durmadan konuştuklarını duymalıydınız."

"Ama onun arabasında yaşamasına deli gözüyle bakmıyorum," diye homurdanıyor babam.

"Karavanın içinde," diye düzeltiyorum.

Babam, sanki bu durum yaşam koşullarını daha iyi hale getiriyormuş gibi kaşlarını çatı.

"Bu sonsuza dek sürmeyecek, Yosef," diyor annem.

Fiona Wordle kitapçığını kanepeye koydu. "Çok geçmeden Elle'nin yanına taşınacak ve—"

"Hayır!" Kan babamın bronzlaşmış şakağına saplandı, damarları şişti. "Hayır."

"Tatlım," diye mırıldandı annem tekrar.

"Ne?" diye tersledi.

"Elle yirmi yaşında, on yaşında değil. Ayrıca, biz yirmi yaşındayken birlikte yaşamaya başlamıştık," diye hatırlatıyor annesi. "Diego ve Dorian da öyle."

"Aynı şey değil," diye karşılık veriyor.

Sonunda sesimi buldum. "Neden aynı şey değil? Çünkü Cillian Atlantislilerden değil mi?"

Anne başını salladı. "Onun umurunda değil. En azından işler ciddileşene kadar. Onun umurunda olan şey, işlerin *ciddileşmesi*."

"Birlikte yaşamadan da çıkabilirler," diyor baba. "Ona ait bir dairede kalması için gereken masrafları ödemekten memnuniyet duyarım."

Annem gözlerini babamın gergin yüzüne dikti. "Bu sabah ona bunu teklif ettiğinde sana ne dedi Yosef?"

"Eğer kızımın çıkmak istiyorsa, gururunu bir kenara bırakması gerekecek."

Calanthe'nin bakışlarını yakalıyorum. Ağzından şöyle bir şey dökülüyor: " *Gördün mü? Paranın peşinde değilim .* "

" *Eğer* durum ciddileşirse, Elle"—babamın şakağındaki o damar hâlâ zonkluyor—"bize söyle, biz de ona bir daire bulup onu kullanmaya zorlarız."

"Ciddi bir hal almayacak," diye onu rahatlattım.

Fiona homurdandı. "Gençlik *çok* kör. O çocuk senin için mükemmel, Elle. Bekle de gör." Koltuğa geri yaslandı ve kelime oyunlarına devam ederek, "Bekle de gör," diye tekrarladı.

Fiona'nın olacakları değil, *görmek istediklerini* tahmin ettiğinden bu kadar emin olmasaydım, babamın solgun tenini komik bulurdum. Cillian'ı bir insan olarak sevmediğimden değil, ama hayallerimdeki adamdan çok uzaktı.

Bakışlarım, üzerinde bir buket çiçeğin durduğu yuvarlak giriş masasına kayıyor. Bugün şakayık olmasa da, bana onunla ilk karşılaştığım anı hatırlatıyorlar. Fiona onun yere kapaklanmasını çok sevimli bulmuşken, ben gözlerimi devirip daha güçlü lenslere ihtiyacı olduğunu mırıldanmıştım.

Meğerse görme yetisi gayet iyiymiş.

Anlaşılan biri beni o kadar çok sevmiş ki kendi ayaklarına takılıp düşmeyi göze almış.

Anlaşılan, birinin bana gösterdiği ilgiden tamamen hoşlanmadığım söylenemez.

Annemin fark ettiğini düşünüyorum. Calanthe kesinlikle fark ediyor. İkisi de babamın önünde bundan bahsetmiyor; babam da Lisa'nın mutfakta yardım için yalvarması sayesinde yavaş yavaş eski neşeli haline dönüyor.

Diego ve Dorian, anne babamı havaalanına götürmek için almaya geldiklerinde, annem beni de yolda bırakmakta ısrar etti.

"Açıkçası, dairede tek başıma yemek yemektense burada yemek yemeyi tercih ederim," diyorum.

"Annenin kibarlığından dolayı dile getiremediği şey şu ki, acilen duş alman ve temiz bir şeyler giymen gerekiyor." Calanthe beni itti.

Belki çiçekçi dükkanı gibi kokmuyorum ama umumi tuvaletlere de hiç benzemiyorum. "Burada duş alacağım ve..."

"Uber ile geri dön yeter." Calanthe şortunu çekiştirerek kalçalarının daha aşağısına indirdi. "Yemek yemeni bekleriz. Ayrıca baban muhteşem bir panzanella salatası yapmıştı—öğle yemeği için

onları almaya geldiğimde biraz yedim. Bütün kaseyi bana getirmen gerek."

"Tahmin edeyim... İçinde domates var, değil mi?"

Calanthe bana çarpık bir sırıtışla baktı. "Evet."

Başımı salladım. "Çok tuhaf birisin."

Bana bir öpücük gönderiyor. "Ben de seni seviyorum."

Annem parmaklarını benimkilerin arasına geçirip beni merdivenlerden aşağı çekerken kendi kendine gülümsedi. "Seninle arkadaşlığı çok seviyorum."

"Biliyorum. Gerçekten çok şanslıyım."

"Bu şans değil, kader." Annem elimi sıktı. "Hayata bakış açımı biliyorsun; iyisiyle kötüsüyle... her şeyin bir sebebi var."

Turistlerle ve üniversiteden dönen öğrencilerle dolu, kalabalık Boston sokaklarında ilerlerken, hayatımdaki iyi ve kötü şeyleri bir bir gözden geçiriyorum.

Doğal olarak, aklım hemen Malachi beni perişan ettiği anda ortaya çıkan ve o zamandan beri de gelmeye devam eden Cillian'a kayıyor. Dans hocasının kalbimi onardığını söyleyemem ama beklenmedik bir incelikle yaklaştı.

Boş evime dönmekten hiç hoşlanmasam da, telefonumu alıp bana mesaj atmış mı diye bakmayı dört gözle *bekliyorum* . Atmış olmalı. Özellikle de ailemle kahvaltı yaptıktan sonra.

Lobiye doğru ilerlerken, babamın sorgusu sırasında onun nasıl terlediğini hayal ederek kendi kendime gülümsedim. Gülümsemeye devam ettim—ta ki ön kapımı açıp çatı katının boş olmadığını fark edene kadar.

Bölüm 21

Elektra

Şok beni mutfağın eşiğine mıhladı.

Kalp atışlarım sessizleşmiş gibi, etrafımdaki gürültünün altında kaybolmuş durumda; davlumbazın hafif uğultusu, tahta kaşığın tavanın kenarına çarpma sesi, yukarıdaki hoparlörlerden süzülen indie folk şarkısının tembel tınısı...

Hayatımın bambaşka bir versiyonuna mı adım attım yoksa Cillian Lowry gerçekten de *Bloom's Blooms* mutfak eşyaları koleksiyonundan fırırlı yeşil önlüğü giyip ocaklarımın başında mı duruyor?

Varlığımın farkına varmış olmalı ki, omzunun üzerinden bana baktı. Ve sonra, sanki evimde vakit geçirmesi, *yemek pişirmesi* normal bir şeymiş gibi gülümsedi.

Gözlerimi kapattım, parmak uçlarımı göz kapaklarıma bastırdım ve sonra yavaşça tekrar araladım.

O hâlâ orada.

Bu kesinlikle paralel bir evren *olmalı* , çünkü Fiona'nın kumandasıyla benim daireme girmiş olamaz. O kumanda sadece garaj kapımda ve özel asansörümde çalışıyor.

"Seni kim içeri aldı? Annen mi, Callie mi?"

"Annen. Ona seni akşam yemeğiyle şaşırtabilir miyim diye sordum. Callie senin çok seveceğini söyleyene kadar tereddüt etti."

Kıvırcık saçlı en yakın arkadaşımın beni neredeyse evinden kovmasına şaşmamalı. *Panzanellaymış, yalan!*

Sonunda bir adım öne attım ve kapıyı dikkatlice arkamdan kapattım. "Rahat bir kahvaltı yaptığınızı duydum."

"Sanırım baban benden pek hoşlanmıyor." Cillian gözlüklerini düzeltti, sonra geniş kenarlı bir tavada ne varsa karıştırdı ve tekrar bana odaklandı.

Dudaklarım, lobide onu ailemle kahvaltıda otururken hayal ettiğim zamanki gibi kıvrıldı. "Gerçek erkek arkadaşım olsaydın ne olurdu hayal edebiliyor musun?"

Bu, Cillian'ın gülümsemesini alt üst etti.

"Hadi ama... Bunun"—ikimiz arasında bir yeri işaret ederek—"sadece bir amaca ulaşmak için bir araç olduğunu unuttuğunu söyleme sakın?"

O bana akşam yemeği sürprizi yapmak için ocağımın başında saatlerce uğraşırken bunu gündeme getirdiğim için vicdan azabı çekiyorum. Ama Cillian'ın ona bağlanma riskini göze alamam. Onun anılarını silebilsem bile, kendi anılarımı silemem.

"Öyle mi?" Sesi o kadar gergin ki, omurgamı sıkıştırıp iliklerime kadar işliyor.

Dudaklarımı yaladım ve cesaretimi toplayıp, "Çekilebilirsiniz," dedim.

"Bunun farkındayım."

"Çekiliş *yapmalısınız* ."

"Neden?"

Çünkü Malachi'ye olan hayranlığımı aklımdan sildin. "Çünkü Mal ve Ines'in ilişkisi ciddi ve Mal her zaman sadık, bu yüzden sadece birbirimizin vaktini boşa harcıyoruz," diye yalan söylüyorum.

Doğrusunu söylemek gerekirse, bu hiç de yalan olmayabilir. Kendi çökmekte olan hayatımla o kadar meşgul oldum ki, Malachi ve Ines meselesini araştırmayı bıraktım.

Cillian gözlerime bakıyor, beni çözdüğünü düşündüren bir şekilde gözlerimi delip geçiyor.

"Bunu bir fırsat sanma, çünkü sana karşı hiçbir ilgim *yok* ."

"Peki, o zaman neden beni bu kadar uzaklaştırmaya çalışıyorsunuz?"

Ağzımın kenarından havayı dışarı veriyorum.

"Bunu, umduğum akşam yemeği randevusu olarak düşünün. Eğer sonrasında hâlâ gitmemi istiyorsanız, *ayrılırim* ." Gözleri, lenslerinin ardında madeni paralar gibi parıltıyor. "Tabii ki fikrinizi değiştirmezseniz..."

"Yapmayacağım."

Konuşmuyor, ama bakışları sarsılmaz bir şekilde üzerimde kalıyor; gerçekten fikrimi değiştireceğimi düşünüyor.

"Ciddi söylüyorum, ama tamam. Akşam yemeği yiyeceğiz. Her şey ne kadar sürede hazır olacak?"

"On-on beş dakika."

Bu bana duş almak ve kıyafet değiştirmek için bolca zaman veriyor. Yanından geçip, sihirli bir dokunuşla oturma odasını ışıklarla doldurduktan sonra kendimi yatak odama kapatıyorum.

Bir an için, sanki maratonu bitirmişim gibi nefes nefese öylece kaldım. Adam acımasızdı. Ve tamamen hayalperestti. Hem de çok hayalperest.

Banyoma giderken Calanthe ile sohbetime devam ediyorum.

BEN: *Sürprizlerden nefret ederim.*

CALLIE: *Aslında hiç kimse güzel bir sürprizden nefret etmez.*

CALLIE: *Senin için yemek pişirmek istemesi ne kadar tatlı, değil mi?*

BEN: *Bu sevimli değil.*

CALLIE: *Tamam. Bu sevimli değil. Bu korkunç. İğrenç. Çok acımasız.*

Onun alaycı cevabına gözlerimi devirdim.

CALLIE: *Sevgilim, bana bir iyilik yapar mısın? En azından eğlenmeye ÇALIŞABİLİR misin?*

Üzerimdeki, çok uzun zamandır giydiğim kıyafetleri çıkarıyorum ve devasa duşumdaki tüm su püskürtme başlıklarını çeviriyorum.

BEN: *Kibar olduğum için yiyeceğim.*

CALLIE: *Fiona menünün detaylarını öğrenmek istiyor. Ayrıca menüde olmayan şeyleri de duymak istiyor, ama ben ona senin bu kısmı paylaşmaya istekli olacağını düşünmediğimi söyledim.*

BEN: *Fiona'ya, uygunsuz bir talepte bulunması halinde göle geri gönderileceğini söyle.*

CALLIE: *Kahkaha atıyor.*

Elbette öyle.

CALLIE: *Peki... ne pişirdi?*

BEN: *Bilmiyorum. Duşa gittim.*

CALLIE: *Ah, kendine nasıl da süsleniyorsun.*

BEN: *Electra bu sohbetten ayrıldı.*

CALLIE: *Seni seviyorum!*

Telefonumu cevap vermeden kenara koydum. Aynadaki yansımama baktığımda yanaklarımın pembeleştiğini ve hafifçe gülümsediğimi gördüm. Ekranımda yeni bir mesaj belirdiğinde ise bu gülümseme kayboldu.

MALACHI: *Konuşabilir miyiz?*

MALACHI: *O mu?*

Yıkayıp havluyla kurulanana kadar her iki mesajı da okundu olarak bırakıyorum.

BEN: *Ne hakkında konuşmak istiyorsun? Maleficent Ines mi? Biyolojik babamla görüşmem mi? Erkek arkadaş seçimlerimin ne kadar kötü olduğu mu? Yoksa senin kadın seçimlerinin daha da kötü olması mı?*

MALACHI: *O...*

Onun iç çektiğini duyabiliyorum. Yarın kahvaltayı evimde yapmayı teklif edip ateşkes ilan etmek üzereyken daha zekice bir fikir aklıma geliyor. Bu fikir, Cillian'a neden onunla asla birlikte olamayacağımızı hatırlatacak.

BEN: *Hadi ama. Evdeyim.*

Malachi'nin cevabı ekranımda belirene kadar sanki sonsuzluk geçmiş gibi geliyor.

MALACHI: *Benimle görüşmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim.*

Sanki onu görmeyi reddetmek hiç mümkünmüş gibi. Onunla asla birlikte olmasak bile, ortak geçmişimiz bizi her zaman birbirimize bağlayacak.

Son derece rahat giyinme planım, Malachi Hadez'in beni daha fazlası olarak görüp görmeyeceğini test etmek için tasarlanmış çok daha cesur bir planla yer değiştiriyor.

Sanki ateşle oynuyorum. Peki sonunda kimi yakacak acaba?

Bölüm 22

Cillian

Sanırım Electra geri dönmeyecek.

Belki de ona yemek pişirmek çok fazla geldi ve onu tamamen korkutup kaçırdım.

Tüm ocak düğmelerini en düşük ayara getirirken, kaçınıcı kez olduğunu bilmediğim bir şekilde kapıya doğru göz atıyorum. Hâlâ boş.

Ben ona her yaklaştığımda, o iki adım geri gidiyor. Sanki bir dans gibi geliyor bana; ama alıştığım flörtöz türden bir dans değil.

Hayal kırıklığı yüzünden yeniden denediğim pesto sosunu fazla hırsıyla karıştırıyorum ve bir damla lacivert taş kale arkasına sığıyor. Birkaç kağıt havluyu top haline getirip lekeyi siliyorum. Atmak için döndüğümde Electra'yı görüyorum ve aklım bomboş kalıyor.

Akciğerlerim kasılıp oksijen ihtiyacı duyduğu için nefes almayı unutmalıyım.

Kahretsin...

Bacaklarını her zaman pantolon ve taytla örten kız, bacaklarını tamamen açıkta bırakıyor. Ve *tamamen* açıkta derken, her an öne eğilirse iç çamaşırı tercihlerini öğreneceğim anlamına geliyor.

Yanıma doğru yavaşça yürürken, üzerindeki pullu gecelik güneşten bronzlaşmış bacaklarında yukarı doğru kaydı.

Aman Tanrım. Buna hiç hazırlıklı değildim. Ne dönüşüne ne de kıyafet seçimine. Elbise giymesi ne anlama geliyor? Hem de sıradan bir elbise değil, baştan çıkarmak için tasarlanmış bir elbise.

Bakışlarım tekrar yüzüne, sonra da ellerimle sıkıca tuttuğum buruşuk havlu kağıdına kayıyor, ardından tekrar bacaklarına dönüyor. Oynadığımız bir oyun bu. Gerçek olmayan bir oyun, her ne kadar onu çok sevdiğime ikna etmiş olsam da.

Sonunda çöp kutusuna ulaştım. Kirli kağıdı attıktan sonra boğazımı temizledim. "Şu elbiseyi benim için giyer misin?"

"Hayır, *kendim* için giydim; asla bir erkek için giyinmem." Sesi o kadar duygusuz ki, eğer onun hakkında araştırma yapmamış olsaydım, ona inanırdım. Ama bu kız asla kışkırtıcı giyinmiyor.

Electra tencerelerin çelik kapaklarının altına bakıyor. "Mutfağım hakkında ne düşünüyorsun?"

"Tam bir rüya gibi. Tıpkı sahibi gibi." Çeliğin keskin parıltısını ve cam dolapların dumanlı tonunu inceliyorum.

"Sahibi teknik olarak babam. Mesajınızı mutlaka ileteceğim."

Başımı salladım ve sııttım.

"Sanırım soğuk." Bakışları odanın içinde gezindi; odanın büyüklüğü, kurumun aileme tahsis ettiği ve ben ayrılana kadar yaşadığım daireyle yarışıyordu.

"Soğuk da güzel olabilir." "*Senin gibi* " diye eklemiyorum. İltifat olarak söylesem bile, bunu bir iltifat olarak algılayacağını sanmıyorum.

Dolaplardan birindeki bir bardağa uzanırken elbisesi o kadar yukarı kalktı ki kalçasının alt kıvrımını gördüm. Gölge gibi görünen bu görüntü nabzımı hızlandırdı ve penisimi o kadar sertleştirdi ki, gülünç önlüğümü delip geçeceğinden emin oldum.

Omuzlarımı geriye doğru attım ve gözlüklerimi yukarı doğru ittim. "Tavaların yarısı hâlâ ambalajındaydı."

"Çünkü yemek yapmıyorum. Ya dışarıdan sipariş veriyorum ya da beni doyurmayı çok seven Bloom ailesine gidiyorum." Oymalı bardağı lavaboya götürüyor ve arıtılmış musluk suyuyla dolduruyor, karavanımdan getirdiğim açık yemek kitabının yanında duruyor.

Ziyaret ettiği yer, ki ben onun içeri girdiğini hatırlamamam gerekiyordu. Tıpkı yüksek topuklu ayakkabılarım gibi, kitap da

tehlikeli bir ihmaldi. İkna edici bir bahane bulabilirdim belki, ama bu sinirlerimi tamamen yatıştırmaya yetmedi.

"Babam bana öğretmeye çalıştı," diyor, Quinn'in bana doğum günü hediyesi olarak aldığı kitabın sayfalarını karıştırırken, "ama bu bana göre değildi."

Sonunda, tarifi kendime göre uyarlamak için karaladığım pesto sosu tarifine geri döndü, sonra döndü ve kalçasını tezgaha yasladı, ayak bileklerini çaprazladı, altın sarısı bacakları bir çift motosiklet botunun içinde kayboldu.

Bir kadının giyebileceği en seksi kıyafetin ne olduğunu hiç düşünmemiştim, ama eşofmanlarımın sıkılaştırıcı tayt gibi hissettirdiğini görünce, Electra'nın giydiği şeyin tam da o olduğunu düşünüyorum.

İçimdeki başka bir ses rahatlama istese de, önce enseme vurarak rahatlatıyorum, sonra da havayı ayarlamak için aldığım şeylerden birini hatırlıyorum. Kalabalık buzdolabından altılı paket *Pops'u* çıkarıyorum. Quinn, bir kıza şampanya vermenin asla yanlış olmayacağını ısrarla söylüyor.

"Beni sarhoş etmeye mi çalışıyorsun, Lowry?" Electra'nın kadifemsi sesi karnımdan aşağı doğru süzüldü.

"Rahatlamışsın." Elimi uzatıyorum. "Sarhoş değilsin."

"Ben gayet rahatım. Sizce de rahat görünmüyör muyum?"

"Sen çok..." Düşüncelerim dağılıyor ve yine onun tüm güzelliğini süzmeye başlıyorum.

"Şampanya için teşekkürler, ama yabancıların yanında içki içme konusundaki politikamı biliyorsunuzdur."

Boynumu çeviriyorum, çıtırtı geliyor. "Dün gece alkol sipariş etmiştiniz."

"J harfiyle yazılan Jeneva oradaydı."

"Beni ondan daha iyi tanıyorsun." Bu tahmin edilemez kıızı kafese kapatma fikrinden vazgeçmeden önce, dar aralığı geçip avuçlarımı vücudunun iki yanına yerleştirdim. "Ama elbette, bana daha fazla soru sorabilirsin."

Kısa bir *"İlgilenmiyorum"* cevabına ve sert bir itmeye ya da göz bebeklerinin parlamasına hazırlanıyordum. Bunun yerine, hiçbir

dirençle karşılaşmadım ve gerçek bir merakla karşılaştım; bu merak sihirle de yoğrulmamıştı.

"Annen neyden öldü yine?"

"Kanser."

"Ve siz sokakta mı yaşıyordunuz?"

"HAYIR."

"Bir evin vardı."

"Onun bir tane vardı."

"Yapmadın mı?"

Görünmez bir g annemin varlığını hissetmemi istercesine, nişan yüzüğü kapüşonlu kazağımın yakasından kayıp nlğmn yakasına çarpıyor. "Babam öldükten sonra yeniden evlendi."

Dominic ile annemin evlilik yeminlerini ettikleri bir görüntü göz kapaklarımı tırmalıyor. Aralarında sevgi vardı, ama bu sevgi annemle babam arasındaki kadar saf veya her şeyi kapsayan bir sevgi değildi.

Kirpiklerim aşağı doğru sarkıyor. "vey babam beni ailesine kabul etse de, onun evi asla benim evim olmadı."

Başını bir santim geriye çekti, sanki beni yeniden değerlendiriyormuş gibi. "vey kardeşlerin mi var?"

Gözlerime bakarak, "İki vey kardeş. İkiizler." dedim. Ya o elbiseyi beni şaşırtmak ve kim olduğumu itiraf ettirmek için giymişse?

Telefonum bacağımı elektrikle çarpacak kadar şiddetli titriyor. Sanırım Carlos arıyor - yine - daha önce anahtarlarını arabada unuttuktan sonra esrar alışkanlığının hafızasını etkileyip etkilemediğini konuşmak için.

Azaltmasını tavsiye etmeme rağmen, hafıza kaybının uyuşturucu kullanımından ziyade, Electra'nın karavanımı ziyaret ettiği sırada onunla karşılaşmasıyla ilgili olduğunu düşünüyorum.

Telefonum ikinci kez titrediğinde, Electra bakışlarını cebime indirdi. "Acil bir durum gibi görünüyor."

"yle değil."

"Nereden biliyorsunuz?"

"nk her şeyi bırakıp bana yardım etmemi sağlayacak tek şey senden gelecek bir mesaj."

Güzel gözlerinde bir şüphe belirdi. Telefonum nc kez titrediğinde, "İlginizi çekmek için bu kadar çaresiz olanın kim olduğunu

kontrol etmemi ister misin?" diye sordu.

"Hayır. Kim olursa olsun, bekleyebilir."

Bir mesaj daha geliyor. Ya Hudson ise? Ya Sullivan Quinn'e zarar verdiyse? Ya da—

"Belli ki, bekleyemezler." Electra'nın fısıltısı boynumu bir bıçak gibi okşadı ve zaten hızlı atan kalbimin daha da hızlanmasına neden oldu.

"Pekala. Kontrol edildi."

Gözlerimi benden ayırmadan cebime uzandı. Parmaklarının dokunuşuyla penisim sertleşti. Soğuk terler dökmeye ramak kalmıştı ama hâlâ sertleşmişim?

Eğer bir Atlantisli, kıymetli madenlerini yok ettiğim için kafamı uçurmazlarsa, muayene ettirmek zorunda kalacağım.

"Şifreniz mi?" diye soruyor Electra.

Lavabonun yanında kurumaya bırakılmış tavaya göz attım. Eğer bana büyü yapsa, tava büyüü püskürtür müydü acaba?

"0-0-0-0."

"Etkileyici bir güvenlik sistemi, Bay Lowry."

Tavayı alıp lacivert kareli mutfak havlusuyla kuruluyormuş gibi yapıyorum. "Saklayacak hiçbir şeyim yok, Bayan Serran."

Quinn'in yırtılmış yanağı gözlerimi kamaştırdığında, kaba kuvvet kullanma kararlılığım sarsılıyor. Electra'yı kanatacak cesaretim var mı?

Kendime Electra'nın masum olmadığını, Atlantis'ten geldiğini hatırlatıyorum. Üstelik, küçük rünleri her türlü yarayı iyileştirebilir. Üstelik, beni öldürmekte de tereddüt etmezdi.

Daha önce de cinayet işlemişti. Cesetler tanınmayacak halde yanmıştı. Resimleri gördüm. Karşımdaki kız gerçek kötülük yapabilecek kapasitede.

Adrenalin dilimi şişiriyor ve avuçlarımı kayganlaştırıyor. Devrilmeden önce tavanın sapını daha sıkı kavıyorum.

Onu Electra'nın güzel yüzüne çarpmak tüylerimi diken diken ediyor, ama eğer maskemi çıkarırsa başka ne seçeneğim var ki?

Bölüm 23

Elektra

JEN: *Kızlar bekarlığa veda partisi için temalı bir parti yapmak istiyorlar.*

JEN: *Yani kostümler demek oluyor.*

JEN: *Yani bir tane takmanız gerekiyor.*

JEN: *Tema Vahşi Batı, yani mahmuzlar ve kovboy şapkaları. Yeehaw.*

JEN: *Ayrıca Logan, sandalyeye ihtiyacımız olup olmadığını soruyor.*

Ne beklediğimi bilmiyorum ama Jeneva Smith'ten en yakın arkadaşının bekarlığa veda partisiyle ilgili bir sürü mesaj beklemiyordum. "Küçük dans partinizi unutmuşum."

"Jen seni dün gece davet etmemiş miydi?"

"Tekila etkisi altında yapılan davetler asla ciddiye alınmamalı. Tıpkı sahte flört planları gibi," diye ekliyorum kendi kendime.

Cildim neden gergin hissediyor? Cillian'ın, biri evlenecek olan bir düzine gürültücü kadını eğlendirmesine kıskançlık duymam mümkün değil.

Bu durum, kimsenin son bir eğlence hayalini kurmasına engel olmadı elbette, ama yine de...

Malachi geliyor. Özlediğiniz kişi Malachi, sürekli sürpriz ve yoğun çalışma kokan adam değil.

Cillian'a telefonunu geri verirken, bakışları yine üzerimde gezindi. Bu da yine kalbimin hızla çarpmasına neden oluyor.

Heyecanlı Jeneva'ya bir cevap yazacağını bekliyordum, ama bunun yerine cihazı cebine koydu.

"Bu oyunu bıraktığımız an, sana yapışmaya başlayacak."

"Bu sizi rahatsız ediyor mu?"

"Hayır," diye yalan söylüyorum. Dudaklarımı yalıyorum. "Belki bir ay daha beklesen iyi olur, böylece Callie aramızdaki ilişkinin gerçek olduğunu düşündüğü için seni öldürme isteği duymaz."

"Sana defalarca söylediğim gibi..." Yine yanıma yaklaşıyor, ama bu sefer sadece bir avucunu tezgâhın üzerine koyuyor. Diğerisi ise, neyi tutacağına karar verememiş gibi, gevşek bir şekilde yanında sallanıyor; beni mi yoksa mermeri mi? "Jen'le ilgilenmiyorum."

"Çünkü benimle bir şansın olduğunu düşünüyorsun."

Gözleri simsiyah oldu, sanki gerçek bir karanlık onu kuşatmış gibiydi. "Beni göndermeden önce bir öpsen nasıl olur?"

Kalp atışlarım hızlanmış olsa da, onu incitmek ve imkansız bir hayal kurmasını engellemek için dudaklarımı alaycı bir gülümsemeye kıvırdım. "Asla geçmeye niyetim olmayan bir sınır, Lowry."

"Neden?"

"Çünkü sen aerobik ve restoran buluşmaları gibi sıradan şeylerden hoşlanan bir kıızı hak ediyorsun."

Yaklaşıyor, erkeksi sıcaklığı beni altüst ediyor. "Seni öpmemem için geçerli bir sebep söyle."

"Çünkü, daha önce de söylediğim gibi, sana karşı bir çekim hissetmiyorum," diyorum, sesimi sakın ve güçlü tutmaya çalışarak. Ama ikisini de başaramıyorum.

"Yani, elimi elbisenizin altına uzatsam, ıslak olmadığınızı mı göreceğim?"

Kirpiklerim yukarı doğru kalktı ve nefesimi tutarken boğuldum. "Elbisemin altına elini uzatsaydın, on parmağını da kırardım."

"Seni boşalttıktan önce mi yoksa sonra mı?"

Bacaklarım sıkışıyor. Tam bir hain.

"*Önceden*," diye cılız bir sesle söylüyorum, çünkü görünüşe göre artık işlevsel bir yetişkin gibi nefes alma yeteneğimi kaybettim.

Parmakları, elbisemin etek ucunun hemen altında, uyluğumun dış kıvrımına değiyor ve tembelce küçük daireler çiziyor.

Bileğinden yakalamak ya da onu sihirle itmek yerine, orada özlem dolu bir aptal gibi öylece duruyorum.

Uyarılarımı dikkate almıyor, hareketleri daha da cesurlaşıyor, kalçamın altındaki kıvrımı sıyırıp vücudumun kenarına geri dönüyor.

Onu durdurmalıyım.

Neden istemiyorum?

İlk soruyu gölgede bırakan ikinci bir soru var: Buna *neden* ihtiyacım var?

Sebeplerimi hatırlamaya çalışıyorum ama birdenbire onun rünlerinin olmaması ya da Malachi olmaması umurumda değil. Ayrıca, birazcık da olsa vazgeçmenin ne zararı olabilir ki?

Üstelik, biraz da deneyim kazanacaktım.

Üstelik, ona gerçekten bağlanma ihtimalim yok, bu yüzden veda etmek acısız olurdu.

Öne doğru eğiliyor, ağzı boynumun çukuruna, tıpkı daha güneyde bulunan ve onun da yaklaştığı bir başka nabız noktası gibi çılgınca atan nabız noktasının hemen üstüne değiyor.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Eli keşfetmeyi bırakıyor. Boynu dikleşiyor. Bakışları daralıyor. Ama bana değil. Arkamdaki bir yere.

Ön kapım.

"*Lanet* olsun" listem birdenbire "*bok*" listesine dönüştü. Kardeşim olsun, Callie olsun, davet ettiğim kişi olmasın, *herkes olsun* . Birdenbire Malachi'nin burada olmasını istemiyorum. Cillian'la beni birlikte görmesini istemiyorum.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Misafiriniz olduğunu fark etmedim, Elle." Malachi'nin sesi, gürleyen kalbimi bir elektrikli testere gibi kesti.

Dönmekte tereddüt ediyorum, ama sonra onu neden davet ettiğimi hatırlıyorum—Cillian'ın bana baktığı gibi onun da bana bakıp bakmayacağını görmek için—ve omurgamı sertleştiriyorum.

Bakıyor, ama Cillian'ın kapıda belirdiğimdeki bakışının aksine, onun bakışı soğuk ve hayal kırıklığı dolu; bu da beni daha çok çocuk

gibi hissettiriyor. Anne babasının mutfağında yaramazlık yaparken yakalanmış bir çocuk gibi.

Birdenbire üzerime incecik elbisemin üzerine bir trençkot geçirmek istiyorum. Bu da öfkemin kabarmasına neden oluyor. Ona değil, kendime karşı. Bir erkeğin bakışları duygularımı belirlememeli.

"Misafirim olup olmadığını sormadınız." Sesim sakın ve soğukkanlı. Bu soğukkanlılığım *ben* bile şaşırdım. "Peki, ne hakkında konuşmak istiyordunuz?"

Atlantis diline geçiyor. " *Çeşitli şeyler var, hiçbirisi şu anki şirketi ilgilendirmiyor. Ben mi gideyim yoksa o mu?* "

Cillian'ın parmakları kalçamı kavradı ve omuzlarımin arasında bir ürperti hissettim. Bölgesini işaretlemek için beni tuttuğunu tahmin ediyorum. Ya da bana destek olmak için. Arkamda duran adamı tanıdığım kadarıyla, her iki ihtimal de olabilir.

Omzumu çevirip baktığımda, yüzünde küstah bir sırıtış olduğunu gördüm. Şüphesiz ki bu sırıtışı Malachi'yi kızdırmak için takıyordu. Adam inanılmaz derecede küstah. Muhtemelen hapisten kurtulduğu için yenilmez olduğunu sanıyor.

Malachi'ye doğru döndüğümde, yüzünde kıskançlık belirtisi aradım ama sadece düşmanlık gördüm.

"Yarın Atlantis'e uçuyorum," diye bilgilendiriyor beni İngilizce olarak.

Nefret ettiği kız arkadaşını almaya mı gidiyor diye sormuyorum. Açıkçası, bilmek umurumda değil.

"Ne zaman çıkıyorsunuz? Belki öncesinde bir kahve içebiliriz." Ağzımdan çıkan sözlere şaşırdım.

Geçen hafta Malachi'nin teklifi beni çok kızdırmıştı, şimdi *ben* mi öneriyorum?

Ayrıca, nasıl oldu da sadece bir hafta geçti? Sanki koca bir ay geçmiş gibi geliyor.

Aklımı kontrol ettirmem gerekiyor, en azından ergenlik yıllarımin tamamını saplantılı bir şekilde geçirdiğim adama olan hayranlığımın nasıl, ne zaman ve neden kesildiğini anlamak için.

Bu, bir yabancıнын ilgisinden kaynaklanıyor olamaz, değil mi? Sonuçta, Cillian bana bakan ilk adam değil. Trafiği durduracak türden bir insan olmayabilirim, ama görünmez de değilim.

"Öyle yapalım. Saat sekizde benim evime gel." Malachi, Atlantis dilinde " *Yalnız* " diye ekliyor.

Gözlerimi devirmek istedim ama bakışlarımı uzaklaşan figürüne diktim. "Pekala."

Hâlâ Atlantis dilinde konuşarak ekliyor: " *Ve Elle, lütfen telefonunu yanında bulundur.* "

Nedenini açıklamasına gerek yok. Bunu anlayacak kadar zekiyim. Hâlâ Cillian'a güvenmiyor.

Malachi'nin yargılayıcı tavrından ya da beni kazanmak için daha çok çaba göstermemesinden dolayı sinirlenmek yerine, rahatlamış hissediyorum. Ve... garip bir şekilde huzur bulmuş gibiyim. Sanki sonunda mahjong ilan etmek için gereken taşı çekmişim gibi.

Cillian'a doğru döndüğümde, kapımın önünde öfkeyle bana dik dik baktığını, yüzünün hayal kırıklığıyla gerildiğini gördüm. Dikkatini çekmek için başımı yana eğdim. Bir dakika sürdü ama sonunda bana baktı. Ancak bakarken kalçamı bıraktı ve bir adım geri çekildi.

"Onu sen mi davet ettin?" Cillian'ın ses tonunda bir kırgınlık izi vardı.

"Burada olmanızın sebebi o, unutmayın?"

Çenesi o kadar sıkıca kenetleniyor ki, azı dişlerinin belirgin çıtırtısını duyabiliyorum.

Mutfak adasına yaslandım ve kollarımı kavuşturdum, Malachi'nin ziyaretinin beni neleri ortaya çıkardığını görmesini istemiyordum. "Hâlâ bana akşam yemeği pişirmeyi mi planlıyorsun, yoksa bu randevuyu sürdüremeyecek kadar bana kızgın mısın?"

Cillian'ın bakışları, gözlüklerini kırmak istememe neden oluyor; bunun sebebi gözlerinin bedenimde bıraktığı hissi sevmemem değil, zihnimde bıraktığı hissi sevmemem. Sanki ruhumun en mahrem köşeleri avlanmaya açılmış gibi.

Sonunda kendine geldi ve ocaklara doğru yöneldi. Sessizce düğmeleri çevirdi ve mutfağında bir şeyler aramaya başladı. Büyük siyah seramik bir kase çıkarırken, aldığı küçük şampanya şişesine göz attım. Folyo ambalajını açtım ve mantarı patlattım.

Hafif çıtırtı, omzunun üzerinden bana bakmasına neden oldu. Yüz ifadesi hâlâ gergin olsa da, duruşu biraz yumuşadı. Gözlerimi ondan

ayırmadan bir yudum aldım. Bu yudumun anlamı şuydu: *Sana güveniyorum.*

Kaseye birkaç malzeme ekliyor, sonra bir avuç dolusu şerit halinde doğranmış otu alıp sihirli toz serper gibi serpiştiriyor. Birden Lisa ve Fiona'nın yemek programlarına olan takıntısını anlıyorum; sevdiği bir şeye kendini kaptırmış birini izlemek büyüleyici.

"Hazır." Başını, sadece çatal bıçak takımıyla değil, fuşya rengi şakayıkların gümüş bir sürahidten fışkırdığı, çoktan hazırlanmış yemek masasına doğru salladı. Kaseyi çiçeklerin hemen yanına, masanın üzerine kaydırıldı. "Vazoyu nereden bulacağımı bilemedim." Sanki bu ayrıntıyı önemsemem gerekiyormuş gibi mahcup bir ses tonuyla konuştu.

Sürahinin içeriği benim için önemli bir detay. Dorian ve babam dışında hiçbir erkek bana çiçek vermedi.

Sanırım Cillian onları bana *vermekten* ziyade, süslemek için getirmişti. Acaba ilk karşılaşmamızı anmak için mi şakayık seçmişti? Sormaktan vazgeçiyorum. Bunun nedenini sadece Gaea bilir.

Aslında bu doğru değil. Nedenini *biliyorum* ; çünkü o zaman ilk tanıştığımız anın aklımda kaldığını fark eder ve bunu fazla abartabilir.

Onu atlatıp oturdum. "Ne yiyoruz?"

"Pesto soslu makarna, ama benim tarzım."

Şampanyamdan bir yudum alırken, sadece beş malzemeden oluşan, çam fıstığı hariç hepsi ince ince doğranmış ve çıtır çıtır olan, çam fıstıklarının ise lezzetli bir fıstık ezmesi haline getirilmiş bir tatlıyı önüme getiriyor. Basit ama özenli, ama en önemlisi inanılmaz lezzetli.

İkinci porsiyonumu aldıktan sonra, "Kendi restoranınızı açabilirsiniz," diyorum.

"Çok kolaymış gibi anlatıyorsun Electra. Bir restoran açmak için gereken paraya sahip değilim."

Karnım mutlulukla dolu bir şekilde koltuğuma yaslandım. "Tek ihtiyacınız olan yatırımcılar."

Bakışlarını makarna tabağını kaplayan fesleğen aromalı yağa indiriyor. "Asla kimsenin malı olamam."

"Onlar sana *sahip* olamazlardı, Cillian. Şirketinin bir kısmına sahip olurlardı, ama şirket *sen* değilsin."

"Öyle değil mi?"

"Hayır. Özellikle de çoğunluk hissesini elinizde tutarsanız. Tüm söz sizde olur."

Daha "Belki başka bir hayatta" diye mırıldanmadan bile ikna olmadığını anlayabiliyorum.

"Seni karamsar biri olarak görmemiştim."

Kalkıp tabaklarımızı üst üste koydu. Lavaboya götürmeden önce bardağımı buzlu suyla doldurdu. "Gerçekçiyim, karamsar değilim. Ayrıca, eğer tutkum işim haline gelirse, o zaman bundan zevk almayı bırakırım."

"Gelmiş geçmiş en kötü felsefe." Oturduğum yerde dönüp bulaşıkları lavaboya indirmesini, ardından köpük dolu fırçayı alıp profesyonel bulaşık makinem olmasına rağmen elle yıkamasını izledim.

Dorian bulaşık yıkamayı çok seviyor. Kafasını toplamasına yardımcı olduğunu söylüyor. Cillian için de durum böyle mi, yoksa beni pasaklı diye etiketlemem için mi yapıyor?

"Tatlı olarak ne var?"

Dudaklarına bir gülümseme geri döndü. Her zamanki gülümsemelerinden farklıydı bu. Ne kendini beğenmiş, ne alaycı, ne de utangaçtı; aksine hevesliydi. Gözlerine şafak söker gibi vurdu. "Babamın eskiden yaptığı bir şey."

Ben onun babasının alkolik olduğunu ve ardında sadece yıkım bıraktığını sanıyordum. "Baban yemek mi pişiriyordu?"

"Hayır. Annemin dediği gibi, deneme yanılma yoluyla bir şeyler yapmayı severdi. Rastgele malzemeleri bir araya atmaktan hoşlanırdı. Çoğu zaman kombinasyonlar berbat olurdu, ama bir iki kez de tatlar... *uyum sağlardı*."

Ona ayıkken mi yoksa sarhoşken mi bu işlerle uğraştığını sormak istiyorum ama babasının bu yönünü gündeme getirmenin Cillian'ın keyfini kaçıracağını hissediyorum. Ayrıca, eğer güzel anılar bıraktıysa, bu kesinlikle adamın içkiye başlamasından önceydi.

Cillian bir kutu mascarpone peynirinin ve bir kutu hurmanın kapaklarını açıyor, ardından bir poşet cevizi çözüyor. Dilinin kenarı ağzının kenarından dışarı çıkmış halde tabağa kaşıkla kremadan parçalar koyuyor, sonra birkaç hurmayı ikiye bölüp çekirdeklerinin

yerine ceviz koyuyor. Yeniden bir araya getirilmiş meyveleri kremanın üzerine yerleştiriyor ve yarattığı eseri masaya geri götürüyor.

"Kamp ocağınızda sık sık yemek pişiriyor musunuz?" diye soruyorum.

Başını yana eğdi. "Kamp ocağım olduğunu nereden biliyorsun?"

Yanaklarım kızardı. "Bana arabayı almaya gittiğimiz gün söylemiştin," diye yalan söyledim. "Beni akşam yemeğine davet etmiştin. Benim için yemek yapmak istediğini söylemiştin. Hatırlıyor musun?"

"Doğru," diye nefes verdiğinde, nabzım normale dönüyor.

Neyse ki, dikkatini tekrar tatlıya çevirdi, hurmadan birini kremayla birlikte kaşığına aldı ve ağzıma doğru uzattı.

"Bebekliğimden beri kaşıkla beslenmedim. Aslında, o zaman bile kaşıkla beslenmemiş olabilirim," diyorum, öne eğilip kaşığı dişlerimle kavradıktan sonra geriye yaslanıp her şeyin tadını çıkarıyorum.

Cillian, lezzetlerin en güzel şekilde ortaya çıktığı anı kaçırmamak için dikkatle beni izliyor. Bu... *muhteşem* . Sanki ağzıma kremalı pekmez dolmuş gibi, ama bin kat daha iyi. O kadar inanılmaz lezzetli ki, resmen inliyorum.

Cillian, aynı kaşığı kullanarak kendisi de bir lokma almadan önce gülümsüyor. Bir saat önce parmakları kasıklarına sadece birkaç santim uzaklıktaydı, ama nedense aynı aleti kullanması on kat daha samimi hissettiriyor. Anlaması güç.

"Biliyor musun, özel bir aşçıya sahip olmak fena olmazdı. Bu sayede dışarıdan yemek sipariş etmekten veya Bloom'ların ya da kardeşimin evinde bedava yemek yemekten kurtulurdum." Sanki bir iş görüşmesine girecekmişim gibi kollarımı masaya koydum. "Tamamen yaratıcı özgürlüğe sahip olurdun. Tek isteğim, tatlılardan sebzeleri ve turşuyu çıkarmaman."

Göz bebekleri zonkluyor.

"Sana özel bir aşçının maaşını öderdim." Yüzünde bir somurtma belirmeye başlayınca, "Kendine ait bir ev tutacak kadar paran olurdu," dedim.

"Karavanım benim kendi yerim," diye homurdanıyor, teklifimden hiç de etkilenmemiş gibi görünüyor.

"Ondan kurtulmanızı önermiyorum."

"Ben bir af dileme vakası değilim, Electra." Dudakları o kadar sıkıca kenetlenmişti ki, sözleri havayı dolu taneleri gibi kesti. "İstediğin zaman, istediğin yemeği yapmaktan mutluluk duyarım."

İçimden bir ah çektim. "Bunun hayırseverlikle hiçbir ilgisi yok, Cillian. Hayırseverlik, babamın sana bir daire teklif etmesidir. Benim teklif ettiğim şey bir iş. Gerçek bir iş, aylık beş haneli bir maaşla."

Kollarını kavuşturdu. "Hayır."

" *Yüksek* beş haneli bir maaş."

"İstemiyorum—" Çenesini bir o yana bir bu yana oynatıyor. "Sizinle işveren-çalışan ilişkisi istemiyorum."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, ne istediğini gayet iyi biliyorum.

Bakışları dudaklarımı taradı, elbisemin düşük V yakasına indi, sonra tekrar yüzüme döndü. "Tek bir gerçek çekim. Hepsi bu."

" *Neden ben?* " Gözlerim alev alev yanıyor, çünkü kendime olan güvenim çok düşük.

Kirpikleri titriyor, sonra yukarı kalkıyor, benim dürtüm etkisini gösteriyor. "Annem herkesin mükemmel bir eşi olduğunu söylerdi. Onu bulduğum anda anlayacağımı söylerdi. Kalbimde değil, içgüdülerimde hissedeceğimi, sanki doğuştan gelen bir içgüdü gibi."

"İki kez evlenmemiş miydi?" Bu çok ağır bir darbe ama bayılmak benim tarzım değil. Birinin beni bu kadar çok sevebileceğini, hele de beni tanımadan sevebileceğini kabul etmek de öyle.

Ani bir öfke patlaması duruşunu bozdu, kaskatı kesti, şişirdi. Birdenbire devasa görünmeye başladı, sanki dünyayı boğmak üzere olan bir fırtına bulutu gibi. Belki de omuzlarını öne doğru yuvarlayıp ön kollarını masaya dayadığı içindir.

"İkinci kocasını babamı sevdiği gibi sevmedi," diye homurdanıyor. "Babam onun biricik aşkıydı."

Onun agresif ses tonundan gözlerim seğirdi. "Anladım."

Yoğun bir sessizlik içinde birbirimize bakıyoruz. Tüylerim diken diken olmuş, midem ise sanki yemek fazla gelmiş gibi altüst olmuş; oysa asıl fazla gelen şey, yanımda olan Cillian Lowry. Cillian Lowry gerçekten fazla geliyor.

Çok yoğun.

Fazla ilgili.

Çok sahiplenici.

Fazla kararlı.

Bunu asla kimseye itiraf etmem ama Cillian Lowry beni korkutuyor, fiziksel olarak değil, duygusal olarak.

Onun bana olan ilgisiyle ne yapacağımı bilmiyorum.

Bunu nasıl alacağımı bilmiyorum.

Ama en önemlisi, ya onu asla geri veremezsem?

Çiçek açmadan önce bir tohumu ezmenin, tamamen büyümüş bir bitkiyi kökünden sökmekten daha güvenli olduğuna karar vererek, "Bu sizi şaşırtabilir ama anneniz gibi ben de ruh eşlerine inanıyorum," diyorum. Umut gözlerinde yeşerince ekliyorum: "Ve sizin gibi ben de ruh eşimle çoktan tanıştığımı inanıyorum." Boğazımda oluşan gerginliği hafifletmeye çalışarak yutkunuyorum, öldürücü darbeyi indirmek için. "On yaşındayken."

Cillian'ın boynundaki tendonlar o kadar kasılıyor ki, kolyesi sallanıp duruyor.

Hayallerinin tamamen yıkılmasına şahit olmak istemediğim için sandalyemden kalktım, tatlı tabağını ve su bardaklarımızı aldım. "Akşam yemeği için teşekkür ederim. Çok lezzetliydi."

Eğer daha önce sessizliğin gergin olduğunu düşünüyorsam, lavaboya vardığımda tam anlamıyla boğucu bir hal almıştı. Fırçayı alıp ovmaya başladım. Köpüklü kıllara o kadar odaklanmışım ki, havadaki değişimi, arkamdan yaklaşan başka bir bedenin ince, manyetik çekimini hemen fark etmedim.

Cillian arkamdan uzanıp musluğu kapatıyor, sonra tabağı elimden alıp kurutma matının üzerine koyuyor. Nemli eli tezgahın kenarına değdiğinde, nefesi boynuma değdiğinde ve sıcaklığı omurgama yayıldığında, kaskatı kesiliyorum. Kemiklerimdeki gerginliğin geçmesini bekliyor, hiç kıpırdamadan.

Bir dakika dolusu zaman geçti ve ben hâlâ gergin bir haldeydim, o ise derin bir nefes verdi. Sanırım beni kazanma çabasından vazgeçmek üzereydi. Ne de olsa, bir insanın içinde ne kadar mücadele gücü olabilir ki?

Ama Cillian Lowry geri adım atmıyor. Sanki arkasını dönüp Malachi'ye artık aşık olmadığımı itiraf edecek kadar cesur olan halimi bekliyor gibi.

Kalbim aklımla savaş halinde. Bir hafta önce başka bir adam için yanıp tutuşuyordum. Bir saat önce o adam buradaydı ve ben hiçbir şey hissetmedim.

Nefes alışverişim değişiyor, keskinleşiyor. Alnım zonkluyor ve dönüyor. Panik yapıyorum. Uzun zamandır, en son...

Kollarım, sanki binlerce iğne derime batıyormuş gibi yanıyor.

"Yapamam..." diye kekeledim.

Bütün insanların kanımızı emmek istemediğinin farkındayım, ancak sihirli güçlere sahip olduğumuzu öğrendiklerinde, bunun cazibesi çoğu insan için baş döndürücü hale geliyor.

Malachi'nin küçük erkek kardeşini, narin kan damarları ağını ve muhtemelen bir noktada anne babasından alınması gerekeceğini düşünüyorum.

Biyolojik annemi düşünüyorum.

"Neyi yapamıyorsun?" diye fısıldadı Cillian, sesi yavaş ve baştan çıkarıcıydı. "Bana karşı bir şeyler hissettiğini itiraf edemiyor musun?"

"Aklını kaçırmışsın," diye hırıldadım.

Dudakları kulağımın kenarında gezindi. "Annemin bana söylediği başka bir şeyi daha öğrenmek ister misin, Bayan Serran?"

Hareketsiz duruyorum.

"Dedi ki, hayatının aşkını bulduğunda bundan daha korkutucu bir şey yok, çünkü bir insanın senin üzerinde ne kadar büyük bir güce sahip olabileceğini o zaman anlıyorsun."

"Belki de içgüdülerine değil, kalbinin sesine kulak verip daha az baskıcı bir adam seçmeliydi."

Karşılığım, zekâ geriliği olan çocuklara özgü bir iç çekişe neden oluyor. "Dön arkana, gözlerimin içine bak ve bana karşı hiçbir şey hissetmediğine yemin et."

"Hissettiğim tek şey sinirlenme."

"Bunu lavaboya söyleme. Yüzüme söyle."

Dönüp duruyorum. Omurgamı saran sıcaklık şimdi kaburgalarımaya yayılıyor.

Yüzü asıldı. O kadar yakın ki nefesinden tatlı krema kokusunu alabiliyorum. "Çok güzelsin."

Bu iltifatı o kadar beklenmedik bir şeydi ki aklım karıştı.

Yine de, bir anlık göz kırpması beni aklımı başıma getiriyor. "Beni bırakmalısın," diye hırıltılı bir sesle söylüyorum. "Ben sana faydalı değilim."

"Neden benim için neyin iyi olduğuna karar vermeyi bana bırakmıyorsun?" Dudakları benimkine çok yakın. Hiçbir dudak bu kadar yakın olmamıştı.

O kadar hızlı nefes alıyorum ki başım dönmeye başlıyor ve arkamdaki tutamağı sıkıca tutmak zorunda kalıyorum. "Çünkü yatağa girdiğinde neyle karşılaşacağını anlamıyorsun."

"Yani *kiminle* yatağa gireceğimi mi kastediyorsun?" Dudaklarını hafifçe eğdi, burnunun ucu burnuma değdi.

"Hayır. *Ne* ? Biz, Atlantisli... biz... biz bir birimiz. Karmaşık bir topluluğuz. *Başkalarıyla* iyi geçinemeyiz." Onu itmek için sihrimi kullanıyorum ama sanki üzerimdeki güç onu yerinde dondurmuş gibi, sihir ölü taklidi yapıyor. "İşte bu yüzden senden beni bırakmanı istemiyorum, aksine bunu yapmanı talep ediyorum." Derin nefes alıp veriyorum. Alıp veriyorum. "Aklını korumaya çalışıyorum." Ciğerlerimden hırıltılı bir nefes daha geçiyor. "Tatlı, istikrarlı, karmaşık olmayan bir kızı hak ediyorsun."

Burnu, neşter hassasiyetiyle elmacık kemiğim boyunca geziniyor. Kulağıma ulaştığında, acı verici bir yavaşlıkla, "Tatlı... istikrarlı... ve karmaşık olmayan bir şey istemiyorum," diyor.

Nefesinin sıcaklığı boynumdan aşağı süzülüp kaburgalarımın etrafında dolanıyor. Titriyorum.

"Allah aşkına, Cillian." Kendimi onun alanından ve kemiklerimi çeken mantıksız çekim gücünden uzaklaştırıp, onun yapmayı reddettiği şeyi yapıyorum: gidiyorum.

Bölüm 24

Cillian

Electra'nın kapısı gürültüyle kapanırken, parmaklarım öyle sıkı yumruk oldu ki eklemlerim çıtırdadı.

Bu kadında beni bu kadar dengesiz davranmaya iten şey ne? Bir saniye önce, kibar bir şekilde sohbet edebilen düzgün bir adamım. Bir sonraki saniye ise, onu elde etmeye kararlı bir mağara adamına dönüşüyorum.

Titreyen yumruklarımdan birini dudaklarımdan üzerinde gezdirerek onun tadından kurtulmaya çalıştım ama bu sadece tadı daha da derine bastırdı.

Kafanı başına tak artık. Bu sadece bir oyun. Electra Serran sadece bir amaca ulaşmak için bir araç. Ve bu aracı kazanman gerekiyor.

Şimdi de kendime moral vermeye mi çalışıyorum? Ne kadar da düşmüşüm...

Ellerimi yüzümden aşağı indiriyorum, sonra nefesim düzene girip zihnim bir sonraki hamlemi belirleyecek kadar berraklaşana kadar adanın sırtını kavriyorum.

Burada onu beklemek umutsuzca ve neredeyse sapıkça bir davranış olduğu için ayrılmaya karar veriyorum. Ama önce mutfağını temizliyorum; sadece doğru olanı yapmak için değil, aynı zamanda böyle yetiştirildiğim için de. Başka biri gibi davranıyor olabilirim, ama gerçek benliğimin parçaları Cillian'ın kişiliğini oluşturuyor.

Her yüzeyi, süngerin kenarı aşınana kadar ovuyorum. Electra'nın mutfağı pırıl pırıl olana kadar, midemdeki huzursuzluk dinmiş oluyor ve kendimi daha derinlemesine düşünmeye başlamış oluyorum.

Örneğin, beni bu kadar sinirlendiren şeyin -ya da daha doğrusu *sebeplerinin*- nedenini çözdüm. Hiçbir kadın beni bu kadar çok yormadı. Ayrıca, tahmin edilemez biri. Bir dakika beni kendine çekiyor, bir sonraki dakika ise *randevumuz* sırasında Malachi Hadez'i evine davet ediyor.

Onu tahtından indirip yerini aldığımı sanıyordum ama belli ki yanılmışım.

Açıkcısı, sadece görmek istediğimi gördüm.

İçeri girdiğinde yüzündeki ifadeyi hatırlamaya çalışıyorum. Kıskançlık mıydı? Gelişi beni o kadar şaşırtmıştı ki, sadece kendi duygularımı algılayabiliyordum.

Malachi'yi düşünmek, zorlukla kazandığım tüm sakinliğimi alt üst ediyor. Sonunda ışıkları kapatıp dışarı çıktığımda, onun onun yanına gittiği gecedan daha gergin oluyorum.

Kahretsin. Ya oraya kaçmışsa? Ya tam şu anda onun kollarına atlayıp her şeyin onun dikkatini çekmek için bir oyun olduğunu itiraf etmişse ve o da ona ilgi gösteriyorsa?

Sanki bir video oyununda yemiş gibiyim ve ekranda sürekli "BAŞARISIZ" yazısı yanıp sönüyor.

Spor çantamı station wagon'un yolcu koltuğuna fırlattım ve birkaç dakika boyunca orada öylece oturdum, burun deliklerim genişledi, kalbim hızla çarpıyordu, şakaklarım zonluyordu.

Elektra Malachi'nin evine gitmiş olsa bile, bu fiziksel olarak bir şeylerin yaşandığı anlamına gelmez.

Seksi elbisesi, sıkı göğüslerinin kıvrımları ve bronzlaşmış, biçimli bacaklarıyla birlikte göz kapaklarımın arkasında beliriyor. Ve o çizmeler...

Aman Tanrım, Electra o çizmelerle...

Parmak uçlarım, sanki kucağımda oturuyormuş ve sıkı kalçasının altındaki kıvrımı takip ediyormuşum gibi, onun pürüzlü teniyle doluyor. Ona daha çok dokunmak, iç çamaşırının kenarını takip etmek için ne kadar da can atıyordum. İnce bir tanga mı giyiyor,

dantel mi yoksa pamuk mu, kumaşı ıslak mı diye öğrenmek istiyordum.

Penisimin şişmesi o kadar şiddetli ki, hiçbir elle uyarılma olmadan patlayacakmış gibi hissediyorum. Electra *böyle* karşısında dursa, bir din adamının yeminlerini yeniden gözden geçirmemesi mümkün mü acaba?

"Kendine gel artık, Reeve," diye mırıldandım, kucağıma ve oradaki çıkıntıya bakarak.

Eve dönmeliyim. Karavana geri dönüp, testislerim daha da morarmadan önce Electra'nın etkisini üzerimden atmam lazım.

Sonunda anahtarı kontağa takıp direksiyonu sertçe çevirerek, yer altı garajının rampasına doğru sendeledim ve jantlarımın beton kenarlara çarpıp parçalanmasından kıl payı kurtuldum. Birkaç kez daha kaza atlattım – bir bisiklet, bir kaldırım, bir otobüs. Dışarıda sağanak yağmur yağıyor olması ve sileceklerimin bira partisinden sonraki günkü gibi yavaş çalışması da işleri zorlaştırıyordu.

Spor salonuna sağ salım nasıl vardığım bir mucize. Volvo'yu olabildiğince geri geri sürüyorum, sonra çantamı alıp arabadan iniyorum ve kapıyı o kadar sert kapatıyorum ki bütün araç sallanıyor.

Gerginliği gidermek için karavanıma dalmak üzereydim ki, birisi arkasından çıktı.

Bölüm 25

Elektra

Cillian, ben karavanının arkasından görüldüğümde aniden durdu.

Yanakları kızarmış, gözleri ateş gibi parlıyor. Kızgın. Hiç şüphem yok ki bana kızgın. Ama bu benim burada olmamdan mı yoksa ondan kaçtığımdan mı kaynaklanıyor?

Yanakları çökmüş, sanki söylemek istediği her şeyi içine hapsediyor.

Nedense ben de birdenbire söz bulmakta zorlanıyorum; nefesim de kesiliyor. Kısmen sağanak yağmur altında buraya koşmaktan, kısmen de kendimi onun olduğu yere doğru koşarken bulduğumdan.

Spor çantasını yere bırakıyor, sonra yanlarında parmaklarını bükerek beni karavanına doğru itiyor. Avuçlarından biri beyaz metalin üzerinde yayılmışken, diğeri sanki beni boğmayı düşünüyor gibi yan tarafında seğirmeye devam ediyor.

"Beni çıldırtıyorsun, Electra." Adem elması, gergin boğazını bıçak gibi kesiyor.

Hâlâ hiçbir şey söylemiyorum. Burada ne yaptığımı, ne istediğimi bile bilmiyorum.

Hayır, bu doğru değil. Ne istediğimi biliyorum.

Bu adamın... bu *insanın* aramızdaki mesafeyi ortadan kaldırmasını ve ilk öpücüğümü vermesini istiyorum.

Elini uzatıp çenemi kavradı, geriye doğru, geriye doğru, geriye doğru eğdi. Yağmur damlaları saçlarımdan süzülüp, bir ürpertiyle birlikte omurgamdan aşağı yuvarlandı.

Uzun başparmağı çenemden çene kemiğimin eklemine ve tekrar geri doğru bir çizgi çiziyor, bu da nabzımın hızlanmasına ve vücudumda bir ürpertiye daha neden oluyor.

“Tamamen delilik...” Ağzı benimkine o kadar yakın ki, boğuk hırıltısı dişlerime çarpıyor. “Beni durdurmak için üç saniyen var.”

Onun uyarısı vücudumdaki her siniri geriyor, her kasımı kasıyor, sanki kendi derime sarılmış gibi hissediyorum.

“Üç...” Göz kapakları ağırlaşmış bakışları benimkilerde dolaşıyor. “İki...” Başparmağı zonklayan nabız noktama bastırıyor. “Bir...” Bakışları dudaklarıma kilitleniyor ve yaklaşıyor.

Temas, adeta bir şok etkisi yaratıyor. Kalbimin patlamasına ve kanımın aşırı derecede gergin olan tenime baskı yapmasına neden oluyor. Sıcak ve soğuk dalgaları o kadar hızlı bir şekilde üzerimden geçiyor ki titriyorum.

Bacaklarından birini benimkilerin arasına sokup, tüm vücudunu benimkine bastırarak, vücudunun cehennem gibi sıcaklığıyla titremeleri bastırdı.

Ellerim sonunda canlandı ve beline dolandı. Dudaklarıyla ağzımı araladı ve dilini derin, yavaş, ustaca hareketlerle içeri soktu. Ben de aynı güvenle karşılık vermeye çalışırken inledim. Bunun ilk öpücüğüm olduğunu tahmin etmesini istemiyordum.

Uyluğunu kasıp bana sürtüyor, ciğerlerimden bir inilti daha koparıyor. Kapüşonlu kazağını avuçluyorum ve onu daha da yaklaşıtıyorum, eşofmanındaki çıkıntı kalçama kemik gibi batıyor. Dudaklarından dökülen inilti, onun sallanma hareketine karşılık vermem için beni cesaretlendiriyor.

Dudaklarımdan kayıp gidiyor ve nefes nefese kalıyor—derin, hırıltılı nefesler tüm yüzümü ısıtıyor. Hâlâ titriyor olsam da, vücudum alev almış gibi hissediyorum. Nasırlaşmış avuçlarını kollarımda gezdiriyor. Panik yerine, yavaş hareketleri bana rahatlık veriyor, tenimdeki yılların yıpratıcı etkisini ortadan kaldırıyor.

Bu nasıl mümkün olabilir? Onu tanımıyorum bile.

Bunu tekrar yaptığında, tüylerim daha da diken diken oluyor.

Geri çekiliyor, ellerini indiriyor. Ellerini tekrar bana koyması için yalvarmak istiyorum ama Electra Serran yalvarmaz.

Başındaki kapüşonlu kazağı çıkarıp benimkine geçirdi ve kollarımı sıcak gri pamuklu kumaşın içinden geçirdi. Sonra gözlüklerini tekrar taktı, gözleri üzerimde alev alev yanarken beni süzdü.

Tek bir bakışın insanı nasıl da harekete geçirebileceği ne kadar ilginç. Cillian'ın bakışları altında, sanki içimde uy dormant bir şey birdenbire uyanmış gibi, dünyanın en seksi kadını gibi hissediyorum. Soluk bir güve, canlı bir kelebeğe dönüşüyor.

"Sen tam bir afet gibisin, Electra."

Yutkunuyorum.

Sanki bunun gerçek olduğuna ve benim burada olduğuma inanamıyormuş gibi başını hafifçe sallıyor. Yani, ben bile zor inanıyorum, üstelik buraya gelen de *benim*.

Çömeldi, çantasının fermuarını açtı, sonra dört yapraklı yonca şeklinde bir anahtarlık çıkardı. Doğrulduktan sonra parmaklarımızı birbirine kenetledi ve omurgamı karavanın üzerinden yavaşça kaldırdı.

Anahtarı anahtar deliğine sokması üç deneme sürüyor, bunun sebebi çoğunlukla kapıya değil bana bakıyor olması. Neredeyse sihirle ona yardımcı olacaktım ama bu onu duraksatırdı ve onu o anın büyüsünden çıkarmak istemedim.

Sonunda başardığında, kapıyı ardına kadar açtı, sonra bana baktı ve içeri nasıl davet edeceğinden emin değilmiş gibi dudaklarını büktü.

Ona yardımcı oluyorum. "Bana da tur yaptırabilir misiniz?"

Dudaklarının kenarında çarpık bir sırıtış belirdi. Öpücüğünün etkisi mi bilmiyorum ama birdenbire onu çok yakışıklı buldum. Elimden tutarak karavana binmeme yardım etti. Kapıyı açık bıraktığını fark etmeden edemedim.

Kapanmasını istesem de tatlı bir his. Yine, kapatmak için neredeyse sihir kullanacağım ama bu, açığa vuramayacağım bir yanımdır.

Belki bir gün bunu başarabilirim.

Belki bir gün, *onun* kanı—

Bu düşünceyi zihnimden sildim.

"Bu kanepede." Derin bir depolama alanı gizleyen küçük oturma grubunu işaret ediyor. "Yemek masam/çalışma masam." Çenesini hafifçe vurarak masayı gösteriyor. Banyosunun kapı koluna uzanıyor. "Buradan, ebeveyn banyoma ulaşacaksınız."

"Çok şık," dedim gülümseyerek.

Çarpık sırtışı genişliyor ve dağılmış saçlarını parmaklarıyla düzeltiyor. "Kendini fazla kaptırmamaya çalış." Gökyüzüne bakıyor. "Pencere yukarıda. İnsanlar yıldızlı gökyüzüne bayılabilir ama ben daha çok beton ve borulardan hoşlanan biriyim."

"Çekiciliğini anlıyorum. Gerçekten... tuhaf bir şey."

Şu an yüzü ıslıl ıslıl parlıyor.

Ta ki "Yatak nerede?" diye sorana kadar.

Gülümsemesi bir anda kayboldu, yerini önce Murphy yatağını duvara yaslı tutan kilitlere, sonra da yüzüme odaklanmış, sıkı ve dikkatli bir bakış aldı. "Eğer açarsam, ayakta duracak yerimiz kalmayacak."

Yavaşça başımı salladım.

"Emin misin?" Nefes alışverişi sığlaştı, göğsü önce şişti, sonra da sıkıştı.

"Nerede uyuduğunu görmek istiyorum, değil mi? Evet."

Gözlerini sertçe kırıyor. Sonra daha da sertçe yutkunuyor. Ardından kilitleri açıp yatağı yavaşça aşağı indiriyor. Topuklarımız karavanın eşiğine değene kadar daha da geriye çekilmek zorunda kalıyoruz.

"İşte burası. Gece yarısından beşe kadar tembellik ettiğim yer."

"Bu kadar mı uyuyorsun?"

"Bazen saat onda birden uyuyakalırım ya da ders aralarında öğlen uykusu çekerim. Programıma ve yorgunluk seviyeme bağlı."

"Bekar evinizi gezme fırsatı bulan çok kişi oldu mu?"

"Hayır. Buraya asla kimseyi getirmem."

"Gezmek isteseler bile mi?"

Bana doğru döndü. "Electra, evimi sana açmamın sebebi senin içeri girmek istemen değildi."

"Öyleyse neden evinizi bana açtınız?"

"Çünkü tanıştığımız andan beri, senin kapımdan içeri girmenle ilgili hayaller kurmaktan vazgeçmedim."

"Hangisi daha iyi: hayal mi, gerçeklik mi?"

"Gerçekten sorman gerekiyor mu?" Yanağımı avuç içine alıp tekrar öptü.

Dudakları yumuşak, ama onları kullanma şekli öyle değil. Onun benden liderliği ve kontrolü almasının beni neden bu kadar heyecanlandırıldığını açıklayamıyorum. Belki de son on yıldır her şeyi kontrol etme saplantısıyla uğraştığım içindir.

Dizlerim kitaplarımdaki kahramanlar gibi titrek değil ama öyleymiş gibi yapıyorum ve yatağına çöküyorum, onu belinden büküyorum. Ağzı benimkini kovalıyor, sonra hafif bir sesle bırakıyor.

Bir an için, alnı alnıma değecek şekilde, zorlu nefes alışverişlerimizden gözlükleri buğulanarak, öylece üzerime eğilmiş kaldı.

"Kapıyı kapatıp sana akıl almaz şeyler yapmama üç saniye kaldı." Sesi boğuk ve sert olan bu uyarı, kalbime saplandı.

"Sizce dinsizlik ne anlama geliyor?"

"Klitorisin şişene kadar seni yalayacağım ki, herhangi bir kumaş parçası tahriş olup seni doruk noktasına ulaştırsın."

Aman Tanrım ! Yanaklarım kabardı, ellerim o kadar terledi ki dizlerimin üzerine çöktüm.

"Seni öylesine yavaşça ve yavaşça penetre edeceğim ki, benim penisime boşalmana izin vermem için yalvarıp inleyeceksin."

Yüzümde yarattığı kızarıklık, sanki bir karavana değil de saunaya girmişim gibi göğsüme yayıldı.

Otoparktaki otomatik aydınlatma cızırtılı bir şekilde yanıyor ve onu derin bir gölgeye düşürüyor. Yine de, tavanın izin verdiği ölçüde doğrulurken omuzlarının nasıl hareket ettiğini fark ediyorum.

Boynumu uzatıp onun aç gözlü bakışlarıyla karşılaşıyorum. Böyle arzu edilmek baş döndürücü bir duygu.

O kadar heyecan verici ki, onun geri sayımını tekrar tekrar kullanıyorum: "Üç... iki..."

Ne yaptığımı anladığında, körü körüne arkasına uzanıp küçük sapı büyük eliyle kavradı. Dudaklarımı son parmağı şekillendirmekten alıkoyarken, ön kolundaki damarlar sabırsızlıkla gerilip şişti. Kendi küçük işkence girişimim.

"İkiden sonra ne gelir yine?" diye soruyorum, ses tonum tatlı ve masum.

Dudaklarında, sanki beni bütün olarak yutacak bir canavar gibi, karanlık bir gülümseme belirdi.

"Ha, doğru..." "Bir" rakamını söyler söylemez kapıyı kapatıyor.

Bölüm 26

Cillian

Ben *uzun süre dayanamayacağım.*

Onu karavanımın yanında yağmurdan sırlıslıkla halde bulduğumdan beri bu sözler kafamda dönüp duruyor.

Bu kovalamaca bende bu acımasız sızıyı doğurdu. Bir de inkar edilemez fiziksel çekim. Electra'nın içindeki her şeyden, kanındaki her şeyden nefret edebilirim ama onu barındıran vücutla kesinlikle bir sorunum yok.

Hele de benim o lanet olası kapüşonlu kazağımı giymişse. Bu gibi düşünceler, erkek türünün gerçekten evrim geçirip geçirmediğini merak etmeme neden oluyor.

Acı verici bir bilinçle gözlüklerimi çıkarıp dalları katlıyorum, sonra da saklama sepetinin ağına takıyorum. Amacım önümdeki manzarayı bulanıklaştırmak olmasa da, ereksiyonumu yatıştırmaya yardımcı olacağını umuyorum. Ama yardımcı olmuyor. Penisimin dimdik durması, sanki bir yükseklik rekoru kırmaya hazırlanıyormuş gibi devam ediyor.

Ya da Electra'nın ağzı, ki bu daracık ortamımızı göz önünde bulundurursak inanılmaz derecede yakın. Beni serbest bırakmak için eşofmanımın etek ucunu aşağı doğru kıvrıldığını ve sonra da dudaklarının arasına aldığı hayal ediyorum. Testislerim, tıpkı

penisimin onun içine girmeye can attığı gibi, vücudumun içine girmeye çalışıyormuş gibi kasılıyor.

Gözlerimi kapatıp Trenton'ın çirkin suratını zihnimde canlandırıyorum, sonra Quinn'e verdiği yara izini, sonra da yüzünü tekrar. Kalbim hala hızlı hızlı çarpıyor ve penisim hala odun gibi sert, ama en azından Electra'nın hayali olarak testislerim üzerindeki tutuşu gevşiyor.

Ta ki onun penis ucuma çarptığını hissedene kadar. Göz kapaklarım birden açıldı, ona doğru sapık gibi eğilmiş olmalıyım diye düşündüm. Ama... Ama ben hareket etmedim; o etti.

Parmak boğumlarını ereksiyon halindeki penisime sürttü ve görüş alanımın kenarı, alev alan bir kağıt gibi cızırdadı.

Adını söylemeye çalışıyorum ama boğazımdan bir türlü çıkmıyor. Az önce ne kadar düzgün konuşuyordum, şimdi bakın ne hale geldim: birinci olmak için her şeyi verecek hevesli, kibirli bir herif.

El bileğine kelepçe takıyorum. "Önce," diye zar zor söyleyebiliyorum. "Sen."

Yakındaki bir ÇIKIŞ tabelası Electra'nın üzerine kırmızı bir ışık yansıtıyor, ama sözlerim kadar değil. Sözlerim öyle bir kızarıklık yarattı ki, zayıf gözlerim bile bunu algılıyor.

"Neden?" diye soruyor.

Kaşlarım kalktı. "Ne demek istiyorsun, *neden*?"

"Neden illa ben olmak zorundayım?" İki parmağını düzelterip penisimin alt kısmını okşadı.

Alevler yayılıyor, çıtırdıyor. "Çünkü..." Burnuma dolan havayla birlikte bileğini tutuşum titriyor. "Çünkü..."

"Sertleşmeni gidermemize izin verirsen, sana karşı hiçbir olumsuz düşüncem olmayacak."

Ama seni daha çok düşüneceğim...

Bu fikir nereden çıktı Allah aşkına?

Parmaklarının bir dokunuşu daha, ihtiyaç duyan penisimi harekete geçirdi.

"Ayrıca, bu bencilce olurdu," diyor.

"Bana zevk vermek seni nasıl bencil yapar ki?" diye soruyor Adem elmam.

"Pekala, iyice rahatladıktan sonra, beni rahatlatmak için daha çok zamanın olacak." Bana utanmaz ve tatlı bir gülümseme veriyor.

Derine iniyor, ama parmak uçlarıyla hâlâ dokunduğu yere değil. Daha yukarıya. Kemik ve sağduyu tarafından korunması gereken bir yere.

Sanırım az önce o otobüse çarptım ve bu bir koma rüyası. Bu kadınla ilgili ilk ıslak rüyam olmazdı herhalde. Dosyasına ulaştığımdan beri sayamayacağım kadar çok rüya gördüm.

Sanki o anda sayfayı karıştırıyormuşum gibi, cinsel tercihle ilgili bölümün olduğu sayfayı görüyorum:

- *Üniversite arkadaşlarıyla yakın ilişkiler kurmaz.*
- *Cinsel deneyim: Bilinmiyor*
- *Hoşlandığı kişi: Malachi Hadez.*

Onu düşündükçe, onu benimle kirletme isteği duyuyorum.

Sonunda, kelepçelerini çözerek, "Haklısın," dedim.

Bu sefer gülümsemesi daha cesur, tanrıça yüzünde beyaz bir şerit belirliyor.

Parmakları, eşofmanımın üzerinden dışarı taşan koyu gri külot bandına doğru yavaşça ilerliyor. Kancasını takıp, eşofmanımı da aşağı doğru çekiyor. Elinin yavaşça çekmesi, sürtünmesi, karın kaslarımın kasılmasına ve kalçalarımın öne doğru kıpırdamasına neden oluyor.

Avuçlarımı tavana dayadım, parmaklarımı iyice açtım, olacıklara hazırlanıyordum. "Beni nasıl tatmin edeceksiniz, Bayan Serran? Ağızınızla mı yoksa elinizle mi?"

Omuz silkerek, "Önce ne paketlediğinize bakalım," dedi.

Şaşkınlıkla bir hırıltı çıktı ağzımdan. "Çenenin yeterince genişleyemeyeceğinden mi korkuyorsun?"

Göstermek üzere olduğu penisinden bakışlarını kaçırıp, mücevher gibi parlayan gözlerini yüzüme dikti. "Cillian Lowry, hiç de beklediğim gibi *değilsin*."

Bu sözleri duyunca kalbim durup tekrar hızlanıyor; çünkü bunları bir iltifat gibi söylüyor. Sanki ben onun için hoş bir sürprizmişim gibi.

Birdenbire, içimde saklı olanı, gerçekte kim olduğumu ve onun dünyasına ne yapmak için geldiğimi asla görmesini istemiyorum.

Onun bana şu an baktığı gibi bakmayı bırakmasını istemiyorum.

Sanki ben değerliymişim gibi.

Aldatma ağzımı ekşitiyor ve beni yumuşatıyor. Daha doğrusu, yumuşatmaya başlıyor, ama sonra beni açığa çıkarıyor ve bana bakıyor, vücudumdaki tüm kan oraya toplanıyor, ta ki penisimi saran damarların patlayacağını düşünene kadar.

Gözlerimin zayıf olmasına, yüzündeki duyguları seçebilmek için gözlerimi kısmak zorunda kalmama çok üzülüyorum. Yüz hatları gergin; konsantrasyondan mı yoksa endişeden mi?

"Bana oral seks yapmana gerek yok," dedim. "Sadece şaka yapıyordum. Elinle—ya da kendi elimi kullanabilirim—" Sözlerimin geri kalanı boğazıma takıldı çünkü o da öne eğilip kızgın morarmış uç kısmımı yaladı. " *Kahretsin.* "

Dudaklarını bana yakıştırdığında, sanki tavan çökecekmiş ve kamp aracının yıkılmasını engelleyen tek şey kollarımmış gibi pazularım sertleşiyor.

"Aman Tanrım," diye hırıltılı bir sesle söylüyorum, o da parmaklarını penisimin köküne dolayarak pompalamaya başlıyor.

Boşalacağım. Belki de çoktan başladım bile. O kadar kör edici bir zevkle doluyum ki, sanırım sadece penisimden değil, gözeneklerimden de sızıyor.

"Electra." Adını söylerken boğazım düğümlendi, karnım o kadar şiddetli kasıldı ki kalçalarımı birden seğirttim.

Boğazının arkasına vurduğumda öğürdü.

"Özür dilerim." Testislerim kasılıp sertleşti ve sırtımdan aşağıya terler aktı. "Ağzın sihirli, bebeğim."

Sözler düşünmeden dökülüyor, ama ya bu durumun bu kadar gerçeküstü hissettirmesinin sebebi onun runik *yazılarıysa* ?

Boğazının sağlığı için geri çekiliyorum. Büyüsünden korktuğum için değil. Eğer orgazmları artırabiliyorsa, benim için sorun yok. Bunun kolay bir sınır olduğunun farkındayım, ama umursamıyorum gibiyim.

Parmakları daha da sıkılaştı, sonra diğer eli testislerimi buldu ve işim bitti.

Elimle yanağını kavrayıp yüzünü uzaklaştırmaya çalışıyorum ama bedenim kasılıyor ve parmaklarım donuyor. "Electra, bebeğim, sen—o—ben..." Uyarım anlamsız bir gevezeliğe dönüşüyor çünkü sadece boşalmıyorum; adeta patlıyorum.

Boğazı titriyor, ama benim incecik damlacıkları çenesinden aşağı akıyor.

Boşalırken penisim seğiriyor. Uzun zamandır oral seks yapmamıştım ama tereddütsüz bir şekilde söyleyebilirim ki, *hiç* bu kadar sert bir orgazm yaşamamıştım. Bunun onun rünleriyle bir ilgisi olduğuna her zamankinden daha çok inanıyorum.

Çenesini kavrayıp başını yana eğdim. "Hayatımda aldığım en iyi oral seks buydu." Başparmağımla zevk izlerimi sildim. "Teşekkür ederim."

"Eminim öyle değildi, ama iltifatın için teşekkür ederim."

"Bunu neden uydurayım ki?"

"Daha fazlasını almak için mi?" diye espri yapıyor. "Yani, bana bu konuda berbat olduğumu söyleseydin, sana bir tane daha vermeden önce iki kere düşünürdüm herhalde."

Ona başımı salladım. Sonra iç çamaşırımı ve eşofmanımı tekrar yukarı çektim—çünkü kim yüzünde sarkık bir penis ister ki?—ve yüzünü temizlemek için tişörtümü çıkardım. Sonra da kapı ile yatak arasındaki dar boşlukta, başlarımız aynı hizaya gelene kadar çömeldim.

"Bebeğim, kaç tane verdiğini bilmiyorum—ve bilmek de istemiyorum, çünkü muhtemelen tüm eski sevgililerini bulup peşine düşerdim—ama o anın coşkusuyla söylediğim gibi... Şimdi nefesini tıkamadığıma göre tekrar ediyorum, ağzın inanılmaz derecede güzeldi. Neredeyse boynundaki dövmelemin gerçek bir güce sahip olduğuna inandırabilirdin insanı."

Ona doğru eğilip gizlice öpüştüğümde, göz bebekleri şişiyor ve etrafındaki renk inceliyor. Rünlerinin sadece mürekkep olmadığını ne zaman itiraf edeceğini ve bunu yaptığında şaşkınlığımı ne kadar iyi taklit edebileceğimi merak ediyorum.

Düşündürücü bir konu. Başka bir zamana kalsın. Malachi Hadez'in gördüğünden daha fazla Electra'yı görmenin eşiğindeyken değil. Bunun bana verdiği tatmin inanılmaz derecede büyük.

Avuçlarımı pürüzsüz uyluklarında yukarı doğru gezdirim.
"Amciğının içinde ne kadar sihir olduğunu görelim mi?"

Bölüm 27

Elektra

Yüzüm kızardı. "Üzgünüm ama size kötü bir haberim var, *vajinam* tamamen büyüsüz."

Ona vücudumun geri kalanının da sihirli olduğunu itiraf ettiğim gün nasıl tepki verecek? Ona bunu söylemeyi neden düşünüyorum ki? Birkaç hafta sonra muhtemelen yollarımız ayrılacak.

Evet, bu adamla ilk cinsel deneyimimi yaşayacağım, ama bu ona hayatımda kalıcı bir yer edinme hakkı vermiyor. Sadece doğru zamanda doğru yerde doğru adam olmuş olacak.

Açıkcası, onun penisini ağzıma alacak kadar ondan hoşlanıyorum—güvenmediğim, istemediğim veya yanında kendimi güvende hissetmediğim bir adama asla yapmayacağım bir şey.

Dürüst olmak gerekirse, bu küstahlığıma şaşırdım. Ve belki de biraz da etkilendim. Kendimi güçlü hissediyorum.

İyi bir oral seks deneyimi yaşattığım için kendimi güçlü hissediyorum...

Sanırım bunu bir terapistle ya da Calanthe ile konuşmalıyım.

Onunla bu konuşmayı yapacak olmaktan heyecan duyuyor olmam ne kadar tuhaf, değil mi?

Calanthe beni hiçbir zaman çocuk gibi hissettirmedi ama bu gecedен sonra, artık romantik romanlardan uydurulmuş teoriler yerine, tecrübelerime dayanarak konuşabileceğim.

Cillian mırıldanarak beni düşüncelerimden çıkardı. "Bunun yargısını ben üstlensem nasıl olur?"

Ne konuştuğumuzu hatırlamam bir anımı alıyor. Hatırladığımda kalbim duracak gibi oluyor. Ve sonra parmakları kapüşonlu kazağımın, kısa süre sonra da elbisemin eteklerinin altına kayınca kalbim on kez daha duracak gibi oluyor.

"Sadece beklentilerini yönetiyorum," diye takılıyorum tam o sırada, cesur kesimli külotumun yan askısını çekiştiriyor.

Kendimi biraz doğrulttuğumda, yüz ifadesini ve yoğun konsantrasyonunu inceliyorum... Önümde diz çökmüş olan adam, bedenimin savunmasız ayrımını değil, evrenin sırlarını görecekmış gibi görünüyor.

İç çamaşırımı bacaklarımdan aşağı kaydırırken sinirlerim altüst oldu. "Keşke etrafta bir şişe tekila olsaydı."

Bakışlarını benimkine dikti, sonra ayağa kalktı, külotumu yumruğunda sıkıca tutuyordu. Bir insanın ne yapacağını tahmin etmede her zaman iyiydim, ama o anda ne planladığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Çenesini öne doğru uzattı. "Yatağa çık."

"Yatakta uzanıyorum."

"Yani, arkanıza yaslanın. Rahatlayın. Bir süre orada kalacağım."

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki, göz kapaklarım seğiriyor ve görüşüm bulanıklaşıyor. Sinirlerim gerçekten sakinleşmeye ihtiyaç duyuyor. Klitorisimi ve neler yapabileceğini keşfettiğimden beri bacaklarımda arasında bir erkek olmasını hayal ediyorum.

Geriye doğru kaydım. "Hiç düşünmemiştim ki—" İtirafımın sonunu yutkunarak geçiştirdim: *İlk deneyimimin bir karavanda olacağını* .

"Hiç düşünmedin mi *bunu* ?"

Cillian az önce iç çamaşırımı mı kokladı? Bu onun fetişlerinden biri mi? Neden aynı anda hem iğrenç hem de seksi hissettiriyor?

"Seninle asla seks yapmayacağımı mı sandım?" diye ağzımdan kaçırdım, sonra bunun ne kadar acımasızca geldiğini fark ettim.

Bu durum, karşımda duran üstsüz adamın özgüvenini zedelemek yerine, boyunun uzamasına ve yüzünün gülümsemesine neden oluyor. İç çamaşırımı eşofmanının cebine sokuyor.

"K  lotlarımı mı  alıyorsun? Bana uymaları imkansız"—sertleşmiş olmalı çünkü oldukça büyük bir Ő  şkinlik oluşturmuş olan penisini işaret ediyorum—" * unu* ."

Ağzı, zihnindeki tüm karanlık ve kirli Ő  yleri gizlemek için alıştığı gibi, son derece kontrollü bir Ő  kilde kıvrılıyor.

"Belki sabah geri veririm," diyerek sonunda botlarımı elimden bıraktı.

Günaydın mı? Kollarımın   zerine doğruluyorum. "Burada uyumayaca  ım."

Gözleri benimkine kilitlenmiş halde, bacaklarımı aralıyor, gülümsemesi daha da kararıyor, sanki beni cebine koymayı planlıyor gibi.

"Bu sadece seks," diye hatırlatıyorum ona. "Daha fazla anlam yükleme."

Diz     er. Gözleri hâlâ yüzüme dikili halde, önce bir bacağımı, sonra diğerini omzuna atar.

"Bu başlangıç değil—" Bakışları sadece i  ime inmekle kalmayıp, adeta kalbimin derinliklerine çarptığında dilim nasıl konuşacağını unutuyor.

Bacaklarım sanki yumruk yemiş gibi titriyor. Tanrım, yardım et bana, sanırım vajina dudaklarım o kadar ıslak ki gıcırđ  yor.

"Büyük bir a  k hikayesinin başlangıcı mı?" diye soruyor, dudaklarını bacağımın i   kısmına hafifçe değdirerek.

"Evet, o. Sadece—" Burnunun ucu kasıklarımın sürtünerek nefesimi kesiyor ve toz haline getiriyor. "Sadece..." Tekrar deniyorum ama o beni parmaklarıyla didik didik ediyor.

"  ok güzel," diye fısıldadı, parmaklarının klitorisimden kalçalarımın ve tekrar klitorisime doğru hareketini izlemek için hafifçe geri çekildi.

"Sadece..." diye hırıltılı bir sesle konuştum.

Gözleri benimkilerle buluşurken parmaklarını ağzına sokup parıltıyı emdi. "Sadece seks mi?" diye sordu, tüm beklentimi teninden iyice sildikten sonra.

"Evet," diye nefes nefese cevap verdim.

"İ  ini rahatlatan neyse ona isim ver, bebeğim."

Bu son derece klişe lakap, kaburgalarımın altında bir Ő  ylerin kıpırdamasına neden oluyor. "İ  imi rahatlatmak için değil. Sana o

satırı hatırlatmak için..."

Bana doğru eğildi ve uzun, yavaş bir yalama hareketi yaptı ve aman Tanrım... madenin tanrıçası... Aklım bomboş kaldı.

"Bu replik mi?" diye espri yaptı.

Tek yapabildiğim bir homurtu çıkarmak oldu. Bu homurtu da hızla bir inlemeye dönüştü, çünkü Cillian parmaklarıyla girişimi okşarken klitorisimi emiyordu. Romantik kitaplarda en sevmediğim şeylerden biri, kahramanların gönül hırsızıyla yatağa girdikten sonra ne kadar çabuk orgazm olmalarıdır, ama Cillian beni tahrik ederken düşünmeye başladım... Düşünmeye başladım... Ben...

Boğazımdan bir çığlık koptu, orgazm sanki bir silahın ateşlenmesiyle oluşan bir güçle tüm vücudumu sarstı. Silah değil... Patlamanın yarıçapına bakılırsa, resmen bir el bombasıydı. Yatağın üzerinden havaya mı fırladım? Ruhum bir anlığına bedenimden ayrılmış gibi hissettim.

Cillian'ın göğsünden memnuniyet dolu bir homurtu yükselirken, benim göğsümden de telaşlı bir nefes nefese kalma hali çıkıyor. Pil ile çalışan aletimden bile daha hızlı boşalmamı nasıl başardı ki?

"Şuna bak..." Onun boğuk mırıltısı, zonklayan karnıma bir yük gibi geliyor. "Vücudunun benimkine ne kadar iyi ve hızlı tepki verdiğiğine bak."

"Çok heyecanlıyım," diyorum derin nefesler alırken. "Herkes beni rahatlatabilirdi."

Titreyen uyluklarımı geniş omuzlarına bastırıp, dilini hassas tomurcuğumun üzerinde gezdirmeden bir saniye önce "Yalancı" diye mırıldandı.

Sekiz nefes ... Omurgamdan yukarı doğru bir kıvılcım daha esip sırtımı bükmeden önce ancak bu kadar oksijeni içime çekebiliyorum. Gözlerim kapanıyor, nefes nefese kalıyorum. Hayır, diye bağıyorum.

Çığlık atan biri olduğuma inanamıyorum.

Cillian Lowry'nin beni çığlık attırdığına inanamıyorum.

İç bacağıma bir öpücük konduruyor. "Sanırım senin dağılıp gitmeni izlemek en sevdiğim eğlencem olacak."

"Bu senin asıl planın mı...? Beni her orgazmıla tek tek yok etmek mi?"

Sanki hassas bir konuya değinmişim gibi bakışları birden donuklaştı. Aniden yeniden güvensizlik duygularına kapıldım. Ya beni zenginliğim ve bağlantılarım için seçtiyse?

Eğer öyle olsaydı, beş haneli maaş teklifimi hemen kabul ederdi, ama etmedi.

"Amacım hiçbir zaman seni yok etmek olmadı, Elektra," diye mırıldandı.

Ah... Demek ki onun ruh halindeki değişimin sebebi benim kelime seçimimmiş. "Ama senin bir amacın var, değil mi?"

Başını kaldırıp baktı, gözleri karanlıkta folyo gibi parlıyordu. "Evet." Dudaklarını yaklaştırıp öyle nazik bir öpücük kondurdu ki, içim kasıldı ve sinirlerim ürperdi. "Seni bana aşık etmek için."

Yutkunuyorum.

O da öyle düşünüyor.

Gergin bir sessizlik içinde birbirimize bakıyoruz. O, cesurca. Ben, kendimi hazırlayarak.

"Neden ben?" Boğazımdan gelen boğuk mırıltı gergin sessizliği bozdu.

"Kalpler mantıkla çalışmaz, Electra. Kimi seviyorsan onu seversin ve bazen durum *budur* ." Sesi birden kısılıyor. "Mantıksız duygular için nedenler aramaya çalışma."

"Tanımadığınız birini nasıl sevebilirsiniz?"

"Beni tanımadığınızdan neden bu kadar eminsiniz?"

"Çünkü sen öyle düşünüyorsun. Ben Titanik'teki buzdağıyım."

"Ve ben gemi miyim?"

"Evet."

Başını salladı. "Haklısın. Seni ilk gördüğümde gerçekten de çok şaşırdım. Batmaya gelince... Ben zaten battım."

Gözlerimi deviriyorum, gözlerim yanarken vücudumun geri kalanı terliyor. "Çok saçmasın."

"Alay edilmekten hiç korkmadım. Şimdi, felsefe yapmamaya geri dönebilir miyiz?" (beni *yalar* .)

Önce kalbim, sonra da bedenim yumuşuyor; ikisi de Cillian'ın açık sözlülüğü karşısında hazırlıksız yakalanıyor. Beni defalarca sınırın eşiğine getirirken, bu adamın ilk aşkımdan daha fazlası olup *olamayacağını* merak ediyorum.

Belki sonuncusu olmayacak ama ikisi arasında bir şey. Kalıcı bir etkiye sahip bir şey.

Bölüm 28

Cillian

Electra benim merhametime kalmış, tam bir uyuşturucu. Her kırık çığlık ve harap olmuş inilti içimdeki vahşi bir yanı besliyor. Parmaklarının saçlarımın arasından her geçişi beni daha da derine çekiyor. Ve bacaklarının arasından görünen manzara... Aman Tanrım. O tamamen yumuşaklık ve sıcaklık dolu. Kokusu bile sıcak ve yumuşak.

Kadınları memnun etmek her zaman tatmin edici olmuştur, ama bu gece hiç olmadığı kadar. Belki de Electra'nın bana en savunmasız anında onu gözlemleme ve vücudunun en kutsal kısmına dokunma fırsatı vermesinden kaynaklanıyor.

Biliyorum ki, kadınlar ve kalpler aynı şey değil. Onun efsanevi vatanına davetiye almak için dilimden daha fazlasına ihtiyacım olacağının da farkındayım, ama bu doğru yönde atılmış bir ilk adım gibi geliyor. Madene doğru,

"Cillian," diye inledi, parmakları saçlarımın arasından geçip, en bağımlılık yapıcı şekilde köklerini çekiştiriyordu. "Böyle devam edersen klitorisimde dil yanığı oluşacak sanırım."

Dizlerimin üzerine çökmeden önce tenini son bir kez tembelce okşadım. Altımda uzanmış, terden inci gibi parlayan teni, zevkten ağırlaşmış göz kapaklarıyla onu görünce, penisim ona doğru gerildi ve hemen içeri girmeyi talep etti.

Onun dikkatli bakışları altında, spor ayakkabılarımı çıkarıp alt bedenimdeki kıyafetleri de çıkarıyorum. Yanaklarının zaten pembe olan kısımları, beni çıplak görünce daha da kızarıyor. Bu, egomu ve ondan aşağı olan her şeyi okşuyor.

Cüzdanımı kaptım ve gala gecesinden beri yanımda taşıdığım prezervatifi bulmak için içini karıştırdım. Electra'nın o zaman bana vereceğini beklemiyordum zaten. Ben sadece önceden plan yapan biriyim. Ambalajı yırtıp kenara attım, sonra prezervatifi açtım.

"Ne tür tehlikeleri serbest bıraktığının farkında olduğunu sanmıyorum," diyorum, o da duvara doğru biraz daha yaklaşıp bana daha fazla yer açarken.

"Senin penisin mi?"

Sırıttım. "Metaforik konuşuyordum ama evet bebeğim, penisim az sonra dizginlerinden kurtulacak. Eğer prezervatif takmıyor olsaydım, günlerce ıslanırdın."

Hafifçe homurdandı.

"Bu arada, temizim," dedim yatağa çıkarken. "Endişelendiysen diye söylüyorum."

Başını salladı.

"Uzun zamandır kimseyle birlikte olmadım." Cinsel geçmişinden bahsetmesini bekliyorum ama sessiz kalıyor. Sessizden de öte... *endişeli*. "Bunu istiyorsun, değil mi? İstemiyorsan, biz—"

"Bunu istiyorum," diyor.

Artık her ayrıntıyı görebilecek kadar yakınımda olduğum için yüz ifadesini dikkatlice inceliyorum. "Neden korkmuş görünüyorsun?"

Göz kapakları seğiriyor. "Hayır," diye dişlerini sıkıyor. "Değilim. Her şeyi fazla analiz etmeyi bırak, Cillian."

Her şeyi fazla mı analiz ediyorum?

Elini aramızdan uzatıp parmaklarını penisime bastırıyor ve yavaşça pompalayarak beynimi anında boşaltıyor. Kollarımın üzerine yaslanarak üzerine çıkıyorum. Penisimin başı nemli vajinasına değdiğinde, ihtiyaç çenemi sıkıyor.

Eğilip dudaklarını araladım ve morluk bırakacak kadar sert bir öpücük verdim. Sonra da yavaşça içeri girmeye başladım.

O kadar kaygan ki prezervatifin her tarafını kaplıyor, ama aynı zamanda o kadar sıkı ki içeri girmek tam bir mücadele—acı verici

derecede enfes bir mücadele—oluyor. Daha bir santim bile içeri girmemişken ağzını benimkinden ayırıp nefes nefese kalıyor.

Birdenbire, kanalının insan cinsel organları için uygun olmadığı endişesiyle yerimde donakaldım. Bu da çok saçma, çünkü Atlantislilerin bizden farklı bir yapıda olduklarını sanmıyorum.

"Electra?"

Bana mı öyle geliyor yoksa gözleri de alnı kadar parlıyor mu?

"Sevgilim, iyi misin?"

"İyiyim," diye dişlerini sıkarak söylüyor. "İyiyim."

İyi gibi görünmüyor. Kızgın gibi geliyor. Görünüşü de öyle.

Avuç içleri kalçalarımın bastırıp beni öne doğru itmeye çalışıyor ama kendimi tutuyorum. "Ya içeri gir ya da çık, ama öylece durma."

Kaşlarımı çatıyorum. Çıkmak istemediğim için kendimi sonuna kadar içeri itiyorum. Omurgamın dibinde keskin, elektrikli bir ürperti yükseliyor ve inlememe neden oluyor, ama yüzünü bir kez daha görmem beni susturuyor.

Yanakları nefesini tutmuş gibi şişiyor ve parıldayan gözlerinden yaşlar süzülüyor.

Boğazım düğümleniyor. " O olmadığım için mi?" Ses tonum iğneleyici ve soğuk.

"Kim değil?" diye hırıltılı bir sesle sordu.

Kafam karışıklığı öfkemi bastırıyor. "Malachi?"

O homurdanır. "Hayır."

"Öyleyse neden ağlıyorsun?"

"Ağlamıyorum."

"Gözlerinden yaşlar sel gibi akıyor—"

"Çünkü çok acıyor. Senin sakin pek de narin değil."

"Bu da iyi bir şey, değil mi?"

"Tahmin ediyorum," diye homurdanıyor. "Uzun vadede."

Önce bir kafa karışıklığı dalgası daha beni sarıyor, sonra da korku beni ele geçiriyor. "Bu ilk seferin değildi, değil mi?"

Gözlerini duvara dikti ve dudaklarını büzdü.

Başımı yana eğerek dikkatini tekrar bana çekmeye çalıştım. "Sevgilim...?"

"Öyleydi," diye tersledi. "Ama bunu bir mesele haline getirmeyin."

Şaşkına döndüm.

Benden uzaklaşmak için kıvranıyor, diye tahmin ediyorum, ama ben onun kanalının içine o kadar derinden sıkışmış durumdayım ki, bu beni daha da derine itiyor.

Bağlantı kurduğumuz yerden bir elektrik akımı yayılıyor ve omurgamın dibini felç edici bir yoğunlukla okşuyor, testislerimde karıncalanmaya ve kalçalarımnda kasılmaya neden oluyor. Beni gerçekliğe geri döndüren tek şey, fısıldanan ismim.

Geri çekilip yanıma dönüyorum, ona acı çektirdiğim için kendimi dünyanın en aptal insanı gibi hissediyorum. "Neden bana söylemedin?"

"Çünkü kızlık zarımın durumu seni ilgilendirmiyordu." Başının üzerindeki karmaşık boru ağına öfkeyle bakıyor.

"Bana bakire olduğunu söylemiş olmanı hâlâ çok isterdim."

"Bunun ne önemi var ki?" diye çıkıştı.

Çünkü eğer tecrübesi olsaydı, geçilmemesi gereken bir sınırı pervasızca aşmış gibi hissetmezdim.

Sarsılmış halimi açıklayacak mantıklı bir şey düşünmeye çalışırken saçlarıma sertçe bir darbe indiriyorum ama bunu kendime bile zar zor açıklayabiliyorum. Onun bekaretini almış olmam neden *umurumda* ? Bir et parçası, kutsal bir şey değil. Evlilik teklifi bekleyeceği bir kültürde yaşamıyoruz sonuçta.

"Özür dilerim," dedim sonunda.

"Ne için?"

"Daha nazik davranmadığım için."

Bana son derece yan bakışlar attı. "Sence ben nazik seks isteyen bir kız tipi miyim?"

Yan tarafıma döndüm ve başımı yumruğuma yasladım. " *Seni* hiç beklemiyordum..."

Göz kapakları kasıldı. "Tam olarak ne *bekliyordunuz* ? Her gece tecavüze uğrayan bir kadın mı?"

Çizdiği tablo beni çok rahatsız ediyor. "Eğer böyle bir kadın olsaydın, seninle birlikte olmazdım."

Ve bu sadece onun ilgisi için tüm erkek cinsiyetiyle rekabet etmek zorunda kalacağım için değil, aynı zamanda... Aslında, " *çünkü* " diye bir şey yok, çünkü Reeve Rafferty'nin bu kadınla hiçbir şansı olmazdı.

Yüzündeki sertlik biraz azaldı. "Çok kadınla birlikte oldun mu?"

Kendimi zorlayarak tekrar Cillian'ın kimliğine büründüm ve Reeve'i ittim. "Şu anda ne kadar şanslı olduğumu anlamam için yeterli."

Kirpiklerinin tekrar titremesi, doğru şeyi söyleyip söylemediğimi veya deneyim seviyemin onunkiyle aynı olduğunu duymayı mı tercih edeceğini merak etmeme neden oldu. "Yemin ederim, bazen benimle oyun oynuyormuşsun gibi geliyor."

Soğuk bir dalga tenime çarpıyor. "Neden—" Yutkunuyorum. "Neden böyle söyledin?"

"Çünkü çok ilgili, çok nazik ve çok...çok...çok..."

Korkum dindi. "Yakışıklı mısın?" diye sordum, prezervatifi çıkarırken.

Dudakları, gülümsemesini bastırmak için köşelerini tekmeleyerek aşağı doğru bastırmaya çalışıyormuş gibi seğiriyor.

Tiyatrovari bir iç çekişle, "Biliyorum, biliyorum... bu benim olmadığım tek şey," dedim.

Bunu şaka gibi, hafiften söylesem de, yüzümün pek de güzel olmadığını, özellikle de onun Atlantisli prensiyle kıyaslandığında, farkındayım. Çıkıntılı kulaklarıma, İrlandalı tenime ve zayıf gözlerime eskiden önem verirdim, ama gördüğüm ve yaşadığım onca şeyden sonra artık umursamıyorum.

Ben neysem oyum—ya da bu durumda, sanırım, öyleymiş gibi davranıyorum.

Prezervatifi bir kenara attım ve elimi kalçasına uzattım. Tenini kıpkırmızıya boyadığımda donakaldım.

Onun kanı... *doğaüstü* kanı parmaklarımda. Biliyorum ki, vücuduma nüfuz etmediği sürece bana zarar vermez, yine de renginin değişip yanıp sönererek "*yalancı, yalancı, yalancı*" sinyalini vereceği korkusunu üzerimden atamıyorum.

Parmaklarımı usulca çarşaflara siliyorum. Sandığım kadar incelikli olamıyorum herhalde, çünkü yüzüne baktığımda, ciğerlerim vakumlanmış gibi hissettiren bir şekilde beni incelediğini görüyorum. Aniden gelen huzursuzluğumu hissedebiliyor mu acaba?

"Telefonun titriyor." Sözü düşüncelerimi böldü.

Bakışlarının keskinleşmesinin sebebi bu muydu, yoksa elimi sildiğimi mi fark etti? Neden bu kadar telaşlıyım ki? Atlantisliilerin kanına bulaştığım ilk sefer değil bu.

"Muhtemelen Jeneva, bekarlığa veda partisi hakkında daha fazla bilgiye sahip," diye homurdanıyorum.

"Mesaj değil, Cillian. Telefon aramaları. İki kere çaldı bile."

Kaşlarım çatılırken bacaklarımı yatağın kenarından sarkıttım, ayaklarımı yere bastım ve belimden eğilerek eşofmanımı aldım. Telefonumu alana kadar tekrar çalmaya başlamıştı. Bilinmeyen arayan kimliğine ve cevapsız aramaların sayısına baktığımda midem bulandı.

Ya Sullivan ise? Ya Quinn'e bir şey olduysa?

Çağrı kesildikten sonra sesli mesajları kontrol ediyorum, ancak arayan kişi bana mesaj bırakmıyor.

"Her şey yolunda mı?" Electra doğrulmuş olmalı, çünkü nefesi omzuma geliyor.

"Evet." Omuz silktim. "Yanlış numarayı arayan biri."

"Yani *adı J harfiyle yazılan Jeneva* değil mi?"

Onun kıskançlığını anlamalıydım ama o kadar sarsılmıştım ki bunu fark edecek halim bile yoktu. Omzumu çevirip baktığımda yüzünün omzuma değiştiğini, kirpiklerinin ise duygularını bastırmaya çalışır gibi aşağıya doğru indiğini gördüm.

"Seni eve bırakmamı ister misin?" Bu sözler ağzımdan çıkıp başını geriye attığında, ne kadar küçümseyici ve soğuk bir tonda söylediğimin farkına vardım.

Tanrım, ne kadar da adi bir herifim. Bu kız bakireliğini bana kaybetti ve ben onu dışarı atıyorum. Tatlı ve nazik birini istemediği konusunda ısrar etse de, eğer bir pislik isteseydi, somurtkan, dik başlı Malachi Hadez'in peşinden koşmazdı.

Telefonumu buruşuk çarşafların üzerine fırlattım, elime aldığım için pişman oldum ve ona doğru uzandım. Ellerim ona değse de, o geri çekildi.

"Geceyi burada geçirme fikrinden vazgeçmediysen?" Bunu onun fikriymiş gibi sunmak, benim onu reddetmemi veya zaten kötü olan ruh halini düzeltmiyor. Tek yaptığı, kendimi daha da aptal hissetmeme neden oluyor.

"Hayır." Etrafımdan dolanıp yataktan kalktı ve elimi vücudundan uzaklaştırdı.

"Kal," diye fısıldadım, kalbim damarlarımı delip geçiyordu.

Eğilip elbisesini yerden aldığıında içim buz kesti ve saçlarımı yolmaya başladım. Çaresiz, mızımız bir adam gibi görünmeden bu durumu nasıl kurtarabilirim?

"İç çamaşırlarım nerede?" diye soruyor, minik pullu elbisesini giydikten sonra.

Aklım cevapsız aramalarda olsa da, gözlerim onun bedeninde.

Pantolonumun ceplerini karıştırırken bileğini yakaladım. O da elimi itti.

Lanet olası telefonum tekrar ışıklandı ve titreşmeye başladı. Arayan numarasını görünce— *bilinmeyen numara* —kalbim durdu ve damarlarımda adrenalin birikti.

"Bunu sen cevaplamalısın," diyor Electra kesin bir dille.

Bunu yapmayınca çenemi kavrayıp gözlerimi parlayan gözlerine diyor. " *Lanet olası telefonuna cevap ver Cillian, hoparlöre de al.* "

Ekranı kaydırıp hoparlöre dokunduğumda tüylerim diken diken oldu. "Merhaba?"

"Sonunda, kahretsin!" diye homurdandı arayan kişi.

Sinirlerim o kadar gergin ki, kimin aradığını anlamam biraz zaman alıyor.

"Electra seninle mi?" diye hırlıyor Malachi.

Adrenalin seviyem o kadar düştü ki, zaten berbat olan görüşüm bulanıklaştı ve yüzümü ona doğru çevirdim.

Bu Sullivan değil.

Quinn'in iyi olması gerekiyor.

Electra iç çamaşırlarını giyerken, "Buradayım, Mal." dedi.

Bir sürü Atlantisli kelime ardı ardına sıralıyor.

"Randevudaydım," diye yanıtlıyor İngilizce olarak—benim hatırım için mi? "Randevumu telefonda geçirmemi mi bekliyordunuz?"

Burnumun köprüsünü sıkıyorum ve nefes alışımı uzatmaya, nefes verişimi ise genişletmeye çalışıyorum.

"On beş dakika içinde evde olacağım," diyor Electra. "O zaman seni ararım."

Malachi, Atlantis dilinde tekrar cevap verir.

İngilizce olarak yanıt verirken sesi hafifçe tınıyor: "O zaman oraya varır varmaz *görüşürüz* ."

Onun evinde mi? Göğüs kafesimde yeni bir duygu yükseliyor. Çenemi sıkkan ve burun deliklerimi genişleten bir duygu.

"Yemin ederim," diye mırıldandı Electra kendi kendine. "Ailem..."

Telefonuma şöyle bir baktım. Ekran hala yanıyordu ama görüşme sona ermişti.

Ölümden kurtulmanın verdiği heyecanla, bacaklarını kavrayıp boynumu uzattım. "Kal."

"Neden? İşimiz bitti, Cillian."

"Hayır." Kalbim sanki yine bir lunapark trenine binmişim gibi hızla çarpmaya başladı. "Hayır, işimiz bitmedi. Daha yeni başlıyoruz."

"Mal'ı birlikte olduğumuza ikna ettik. Hatta *herkesi*, yani annemle babam ve Calanthe bile inandı. Akşam yemeği randevumuzu yaptık." Yatağı işaret ederek başını salladı. "Üstelik avantajları da var."

"Daha fazlasını istiyorum," diye patladım. "Daha fazla zaman. Daha fazla buluşma. Daha fazla avantaj. Daha çok sen."

Başını aşağıya eğmiş. Gölgeler yüz hatlarını kaplıyor, bu da benim berbat gözlerimin yüzündeki duyguyu okumasını daha da zorlaştırıyor. Keder mi, rahatlama mı, acıma mı?

İçini çekti. "Cillian..."

O beni susturamadan, vücudunun uzunluğu boyunca yukarı doğru süzıldüm, başının arkasını kavradım ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. İtirazını susturup onu kendime doğru eğdiğimde nefesini tuttu, sonunda inatçı Atlantisli kadını yumuşayıp beni içeri alana kadar direncini yavaş yavaş kırdım.

Yalıyorum, tahrik ediyorum ve okşuyorum, penisim sertleşiyor, kalkıyor, sızıyor. Elbisesinin pulları penisimin ucunu tahriş ediyor ama geri çekilmiyorum ya da kendimi düzeltmiyorum... ya da iç çamaşırını kenara çekip içine dalma dürtüsüne yenik düşmüyorum.

Ellerini göğsüme dayayıp dilini benimkine bastırdığında tüylerim diken diken oldu. Sanki tekrar içime dalıyor, beni benim onu tuttuğum gibi tutuyor, beni benim onu istediğim gibi istiyor diye düşündüm, ama üç çılgın kalp atışından sonra ağızlarımızı ayırdı ve beni uzaklaştırdı.

Ellerim yanlarıma düşerken, göz kapakları aralanıyor ve gözleri benimkine kenetleniyor. Ve sonra gözlerindeki parıltı bir ışıltıya dönüşüyor. Acaba bu, beni onu unutmaya zorladığı an mı?

" *Seni kimin aradığını sandın?* " diye soruyor.

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki, metalin tadı onun tadını bastırıyor. "Jeneva."

" *İkiniz arasında bir şey mi oluyor?* "

Yarı sertleşmiş penisim aniden sertleşti. "Hayır. Kesinlikle hayır."

" *Başkaları da var mı?* "

"Başkaları mı?" diye tükürdüm. "Benden önce ne tür adi heriflerle çıktığını bilmiyorum ama ben açık ilişkiye girmem."

Yüzümdeki acı ifade ve sert tepki onun yüz ifadesini değiştirdi ve o da "Tamam" diye mırıldandı.

Parmaklarımı yumruk yapıyorum, gevşetiyorum, tekrar yumruk yapıyorum. "Tamam mı?"

" *Tamam, daha fazla düşüneceğim.* " Bakışları vücudumu baştan aşağı süzdü ve penisimde durdu.

Ruh halim karmakarışık olsa da, nedense onun ilgisi beni tahrik ediyor. Sanki sihir kullanarak tenimi çekştirip şişirmiş gibi.

"Bu akşam için teşekkür ederim." Arkasını dönüp karavanın kapısını açtı.

Kapı açılıyor ve otoparkın ışık sensörlerini harekete geçirerek karavanın içini aşırı ışıkla aydınlatıyor.

"Malachi'yi hâlâ istiyor musun?"

Başını yana çevirerek bir an orada oyalandı. "Seni bir haftadır tanıyorum Cillian. Mal'ı ise tüm hayatım boyunca tanıyorum."

"Ben bunu sormadım, Electra."

"Bu gece benden alacağınız tek cevap bu." Karavanın dışına çıktı. "İyi geceler."

Sonunda kendime gelip eşofmanımı yerden aldım. "Bekle. Seni eve bırakacağım." Pantolonu bacaklarımdan yukarı çekerken neredeyse düşüyordum. "Electra, bekle!"

Ama inatçı kız beklemez.

Gözlüklerimi burnuma sıkıştırıp, ayakkabısız ve tişörtsüz bir şekilde karavanın dışına fırladım; annemin yüzüğü göğüs kaslarıma davul tokmağı gibi çarpıyordu.

"Electra mı?" diye bağırdım.

Ama o gitti.

Lanet olası Malachi'ye geri döndüm.

Bölüm 29

Elektra

Cillian'ın bana ertesi sabah gönderdiği tek mesaj zihnimde yankılanıyor: " *Hâlâ düşünüyor musun?* "

Adam ısrarcı olmasına rağmen, başka bir şeyle devam etmedi. Belki de henüz ona cevap vermediğim içindir.

Yetmiş iki saat sonra, *hâlâ düşünüyorum* .

Gala gecesinden önce ikinci kez bakmayacağım bir adama nasıl bakireliğimi kaybettiğimi ve ilk deneyimimin ne kadar inanılmaz, hatta ezici derecede harika olduğunu ve bu yüzden gözyaşlarıma boğulduğumu anlatacağım.

Suçu onun iri vücuduna ve yırtılmış kızlık zarıma atmıştım, oysa bunların hiçbirisiyle alakası yoktu, tamamen aptal kalbimin kontrolünü kaybetmemle ilgiliydi. Aptal telefonu çalmasaydı itiraf eder miydim? Muhtemelen hayır. Ancak bunu kaçış bahanesi olarak da kullanmazdım.

Hâlâ Malachi'yi ve on yıldır süren aşkımın ölümünü düşünüyorum. Böylesine büyük bir şey nasıl olur da bir anda yok olup gider ve ardında hiçbir şey bırakmaz? Hayatımın aşkı olduğunu sanıyordum. Meğerse sadece çocukça bir takıntıymış.

Telefonumu almadan sanal bir yabancıyla gitmenin sorumsuzluk olduğunu söyleyip bana bağırdığında, bu takıntı bir sinir bozucu duruma dönüştü. Neyse ki rünlerimi yanıma aldığımı söyleyerek şaka

yaptığımda Malachi gülmemişti. Gülmüştüm... Ta ki Cillian'ın evsiz, insan ve bu yüzden güvenilmez biri olduğunu dile getirene kadar.

Bu beni çok kızdırmıştı. Özellikle de Cillian'a olan *güvenimi* yeniden değerlendirmeme yol açtığı için.

Zaten şüpheliydim, çünkü bana her türlü *duyguyu* hissettiriyordu. Annemin yaptığı gibi, bu duygularımı kullanarak benim savunmasızlığımdan faydalanabileceğinden endişeleniyordum.

Yani, yetmiş iki saat sonra, mesajını okuyup cevap vermedim. Ve bu beni içten içe yiyip bitiriyor.

Hayal kırıklığım ve kararsızlığım, kardeşimin antrenman eldivenine yaptığım vuruşa yön verdi. Dorian geriye düşmese de, dirseğinin geriye doğru bükülmesine neden oldu.

"Monta'nın seni Teksas'taki çiftliğine davet ettiğini duydum," diyor birdenbire.

Alnımdan süzülen terler, eldivenine bir yumruk daha indirirken hafifçe sızıyor. Gael'i gündeme getirmesine neredeyse sevindim, en azından aklımı Cillian'dan biraz olsun uzaklaştırdığı için.

"Gitmeyi düşünüyor musun?"

Omuz silkip, ardı ardına yumruklar savurdum. "Bunu düşünüyorum." Gael'e neden hiç yüz vermemem gerektiğine dair tüm sebepleri sıralamadan önce, "Ines hâlâ Atlantis'te mi saklanıyor?" diye sordum.

"Saklanmıyordu. Sadece senden uzak durmanın en iyisi olduğunu düşündü."

Ağızımda sinsi bir sırıtış belirdi. Tarian'ın Ines'e benim hakkımda bir şey bilip bilmediğini sorduğunda Ines'in sihrini kaybetmemiş olması bile umurumda değil. İyi bir insan olsaydı, annemin iddiasını kontrol ederdi.

Umarım istismarımın suçluluk duygusu Ines'i içten içe yiyip bitirir.

Derin bir nefes alıyorum, sonra da dışarı veriyorum; keşke öfkemi de ciğerlerimi boşalttığım gibi boşaltabilseydim diye düşünüyorum. "Mal, yaptıklarından sonra hâlâ ona aşık mı?"

Geçen akşam Malachi ile bu konuyu neredeyse açacaktım ama bitmek bilmeyen sitemleri beni onu dışarı atmaya hazır hale getirdi.

Dorian'ın geniş alnı kırıştı. " *Ines'e* mi aşık oldun?"

"Zaten bir süredir çıkıyorlar, değil mi?"

"Ines ve Malachi *mi çıkıyorlar ?*"

Yumruklarımı indiriyorum. "Galaya birlikte katıldılar, sonra da aile yemeğine geldi..." diyerek hafızasını tazelemeye çalışıyorum.

"Ah. Bu Monta'nın hatırı içindi. O yine Ines'in peşine *düşmüştü* . Sanırım senin onun kızı olduğun haberi, Ines ve Mal'ın sahte ilişkisinden daha çok onun ilerlemesini engelledi."

Dorian'ın itirafı sadece çenemi değil, beynimi de alt üst etti. Her şey bir oyun muydu? *Ah* ... ne ironi ama.

"Bunun sadece görünüş için olduğunu bilmiyor muydun?"

"Kimse bana söylemedi," diyorum.

"Gerçekten mi? Callie bile mi yok?"

"O bile değil."

"Bu şaşırtıcı. Neden size söylemedi?"

İki teori birbiriyle yarışıyor: Ya Malachi'nin bana ilgi duymadığını bildiği için benden sakladı, ya da Cillian'a gerçek bir şans vermemi istediği için.

Fotoğraf çekildi. Bekaret gitti. Malachi unutuldu.

Ekranımda Calanthe'nin adı beliriyor ve bu da beni Dorian'a cevap vermekten kurtarıyor.

Eldivenlerimi karın egzersiz aletinin üzerine bırakıp alıyorum. "Şeytanı anınca şeytan gelir."

"Ah, canım acıdı. Senin için şirin bir kitap çantasına '*Nedime*' yazısı işlemeyi planlıyordum," diyor Calanthe. "Ama şimdi '*Başkötü Kadın*' olarak değiştiriliyor."

Kardeşimin kaşları yukarı kalkarken ben kahkaha atmaya başladım; bu da son üç gündür beni saran karmaşadan sonra çok iyi geldi.

"Aşağıdayım. Kaldırım kenarındayım," diyor.

"Neden?" diye soruyorum, ciddileşince.

"Çünkü iki hafta sonra evleniyorum ve henüz gelinliklerimiz yok." Uzun süre cevap vermeyince Calanthe, "Alışverişten nefret ettiğini biliyorum ama gerçekten nedimeye ihtiyacım var," diyor.

Onun kirpiklerini kırıştırıp dudaklarını büzerek beni yumuşatmaya çalıştığını hayal edebiliyorum.

"Sadece bir butiğe uğrayacağız," diye devam ediyor. "Gala elbisemi aldığım yerle aynı. Söz veriyorum."

"İyi."

Alkışlıyor—ya da alkışlıyormuş gibi ses çıkarıyor. "Dorian'a Tarian'ın acil bir konu için onunla görüşmesi gerektiğini söyleyin."

"Onun yolda olduğunu varsayın," diyorum. "Ben on dakika içinde aşağıda olacağım."

Tek başıma yaşarken dört yatak odasına kimin ihtiyacı var ki diye düşünerek, ev spor salonuna dönüştürdüğüm yatak odasından okla dışarı çıkıyorum.

Aslında hiç ev arkadaşı edinmeyi düşünmedim ama bazen arkadaşlık fikri cazip geliyor. Ne yazık ki, arkadaşım olmasını isterdim ve Calanthe neredeyse evlenmiş olduğu için, başvurabileceğim kişi sayısı sıfır.

Duş aldıktan sonra siyah bir kot pantolon ve siyah bir askılı bluz giydim, ardından kısa botlarımı ayağıma geçirdim. Klimalı lobiden geçerken hâlâ terliyordum, Liz'e hızlıca bir selam verdim; Liz de paketleri teslim alıyordu.

"Bu senin için." Büyük bir kutuyu işaret ediyor.

Tuhaf, çünkü hiçbir şey sipariş etmedim. "Kapımın önüne bırakabilir misiniz?"

"Kesinlikle, Bayan Elle. İyi günler dilerim."

"Sen de, Liz." Dışarıdaki nemden neredeyse boğulacak gibi olurken koşuma devam ediyorum. Hava o kadar boğucu ki, tek bir adımda dondurucudan saunaya geçmiş gibi hissediyorum.

Calanthe'nin orman yeşili spor SUV'una dalıyorum, gerçekten çok havalı. Panellerde *Bloom's Blooms* logosu olmasa da, boyası dükkanın markasıyla uyumlu.

Diego ve Calanthe'ye "Bu sıcaklık!" diye yakındım.

"Biliyorum." Calanthe parmaklarıyla havalandırma deliklerini havalandırdı. "Alışverişten sonra havuz partisi için benim evime gitmeye ne dersin?" Koltuğunda bana doğru döndü. "İstersen Cillian'ı da davet edebilirsin."

Dudaklarımı büzüyorum çünkü yine ne istediğimi bilmiyorum.

"Dorian'ı Home Depot'a götüreceğim. Bir süredir gitmemiz gerekiyordu." Diego, dikiz aynasından bana bakıyor, sanki kardeşimi uzak tutma teklifinin beni etkileyip etkilemeyeceğini görmek istiyor.

"Teşekkürler, ama... Eminim Cillian meşguldür."

Calanthe, "Ona sor," diyor. "Böylece *tamamen* emin olabilirsin."
"Belki."

"Pekala, anlat bakalım," diyor. "Randevunun iyi geçtiğini düşünmüştüm! Ayrıca son üç gündür onunla birlikte evde kapalı kaldığını ve bu yüzden mesajlarıma cevap vermediğini sanıyordum."

Dışarısı o kadar bunaltıcı ki, kaldırım dalgalanıyor gibi görünüyor.
"Randevu güzeldi."

"Ama ...?" diye soruyor Diego, belli ki konuya dahil olmuş bir şekilde.

"Ama Mal bana sürekli Cillian'ın gizli bir planı olduğunu söylüyor ve..."

"Onu dinleme." Calanthe, araçtan gelen müziğin sesini kısıyor.
"Son zamanlarda tam bir huysuz."

"Neden? Onunla Ines arasında cennette sorun mu var?" Göz kapağı kasıldı. "Ah, dur, *aslında* birlikte değiller, o yüzden sebep bu olamaz."

Calanthe'nin gözleri kocaman güneş gözlüklerinin ardında gizli olsa da, irileşen gözlerini gizleyemiyor.

"Neden bana söylemedin?" diye soruyorum.

Dudaklarını ısırdı. "Söyleyecektim ama birkaç gece önce çok garip bir rüya gördüm..."

"Değişiklik olsun diye mi?" diye takıldı Diego.

Calanthe ona gülümseyerek şöyle dedi: "Evet. Neyse, ne düşüneceğimi bilemedim. Bu yüzden sana hemen söylemedim."

Gözlerimi kırıyorum, bir rüya yüzünden gerçeği sakladığını beklemiyordum. Gerçi, önsezili rüyalar Calanthe'nin *özelliği*ydi ; Gaea'nın ona ek rünleriyle birlikte bahsettiği fazladan bir hediye.

Koltukta adeta diken üstünde oturuyorum. "Şimdi bana anlatmak *zorundasın* ."

"Cillian bizimle birlikte Atlantis'teydi. Sanırım düğünüm içindi—ama elbise giymemiştim, belki de düğün değildi. Her neyse, oradaydı. Ve adaya herkesi almadığımız için, onu orada görmek bana onun önemli biri olacağını düşündürdü."

"Ve bizi *birlikte* gördün mü?"—hızlanan kalbim dilimi titretiyor.

Başını salladı.

"Annene söyledin mi? Bu yüzden mi buluşmamızı teşvik etti?"

"Evet, bundan bahsettim."

"Babam ve Dorian için de mi?"

Başını salladı.

"Hayır. Diego'ya bile şimdiye kadar söylemedim. Bak, Mal'ın kafana şüphe soktuğunu biliyorum, ama aksi halde Atlantis'te ne işi olurdu ki?"

"Symeon'un eski sevgilileri gibi rünler elde etmek için mi?" diye soruyorum kendi kendime. "Belki Fi onu davet eder."

Calanthe, güneş gözlüğünün çerçevesinin üzerinden kaşını kaldırıyor.

Diego, "Rünlerimizden haberi var mı acaba?" diye soruyor.

"Ona hiç sormadım," diyorum.

"Sormayı ben yapayım mı?" diye teklif ediyor Diego.

"Hayır, bir dahaki görüşmemizde yapacağım."

Calanthe'nin gamzeleri beliriyor, sanki Cillian'la tekrar görüşme planları yaptığım için mutluymuş gibi.

"Callie açıkça Cillian'ı destekliyor. Sen onun hakkında ne düşünüyorsun Diego?" diye sordum enişteme.

"Bence çok çalışkan ve insanları mutlu etmeyi seviyor. Bana göre bunlar inanılmaz özellikler." Diego sağ şeride geçiyor. "Ayrıca, mutfakta da yetenekli olduğunu duydum – tıpkı benim gibi – ve biz harika aşçılar harika ortaklar oluruz."

"Peki, yatakta yetenekli mi?" diye soruyor Calanthe.

"Buna mı iş diyorlar?" diye haykırıyor Diego, ben ise yanaklarım kaldırım gibi dalgalanacakmış gibi kızarıyorum. "Aslında Tarian'a sizinle takılması için para ödemem gerek."

"Ahhh." Calanthe uzanıp Diego'nun kolunu sıktı. "Biz de seni çok seviyoruz, Dieguito."

"Kardeşimin eşinin yanında bu tür hiçbir şeyi açıklamayacağım."

Diego arabayı durdurup omzunun üzerinden baktı. "Öncelikle, burada söylenen hiçbir şeyi Dorian'la asla paylaşmam. İkincisi, sana biraz anlayış göstermesi gerekiyor. Eğer sana bir şey söylerse, hemen bana gel."

"Söylediklerinden çok, yaptıklarından endişeleniyorum," diye itiraf ediyorum.

Diego'nun yanakları çöktü. "Sana karşı ne kadar koruyucu olsa da, sana asla zarar verecek bir şey yapmaz."

"Ben de aynı fikirdeyim," diyor Calanthe.

"Onun bana zarar vereceğinden korktuğum kişi ben değilim."

Calanthe başını bana doğru çevirirken uzun, kahverengi bukleleri savruldu. "Aynı şey, Elle. Sevdiğin kişi acı çekiyorsa, sen de acı çekersin."

"*Vay canına* . Aşk mı? Aman Tanrım, Callie... Bu adamdan hoşlanıp hoşlanmadığım konusunda hâlâ kararsızım."

"Eğer ondan hoşlanmasaydın, onunla yatmazdın," diyor. "Ve onu Atlantis'e getirmezdin."

"Bizimle birlikte yattığımızı hiç söylemedim."

"Eh, inkar etmedin." Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Ve yatak odası becerilerinden bahsettiğimde neredeyse patlayacaktın. Bu arada, bunları duymak için sabırsızlanıyoruz. Değil mi Diego?"

"Sadece sen bu konuda konuşmak istersen, Elle."

Diego ile hiçbir şekilde detayları paylaşmayacağım... "Hayır. Gerçekten paylaşmayacağım." Gerginliği bir nebze olsun yatıştırıyor. "Öpüşüp de anlatmam."

Calanthe yapmacık bir şekilde kaşlarını çattı. "Arkadaşlar *her zaman* öpüşüp anlatırlar. Bu, arkadaşlığın ikinci kuralıdır."

Başımı yana eğdim. "Gerçekten mi? Peki, Birinci Kural nedir?"

Calanthe'nin gamzeleri belirginleşiyor. "Gerekirse küreği de getireceğim."

Diego kıkırdadı.

"Küreklerden bahsetmişken..." Calanthe, vücut zincirinin kolye kısmını çeviriyor ve sarı altınla çerçevelenmiş elmaslar göz kamaştırıcı bir şekilde parlıyor. "Cumartesi bekarlığa veda partisine gidecek miyiz?"

"Jeneva'dan o kadar da nefret etmiyorum," diyorum.

"Dürüst olalım... eğer Cillian'la tekrar flört ederse, işi biter."

Diego, "Bitki besini," diye ekliyor.

Onların dayanışması içimde sıcak bir his uyandırıyor. Günlerdir ilk kez derin bir nefes alıyorum ve Cillian'ın sorusunu cevaplamaya hazır bir şekilde telefonumu cebimden çıkarıyorum. Ama sonra durup

telefonumu geri koyuyorum. Duygularım kontrolü ele geçirmediğinde kelimeleri yazıya dökmek en iyisi olsa gerek.

"Bence bir göz atmak için uğramalıyız," diyor Calanthe. "Üstelik temalı olduğunu duydum ve Tarian'la tanıştığım günden beri giymediğim gerçekten harika kovboy çizmelerim var." Gözleri öyle derin bir parlaklık kazanıyor ki, dumanlı kahverengi lenslerinin arasından bile parlıyor.

Burnunu çektğinde kaşımı kaldırıyorum. "Cidden botlar için ağlayacak mısın?"

"Bu arabadaki bazı duygusal olarak kapalı kişilerin aksine, ben duygularımla derinden bağlantılıyım."

Calanthe'nin bu esprisi gözlerimi *devirmeme* neden oldu.

"Bu işi uzatmak için bloğun etrafında tur atabiliydim ama butik sahibi sizi arabadan indirip dışarı atmaya hazır gibi görünüyor." Diego, Porsche'ye doğru koşmaya hazır bir şekilde kıpırdanan dükkan sahibine doğru işaret etti.

Arabadan indikten sonra Calanthe kolunu benimkine taktı.

"Bayan Hadez, sizi tekrar görmek ne büyük bir zevk," diye coşkuyla söylüyor ellili yaşlarındaki kadın. "Seçenekleri yirmi üçe indirdim."

" Yirmi üç mü? Hepsini denemeye kalkma sakın," diye mırıldandım Calanthe'ye.

Ağzını kulağıma yaklaştırıyor. "Dostluğun üçüncü kuralı: En yakın arkadaşını mutlu eden şeylere katlan ve gülümse."

İçimden bir ah çektim. "Musluktan şampanya akması gerekecek."

Calanthe, butik sahibine, "Yarınki Vahşi Batı temalı parti için de elbiselere ihtiyacımız olacak. Süet ve kot kumaştan yapılmış elbiseleriniz var mı?" diye soruyor.

"Elbette!" Dükkan sahibi çoktan butiğinin arka odasına doğru koşmaya başlamıştı bile.

"Gideceğimi hiç söylemedim," diye tısladım. "Ya da şık giyineceğimi."

Calanthe beni butiğin içinde durdurdu. "Biliyorum, bebeğim. Belki de gitmeyeceğiz. Ama olur da Cillian'ı kovboy pantolonuyla görmek istersen, oraya en seksi kovboy kızı olarak gitme seçeneğinin olsun istiyorum."

Diego arkamızdan yaklaşırken, "Üzerinde sadece bu varsa, sanırım *hepimiz* gitmeliyiz," diye neşeli bir şekilde söyledi.

"Sakin ol evlat. Sen benim kardeşimle evlisin."

Diego, güneş gözlüğünü başının üstüne doğru ittiğinde gamzeleri beliriyor. "Ben moda konusunda tavsiyeler almaya giderdim, Callie Jen ve arkadaşlarını kontrol altında tutardı, sen de... Sanırım Callie ve ben gidersek senin gitmene gerek yok. Geceyi belgeleyebilir ve sana mesajla güncellemeler gönderebiliriz."

"Evet, kesinlikle." Calanthe başını salladı. "Diego ve ben gideceğiz. Sen evde kalmalısın. Sana her şeyi anlatacağız."

Gözlerimi kısıyorum. "İkiniz de kirli oyunlar oynuyorsunuz."

Calanthe yanağıma bir öpücük kondurdu. "Biz kirli oyun oynamayız; kazanmak için oynarız."

Kadın avucunu kaldırıyor ve adam da el sıkışıyor.

Sonra Diego kolunu omuzlarıma doladı ve beni sıkıca kucakladı. "Atlantis, küçük kız kardeşim. Onunla birlikte oraya gideceksin..."

"Belki. Ama tüm hayalleri gerçekleşmiyor."

Calanthe ilk elbise askısına bakarken, "Çoğunda öyledir," diye düşünüyor.

Çoğu, her şey anlamına gelmez.

Düşüncelerime o kadar dalmışım ki, bedenimin soyulup bir dizi haute couture kıyafetin arasına sıkıştırıldığını neredeyse fark etmiyorum bile—nedime kıyafetim için pastel ipek, Jeneva'nın etkinliği için ten rengi süet... tabii eğer gidersem.

Özellikle de Cillian ve benim birbirimiz için yaratılmış olduğumuz şu sıralarda. Eğer onu Atlantis'e davet edersem, bu Jeneva'yı veya arkadaşlarından birini karavanına getirmeyeceği anlamına gelmeli... değil mi?

Bu düşünce bile midemi bulandırıyor ve mesajına cevap verme konusunda acil bir ihtiyaç duyuyorum. Bir kenara attığım kıyafetlerimin arasında eşyalarımı karıştırırken, Calanthe deneme kabininden *o kıyafeti* giymiş halde çıkıyor.

Beyaz dantelli elbisesiyle onu görünce burnumda tuhaf bir karıncalanma hissettim. "Callie, bu..."

Diego benim sözümü "Mükemmel" diyerek tamamlıyor.

Dönüyor ve eteği etrafında uçuşuyor, dantelin altına serpiştirilmiş pullar sakın bir okyanus üzerindeki yıldız ışığı gibi parlıyor. "Öyle, değil mi?"

Diego burnunu çekiyor. Bu sefer, onun için üzölmüyorum, çünkü ben de onun yanındayım.

Yeekaw kostümlerimizi parlak alışveriş çantalarına yerleştirdikten sonra, kovboy kıyafetleri konusunda uzmanlaşmış bir ayakkabı butiğine uğruyoruz.

Askılı, püsküllü mikro elbisemin metal düğmelerini andıran bakır yıılan derisi çizmelerle sonuçlandım. Bu cesur tercihin sorumlusu olarak ilk butikte su gibi içtiğim şampanyayı ve Calanthe'nin zihnimi tamamen ele geçiren önsezili rüyasını görüyorum.

Sanki ele geçirilmiş gibiyim. Umutla, mide kelebekleriyle ve duygusal sonlarla beslenen kız, onu kilitli tuttuğum sert, koruyucu kılıfı yumruklarıyla delip geçmiş gibi.

Boston'da kavurucu bir sıcak hava dalgasının altında arabaya doğru koşarken, son üç gündür peşinde olduğum netlik nihayet yerine oturuyor: Artık düşünmeyi bıraktım.

Calanthe içini çekerek, "Havuz partimiz de böylece suya düştü," dedi.

Fiyatı göz önüne alındığında, gerçek bir kovboy kızının asla bir çiftlikte giymeyeceği, püsküllü elbisenin etrafına sıkıca sarılmış ipek kağıdı parmaklarımla yokluyorum. Kıyafetlere bu kadar para harcamak tuhaf geliyor. Suçluluk duygumu biraz hafifletmek için, on altı yaşına girdiğim yaz gönüllü olarak çalıştığım cinsel şiddet karşıtı yardım kuruluşlarına iki katı miktarda para gönderiyorum.

Gaea, Cillian kredi kartı ekstreme baksa ne düşünürdü? Tiksinir miydi yoksa imrenir miydi?

Daha önceki düşüncem gerçek oluyor: Ya onu Atlantis'e getirmemin sebebi runik yazıtların peşinde olması ve bir şekilde beni baştan çıkarıp runik yazıtları ona vermemi sağlamasıysa? Madene adım attığı anda ölebilir, ama yine de...

Midemdeki kelebekler uçup gidiyor, yerini daha karanlık bir şey alıyor; bu da moralimi bozuyor ve Cillian'ın mesajına nasıl cevap vereceğimi yüzüncü kez yeniden değerlendirmeme neden oluyor.

Lanet olsun sana, Malachi Hadez. Lanet olsun sana ve aptalca şüphelerine.

Calanthe, "Akşam yemeği ve film izlemek için bize gelmek ister misin?" diye soruyor.

Pencereden dışarıdaki sağanak yağmura baktım. "Aslında, sanırım eve gitmeyi tercih ederim."

"Peki evde ne yapacaksınız? Ya da daha doğrusu, *kiminle* birlikte olacaksınız?"

Gözlerimi devirdim. "Kimse."

"Utanç verici." diye surat astı.

Diego arabayı giderek yoğunlaşan trafikte ustaca sürerken ve Calanthe Lisa ile düşün hazırlıkları hakkında sohbet ederken, kafamda her şeyi öyle bir çeviriyorum ki beynim patlayacak gibi oluyor.

Diego binamızın otoparkının rampasından aşağı inerken, "Callie, rüyada mutlu görünüyor muyum?" diye sordum.

Telefonunu indirip annesine geri arayacağını söylüyor. Bana mı öyle geliyor yoksa endişe kaşlarını mı çatmış? "Duygusal. Çok duygusal," diyor sonunda. "Ama bunun sebebi muhtemelen dünyanın en iyi arkadaşın evleniyor, bu yüzden ağlamaktan perişan olacaksın."

Dudaklarımı büzdüm. Calanthe'nin o büyük gününde ağlamamın ihtimal dışı olmadığını biliyorum ama ya duygusal olmamın sebebi bu değilse? "Cillian ve beni tekrar hayal etmeye çalışabilir misin? Mesela Şükran Günü'nde? O da benimle birlikte orada mı?"

"Biliyorsun ki Gaea'nın armağanı böyle işlemez..."

Onlardan nihayet ayrılırken içimden bir ah çekiyorum ve asansörle yukarı çıkıyorum. Hâlâ ikilemde kalmış olsam da, büyük bir kutunun bulunduğu karton kutuya yaklaştığımda huzursuzluğum biraz hafifliyor. Sihirle ön kapımın sürgüsünü açıyorum, sonra kutuyu mutfak tezgahının üzerine uçuruyorum.

Alışveriş poşetlerimi bıraktıktan sonra, bantı kesip katlanmış kısımları geri çekiyorum. İçindekilere bakıp kaşlarımı çatıyorum.

Sanal alışveriş sepetimde bir sürü kitap biriktirebilirim ama genellikle tek seferde bir kitabı alıyorum ki bir sonrakine geçmeden önce ona tam olarak odaklanabileyim. Acaba farkında olmadan "*satın*

a/" butonuna tıklayıp bir düzine —*iki düzine mi?* —ciltsiz kitap mı satın aldım?

Belki de başkasının paketidir? Paketin kapaklarını kargo etiketi için kontrol ettim, ancak üzerinde sadece kalın siyah harflerle yazılmış ismimi buldum.

Telefonumu çıkarıyorum.

BEN: *Bana kitap aldın mı?*

CALLIE: *Son zamanlarda mı? Yoksa arkadaşlığımız süresince mi?*

CALLIE: *Neden?*

BEN: *Çünkü biri bana bir kutu kitap gönderdi.*

CALLIE: *Ne tür kitaplar?*

BEN: *Benim okuduğum türden.*

CALLIE: *Belki de Fiona'ydı? Geçen gün bir kitapçıya gittiğinden oldukça eminim çünkü bir yığın yeni kelime bulmacası gördüm.*

BEN: *Bu çok garip. Fi için bile.*

Kitapları tek tek çıkarıyorum. Bazıları yepyeni, bazıları daha eski kitaplar. *Hepsi de aşk hikayelerimiz.*

En altta, katlanmış bir kağıt parçası buluyorum. Sayfanın ortasında büyük harflerle yazılmış üç kelime var.

DÜŞÜNÜRKEN.

Calanthe telefonumu soru işaretleri ve dedektif emojileriyle bombardımana tutsa da, sohbetten çıkıp başka bir sohbete giriyorum.

BEN: *Paketiniz geldi.*

BEN: *Bana neden aşk romanları alıyorsun ki?*

BOOGIE BOO: *Merhaba.*

Bir an duraksadı, sanki karşılık olarak bir "merhaba" bekliyormuş gibi. Sanırım biraz sert davrandım, ama şimdi göndermek garip olurdu, bu yüzden sadece parmaklarımı ekranın üzerinde gezdirip nefesimi tutarak cevabını bekledim.

BOOGIE BOO: *Dün Bayan Murphy'yi bulmaca kitapçığına götürdüm.*

Kahretsin, çok tatlı. Kalp atışlarıyla sarsılan göğüs kemiğimi ovuyorum.

BEN: *Ve okuma tercihlerimi kendisi mi söyledi?*

BOOGIE BOO: *Ona sorduktan sonra.*

BOOGIE BOO: *Hala düşünüyor musun?*

BEN: *Hayır.*

Midemde yeni bir kelebek sürüsü yuva kuruyor, kanat çırpışları her yere aynı anda hızlı, elektrikli darbeler gönderiyor.

BOOGIE BOO: *Electra?*

Onu içten içe yiyip bitiren bu gerilimin nasıl bir his olduğunu hayal edebiliyorum. Beni de yiyip bitiriyor ve *ben* ne istediğimi biliyorum.

BEN: *Yarın görüşürüz, kovboy.*

Bölüm 30

Cillian

Bir elimle buzlu su dolu bardağı tutarken, diğer elimle Jeneva'nın bu özel gün için bana aldığı kahverengi süet pantolonun parmaklarını

duruyorum vurup .

Arkadaşları yavaş yavaş *Logan'ın* mekanına gelmeye başladı, bar alanını kıkırdamaları ve heyecanlı çığlıklarıyla doldurdular; bu sırada Logan ve çalışanlarından biri de uygun bir şekilde "*Son Yeehaw*" adını verdikleri kokteyller hazırladılar.

Bana bir tane ikram etti. Sinirlerimi yatıştırmak için bir bardak içmeye meyletsem de, kafamın açık olmasını istiyorum. Daha doğrusu, kafamın açık olması *gerekıyor* , çünkü Electra geliyor.

Hediyem, onun berbat ilk deneyimini affetmesini sağlamış olabilir mi?

Onun için berbat olmuştu elbette. Eğer ilk birlikteliğimizden zevk almış olsaydı, günlerce sessiz kalmazdı.

Zihnim o gece yaşanan olayları tekrar tekrar gözden geçiriyor, her şeyin berbat hale geldiği anı bulmaya çalışıyor. Bedenine dalıp onu ağılattığım an mı? Bakireliğine takıntılı hale geldiğim an mı? Telefonum titremeye başlayıp ona gitmesini önerdiğim an mı? Tüm o lanet olası insanlar arasında Malachi'nin akşamımıza müdahale etmeyi başardığı an mı?

Belki de Logan'ın alkollü içecek teklifini kabul etmeliyim.

Jeneva, "O adam beni tamamen dehşete düşürüyor," diyor ve kimden bahsettiğini anlamam biraz zaman alıyor.

Tarian. Gelecekteki karısı geleceği için Logan'dan dükkanı kapatmasını isteyen adam. Jeneva onun da uğrayabileceğini söylese de—"gelecekteki karısıyla takılmak için" diye—eğer gelirse, beni daha büyük büyüsüyle sorgulamak için geleceğinden endişeleniyorum.

Bu da beni başka bir gerçek olasılığı düşünmeye sevk ediyor... Electra'nın sadece Tarian'ın zihnimi nasıl açığa çıkardığını gözlemlemek için geliyor olması. Atlantislielerin zorlamalarına olan tahammülüm onun sorgulamasına dayanabilecek mi?

Üzerinde "GELİN" yazılı bir kuşak ve Şerif Woody'yi anımsatan bir kostüm bulunan sarışın bir kadın, kızıl saçlı bir kadının kolunda yaklaşıyor. Tahminimce Toy Story gelinin ilham kaynağı değildi, ancak dana derisi yeleği, sarı ekose gömleği ve kesik kot pantolonu o havayı veriyor.

Genişçe sırtıyor. "Merhaba. Ben Tricia. Gelin benim," diye ekliyor, sanki okuma yazma bilmiyormuşum gibi.

"Ben de Suze," diye mırıldanıyor arkadaşı.

Şapkamı hafifçe eğip, "İyi akşamlar bayanlar. Dans etmeye hazır mısınız?" diye soruyorum en iyi Teksas aksanıyla.

"Benim beklediğim şey *senin* dans etmeni görmek, kovboy." Suze beni baştan aşağı yavaşça süzdü.

Jeneva, "Suze, o öyle bir dans etmeyecek," derken arkadaşlarından biri yanlarına yaklaşıncı Suze'nin daracık kot tulumuna içeceğinden biraz döküldü.

Suze homurdanarak peçete almak için bara doğru giderken, havanın dokusu ve sıcaklığı değişiyor. Yukarı bakıyorum.

Tüylerim diken diken oldu.

Bir anda sıcağa dönüşen bir soğukluk.

Kahretsin.

Electra, aşık erkek arkadaş rolünü oynamayı çok kolaylaştırıyor.

Onun sadece bir isim ve bir dosya olduğu zamanlarda bile ona fiziksel olarak her zaman ilgi duymuş olmam da işleri kolaylaştırıyor. Bu gece ise, sanki ağzı boğazımda, dişleri hayati bir şeye kenetleniyormuş gibi, manyetik bir çekim hissediyorum.

Bardan uzaklaşıp bekarlığa veda partisi grubunun yanından sıyrılıyorum, Electra'ya yaklaşmak için değil, onu bir anda tüm vücuduyla görmek için. Bu kadını tanıyorum. Dilim ve penisim onun içindeydi, yine de sanki ilk kez tanışıyormuşuz gibi geliyor.

O bana bakarken yutkunuyorum, uyumsuz bakışları bedenimi baştan aşağı delip geçiyor, beni çıplak bırakıyor. Kendimi hiç bu kadar görülmüş hissetmemiştim, bu hem endişe verici hem de heyecan verici.

İçgüdülerim bana pes etmemi söylüyor ama arzularım onu susturuyor.

Bakışlarım, bakır çizmelerinden başlayıp yukarı doğru, kusursuz kaslı bacaklarının üzerinden, bronz tenine karşı yanmış kadife gibi parlayan, dar ve küçük süet elbisesinin etek ucundan dökülen uzun püsküllere kadar, onun çarpıcı vücudunda tembelce bir tur daha attı. Etek ucu ve derin dekoltesi o kadar edepsiz ki, onu bu elbiseyle görme ayrıcalığına sahip olan her heteroseksüel erkeği zihnimden sildim.

Pek çok şeyi tahmin edemeyebilirim, ama bir şeyden eminim: Eğer bu görevi sağ salım atlatırsam, Electra Serran'ı kimse unutmayacak. Her kadını onunla kıyaslayacağım ve hepsi yetersiz kalacak. Doğaüstü mükemmellikle kim yarışabilir ki?

Sonunda kulaklarıma tekrar ses geliyor. Hoparlörlerden yankılanan country müziklerinin arasında Suze'nin "Striptizci de onunla mı? Vay canına..." diye sorduğunu duyuyorum.

"Cillian striptizci değil, Suze," diye tısladı Jeneva. "Striptizci daha sonra gelecek. Akşam yemeğinden sonra."

"Umarım o da benim kadar yakışıklıdır." Suze'nin fikri bana hiç de fena görünmediğimi söylemek için yeterli olmalı, ama Electra'nın da fikrini bekliyorum.

Yavaşça yanına doğru yürürken, kıyafetim hakkında ne düşündüğünü anlamaya çalışıyorum. Açık kot gömleğimi, dar kot pantolonumu, deri pantolonumu ve kovboy şapkamı gülünç mü yoksa seksi mi buluyor?

Sonunda tam karşısına geçtiğimde Electra başını geriye doğru eğiyor. Ondan daha uzun olmam, bana bakmak için boynunu

uzatmak zorunda kalması hoşuma gidiyor. Bu bana, tehlikede olursa onu koruyabileceğim yanılsamasını veriyor.

"Gözlük takmıyorsunuz." Dikkat çekebilecek her şey arasında.

"Kontakt lens taktım. Bu kalabalığın o garip kovboy görünümünü benimsemeyeceğini düşündüm."

Göz bebekleri küçülüyor. "Kalabalığı memnun etmeyi amaçladığınızı fark etmemiştim."

Bu kıskançlık mı? "Memnun etmeye çalıştığım tek kişi tam karşımda duruyor. Eğer beni gözlükle tercih ediyorsa, lenslerimi çıkarırım."

Electra'nın boğazı düğümleniyor. Omuz silkerek, "Gözlükler hakkında yorum yapmamın tek nedeni, beni görüp göremediğinizden emin olamamamdı," diyor.

Gözlerim yüzünde, sonra zarif boynunda ve kabarık göğsünde dolaşiyor. Avuçlarımı sıkı süet kumaşın üzerine kaydırıp onu şekillendirmek için neler vermezdim.

"Kör olsam bile seni görürdüm, Elektra," diye nihayet söylüyorum.

Bir yudum daha güzel boğazını tahriş etti. "Bunun nasıl işe yarayacağından emin değilim."

Gözlerimi onun sivri uçlu meme uçlarından ayırıp mavi ve altın sarısı göz bebeklerine bakıyorum. "Güneşe çok uzun süre baktığınızda olan şey bu işte; gözlerinizi kapatıyorsanız, güneş hala orada."

Elektra'nın hafifçe yukarı kalkmış dudak kenarları, sanki benim açıklamamla dengesi bozulmuş gibi titriyor.

"Karşı sokakta bir dans partisi olduğunu duydum. Davetli olmadığım bir partiymiş." Bayan Murphy'nin sesi, çerçevelenmiş her müzik grubu posterine ve arkadan aydınlatmalı içki partisine yansıyor.

Electra'nın omzunun üzerinden en sevdiğim müşteriye göz attım, meşru bir eğitmen olduğumu varsayarak.

"Fiona! Merhaba!" Jeneva, yetmiş yaşındaki kadının gelişinden gerçekten memnun görünüyordu. "Hanımlar, işte hepimizin yaşlandığımızda olmak istediğimiz kadın..."

"Karbon tarihlemesi yapılacak kadar yaşlı mısınız?" diye soruyor Electra, benden uzaklaşarak onu torunu gibi seven ve kendisinin de

aynı şekilde sevdiği kadına bakıyor. Çünkü Electra işte böyle bir insan; yabancılara karşı sert, hayatına aldığı kişilere karşı ise şefkatli.

Umarım beni içeri alır. Tekrar söyledim, ama aslında hiçbir zaman tam olarak orada değildim. Elde ettiğim tek şey, o yumuşak yerlerin sadece kısa anlık görüntüleri idi.

Calanthe aniden kahkaha atmaya başladı, bu ses beni kendime getirdi.

"Neye gülüyorsun Callie? Umarım Elle'in berbat mizah anlayışına gülmüyorsundur."

"Hayır. Asla—" Calanthe, kahkaha krizine girerek başını geriye attı.

Bayan Murphy'nin dudakları bile seğirdi. "Açıkça belli."

Calanthe gözünün kenarından bir damla yaş sildi, hıçkırdı. Electra'ya bir bakışı onu tekrar konuşmaya itti.

Diego'ya döndü. Kıkırdamaları arasında, "Bana çok iç karartıcı bir şey anlat," diye mırıldandı.

Onu fark etmemiştim. Başka birini kaçırmış olabileceğim ihtimaline karşı barı tarıyorum. Mesela Tarian, ama neyse ki o yok. Electra'nın tanrı gibi aşık olduğu kişi ve korkutucu büyük abi de yok.

Onlardan hiçbirini özlemiyorum.

Özellikle şu anki kıyafetimi düşünürsek. Gülseler de umurumda olmazdı ama Malachi şu an içeri girse, kendine güveni ve zenginlik rahatlığıyla, ben ise bir bardan yeni çıkmış bir jigolo gibi görünsem, çok umrumda olurdu.

Bayan Murphy yavaşça yaklaştı, uzun pembe-gri at kuyruğu, boğazındaki kırmızı bandanayla mükemmel uyum sağlayan bir lastik toka ile tutturulmuştu. "Seni böyle bir durumla karşı karşıya bıraktığım için özür dilerim, Cillian."

Electra güzel gözlerini devirdi.

"Peki..." Bayan Murphy etrafımızda dolaşarak bekarlığa veda partisine katılacak kızlara ulaştı. "Aranızdan hanginiz evleniyor?"

Tricia'ya doğru yaklaşmasını izlemek için hafifçe dönüyorum.

Elinde genellikle pahalı bir hediye içeren küçük bir alışveriş poşeti uzatıyor. Tahmin edebileceğiniz gibi, içindekiler oldukça pahalı. "İşte, tatlım. Benden ve kızlardan küçük bir hatıra. Ve kızlardan kastım muhteşem göğüslerim değil."

"Fi, sanırım kimse senin göğüslerin hakkında konuştuğunu düşünmedi," diye sesleniyor Electra.

Calanthe kendini tutmaya çalışır ama yine kıkırdamaya başlar ve Diego'nun göğsüne yaslanarak kahkahalarını bastırmaya çalışır. Diego sırtını sıvazlar, yüzünde bir sırıtış belirir ve hepsinin ne kadar doğal ve doğaüstü olmayan bir şekilde göründüklerine hayran kalırım.

"Bu çok fazla! Bunu asla yapamam..." Tricia, ucunda bozuk para büyüklüğünde bir elmas at nalı sallanan bir zincir çıkarır.

"İçinde bolca şans var," diyor Bayan Murphy, bu da bana acaba gerçekten de büyü olabilir mi diye düşündürüyor.

Belki de nesneleri büyülemek Calanthe'nin ekstra gücüdür?

Bayan Murphy, yanımda dimdik duran Electra'yı işaret ederek, "İster inanın ister inanmayın, onu şüpheli davranışları olan ve yakışıklı bir erkek arkadaşı olan kız seçti." dedi.

Electra'nın yanaklarına hafif bir kızarıklık yayılıyor ve bu, karavanda rolümden çıktığım andan beri içimde sıkıca gerilmiş olan bir şeyi çözüyor; Sullivan'ın beni ele geçirmeye çalıştığına ikna olmuşum.

Kadeh tokuşturan kadın kalabalığından Electra'yı koruyarak ona doğru döndüm. "Düşünmeyi bitirdiğini söylemiştin..."

Electra başını yana eğdi, sonra elini uzattı. Çenemi kavrayacağını sandım ama bunun yerine yakamı kaldırdı, sonra da kot gömleğimin çıtçıtli ceplerini okşadı ve kalbim hızla çarpmaya başladı. "Benim."

Parmaklarım ona dokunmak için kaşınıyor ama onları yanımda sıkıca kapalı tutuyorum. "Pekala," diyorum sessizce. "Karar ne?"

Gözleri gözlerime kenetlendi ve bu yoğunluk tenimde dalgalanmaya başladı. Büyüye bağlayabilirdim ama gözleri parlamıyor.

Şapkamı alıyor ve kendine alıyor. Penisimin sadece seğirmesi yetmiyor, tam anlamıyla sertleşiyor ve çok dar kot pantolonumun fermuarına saplanıyor.

Onu duvara yaslayıp o minicik elbiseyi kaldırmak için neler vermezdim ki.

"Kovboy şapkası takmanın ne kadar tehlikeli olduğunu bilirsin, değil mi?" diye soruyor, kirpiklerini öyle bir kısma indiriyor ki, sanki kanım kaynamaya başlıyor.

Tanrı bilir, "Aslında hayır," diye nasıl cevap verebildim.

"Bana verdiğin o kitaplara bir göz atmalıydım..."

Ve sonra Electra öylece uzaklaşıyor, elbisesinin püskülleri dolgun bacaklarının arkasında hışırđıyor ve ben de iliklerime kadar net bir şekilde anlıyorum ki, gerçekten de mahvoldum.

Bölüm 31

Elektra

Cillian inanılmaz yetenekli. Ve çok yakışıklı. Hem de çok. Yakışıklı.

Bir grup gürültücü, neredeyse hiç tanımadığım kadınla bir koreografiyi takip etmekten zevk alacak türden biri olacağımı hiç düşünmemiştim, ama işte buradayım , *iki adımlı dans* ve *üzüm salkımı* hareketlerinin tadını çıkarıyorum ve Cillian'ın bize daha neler yaptırdığını Gaea biliyor.

Çizmelerimi yere vurup kalçalarımı sallarken elbisemin püskülleri savruluyor. Önümüzdeki aynalarla dolu duvarda kendime her baktığımda sırttığımı görüyorum. Ben kime dönüştüm?

Ritim duygum pek iyi olmasa da, zamanlamam daha da kötü olsa da, Cillian'ın bana bakış şekli beni bir balerin ya da egzotik dansçı gibi hissettiriyor. Onunla eve gitmeyi dört gözle bekliyorum, çünkü evet, bu gece onu eve götürüyorum.

Ve bunu Suze'nin onu başka bir şekilde kapabileceğinden endişelendiğim için ya da aşağı inmeden önce çok güçlü bir *Last Yeehaw* içtiğim için değil, dudaklarının tenimde olmasını ve büyük, nasırlı ellerinin tenimde dolaşmasını özlediğim için yapıyorum.

İki saatlik dans çok çabuk geçti.

Çok geçmeden Tricia ve Jeneva'ya kendisini aralarına aldıkları için teşekkür ediyor ve Fiona'yı *muhtemelen su olmayan* uzun bir bardak

içki için bara götürüyor.

Calanthe kolumu tutarak ve beni Logan'ın Jeneva'nın kullanımına tahsis ettiği yeraltı alanından dışarı çıkarırken, "Erkek arkadaşını çok seviyorum," diye mırıldandı.

"O benim—"

"Artık resmileştir şunu. Onu Atlantis'e götürüyorsun. *A-tlan-tis* ," diye tekrarladı, her heceyi sanki ilk seferinde bunun önemini anlamamışım gibi vurgulayarak.

"Kim kimi *benim* adama götürüyor?" Tarian merdivenlerin tepesinde beliriyor, beyaz düğmeli gömleğinin yakası açık ve kolları sıyrılmış.

Calanthe'nin ruh eşini gördüğünde dudaklarında beliren o gülümseme onu aydınlatıyor. Ben Cillian'a baktığımda da yüzüm böyle mi oluyor acaba?

Birbirimizden ayrılalı henüz bir dakika oldu, ama iniş yerine vardığımda kalbim hızlandı.

Calanthe ile birlikte vardığımda ve onu gördüğümde düşünmeyi bıraktığımı biliyordum, ama şimdi *hissedebiliyorum* . Bedeni benimkine sesleniyor. Yoksa ruhu mu?

Her neyse, öyle bir çekim gücü uyguluyor ki, Calanthe'nin kolunu bırakıp, Logan ve Fiona ile şakalaştığı bara doğru gittiğimin farkına bile varmıyorum.

Konuşmalarına müdahale ediyorum. "Fi, yine mi o—adını ne koymuştun Lo?"

" *Son Yeehaw'lar* ," diye mırıldandı sarışın Güney Amerikalı. "Sanırım bunların da menüme eklenmesi gerekiyor."

"Kesinlikle yapmalılar. Mükemmeller. Sizin *Atlantiyalılarınızın* aksine." Burnumu buruşturuyorum. "Onlar berbat ötesi."

Logan gülüyor. "İster inanın ister inanmayın, insanların tekrar tekrar gelmesinin sebebi bu."

Bunun yanı sıra, Atlantisli müşterilerin sık sık onun mekanında görülmesi de etkili oluyor.

"Logan, arka kapıdan girmen gerek." Tarian'la birlikte gelmiş olması gereken kardeşim, yaklaşırken başıyla selam verdi. "Dışarı tam bir kaos. Bedava içki reklamı mı yaptın yoksa?"

"Hayır." Logan shaker şişesini lavaboya soktu. "Ama özel bir etkinlikten bahsetmiştim."

"Bu her şeyi açıklıyor." Dorian, Cillian'ın gözlerine dikilerek sordu: "Kadınlar uslu durdular mı, Logan?"

Kardeşimin kasten yaptığı bu küçümsemeye sinirlendim. "Logan tüm süre boyunca orada değildi. Ama Cillian oradaydı. Ona sormalısın."

Dorian'ın yanakları çökmüş.

Cillian gülümseyerek, "Fi hariç hepsi," diye yanıtlıyor. Dışarıdan bakıldığında gerginliğin farkında değilmiş gibi görünse de, yumruk yaptığı parmakları ve boynunu saran kaslar, sakinliğinin altında yatan gerginliği gösteriyor.

Fiona bize diş kaplamalarını gösteriyor. "Çok şey kaçırdınız, tatlım."

Kardeşim Cillian'a dik dik bakmakla o kadar meşguldü ki, Elle'nin söylediklerini fark etmedi. "Seninle biraz konuşabilir miyim?"

Dudaklarımı büzdüm ama onunla birlikte barın daha sessiz bir bölümüne doğru yürüdüm.

Sözlerine şöyle başlıyor: "Diego bana Callie'nin rüyasından bahsetti. Onu orada görmüş olması, senin erkek arkadaşın olarak geleceği anlamına gelmiyor."

"Başka ne kılığında gelebilirdi ki? Fi'nin sevgilisi mi?" diye ciddi bir ifadeyle sordum.

"Belki de hiç gelmeyecek. Belki Callie onu başka biriyle karıştırdı. Demek istediğim şu ki, onunla çıkmak *zorunda* değilsin."

Sahte bir rahatlamayla elimi göğsüme vurdum. "Tanrıya şükür. İşte ben de duygusal bir halde evlilik yeminlerimizi yazıyordum."

Dorian'ın çene seğirmeleri.

"Dee, beni ondan daha iyi tanıyorsun." Kaslı kollarını kavrayıp sıktım. "İstemediğim biriyle hiç sevgili olur muydum ki?"

"Aslında bilemem, çünkü seni hiç bir ilişkide görmedim," diye homurdanıyor.

Hiç böyle bir durumda bulunmadığımı ve geçen gün yalan söylediğimi itiraf edebilirdim, ama bunun yerine daha önemli bir soru soruyorum: "Onu neden sevmiyorsun?"

Abim dudaklarını büzdü. "Onu seviyor *musun* ?"

"Sanırım öyle. Yani, onu çoğu insandan daha çok seviyorum."

Dorian homurdandı. "Bu pek de yüksek bir çıta değil."

Doğru.

"Onunla eve mi gidiyorsun?" Yüzünde acı bir ifade belirdi.

Bu durum beni gerçekten gülümsetiyor çünkü bu, Cillian'a karşı gerçek bir nefretten değil, kardeşçe bir endişeden kaynaklanıyor.

"Evet. Netflix izleyip rahatlayalım diyecektim," dedim.

Dorian, tıpkı on birinci yaş günümde bana aldığı ruh hali yüzüğü gibi renk değiştiriyor. Haftalarca, gerçekten de sihirli bir maddeyle dolu olduğuna inanmıştım.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?" diye dudaklarını büzdü.

"Dizi izliyorum. Yanımda atıştırmalıklar da var." Öylesine mükemmel bir ciddiyet takınıyorum ki, kardeşimin kirpikleri şaşkınlıkla açılıyor. "Anlamı bu, değil mi?"

Dorian sonunda homurdanarak, "Kahvaltıda beni bekleyin," dedi. Dikkatini benden uzaklaştırmaya çalıştı ama sonradan aklına gelen bir düşünceyle başını tekrar bana çevirdi ve Cillian'ın kovboy şapkasının altından görebildiği yüzüme baktı. "*Cinsel yolla bulaşan hastalıklara yakalanmazsın ama yine de hamile kalabilirsin, bu yüzden*"—ağzı sanki fazla pişmiş biftek çiğniyormuş gibi büküldü—" *korunmasız yapma.*"

Gözlerimi devirdim. "Evet, anne."

"Ciddi söylüyorum, Elle."

"*Sence ben çocuk mu istiyorum?*" Bu konuşmanın gizli kalması için Atlantis diline geri dönüyorum.

"*Hayır, ama kazalar olur.*"

"*Prezervatif kullanmayanlara sesleniyorum,*" diye hatırlatıyorum ona.

"*Monta, tüm insan partnerleriyle birlikteyken de aynısından taktığına yemin ediyor,*" diye mırıldanıyor Dorian.

Yüzümü buruşturdum. "*Birincisi, iğrenç—bahsettiğimiz kişi benim gencim. İkincisi, eğer prezervatif takmış olsaydı burada olmazdım, sanırım bu da bir etken.*"

Dorian'ın dudakları yine büzüldü, ama bu sefer tiksintiyle değil. "Gitmeden önce onunla konuşmak istiyorum... Cillian!" Elini yanına

çağırdı.

Cillian, hafifçe kaşlarını çatarak Logan ve Fiona'dan uzaklaşırken, kardeşimin bileğini yakaladım. " *Onu kovma.* "

" *Yapmayacağım,* " diye söz veriyor, sonra da Cillian'ın hatırına İngilizce ve yüksek sesle ekliyor: "Sadece birkaç temel kural belirlemek istiyorum. Git Callie'yi gör ya da başka bir şey yap."

İkisini yalnız bırakmak konusunda isteksiz olsam da, Tricia ile düğün tavsiyeleri paylaşan Calanthe'ye doğru ilerleyip yanlarına oturuyorum.

Jeneva, elinde bir şişe suyla yanıma geldi. Bakışlarımı bana çevirdi ve sırtıttı. "Şu an erkek arkadaşının yerinde olmak istemezdim. Kardeşin çok korkutucu bir adam." Sesini alçaltarak kulağıma fısıldadı, "Gerçi Tarian kadar korkutucu değil. Callie'nin nişanlısı, sadece bakarak bile birini öldürebilecek gibi görünüyor."

Tarian hakkındaki sezgisinin ne kadar doğru olduğunu ona söylemiyorum, çünkü söyleyemediğimden değil, onun kullandığı kelimelere çok fazla takılıp kaldığım için: *erkek arkadaşım.*

Cillian Lowry'nin dönüşeceği kişi bu mu acaba?

Bölüm 32

Cillian

Electra radyo kadraniyla oynayıp reklamlar yerine müziğe denk gelmeye çalışırken, Dorian'ın ona zarar vermemesi yönündeki uyarısı kulak zarlarımı tırmalıyor.

Tekrar söylemesini bekledim durdum ama söylemedi. Elektra ona birkaç gün önce onu ağlattığımı anlatmamış olmalı.

"Başarı," diyor gülümseyerek.

Hoparlörden çaldığı şarkı bana yabancı, ama kadının sesindeki o boğuk tınıyı beğendim. Bana Elektra'nın sesini hatırlattı.

"Peki, benim o koca kötü abim ne dedi?"

Gözlerim önce yüzüne, sonra da kucağına kaydı. "Az önce, sana zarar verirsem o da bana zarar vereceğini söyledi."

"O zaman bana zarar vermemen daha iyi."

Boğazım seğiriyor. O da *tekrar* konuşmuyor. Felaket tamamen benim hayal ürünü müydü?

Tutamayacağım bir söz vermek yerine, "Özür dilerim" diyorum.

Electra başını yana eğdi.

"Seni incittiğim için. O şekilde tepki verdiğim için." Saçlarımı karıştırırken, dağınıklığı gizleyecek bir şapkam olmasını diledim.

"Nasıl tepki verdiniz?"

Elimi tekrar direksiyona indirdim. "Duyarsız bir pislik gibi."

Dirseğini araba kapısına entegre edilmiş kol dayama yerine yasladı ve başını parmak uçlarına dayadı. "Duyarsız bir pislik gibi davranmadın ya da tepki *vermedin* . Ama işe yaramaz bir et parçasını parçalamanın senin için neden bu kadar büyük bir mesele olduğunu merak ediyorum."

Gözlerimi kırıyorum. "Çünkü bu senin ilk deneyimindi. Çünkü senin ilk deneyimin olma şansını yakaladım."

"İlginç. Sanki bir onurmuş gibi bahsediyorsun, ama kampta olduğun zamanki kadar dehşete düşmüş görünüyorsun."

"Ben—ben dehşete *kapılmadım* , Electra." Bu sözler, okunaksız yüzünü çevreleyen koyu saç tutamlarını neredeyse geriye savuracak bir güçle havayı dövdü. "Şok oldum. Neden tecrübeniz olduğunu varsaydığımı bilmiyorum, ama varsaydım."

Gerildi. Göz bebekleri bile küçülmüş gibiydi. "Bu itici mi?"

Burun kıvırdım. "Sende itici hiçbir şey yok."

Bunu onun egosunu okşamak için söylemesem de, yorumum omuzlarındaki gerginliği hafifletmiş gibi görünüyor. Keşke ben de tüm gerginliğimden kurtulabilsem.

"Bununla kendimi çok yıprattım ama bilmem gerekiyor: Evinize döndüğünüzde Malachi ile aranızda bir şey oldu mu?"

Electra'nın göz bebekleri önce genişledi, sonra minyatür kalpler gibi küçüldü. "Evet. Kavgaya ettik. Bana sana güvenmememi söyledi. Ben de ona kibarca defolup gitmesini söyledim."

Göğsümde tuhaf bir sıcaklık yayılıyor. "Beni mi seçtin?"

"Kendi kararlarımı kendim vermeyi seçtim."

Arabamda zaten varken ve birlikte eve doğru giderken, neden onun beni seçtiğini söylemesini tercih edeyim ki? Onun da benim kadar beni istediğini itiraf etmesine neden ihtiyacım olsun ki?

Direksiyonu çok sıkı tuttuğum için parmaklarım kramp girdi.

"Bu gece dansa çıkmak gibi," diyor. "Seni evime davet etmek gibi. Senin şapkanı takmak gibi."

Önümüzdeki araç kalabalığına dik dik bakıyorum.

"Neden kaşlarını çatmış?" diye soruyor, neredeyse şakayla karışık, sanki beni kızdırmaya çalışıyormuş gibi.

Neredeyse dişlerimi sıkarak, " *Seni seçtim, bu yüzden senin de beni seçmen güzel olurdu,* " diyecektim ama bu bir yalan olmaz

mıydı? Trenton benim için Electra'yı seçti. Sadece dosyasını incelediğimde ona yakınlaşmak istediğim için kabul ettim.

Şimdi fark ediyorum ki başka birini seçebilirdim, ama seçmedim. Ve bu tembelliğimden kaynaklanmadı. Sanırım onu seçtim.

"Seninle gittim, Malachi ile değil." Sesi artık şakacı değildi. "Benden daha ne istiyorsun, Cillian?"

Madene giriş... "Electra, seninle gerçek bir şansım olduğunu bana söylemeni istiyorum."

Ellerini havaya savurdu. "Gerçekten bir şansın var! İşte, söyledim. Mutlu musun?"

Şaşkınlığım yüzünden frene biraz sert basıyorum. Ona biraz daha dikkatli bakıyorum.

Aramızda öyle yoğun bir sessizlik oluşuyor ki, müziği tamamen bastırıyor.

"Yani her şeye yeniden başlama şansım mı var?" diye soruyorum, hâlâ şaşkınım.

Yanakları çökmüş. "Kısmi bir kızlık zarı, çünkü kızlık zarı yenilenmiyor."

"Tanrıya şükür. Sizi kanatmak ve ağlatmak amacım değil."

"Ağlamadım."

Yatıştırıcı bir gülümseme dudaklarıma yerleşti. "Sanki beni dört gün boyunca karanlıkta bırakmamışsın gibi?"

"Aynen öyle," diyor ama ses tonunda bir sertlik yok.

Tekrar yola odaklanıyorum, trafiği tıkadığımı hayal ediyorum ama önümdeki araba bir santimden fazla ilerlemedi. "Bu arada, o elbise içinde inanılmaz güzel görünüyorsun."

"Beğenmene sevindim, çünkü bunu senin için giydim."

"Benim için mi?" O kadar çok göz kırpyorum ki, kontakt lenslerim neredeyse yerinden fırlayacak.

Dudaklarını büzse de yanaklarında hafif bir kızarıklık vardı. "Bu gece senin ilgini çekmek için yarışacağımı biliyordum, bu yüzden hazırlıklı geldim."

İşte bu yüzden onunla ilgili kafam hep karışık. Çünkü Electra'nın tıpkı seviştiği gibi öldürdüğünü ve istediğini tereddütsüz, vicdan azabı duymadan aldığını hayal etmişim. Ama yanımdaki Atlantisliler vicdan azabı ve tereddütlerle dolu.

"Electra, gördüğüm tek şey sensin. Aklımdan hiç çıkmıyorsun." İkisi de yalan değil.

Electra, dünyanın etrafında döndüğü eksen haline geldi; bu da bu görevin nasıl sonuçlanacağına dair kesinliğini daha da derinleştiriyor, çünkü eksenini kaybeden bir kürenin hali ne olur ki?

"Rakip olarak kimse olmasa da, benim için giyinmene *bayıldım* ." Bakışlarımı, çok kısa ve dar olan, uyluklarına kadar sıyrılan elbisesinde gezdiriyorum.

Ona uzanıp bacaklarını aralayarak parmaklarımı iç çamaşırının üzerinde gezdirip ne kadar ıslak olduğunu kontrol etme isteğim o kadar güçlü ki.

Kadın koltuğunda kıpırdandı ve bana beyaz dantelini gösterdi. Aman Tanrım. Yarı sertleşmiş penisim bir sonraki kalp atışımdan önce tamamen sertleşti.

Ne kadar uzakta olduğumuzu anlamak için yola göz atıyorum. İki blok. İki blok daha dayanmam gerekiyor. Yavaşça nefes alıyorum, nefesi daha da yavaşça veriyorum. Sakinleştirmesi gereken şey, onun kokusunu derinden içime çekiyor ve ereksiyonumu körüklüyor.

Bu sefer yer değiştirmesi gereken benim.

Işık yeşile döndü ama her iki şerit de tıkalı olduğu için hiçbir yere gidemiyorum. Işık turuncuya dönene kadar, ancak bir adım kadar ilerleyebiliyorum.

Lanet olsun. İki blok ötede beklemeyeceğim.

Elimi direksiyondan kaldırıp uzanıyorum. Parmaklarım sıcak, ipeksi uyluğuna değdiğinde nefesi kesiliyor, sonra içeri doğru, daha sıcak, daha ipeksi bir tene doğru kayıyor.

Islak danteli okşadığımda, testislerim kasılıyor ve nabzım boğazıma kadar yükseliyor. "Aman Tanrım... sıırılsıklam olmuşsun."

Islak danteli vajinasının arasına bastırıp, sonra yana çekerek parmaklarımın oynamasına izin veriyorum.

Bas sesinin gürültüsünden duyamadığım, ama parmaklarımda hissedebildiğim, tüm vücuduna yayılan bir iniltiyle dudakları aralanıyor.

Arabayı park ettim, sonra diğer elimle yanağını okşadım. Eğilip dudaklarını öperken, klitorisini bulup keskin, hedefli daireler çizerek onu tahrik etmeye başladım.

Onun orgazmını uzatmaya çalışmıyorum. Hayır... Onun orgazmının onu altüst etmesini, tüm sinir uçlarını yakıp kavurmasını ve omurgasını bükmesini istiyorum. Zevkini koltuğuma bulaştırmasını istiyorum, böylece arabaya her bindiğimde onun zevkinden bir parça alayım.

Parmaklarımla birkaç kez daha hafifçe dokunuyorum ve o da nefes nefese ağzıma boşalıyor. Çıkan sesi yalıyorum, dişlerini, dilini yalıyorum, sonra da kendi dilimi derine sokuyorum. Orta parmağımı girişine götürüp yavaşça içeri soktuğumda inliyor, sesi daha da sertleşiyor. Yavaş ama derine iniyorum.

Bacakları elimi sıkıca kavradı. Geri çekildim—tamamen değil, sadece iki parmak boğumum yerine tek bir parmak boğumum dar kanalına girecek kadar. Başparmağımı tekrar klitorisine götürdüm ve yavaşça hareket ettirdim.

"Acıyor mu?" diye soruyorum çenesinin köşesine, ardından oraya hafif öpücükler konduruyorum.

"Hayır," diye hırıltılı bir sesle cevap verdi.

Kulağının memesini ağzıma alıp emdikten sonra bırakıp mırıldandım: "Öyleyse uslu bir kız ol ve bacaklarını iyice aç benim için."

Tüyleri diken diken oldu. Bir kadını tahrik etmenin süper güç olmadığını biliyorum, ama Electra söz konusu olduğunda sanki öyleymiş gibi geliyor.

Parmaklarımı onun üzerinde gezdiriyorum, içeri sokuyorum, döndürüyorum, okşuyorum ta ki sıcak, ipeksi duvarları parmağımı boğana kadar. "İşte bu, bebeğim."

Onun doruk noktası vücudunu sarıyor, zirveye ulaşmadan önce boşuk bir çığlık olarak dışarı dökülüyor. Bu yoldaki herkesin güzel Atlantisli'min parmaklarımı ıslattığını duymuş olması bana erkeksi bir zevk veriyor.

Elimi iç çamaşırından çıkarıp yukarı kaldırdım. "Şuna bak."

Tenim, öndeki arabanın arka lambaları kadar parlak parlıyor neredeyse. Arabayı vitesle takıp yavaşça trafiğe karışıyorum, parmaklarımı emerek onun tatlı tadının tamamen ağzıma geçmesini bekliyorum.

Onun parmakları penisime değdiği sırada ben hala parmaklarımı yalıyordum.

"Acı verici görünüyor," diye mırıldandı, gözleri kasıklarına dikilmişti.

"Fermuarlar şeytanın aletleridir."

Ağzının kenarları birbirine kenetlendi. "Açmamı ister misin?"

"Harika!" Kalbim emniyet kemerine o kadar sert çarpıyor ki, sanki organı yerinde tutan tek şey o kumaş parçasıymış gibi geliyor.

Düğmeye basıyor, sonra da fermuarımı açıyor. Penisimin sadece dışarı fırlamasıyla kalmıyor, siyah iç çamaşırımın içinde kabararak dışarı taşıyor.

Pamuklu kumaşın üzerinden beni okşamaya başlarken mırıldandı: "Bu gece beni dansa ikna ettin."

"Harikaydın. Doğuştan yetenekliydin," diye hırıltılı bir sesle söyledim.

"Bunun ne kadar büyük bir başarı olduğunun farkında mısınız?"

Parmaklarını benim etrafımda sıkıca kavradı ve ben resmen yıldızlar gördüm. Seslerini de duydum. Parıldarken birbirine çarptılar.

"Gözlerini yolda tut, Cillian," diye mırıldanıyor.

Gidecek hiçbir yer yok.

"Gözlerin yolda olsun, yoksa sana dokunmayı bırakırım."

Dişlerimi sıkarak, çenemi kilitleyerek gözlerimi o lanet yola diktim.

"Sür. *Gerçekten* eve gitmek istiyorum."

Sanki arabama ambulans sireni takılmış gibi, önümdeki arabalar bizim şeride geçerek yolumuzu açtılar. Bunun için onun sihrine minnettar olmam mümkün değil.

O beni çekiştiriyor ve ben de direksiyonu aniden çevirerek yeni bir boyuta dalıyorum. Electra, mucizevi bir şekilde kaza yapmadığımız için, arabayı daha fazla sihir kullanarak düzeltmek zorunda kalıyor.

"Eve vardığımızda ne yapmak istiyorsun?" diye soruyorum, yolun son bölümüne girerken.

"Hım. Bilmiyorum. Aklına bir fikir geldi mi?" Sözleri boynumdaki tendonları ısıttı.

"Ah, bir sürü fikrim var, Bayan Serran."

"Öyle mi? Anlat bakalım."

Otopark rampasından hızla aşağı inerken, kepenk kapısının kapalı olduğunu görünce homurdandım. Yaptığı şeyi bırakmasını istemiyorum ama garaj kapısını açacak alet spor çantamda, o da arka koltukta, ve işte o zaman işler daha da karmaşıklaşıyor—

Kapı açılırken metal sesleri yankılanıyor. Bu gece onun büyüünden nefret etmiyorum.

"Tam da bazı fikirlerinizi paylaşmak üzereydiniz..." diye söze başladı.

Tamam. Kucağıma, kumaşla örtülü penisimin etrafına sarılmış güzel parmaklarına bakıyorum. Beni oradan çıkarması için neler vermezdim. "Sanırım önce seni mutfak tezgahına yayarak başlayacağım, öyle ki yarın sana kahvaltı hazırlarken bakabileceğim bir iz bırakacak kadar kirleteceksin."

Arabayı park rampasından hızla aşağı indirirken, o boğuk sesiyle mırıldandı: "Geceyi burada geçirmene izin vereceğimi düşünmen ne kadar da küstahça."

Göz kapaklarım irkildi. Arabasını park ettiği yerlerden birine çarptığım anda, kontağı çevirip emniyet kemerini, sonra da kendi kemerimi çözdüm ve koltuğumu olabildiğince geriye ittim. Sonra onu belinden kavrayıp kucağıma oturttum.

Merkezlerimiz çarpıştığında dişlerinin arasından hafif bir inilti çıktı.

"Bebeğim, dört gündür mesajlarıma cevap vermiyorsun," diye homurdandım. "Seni kaybettiğimi düşünmeye başlamıştım. Seni bir daha kaybetmeyeceğim ve evet, bu da demek oluyor ki bu geceyi senin yatağında geçireceğim. Muhtemelen kafam ya da sikim bacaklarının arasında olacak."

Derin bir nefes alışıyla göğsü kabardı ve gergin meme uçları yumuşak süet kumaşa iyice battı.

Başparmaklarımı üzerlerine koyup ovuyorum. "Amcığın nasıl?"

"Hım? Ne?"

"Hâlâ ağrıyor mu?"

Kirpikleri titriyor. "Ağrı mı? Ne?"

"İlk karşılaşmamızdan beri." Öne eğilip titreyen boğazına bir öpücük kondurdum.

"Dört gün geçti. Tamamen iyileştim."

Bir eliyle omzumu tutarken, diğer eli ereksiyonuma geri dönmüş ve onu serbest bırakmıştı. Amacının arabada hızlı bir ilişki olduğunu ummaya cesaret edemiyorum, bu yüzden çantamdan prezervatif almasını önermiyorum. Ama Tanrı şahit, itiraz etmezdim.

Dokunuşu birdenbire daha cesur, hareketleri daha hızlı hale geliyor. Başparmaklarım hareketsiz kalıyor, sonra da göğüs uçlarından kayıp gidiyorlar, çünkü az önce başımın tepesini kullanarak iç çamaşırını kenara çekiyor.

Ellerimi kalçalarına bastırıyorum, kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki nefes almakta zorlanıyorum. Gözlerim kapanıyor ve ağzımdan karanlık bir inilti çıkıyor.

"Electra," diye hırıltılı bir sesle konuştum.

"Evet, Cillian?"

Beni kaygan sıcaklığıyla ıslatırken, "Bunun senin için iyi olmasını istedim... yavaş yavaş ilerlemek istedim." diye fısıldıyorum. Nedenini anlıyormuş gibi yapmıyorum. Sadece bunun benim için önemli olduğunu biliyorum, tıpkı onun bekaretinin benim için önemli olması gibi. "Eğer şimdi sikimin üzerine çökersen, seni boşaltmadan önce bir av tüfeği gibi boşalacağım."

"Burada geceyi *geçireceksin* , değil mi?"

Onu tutmaktan parmaklarım titriyor, oysa tek istediğim onu yere serip ilişkiye girmek.

"Bu gece beni sadece bir kerecik de olsa götürmeyi mi planlıyordun?" diye soruyor, tüm tatlılığı ve masumiyetiyle.

Bu kadın...

Kan vücudumda hızla akıyor, dengemi bozacak kadar şiddetli. Neyse ki oturuyorum.

"Bence bırakmalısın," diye mırıldandı, alt dudağını dişleriyle hafifçe ısırarak bedenlerimize baktı.

Gözlerim de aynı şekilde bu anı beynime kazıyor, böylece ahirette bunun hayalini kurabiliyorum. Eğer bir ahiret hayatım olursa tabii.

"Bırak beni, Cillian." Başını yana eğip boynuma sürtündü.

"Bebeğim, eğer seni bırakırsam"—nefes nefese kaldım —"kazılırsın."

Sıcak, minik nefesleri tenime değiyor. "Biliyorum, *bebeğim* ."

Onun emrine uymak için parmaklarım kasılıyor, ama kalbim sürekli onun ıslak gözlerinin anısını canlandırıyor.

Antonia, Lars, Maddie ve Hugo.

Ölenlerin isimlerini tekrarlıyorum ki, kucağımdaki kadının kırabileceğim porselen bir bebek olmadığını, ellerinde kan olan ve şüphesiz beni kıracak bir insan olduğunu hatırlayayım.

Bölüm 33

Elektra

Cillian'ın nasırlı avuçları, beni kucağına oturturken kalçalarımı yoğuruyor. "Bana güveniyor musun?"

"Umarım amacınız beni hamile bırakıp Jen'le birlikte kaçmak değildir."

Cevabımdan hiç hoşlanmamış gibi yüzünü buruşturdu. Tahmin ettiğim gibi, homurdanarak, "Ben bunu sormuyorum. Ve onu bir daha gündeme getirme. Benim için hiçbir şey ifade etmiyor." dedi.

Dudaklarımı büzüyorum, Jeneva'yı neden sürekli işin içine kattığımı merak ediyorum. "Seni bedenime geri kabul ediyorum, tahmin et bakalım." Bunu kanıtlamak için sertleşmiş penisini okşuyorum, sonra da hassas ucunu kullanarak klitorisimi tahrik ediyorum.

Boğazının dibindeki damar acımasız bir ritimle atıyor ve gri-mavi gözleri, alnını kesen kahverengi saçların arasında vahşi ve karanlık bir ifadeyle parlıyor. "Bana. Güven. Duyuyor. Musun?"

"Senin ve benim bir şeyler söylememi duyma ihtiyacın," diye homurdandım.

"Evet, ben muhtaç, güvensiz ve bencil bir herifim."

Eğilip alt dudağını ısırdım, sonra ağzıma çekip dilimle yavaşça okşadım. Cillian, elini kaldırıp saçlarımin arasına geçirmek için kalçamdaki tutuşunu yeniden ayarladı.

Beni uzaklaştırmak yerine, yüzlerimizi birbirine yaklaştırarak başlattığım şeyi daha da derinleştirdi, ta ki ikimiz de nefes nefese kalana ve ciğerlerimizin sağlam kalması için geri çekilmek zorunda kalana kadar.

"Söyle," diye hırıltılı bir sesle söylüyor. "Ve bana duymak istediğimi söyleme. Dürüst ol."

"Sana güveniyorum, Cillian Lowry."

Gözleri, sanki bakışlarımda onay arıyormuş gibi gözlerimin üzerinde geziniyor. Ben de bedenlerimizi hizalayarak ona onay veriyorum. Eli yanağıma gidiyor ve öyle bir nazıkçe okşuyor ki, yüzümü onun yanağına yaslayıp gümüş rengi bakışlarında kayboluyorum.

Arabanın içindeki hava o kadar yoğun, o kadar *canlı* ki camlar buğulanmaya başladı. Bu an gerçeküstü, ateşli bir rüya gibi, sanki bir aşk romanının içine dalıp ateşli bir sahneyi canlandırıyormuşum gibi geliyor.

"Bana güvenmiyor *musun* , Cillian?" diye mırıldandım.

Sözlerim yerine oturduğunda gözlerini kırptırdı. Sonra iç çamaşırımı tutup kenara çekti. "Prezervatif."

"Yarın bir hap alacağım."

"Emin misin?" Göz bebekleri kocaman.

"Evet."

Göğsü nefes alıp verişiyile kabarıyor, hareket kolyesinin titremesine neden oluyor. "Daha önce hiç çıplak seks yapmadım."

Bunu bana kendimi özel hissettirmek için mi yoksa bizi bir nevi eşit konuma getirmek için mi itiraf ettiğine karar veremiyorum. Sebebi ne olursa olsun, içimde derin ve kırılgan bir yanı yatıştırıyor.

Şişkin başı sonunda içeri girip beni gerdiğinde nefesimi tutuyorum. Daha az donanımlı bir partnerle başlasaydım sürecin daha kolay olup olmayacağını merak ediyorum. Bunu asla bilemeyeceğim.

Calanthe'nin rüyası zihnimde yankılanıyor ve beni başka bir şeyi merak etmeye itiyor: Cillian, Tarian'ın onun için olduğu gibi benim için de ilk ve son mu olacak, yoksa Gaea onu rünlerle kutsamayacak mı?

Ama diyelim ki onu kutsadı, Calanthe ve Tarian dışında hiç kimse için yapmadığı halde neden bizim r nlerimizi birbirine bağlasın ki?

"İyi misin?" Fısıltısı havayı yarıp geçti, beni düşüncelerimden kopardı.

İhtiyaç sahibi.

Dikkatlice aşağı inerken boğazı titriyor. Cillian'ın parmakları nemlenen tenime karşı yumuşak, neredeyse hissedilmiyor. İtmiyorlar ya da d rtm yorlar, sadece kaburgalarımın arkasındaki zonklamaya yankılanan ateşli kalp atışlarıyla nabız gibi atıyorlar.

Be  küçük nefes aldıktan sonra, sanırım onun kökenine ulaştım, ama aşağıya bir bakış attığımda daha gidecek çok yolum olduğunu anladım.

Yanağımı bıraktı ve elini bedenlerimizin birleştiği yere götürdü. Başparmağı klitorisimi buldu ve okşamaya, daireler çizmeye başladı. Muhteşem, uzaklara yayılan bir sıcaklık oluştu ve yayıldı, gerginliğimi çözdü.

G z temasını kesmeden, yavaşça aşağıya doğru iniyorum. Penisini o kadar uzun ki, göbek deliğimin yakınlarında bir yere değiyor. Çok büyük. *O da* ok büyük, ama ben mesafe koymuyorum. Onun tarafından doldurulmaktan hoşlanıyorum.

Cillian, Bliss'in kirpiklerini indirip başparmağını dondurmasıyla birlikte kaba bir ses çıkardı. "*Kahretsin*."

O boğuk ses kaburgalarımın arasından süzülüp kalbime işledi. Tecr besizliğime rağmen bir erkeği mutlu edebileceğime dair güvenceye ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim.

Cillian'ın başparmağının baskısı geri geliyor. "Sen tam anlamıyla bir büyüsün, Electra Serran."

Cillian, bu sabah kopardığım o muhteşem tomurcuğu ezerken ben de başımı eğerek bir öpücük konduruyorum.

Mastürbasyon yaparken onu düşünmeyi planlamamı tım ama bacaklarımın arasında onu hayal ettim. Orgazmım hızlı ve şiddetli geldi. Bir yük treni gibi içimi parçaladı, beni sersemletti ve nefes nefese bıraktı.

Kalamdaki el beni nazikçe okşamaya, sallamaya başlıyor. Onun, bizim, bunun doluluğuyla öylesine doluyum ki, nabzım yavaşlıyor, sonra hızlanıp tekrar yükseliyor. İmk nsız olsa da, kalbim o kadar

hızlı atıyor ki, kanı vücudumun sınırlarından dışarı itiyormuş gibi hissediyorum.

Ondan herhangi bir yönlendirme beklemeden kalçalarımı döndürmeye başlıyorum. Her öne doğru hareket ettirdiğimde, başparmağı klitorisime bastırılıyor. Her geri çektiğimde ise, daha dikkatli hareket etmesi ve sıcak, ıslak—

Orgazmım doruk noktasına ulaşırken ciğerlerim genişleyip daralıyor, baş döndürücü bir sıcaklık dalgası tüm vücudumu sarıyor. İçimdeki *her şeyi* alt üst ediyor. Nefesimi. Midemi. Karın kaslarımı.

Başım geriye doğru düşüyor, inilti mi yoksa çığlık mı olduğunu anlayamadığım bir ses geliyor. Kulaklarımdaki uğultu o kadar yüksek ki, aradaki farkı bastırıyor.

Duvarlarım kasılıp onu boğarken, Cillian küfrediyor. Sonra iki eliyle kalçalarımı kavrayıp, etimi ezerek beni daha da yakına çekiyor. Daha da yaklaşmanın mümkün olduğunu bile düşünmemiştim. Ağzımı kovalıyor ve onu, dilden çok dişlerin kullanıldığı aç bir öpücükle yakalıyor.

Kalçaları bir, iki kez seğiriyor. Sonra sıcak bir dalga tüm vücudumu sarıyor ve ağzıma kükrüyor. Şaka yapmıyorum bile. Ses ilkel ve ham, sanki acı ve ecstasy arasında kalmış gibi. Dili benimkine saldırırken, penisi tekrar tekrar seğiriyor, tükenene ve doyana kadar kalan sıcaklığı akıtıyor.

Elleri gevşedi ve kolları belime dolandı. Onu görebilmek için biraz geriye yaslandım. Bakışları yüzümü yakıp kavurdu, yanaklarım ve boynum kızardı.

Sessiz olmasına rağmen, zihninde binlerce kelimenin biriktiğini hissedebiliyorum. Tıpkı benim zihnimde de olduğu gibi.

Etrafıma ördüğüm duvarlar yüksek ve kalın, ama onunkilerden daha yüksek veya daha kalın değiller.

Belki de bu yüzden ona bu kadar çekiliyorum. Çünkü onun herkesten gizlediği, iç dünyasından bir kesit gördüm.

Belki de beni ona çekici kılan da aynı şeydir.

Ellerinden biri kollarının arasından sıyrılıp gergin karnıma doğru yükseliyor ve göğüslerime ulaştığında duruyor. Göğüslerime o kadar çok ilgi gösteriyor ki, meme uçlarım nasırlı avucuna ulaşmak için can atarak esnek süet kumaşı deliyor.

"Vücudun beni mahvetmek için yaratıldı, Elektra." Ses tonundaki saygı, gözlerimi devirmemi engelliyor.

Kitapların dışında erkeklerin böyle cümleler kullanacağını hiç düşünmemiştim.

Elini karnımdan aşağı doğru kaydırды. "Şuna bir bak."

Hayır, ona bakmakla çok meşgulüm.

Ellerimi geniş omuzlarından çekip ensesine doladım ve asi saç telleriyle oynadım. Bir gün runik yazılar dokunduğum teni aydınlatacak mı? Atlantis'e ilk yolculuğumuzda olmasa bile, ikincisinde?

Atlantis.

Calanthe'nin beni onu oraya getirirken gördüğüne hâlâ inanamıyorum. Ne kadar çılgınca... ve beklenmedik bir şey.

"Callie, İşçi Bayramı'nda Atlantis'te evleniyor."

"Duydum." Avucunu tekrar belime doladı ve yumuşarken bile beni yerimde tuttu.

"Benimle randevuya çıkmak ister misin?"

Bölüm 34

Cillian

Kanepeye, koltuğa, duşuna, yatağına, halısına ve karın egzersiz aletine isimler .
verdik

Hayatımda hiç bu kadar kontrolden çıkmış bir şehvet hissetmemiştim. Penisimin ve testislerimin bu kadar dayanıklılığı nereden aldığını bile bilmiyorum. Tek bildiğim, her öpücüğün sevişmeye yol açması.

Henüz vaftiz etmediğimiz tek yer, evde en çok sevdiğim yer: mutfak.

Bunu bu akşama saklıyorum; o ve Calanthe Hadezlerin düğününde giyecekleri elbiselerin provasını yaparken hazırlamayı planladığım üç çeşit yemekten sonra.

Davet *edildiğim* düğün.

Atlantis'te.

Bir an için—beni randevuya davet ettikten hemen sonra—bunun bir tuzak olabileceğini düşündüm. Sanki beni gevşetmek, konuşturmak, adımın Cillian olmadığını, mesleğimin spor eğitmeni olmadığını ve onu ilk gördüğümde yıldırım çarpması hikayesinin tamamen uydurma olduğunu itiraf ettirmek için çıplak bir şekilde üzerime binmiş gibiydi.

Yeterince hızlı cevap vermediğimde yüzü kızardı ve kucağımdan inmeye çalıştı, bu da bana bunun tamamen heyecandan

kaynaklandığını ve manipölasyon olmadığını anlamamı sağladı. Sonunda öyle bir coşkuyla " evet " dedim ki, sanki evlilik teklifine cevap veriyormuşum gibiydi.

Dengesiz görünmem umurumda değildi. Tek umursadığım şey, yanaklarındaki kızarıklığı gidermek ve *fırsatçı küçük bir pislikten ziyade, onunla dünyanın öbür ucuna kadar gidecek aşık bir aptal* gibi görünmektir. Ki bunu yapardım da, çünkü Atlantis muhtemelen benim için yolun sonu olacaktı.

Yanımda süpermarketin baharat reyonunda dolaşan yaşlı kadın, "Oğlum, bunun üzerinde *kişniş mi yoksa muskat* mı yazıyor?" diye sordu.

Cam kavanoza göz attım. "Muskat. Aradığınız bu muydu?"

"Hayır. Kişniş lazım." Onu rafa geri koymaya çalıştı ama elleri çok titriyordu, bu yüzden alışveriş sepetimi yere koyup ona yardım ettim.

"İşte istediğin bu." Kişnişi alıp alışveriş sepetine koyuyorum.

"Teşekkür ederim."

Alışveriş listenizde başka neler var?

Onunla birlikte markette dolaşıyorum ve ancak tüm alışverişlerini kasanın yanına bıraktığı alışveriş arabasına yerleştirdikten sonra yanından ayrılıyorum. O da bana önce Güney Kore'de, sonra da Almanya'da bir askeri eş olarak yaşadığı hayatıyla ilgili hikayeler anlatarak karşılık veriyor.

Öğrendiğime göre, şu anda en küçük çocuğuyla aynı evi paylaşıyor; çocuk bir ilkokul öğretmeni ve çok ünlü bir roman yazarıyla evli. Diğer üç çocuğu da babalarının izinden gitmiş; biri şu anda yurt dışında görev yapıyor, diğer ikisi ise ABD üsleri arasında dönüşümlü olarak görev yapıyor.

Yirmi yaşında orduya katılmayı düşündüm, böylece dünyayı gezebilir ve doğaüstü kötülükten farklı bir kötülük türüyle savaşıbilirdim. Ama şiddetten bir süre uzaklaşmak ve yok etmek yerine yaratmak istemiştim.

Kapıdan uzaklaşıp alışverişime devam etmek üzereyken, bakışlarım tanıdık bir figüre takıldı.

Electra kollarını kavuşturmuş, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle duruyor. Ona yaklaşırken ben de gülümsüyorum; daha

önce aldığım iki baharat kavanozu, henüz boş olan sepetimde yuvarlanıyor.

"Yaşlı kadınlarla gerçekten iyi anlaşıyorsun. Biraz kıskanıyorum."

"Gerçekten mi?" Tam bedenine doğru adım atıyorum, kollarını gevşetmeye ve başını geriye doğru eğmeye zorluyorum. Başımı indirip masum bir öpücük konduruyorum, bu da pantolonumdaki canavarı uyandırıyor.

Bu kız, keskin kokusu, farklı renklerdeki göz bebekleri ve yumuşak teniyle beni bir seks düşkününe dönüştürdü. Bazen—mesela bu sabah yatakta ona sarılmış halde uyandığımda, penisim çoktan sertleşmişti—kendimi zorlayıp runlarını inceledim ve öldürdüğü dört Avcının isimlerini ezberledim.

Onun kim olduğunu ve neler yaptığını hatırlatan bir şey.

Ancak bu, onun tüm kimliği ve yaptıklarıyla sınırlı değil.

Önceki akşam, biraz enerji atmak için arabayla değil de koşarak lobiden içeri girdiğimde, kapıcı Liz ile sohbet etmeye başladım. On dakika içinde Liz hakkında her şeyi öğrendim, ama aynı zamanda Electra hakkında da birçok şey öğrendim. Şaşırtıcı şeyler.

Tıpkı Electra'nın, Liz'in çalıştığı ve Electra'nın gönüllü olarak görev yaptığı bir kadın sığınma evinde tanıştıktan sonra Liz'e iş bulması gibi.

Ya da Electra'nın Liz'in kızıyla öğleden sonra vakit geçirip tavsiye mektubu yazması; Liz'in daha sonraki kabul ve tam bursunda etkili olduğunu düşündüğü şey de bu oldu.

Para saçmak bir başarı değil. Ama yabancılarla vakit geçirmek, onlarla ilgilenmek... bu, çocukken bana aşılana ve yetişkinliğe taşıdığım canavar anlatısına uymuyor.

Eğer Quinn'in serbest bırakılması Atlantis madeninin imhasına bağlı olmasaydı, görevi iptal eder ve yavaş yavaş aklımı kaçırmama neden olan bu kadından uzak dururdum diye düşünüyorum.

"Ne satın alacağız?" diye soruyor Electra.

Sorusu—daha doğrusu onu ifade ediş biçimi—içimde bir şeyleri sıkıştırıyor. Bir hafta içinde Electra ve ben bir " *biz* " olduk. Her şeyin dağılmasını, onun da beni kandırdığını itiraf etmesini bekliyorum, çünkü aksi takdirde beni hayatına ve adasına bu kadar çabuk neden kabul etsin ki?

Zihnimi susturmaya zorladım ve parmaklarımı onun parmaklarının arasından geçirerek onu deniz ürünleri tezgahına doğru çektim. "Şili levreği hakkında ne düşünüyorsun?"

"Yaşlı kadınlara karşı hissettiklerin gibi."

Başımı sallıyorum, onu durduruyorum ve un çuvalları ile bal kavanozlarının arasında, fırın reyonunda onu hemen orada öpüyorum. Masum bir öpücük değil. Dil, dişler, tükürük, inlemeler, homurdanmalar var. Son derece uygunsuz, ama o kadar ateşli ki durmayı düşünmüyorum bile.

Neyse ki öyle yapıyor. "Bu tür eğlenceler genellikle giriş ücreti gerektirir," diye mırıldanıyor, başımdaki ters takılmış şapkayı düzeltirken.

Belli ki bir kadının kölesi olmuş gibi sırtıyorum, kolumu beline doluyorum ve marketin arka tarafına doğru yürüyüşümüze devam ediyoruz. "Beni nasıl buldun?"

"Elbise provasından çıkarken bana hemen ilerideki süpermarkete gideceğini mesaj attın, ben de Diego'dan beni bırakmasını rica ettim."

"Bu elbise üzerinize nasıl *oturdu* ?"

"Uzun."

"Keşke orada olabilseydim."

"Bana arkadaşlık etmek için mi, yoksa elbiseyi çıkarmama yardım etmek için mi?"

"Hem öyle, hem de seni o elbiseyle görmek. Elbise giydiğin zamanları çok seviyorum."

"Yakında göreceksiniz, çünkü İşçi Bayramı çok yakında."

Gördüğüm son şey bu mu olacak? Sanırım bu, ölmenin en kötü yolu olmazdı.

"Madem konu açıldı..." Electra elini beyaz tişörtümün üzerinden geçirdi. "Bir takım elbiseye ihtiyacın var. Dorian bir terzi önerdi. Müsaitlik durumunu söyle, randevu ayarlayayım."

Önceki işimde bile bu kadar çabuk aralarına katılmamıştım. Onun iyiliğini bu kadar kolay kabul etmek bana doğru gelmiyor. Keşke Trenton gibi vicdan yoksunu ve ego dolu olsaydım.

"Benim için endişelenmeyin. Bir şey kiralarım," diyorum sonunda, çünkü o zamana kadar elimde kalacak az miktardaki parayı Quinn

için açtığım banka hesabına yatırmayı tercih ederim.

Electra, "Kendisiyle sürekli görüşme halindeyim," diyor.

Göğsüm sızlıyor—daha doğrusu egom sızlıyor. "Bana takım elbise almayacaksın."

İçini çekti ama sonra onu yere bıraktı.

Deniz ürünleri tezgahında, iki adet birinci sınıf fileto seçmemi ve balıkçıyla menşei ve tedarik hakkında sohbet etmemi izliyor. Sunulanlar en taze olanlar değil, ama en uygun olanlar. Levrek bifteklerini mumlu kağıda sardıktan sonra, Electra ile birlikte sebze reyonuna gidiyoruz ve ben de dolgun bir yaz kabağı ve bir demet bezelye alıyorum.

"Hiç restoranda çalışmadınız mı?" diye soruyor, ben de en olgun ve etli olanlarını bulana kadar eski tip domateslerin arasından seçim yaparken.

En iyi yalanlar gerçekler üzerine kurulduğu için, "Evet, yaptım. Bir süre bulaşıkçı olarak çalıştım. Bu sayede aşçıları uzaktan izleyebildim." diye yanıtlıyorum.

Anlattıklarımı inanıyormuş gibi başını sallıyor.

Sebze poşetine bir düğüm atıp balığın yanına koyuyorum, sonra meyve tezgahına doğru ilerlerken, tezgahın diğer tarafında duran bir kıızı fark ediyorum; tırtıklı bir gülümsemesi, sarı bir örgüsü ve kalp şeklini oluşturacak şekilde bir araya getirilmiş eldivenli parmakları olan bir kız.

Elimle Electra'nın beline sertçe vurup onu sırttan Avcı'dan uzaklaştırmaya çalıştım. Adımlarım o kadar hızlıydı ki Electra'nın kaşları yukarı kalktı.

"Arpayı unuttum, az önce reyonun önünden geçerken sadece bir çuval kalmıştı," diye mırıldandım.

Profilimi dikkatlice inceledikten sonra omzunun üzerinden bana bir bakış attı.

Ciğerlerim acıdan büzülüyor ve parmak boğumlarım sepetin kulplarını o kadar sıkı kavlıyor ki, metal etimde kalıcı bir iz bırakacak. Bir açıklama hazırlıyorum: Kulüpteki kıızı, sınır problemi olan kıızı gördüm ve beni tanımasını istemedim.

Ama Electra'ya baktığımda, sabit bir noktaya bakmadığını görüyorum. Gözleri etrafta dolaşıyor... etrafı tarıyor.

Lara gitti.

Boynumu çeviriyorum ama hâlâ kaskatı. Trenton onu beni kontrol etmesi için mi gönderdi yoksa gönüllü mü oldu? Her iki durumda da, tam bir rezalet. Tamamen pervasızca.

Küçük bir kasabada aynı insanlarla karşılaşmak normaldir. Ama burada değil. Bu büyüklükteki bir şehirde değil. Sanki başarısız olmamı istiyorlar.

Teorimin içime işlediği korkuyu atmaya çalışıyorum ama her geçen saat daha da sertleşiyor, bir beton blok gibi orada yerleşiyor. Fırının üst ızgarasını açarken hâlâ bunu düşünüyorum. Normalde yemek pişirmek bana huzur verir ama bu gece değil.

Bu gece o kadar gerginim ki, mutfakta yangın çıkarma ihtimalim, Electra'nın kulesinden fırlayıp bir açıklama almak için şarküteriye gitme ihtimalim kadar yüksek.

Kollarını belime doladı. Yanağı kürek kemiklerimin arasına bastırdı. "Seni alışverişe götürmeyi önerdiğim için özür dilerim. Alınacağını tahmin etmemiştim."

Electra'nın içten özrü sadece sinirimi değil, *beni de* altüst etti.

Bunun kendi hatası olduğunu düşünmesinden nefret ediyorum. Muhtemelen kafasında bunu defalarca kurcalayıp, yanlış bir şey yaptığını kendine telkin ediyor.

Kendimi gelmiş geçmiş en aptal insan gibi hissediyorum.

Dönüp duruyorum, içimdeki gerilim, Trenton ve Lara'yı avlamış olsaydımkinden daha hızlı ve daha şiddetli bir şekilde eriyip gidiyor.

Electra'nın çenesini kavrayıp, levreğin üzerine serptiğim baharat karışımını tenine sürüyorum. "Bana takım elbise alma teklifinle hiçbir ilgisi yok. Bu bir iş meselesi."

"Bu konuda konuşmak ister misin?"

"Hayır." Onu mutfak adasına doğru geri ittim. "Şu an konuşmak istemiyorum ama kafamdan atmak istiyorum. Bana bu konuda yardımcı olabilir misin?"

Dudakları çekingen bir gülümsemeyle kıvrılırken, bakışları hâlâ temkinli.

Bu savunma mekanizmamı yakıp kül etmek istiyorum. Kendime bunun bencil bir amaç için olduğunu, kendimi korumak için olduğunu söylüyorum. Ama içten içe bunun saçmalık olduğunu biliyorum.

Doğrusu, Electra'ya yaklaştıkça ve onu tanıdıkça, bu görevin başarısızlığa mahkum olduğu hissi daha da güçleniyor.

Geri çekilmem ve özenle inşa ettiğim duvarları güçlendirmem gerekiyor. Reeve'i kovup Cillian'ı tekrar aramıza katmalıyım.

Cillian, Electra'ya aşık olabilir.

Reeve kesinlikle bunu yapamaz.

Dizlerinin üzerine çökmeye başlayınca onu tekrar ayağa kaldırıyorum. "Hayır, bebeğim. Buna ihtiyacım yok."

"Ben düşündüm ki—"

Taytını ve tangasını çıkarmasına yardım edip onu mutfak adasına oturttum. " *İşte buna* ihtiyacım var."

Bölüm 35

Elektra

Cillian, çıplak bacaklarımın arasına adımını attığı anda nefes alışverişi değişiyor. Daha ağır, daha hırıltılı hale geliyor, süpermarketten beri içinde taşıdığı gerginliği dışarı atıyor.

İşle ilgili olduğu ve terziye gitme önerimle ilgisi olmadığı yönündeki iddiasına ikna olmadım. Sonuçta tuhaf bir şekilde gururlu bir adam. Tuhaf diyorum çünkü onu tanımadan önce hiç gururlu olduğunu düşünmüyordum.

Bu durum içgüdülerim hakkında ne düşündürüyor, emin değilim.

Yeni bir teori çok şaşırtıcı: Ona daha önce bir restoranda çalışıp çalışmadığını sormuştum. *Bu*, kendisini yetersiz hissetmesine neden olmuş olabilir mi?

Bunu nasıl nazikçe dile getirebileceğimi düşünmeye çalışırken, kalçalarımın kavrayıp beni adanın kenarına doğru sürüklüyor. Nefesimi tutuyorum, sonra bacaklarımı daha da açıp vajinamı sanki hayatında gördüğü en güzel şeymiş gibi inceliyor.

Gözlerini dikmiş bir şekilde, elini bacaklarının arasına uzattı, ama pantolonunu indirmek için değil, sadece pozisyonunu düzeltmek için. "Böyle uzanmış halinin fotoğrafını çekmek için neler vermezdim. Telefonumun duvar kağıdı yapardım."

Yüzüm o kadar kızardı ki, göğsüm bile pembeleşti. "Evet. Olmayacak Lowry."

Bakışlarını benimkine dikti, yüzündeki gülümseme bunun pekâlâ olabileceği konusunda beni uyarıyordu.

"Bunu biri görse utançtan ölürdüm."

"Eğer biri bunu görüp neye baktığını, *kime* baktığını anlasaydı, onu öldürmek zorunda kalırdım. Yani utanç söz konusu olmazdı."

Ama bir Atlantisliyi öldüremez...

Başparmağını klitorisime koyuyor, birkaç kez harika bir şekilde ovuyor, ardından giriş noktasına doğru bir yol izliyor ve sanki gerilmeye hazırlıyormuş gibi, artan bir basınçla oyuğu yoğuruyor.

Yakıcı sıcaklık dirseklerimi aşağı indiriyor ve omurgamı geriyor. Olağanüstü his yayılırken göz kapaklarım düşüyor. *Seks yapmayı seviyorum.*

"Bunu yaptığın için çok mutluyum, çünkü seninle seks yapmayı çok seviyorum." Cillian'ın boğuk sesi vajinamı titretiyor.

Gözlerimi kırıştırdım. "Bunu sesli mi söyledim?"

"Evet, yaptın."

Dudaklarımı yalıyorum, sonra tekrar yalıyorum.

"Bildiriminize ' *yanınızda* ' ifadesini de ekleseydiniz daha iyi olurdu," diye mırıldanıyor, hafif girdapları kesmeden.

"Başka kimlerle seks yapıyorum?"

Odaya kısa süreli bir sessizlik çöker ve önceki gerilimin yeniden içeri akmasına izin verir. Ancak bu sefer gerilim sadece onu değil, beni de etkiler.

Dirseklerimin üzerine geri tırmanıp bacaklarımı bir araya getirmeye çalıştım. Koca vücudu engel olduğu için bu imkansız bir işti. "Biz sadece ikimiz birlikteyiz, değil mi?"

"Elbette öyleyiz." Sesi sert, sanki öyle olamayacağımız düşüncesi onu rahatsız ediyormuş gibi. "Ne kadar bencilce görünse de, umarım hiçbir zaman başkasıyla bu kadar iyi olmaz."

"Yakında benden ayrılmayı mı planlıyorsun, Lowry?"

Başını geriye doğru kaldırdı. "Ne?"

"Başka hiç kimseyle bu kadar iyi olmamasını umduğunu söylemiştin. Bundan ne anlam çıkarmam gerekiyor?"

"Seni terk edecek değilim," diye homurdandı.

Dudaklarımı büzüyorum. O da aynısını yapıyor, bu sırada sanki bir tartışmanın ortasında değilmişiz gibi bana özen gösteriyor—ya da bu

her neyse artık.

"Annem babamı çok erken yaşta kaybetti. Tanrı'nın sizi ne zaman geri çağıracağını asla bilemezsiniz."

İnsanların bizim hakkımızda bilgi sahibi olmaması gerekiyor, ama eğer onu önümüzdeki ay Atlantis'e götürüyorsam, bu onun benim dünyama girmesine izin vermem gerektiği anlamına geliyor. Bunu şimdi yaparak ne kaybedebilirim ki?

Evet, sadece bir haftadır çıkıyoruz ve evet, pazar günü maalesef iptal edemediği bir ders vermek zorunda kaldığı için henüz aile yemeğine gelemedi. Yaşlılar merkezinde olduğu ve hatta bingo oyunundan bile daha iyi geçtiği için onu affettim. Ama çok yakın bir gelecekte ailemle vakit geçirecekti ve tüm ihtiyatlarına rağmen, yine de büyümlü şeyler oldu.

"Söylemem gereken bir şey var—"

Başparmağını vajinamın içine doğru kaydırıp klitorisimi masaj yapıyor. Beynime giden kan akışını kesiyor olmalı, çünkü ona söylemeyi planladığım şeyi bir an için unutuyorum. Ha, doğru... rünlerim.

Dudaklarımı yaladım, sonra itirafı dile getirmek için ağzımı açtım ama ağzımdan sadece cılız bir inilti çıktı.

Çok yaklaştım.

Neredeyse geldik.

Cillian üzerime eğildi ve iç bacağıma bir öpücük kondurdu, sonra yanağını oraya yasladı ve loş ışıkta simsiyah görünen gözleriyle cinsel organımı inceledi. "Çok güzel," diye mırıldandı.

Orgazm geliyor.

Ve isabetler.

Bu, ilahi ve tamamen bitkin düşürücü bir şey.

Seks sadece hoşuma gitmiyor, ona bayılıyorum ve yirmi yıl boyunca bunu deneyimlemeyi beklediğim için kendime kızıyorum. Gerçi belki de bu hayranlığım Cillian'dan *kaynaklanıyor*.

Bacaklarımın titremesi geçince, parmağını kasıklarımına sokup yapışkan sıvımı topladı ve onunla beni becermeye başladı.

Vücudum o bıçak sırtı mutluluk noktasına doğru tekrar yükselmeye başlarken ciğerlerim tıkanıyor. Cillian, hizmetine ara

vermeden çömeliyor, bacaklarımı omuzlarının üzerine atıyor ve ağzını klitorisimle hizalıyor.

Bekleyiş nefesimi kesiyor ve kırıntı kırıntı hava yutuyorum. O aradaki mesafeyi kapatıp yüzünü bana gömdüğünde, burun delikleri zonklarken, diliyle ağzımı yakıp kavururken, yuttuğum kırıntılardan biri boğazımda takılı kalıyor.

Bu sefer sadece uçurumdan aşağı düşmüyorum; eriyip kırılan bir dalga gibi yere çarpıyorum ve boğazımı acıtan, son derece ilkel ve ham bir çığlık atıyorum.

Cillian, gözlüklerinin ardında oniks gibi parıldayan gözleriyle vücudumu yukarıdan aşağıya doğru süzüyor. O anda anlıyorum ki, gözlerinin simsiyah olması ışığın bir oyunu değil, genişlemiş göz bebeklerinin yarattığı bir yanılsama.

Hâlâ kasılmakta olan cinsel organıma karşı, "Tattığım en güzel şeysin," diye mırıldandı.

Tanrım, bu adamın ağzı tehlikeli. Bakışları da öyle. Her geçen gün, saçma sapan pazarlığıyla bana sapladığı kanca daha da derine batıyor, sanki sadece bedenimi değil, kalbimi de yakalamayı amaçlıyor.

O, zonklayan kasıklarına tüy gibi hafif öpücükler kondururken, ben de tembelce dağınık saçlarını parmaklarımın arasına doladım. Onu bir zamanlar yetersiz bulmuş olmam şimdi absürt geliyor. Bu adam her açıdan mükemmel, ve bu sadece akıl almaz derecede iyi oral seks yapmasından değil, ihtiyacım olduğunu fark etmediğim her şeye sahip olmasından kaynaklanıyor.

Hâlâ dolaşan parmakları ve dudaklarının yumuşak dokunuşu arasında, başka bir zevk dalgası beni sarıp sarmalıyor.

Ağzını yaladı, sonunda acımasız bir kavganın galibi gibi dikleşti ve tişörtü buruşuk, gözlükleri yamuk olsa da, bana göre hiçbir adam ondan daha heybetli görünmemiştir.

Avuç içlerini yüzümün iki yanına yerleştirip eğildi ve nefes nefese kalmış dudaklarımı derin, yavaş bir öpüşle yakaladı; bu öpüş, orgazmımın ulaşamadığı yerlere kadar yayıldı. Ona karşılık dokunma isteği içgüdüsel hale geldi, ama parmaklarımı nereye koyacağıma karar veremedim—çenesine mi, beline mi, yoksa cinsel organına mı?

Yüzünü seçiyorum, sonra ayak parmaklarımı eşofmanının ve iç çamaşırının bel kısmına dolayarak ikisini de aşağı doğru itiyorum. Ayağımı bacaklarının arasına kaydırıp testislerini okşarken ve uzun, kalın, sert penisini tam istediğim yere getirirken boğuk bir hırıltı çıkarıyor.

Bir an için, alnı alnıma yaslanmış, göğsü benimkiyle aynı ritimde inip kalkıyor, üzerime eğilmiş halde kalıyor. Ama sonra açılıyor, kalçamı kavıyor ve kelimenin tam anlamıyla beni *delip geçiyor*. Kasık kemiklerimiz çarpışırken yüzünde bir acı ifadesi beliriyor. Sanki bu çok fazla, çok güzelmiş gibi.

Geri çekiliyor, sonra tekrar içeri giriyor; özenle kesilmiş kalın tüyleri, en lezzetli şekilde, tahriş olmuş cinsel organıma sürtünüyor. Dudaklarımdan küçük bir iç çekiş kaçınca, ifadesi keskinleşiyor ve hareketsiz kalıyor. Ancak gülümsememi fark edince tekrar hareket etmeye başlıyor.

"Bebeğim," diye fısıldadı boğuk bir sesle. "Kendini iyi hissetmeyi sağla."

Emrine uyarak elimi vücudumda aşağı doğru kaydırıyorum. Göz bebekleri büyüyor, sanki gözbebeklerinin kenar halkasını açacakmış gibi görünüyor.

"Gerçekten de bir tanrıçasın, değil mi?" diye hırıltılı bir sesle mırıldanır, kalçalarının yavaşça yaptığı hareketler hızlanırken.

Dirseğim kilitleniyor, parmaklarımın hareketini durduruyor. Runelerimizi bilenler bize tanrı ya da canavar diyor. Ama Cillian benim doğamdan habersiz. Yoksa haberdar mı?

Kulaklarım uğulduyor, güçlü parmaklarıyla kalçalarımın etini yoğururken, aç gözlü bakışlarıyla vücudumu baştan aşağı süzüyor ve bana sertçe vuruyor.

"Lanet olsun"—derin bir nefes alarak—"tanrıça."

Sözü bu şekilde sarf ediş biçimi, olaya fazla anlam yüklediğimi ve aslında sadece bir iltifat olarak söylendiğini anlamamı sağladı.

Derinlemesine giriyor... o kadar derine ki kalın ucu karnımın alt kısmına batıyor. Onun beni izlediği aynı yoğunlukla onu izlerken kirpiklerim aşağı iniyor.

Elimi tutmak için uzanıyor, muhtemelen onu istediği yere yönlendirmek için, ama ben onu durdurup parmaklarımı onun

parmaklarının arasına geçiriyorum. Boğazı aşağı doğru çöküyor, Adem elması derisinin altında keskin bir çizgi oluşturuyor.

Birbirine kenetlenmiş ellerimize kilitlenmiş bakışlarla, kalçasını ani bir hareketle oynattı, sonra durdu ve tenimde yankılanan, tüylerimi diken diken eden uzun bir inilti çıkardı.

Boşalmasının sıcaklığı bacaklarımın arasında yükselirken, bir başka sıcaklık da vücudumun geri kalanına yayılıyor ve tıpkı şafağın Boston çatılarını sarması gibi beni de sarıp sarmalıyor.

Cillian, penisi hâlâ derinde olacak şekilde üzerime eğildi ve boşta kalan elini başımın yanına bastırdı. "Boşalmadın," diye inledi.

"Benim görüşüm farklı. Birden çok kez geldim."

"İçindeyken değil." Sesi neredeyse öfkeli gibiydi.

Gülümsedim ve elimi uzatarak dağınık bir tutam saçı yumuşak kulağının arkasına sıkıştırdım. "İyi hissetmek için orgazma ihtiyacım yok."

"İyi hissetmek istemiyorum. Muhteşem hissetmek istiyorum."

Çenesini avuçlarımın içine aldım. "Yemin ederim, inanılmaz derecede iyi hissettirdi."

İkna olmamış gibi dudaklarını büzüyor.

Tatlısız bir yemeğin bile nasıl lezzetli olabileceğine dair bir benzetme yapmaya hazırlanırken, dikkatini daha önce sessize aldığım ama adada bıraktığım telefona çevirdiğini fark ettim. Ekranda birkaç gündür görmediğim bir isim belirdi.

Bölüm 36

Elektra

ekranım Gael Monta'nın araması sesli mesaja yönlendirilirken kararıyor.

Ekranda onun adı ikinci kez belirdiğinde kaşlarımı çattım. Cillian benden ayrılırken, "Bunu cevaplamalıyım herhalde," dedim.

Elimi uzatıp telefonumu alıyorum, ardından gelen aramayı kabul etmek için ekranı kaydırıyorum. "Merhaba?"

" *İyi akşamlar, tatlım.* " Gael oldukça neşeli bir ses tonuyla konuştu. " *Boston'a iniş yapmak üzereyim.* "

"Pekala..." dedim, kaşlarım çatılmıştı. Acaba buluşmak mı istiyor?

" *Az önce paha biçilmez bir istihbarat elde ettim.* "

Cillian, bir kağıt havluyu buruşturup nemlendirdikten sonra beni silmek için geri dönerken beni izliyor.

Bu eylemin cinsel bir yanı olmamasına rağmen, içimde bir karıncalanma hissi yaratıyor ki bu da biyolojik ebeveynimle telefonda konuşurken en son istediğim his.

Cillian işini bitirene kadar bekliyorum, sonra tekrar konuşuyorum. "Endişe verici mi?"

" *Kutsal Avcılar. Bana hamamböceklerini yok etmeye yardım etmekle ilgilendiğinizi söylediğinize göre, kardeşinizin yeni öğrendiği şeyi duymak isteyebileceğinizi düşündüm.* "

"Dorian ne yaptı ki—"

"Gerçek kardeşin , " diye çıktı Gael, sesinde bir sertlik vardı.

" Alexander ne öğrendi?"

" Sandviç siparişleri aracılığıyla bilgi aktaran bir paravan şirket hakkında duyum almış. Bunu yerinde incelemek için bizimle birlikte gelmek ister misin? "

"Kesinlikle!"

Yemin ederim, telefonun diğer ucunda Gael'in gülümsediğini duyabiliyorum. " Bir saat sonra havaalanından dönerken seni alacağım ve birlikte oraya gidebiliriz. "

Kalbim gümbür gümbür atmaya başladı. Hayır, kaburgalarım vuracak gibi. "Adresi gönder. Orada buluşalım."

" Ancak ben gelene kadar içeri girmeyeceğine yemin edersen. "

"Yemin ederim." Silah ve sihirle tepeden tırnağa donanmış olsam bile, destek olmadan bir yaban arısı yuvasına girmenin delilik olacağını bilecek kadar akli başındayım.

" Ciddi söylüyorum, tatlım. Onların mayın tozu mermileri var— "

Cevap vermek için Atlantis diline geçiyorum: " Destek olmadan içeri girmeyeceğim. Yemin ederim. "

" Pekala. Adresi mesajla göndereceğim. Olay yerine vardığınızda sokak görüntülerini gönderin. "

Cillian'ın kaşları hafifçe yukarı kalkık.

"Tamam." Bağlantıyı kesip tezgahın üzerinden iniyorum.

Taytımı ters çevirip içe doğru katladığımda, "Bir şey mi oldu?" diye sordu.

Gael Atlantis dilinde konuştuğu için, Cillian bir şey duysa bile anlamazdı.

"HAYIR."

"Öyleyse neden giyiniyorsun?"

"Öncelikle, pantolonsuz dolaşamam."

"Katılmıyorum."

Taytımı giyerken gülümsüyorum.

"İkincisi, benim için bir sandviç almam gerekiyor—" Genetik olarak doğru olabilecek ama duygusal olarak doğru olmayabilecek bir kelimeyi söylemeden önce kendimi durduruyorum. "Gael için."

"Peki ya akşam yemeğimiz?"

"Biraz daha geç yesek sakıncası olur mu? İki saat içinde evde olacağım."

Gael'in mesajı ekranımda beliriyor.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor Cillian.

Ona sadece mahalleyi söyleyerek belirsiz kalıyorum.

"O zaman ben de seninle geliyorum." Gözlüğünün sapına bir damar çarptı. "Çünkü şehrin o kısmı çok tekinsiz."

"Benim tercihim—"

"Geliyorum. Arabam var. *Senin* yok."

"Arabam olmadığını nereden biliyorsun?"

"Sürekli taksi çağırıyorsunuz. Ve çatı katındaki park yerlerinde asla araç olmuyor."

"Belki de başka bir yere park ederim."

"Yapıyor musun?"

"Pekala. Arabam yok ama yine de beni sen götürmeyeceksin."

"Neden?"

"Çünkü..." diye homurdandım.

Çenesini öne eğip kollarını kavuşturdu. "Bana ' *çünkü'den* daha iyi bir sebep vermeniz gerekecek."

Büyü kullanarak onu eşyasını bırakmaya ve burada beni beklemeye zorlamak üzereyken, beni bıraktıktan *sonra* zorlama büyüsünü kullanmaya karar verdim. "Pekala. Beni bırakabilirsiniz sevinirim."

Odama gidip yatak odamdaki kasadan silahımı alıyorum, sonra bel çantamı belime takıp silahı içine saklıyorum.

Asansörle otoparka inerken Cillian, telefonundaki GPS'e girebilmek için tam adresi soruyor. Ben de ona şarküterinin adını veriyorum.

Başparmakları ekranın üzerinde gezinirken bakışları aniden benimkine kilitlendi. "Lanet olası bir şarküteriye mi gidiyoruz?"

"Görünüşe göre Boston'ın tamamındaki en iyi ton balıklı sandviçler burada."

Telefonunu indiriyor. "Eğer ton balıklı sandviç isteseydiniz, levrek yerine onu yapabilirdim."

Gülümsüyorum. "Gael ton balığı istiyor. *Ben de* senin levreğini istiyorum." Parmak uçlarımda yükselip sert ağzına bir öpücük

konduruyorum ve nefes nefese, "Fırını kapattın mı?" diye soruyorum.

"Yaptım." Kelimeleri söylerken dişleri birbirine değmiyor. "Ama ciddiym Electra. Eğer Gael sandviç istiyorsa, seve seve şu anda süpermarkete gider ve sandviç yapmak için gerekli tüm malzemeleri alırım."

"Gael *oradan* bir tane almayı gerçekten çok istiyor."

Cillian'ın çene seğirmesi, teklifini kabul etmeyeceğim için belli ki sinirlenmiş. Acaba bunu, yemek pişirmedeki bariz ustalığına bir hakaret olarak mı görüyor?

Asansör zili çaldı.

Aracın yanına vardığımızda ancak şöyle diyor: "Değerlendirmelere baktım. Buranın ortalama puanı bir yıldız. Müşteriler fare gördüklerini söylüyorlar."

Yemeğe veya ortama önem vermediğim için, gözlerime sihir aşıyorum. " *Bununla ilgili benimle tartışmayı bırakın ve beni oraya götürün .* "

Göz kapakları kasılıyor. Boğazı çalışıyor. Sonra itaatkâr bir şekilde kapımı sonuna kadar açıyor ve diğer kapıları da açmak için kilit açma düğmesine basıyor. Koltuğuna oturduktan sonra telefonunu vantuzlu tutucuya yerleştiriyor.

Cillian, sürüş boyunca GPS'e neredeyse hiç bakmıyor. Sanki haritayı ezberlemiş gibi. Sanırım fotoğrafik hafızası var.

Ancak... "Büyüdüğün mahalle mi? Gideceğim yer konusunda bu kadar sinirli görünmenin sebebi bu mu?"

"Gael Uber Eats'i nasıl kullanacağını bilmiyor mu?"

Cillian'ın küskünlüğünü hiçbir şekilde gidermeye çalışacağımı bildiğim için konuyu kapatmaya karar verdim.

Yirmi dakika sonra, üzerinde " *Freddie's Delicatessen* " yazan, yanıp sönen neon bir tabelası olan bir lokantanın önünde durduk.

Cillian homurdanarak, "Hiç E. coli kapmadım ama hiç eğlenceli olmadığını duydum," dedi.

Burnumdan ses çıkarıyorum.

Onu arabayı sürmeye zorlamadan önce, geniş vücudunu Volvo'dan dışarı doğru uzatıyordu.

"Bekleyin," diye seslendim.

Kapısını hızla kapatıyor.

Aceleyle dışarı çıktım. "Cillian, bekle!"

Erkek arkadaşım bu geziyi bir an önce bitirmek konusunda kararlı olmalı, çünkü şarküterinin içinde yelken açıyor. Kalbim tekliyor, kanım donuyor. İçeri girmeye niyetim yoktu, hele de ölümlü bir yardımcıyla hiç, ama şimdi ne seçeneğim var?

Şarküterinin cam kapısı kapanmadan önce, onun peşinden atılıyorum ve Kutsal Avcıların rünlerimizi vücut sanatı sanmadığını hatırlayarak saç tokamı hızla çıkarıyorum.

İki müşteri aynı masayı paylaşıyor: Şimdiye kadar gördüğüm en buruşuk yüzlü kadın ve önlük giymiş, muhtemelen aşçı olan zayıf bir adam.

Yaşlı kadın, restoranlarda sigara yasağıyla ilgili bilgilendirmeyi almamış gibi görünüyor, çünkü tütün çubuğunun ucundaki külü, ruj bulaşmış izmaritlerle dolu bir küllüğe vuruyor.

"Kapalılar." Cillian, sanki henüz ergenliğe girmemiş gibi tiz bir sesle konuştu. Elini belimin alt kısmına koydu ve eğilerek fısıldadı, "İçimdeki ateist bile bunun Tanrı'nın bir işareti olduğuna, bu mekandan yemek yemememiz gerektiğine inanıyor."

"Bu neydi?" diye hırıltılı bir sesle sordu sigara içen.

"Hiçbir şey," diye mırıldandı Cillian, beni kapıya doğru yönlendirirken.

O beni yönlendirmeden önce hızla arkamı dönüp fısıldadım: " *Git arabada bekle. Bir dakika içinde çıkacağım.* "

Adem elması, sanki benim zorlamamla mücadele ediyormuş gibi kıpır kıpır ediyor. Bir an için, beni geride bırakma acısının, güçlü duyguların büyümüzün etkisini engelleyebileceği düşüncesiyle, talebimi boşa çıkarıp çıkarmayacağını merak ediyorum. Ama belimdeki baskı kayboluyor ve o dışarı çıkıyor.

"Burası kapalı, tatlım," diyor kadın, kapı çerçevesine oturur oturmaz.

Cillian istasyon vagonunun içine güvenli bir şekilde yerleşene kadar bakışlarımı ondan ayırmadım. "Bir sandviç istiyorum."

"Bunun hangi kısmı—"

"Sorun yok, Luce." Adam ayağa kalktı, üzerinde Tanrı bilir ne tür lekeler olan önlüğünü avuçlarıyla ovuşturdu. Lekeler sarıdan yeşile, pembeden bordo rengine kadar uzanıyordu. "Ekmeğine ne istersin?"

"Ton balığı," diyorum, çünkü Cillian şehrin yarısını bunun için geldiğimi düşünüyor.

O yemeği yapmaya koyulurken, Luce kolunu sandalyesinin arkasına yasladı ve rimel dolu kirpiklerinin altından beni izledi. "Bu şarküteriye nereden duydun?"

"Kulaktan kulağa yayılıyor," diyorum ona.

"Bu sözler *kimin* ağzından çıktı?" diye soruyor.

"Bir arkadaşımın."

"Arabadaki mi?"

Belli ki Cillian'ın tiksintiyle bükülmüş dudaklarını fark etmemişti. "Hayır. Başka bir arkadaş."

Gözleri aşçıya kayınca, benimkiler de oraya gidiyor. Adam, uzun, tırtıklı bir bıçakla ekmeği özenle dilimliyor. Parmaklarımı uyluğuma vuruyorum, her ihtimale karşı sihir hazırda bekliyor—

Ön kapının şıkırtısı kalbimin hızla çarpmasına neden oluyor.

Cillian sinirli bir şekilde içeri geri döndü. "Motor çalışmıyor. Acaba elinizde takviye kablosu ve aküsü çalışan bir araba var mı?"

"Akü takviye kabloları...?" Luce'un ince kaşları kalktı.

Aşçı, ekmeğin kesilmiş kenarlarına bolca ton balığı salatası sürerken, "Kamyonumda biraz var," diyor. "Arka tarafta park halinde." Önlüğünden bir anahtarlık çıkarıyor. "İşte."

"İşin bitene kadar bekleyeceğim." Cillian sadece elimi sıkmakla kalmadı, adeta boğdu. "Sandviç ne kadar?"

"Mesai saatleri dışında ücret iki katı, yani yirmi," diyor.

Cillian'ın gözleri yuvalarından fırlayacak gibi olsa da, tezgahın üzerine iki tane onluk banknotu düzleştiriyor.

"Gael için para ödemenize gerek yok," diye mırıldandım.

"Arabaya geri binebilir miyiz?" diye homurdanıyor.

"Sence burası ne?" Luce'un boğuk sesi havayı tırmaladı. "Arabayla sipariş verilebilen bir yer mi?"

"Sandviğin elden teslim edilmesini beklemiyorum. Geri gelip alacağım. Sadece kız arkadaşımı arabaya kadar götüreceğim."

Zumba eğitmeni belki çocuk ıslahevine girmiş ve sokakta yaşamış olabilir, ama eğer burası Kutsal Avcıların yuvasıysa, bu insanların onu kurtarmadan önce beni engelleyebilecek silahları olacaktır.

"Kız arkadaşın mı?" Luce'un müstehcen dudakları kıvrıldı. "Ne tatlı."

Onun yorumu beni şaşırttı. Dünyada neden ilişkimizin durumuyla ilgileniyor ya da bunu tatlı buluyor ki?

"Hadi gel." Cillian beni kapıya doğru çekiyor.

Tam arabayı yana doğru ittiği sırada, kısa koridorun en ucunda bir ışık yandı.

"Bu hareket sensörleri çok hassas," diye homurdanıyor Freddie yüksek sesle.

Hareket dedektörleri *hareketle* aktive olduğundan, bizi durduruyorum.

"Creed gezintiden dönmüş olmalı. Luce, kontrol edebilir misin?"

Luce ayağa kalktı ve ne kadar kısa boylu olduğuna şaşırdım. En az iki kafa boyu benden kısa. "Kediniz *yine* ölü bir güvercin getirdiyse, Freddie, şarküterinizle işim bitti."

Koridorda yürümeye başladığında, silahıma kolayca ulaşabilmek için bel çantamın fermuarını parmağım ile açıyorum.

Kasap kağıdı buruşuyor. "Buyurun," diyor aşçı ve ismine bakılırsa bu şarküterinin sahibi olduğunu tahmin ediyorum, sandviçi tezgahın üzerinden uzatıyor. "Eğer hâlâ motor sorunları yaşıyorsan, oğlum, arabamı getiririm. Kornaya bas yeter."

Cillian ekmeği almak için elimi bıraktı. "Teşekkürler."

Luce aniden öğürdü ve az önce baktığı kapıyı kapattı. "Yeter artık!" diye hıçkırdı. "Bitti."

"Yine mi güvercin?" diye homurdandı Freddie.

Luce boğazını tuttu ve tekrar öksürdü. " *Yarım* güvercin."

Cillian sonunda beni oradan dışarı çıkarırken kaşlarımı çattım, buranın bir paravan olduğundan pek emin değildim. İçerideki iki kişi olağanüstü iyi oyuncu olmadıkça tabii.

"O sandviçten tatmayacağına yemin et." Cillian kaşlarını çatarak yolcu kapısını ardına kadar açtı. "Gael seni zorlasa bile, tamam mı?"

Bana olan ilgisi o kadar tatlı ki, kendimi gülümserken buluyorum.

Arabayı park yerinden çevirip, anahtarını kontağa takıp motoru çalıştırırken gülümsememe karşılık vermedi. Kaldırımdan uzaklaşırken ancak akü takviye kablosu istediğini hatırladım.

Konuyu açmıyorum ama gözlerim parıldarken ve onu beni birkaç blok ötede bırakmaya zorlarken başka hiçbir şey düşünmüyorum. Bu geziyi unutması ve doğruca evine dönmesi için onu ikna ederken yüz hatlarını inceliyorum.

Gözleri sonuna kadar açık, göz bebekleri genişlemiş. Gözlerinin büyüklüğünü taklit edebilir belki ama göz bebeklerinin büyüklüğünü taklit edemez.

Sağ?

Bölüm 37

Elektra

sonra Cillian gittikten sandviçi çöpe atıyorum ve sessizce caddeden aşağı doğru, şarküteriye doğru yürüyorum.

Büyü kullanarak, yolun karşısındaki kilitli antika dükkanına girdim. Dükkanın cephesini engelsiz, ara sokağı ise kısmen görebilen bir yerdi orası. Gael'e tam konumumu mesajla bildirdikten sonra, etrafı gözetlemek için karanlık bir köşeye çekildim.

Lokantanın içindeki ışıklar sönüyor ve ara sokakta yanıyor. Daha doğrusu, bir kamyonetin farları yanıyor—sanırım Freddie'nin kamyoneti. Gözlerimi kısıyorum, aracın içinde yalnız olup olmadığını anlamaya çalışıyorum.

Kamyon köşeyi döndükten sonra ancak yolcu sayısını sayabiliyorum. Önce yolcuların, sonra plaka numaralarının fotoğrafını çekiyorum ve ardından Freddie ile kimin yolculuk ettiğini görebilmek için fotoğrafı yeterince büyütüyorum.

Arabada üç kişi olduğu ve arka koltuktaki kedinin kesinlikle güvercin yiyen bir kedi olmadığı için kaşlarım çatılıyor.

Görüntüyü aydınlatan bir filtre ekledim, böylece uzun sarı saçlı ve beyaz tenli genç bir kıızı seçebiliyorum. Neden tanıdık geliyor? Onu maskesiz Kutsal Avcı veritabanında görmüş müydüm?

Yüzünün ekran görüntüsünü alıp Dorian ile olan sohbetime şu başlıkla yüklüyorum: *Sana tanıdık geliyor mu? Kutsal Avcı?* Cevap

vermeyince sorumu Gael'e iletiyorum.

GAEL: *İzin ver de Alexander'a sorayım.*

GAEL: *Bu arada, neredeyse vardık.*

Sanırım havaalanı pistini kastediyor, ta ki parlak siyah bir Navigator'ın şarküterinin karanlık sokağına girdiğini görene kadar. Gözcülüğümü bırakıp, yüzümü yere eğik tutarak arabaya doğru koşmaya başladım.

Beş Atlantisliler dışarı fırlıyor. Gael'i ve oğlunu tanıyorum, ama diğerlerini tanımıyorum.

"Elektra'nın ta kendisi," diye neşeyle söylüyor Alexander.

"Çocuklar, buluşmayı sonraya bırakalım," diyor Gael. "Alexander, kalkanın sorumlusu sensin. Bu sefer kimseyi dışarıda bırakmamaya çalış."

Oğlu, sarı saçlarını geriye doğru toplarken yüz ifadesi birden değişti. "Georgia'nın sınırları aşması benim suçum değil."

"Yaklaşık yirmi dakika önce uzaklaştılar." Kan kardeşim bizi en doğrudan isabeti bile savuşturacak bir güç alanı ile sararken silahımı sıkıca kavradım. "O zamandan beri hiçbir hareket yok."

Gael şoföre arabaya geri dönüp gözcülük yapmasını söyler, ardından Otto adında devasa bir Atlantisliyi arka kapıya gönderir.

Otto sihirli bir dokunuşla kilidi patlatırken silahı daha sıkı kavradım. Gael mükemmel bir baba olmayabilir, ama Avcıları avlama hayalimi gerçekleştiriyor. Karanlıkta profilini izledim, dudaklarında beliren küçük bir gülümseme yakaladım. Kalbim sinirden çarparken, onunki açıkça heyecandan çarpıyordu.

Otto kapıyı açmak için daha fazla sihir kullanırken arka kapının menteşeleri gıcırdadı. İçeri adımını attığı anda, adrenalini kanımı koyulaştırdı.

Biz neyi amaçlıyoruz?

Bir patlama beni geriye savurdu. Dünya önce beyaz, sonra siyah oldu, eğildi, döndü. Kafatasım kaldırırma çarparak çatladı. Gri duman havayı doldurdu, gözlerimi ve burnumu yaktı.

Gözlerimi kırpiyorum, ta ki şarküterinin karşısındaki ara sokaktaki binanın tuğla cephesi belirene kadar. En üst kattaki dairede birini bile gördüğümü sanıyorum, ama kirpiklerimi kırpiştırdıktan sonra tozlu camlar bomboş.

Gael homurdanarak, " *Kalkanın sorumlusu sensin cümlesinin* neresini anlamadın?" dedi.

"Hepimizin sapasağlam olmasının sebebi benim kalkanım," diye mırıldandı Alexander, kafasının arkasını ovuşturarak.

"Geleceğimizi biliyorlardı," diyor bir başkası.

Suçluluk duygusu beni boğuyor. Daha önce içeri girmeyi *planlamamış* olabilirim, ama gerçek şu ki girdim. Cillian'ı takip ederek içeri girmenin tüm sorumluluğunu üstleniyorum. Olayların felaketle sonuçlanmasının tüm sorumluluğunu üstleniyorum.

Ben dört ayak üzerine kalkmayı başardığımda, Gael çoktan ayağa kalkmıştı. Kardeşim ve diğer Atlantisli de öyle. Sadece Otto hâlâ hareketsizdi.

Gözlerim sulanmaya devam ediyor, silahımı ararken etrafı tarıyorum ve bu da etrafı görmeyi zorlaştırıyor. Alnımdan sol gözüme sıcak kan akması da işleri daha da zorlaştırıyor.

"Bu senin mi?" Alexander silahını bana doğru uzattı. Yüzü isle kaplıydı ama başka bir kesik izi yoktu.

Elimle gözümü silerken silahı aldım ve titreyerek bel çantamın içine geri koydum. Kulaklarım o kadar şiddetli çınlıyordu ki, sanki kafatasım gevşemiş ve sağa sola çarpıyormuş gibi hissediyordum.

"Arabaya geri dönelim!" diye bağırdı Gael ve Otto'yu SUV'nin bagajına doğru sürükledi.

Adamın vücudundaki birkaç açık yaradan kan damlıyor, beton zemini kıpkırmızıya boyuyor. Kirli bombanın mayın tozuyla dolu olsa bile, yaralarının sonunda iyileşeceğini bilmek bana pek teselli vermiyor.

Gael gözlerime bakıyor. Pişmanlık göz kapaklarıma o kadar ağır geliyor ki, onları aşağı çekiyor, tüm yüzümü aşağı doğru çekiyor.

Tahminimce bu bana verilecek ilk ve son görev olacak.

"Temizlenmek ve toparlanmak için sizin evinize dönmemizde sakınca var mı?" diye soruyor.

Şaşkınlıkla yukarı baktım, benimle daha fazla ilgilenmek istemesine şaşırdım, sonra buralı olmadığını ve seçeneklerinin sınırlı olduğunu hatırladım. "Elbette."

Arabaya binerken siren sesleri geceyi dolduruyordu. Tuğla binaya tekrar göz attım, derinliklerini taradım. Hiçbir yaşam belirtisi,

mobilya, ışık, elinde cep telefonuyla meraklı bir gözlemci göremedim.

Ancak etrafımızdaki sokakta insanlar video çekiyor.

Alexander parmaklarını şıklatarak telefonları birbiri ardına yere öyle bir kuvvetle fırlattı ki, hepsi paramparça oldu. Zekice.

Üvey kardeşimin zekası, benim beceriksizlik duygumu daha da pekiştiriyor.

EVE VARDIĞIMIZDA VE OTTO İYİLEŞMESİ İÇİN MISAFİR ODALARINDAN BİRİNE YERLEŞTİKTEN SONRA , çay yapmak için mutfağa gittim. Gael ve Alexander'ı bir cep telefonunun etrafında toplanmış, Mass Ave'deki olayın haberlerini izlerken buldum.

Şarküteriden geriye kalanlar güvenlik kordonuyla çevrildi ve SWAT üniformalı adamlar, daha fazla bomba olup olmadığını kontrol etmek için yanmış alanda dolaşüyor.

"Ne buldun?" diye soruyor sanıyordum, ta ki kulağına dayadığı cep telefonunu görene kadar. "Yeraltı otoparkına giriş... Oraya bağlanan her binayı ara. Ve her yeri tozdan arındır."

Alexander babasına doğru bakıyor, aynı bilgileri tekrar tekrar veren haber kanalının sesini kısıyor.

"Evet, garaj da dahil!" Gael'in parlak mavi bakışları kısılıyor. "Tüm DNA eşleşmelerini bana gönder—Hunter olsun ya da olmasın."

"Gönderdiğim kızın fotoğrafı veritabanında var mıydı?" diye soruyorum.

Alexander başını salladı. "Hayır, ama sistem burnunun ve gözlerinin şeklini Symeon'un adaya getirdiği o Avcı kızla eşleştirdi, bu yüzden akraba olduklarını varsayıyoruz. O fotoğrafı çektiğiniz için tebrikler."

Onun övgüsü, suçluluk duygumu bir nebze olsun hafifletiyor.

Cillian'ın daha önce pişirdiği sebzelerden bazılarını tadarken Gael'e, "Atlantis geziniz nasıl geçti?" diye sordum.

Biyolojik babam boynunu çevirerek, "Sinir bozucu. Ama şunu da belirtmeliyim ki, bu durum beni Ines'i geri kazanma çabasından

kurtardı." dedi.

Adı geçtiğinde Alexander kendi kendine, "Bunu duyduğuma çok sevindim," diye mırıldandı.

"Küfür etme, Alexander."

Bu sözlerin ne kadar babacan bir tonda çıktığına şaşırdım. Belki de anne babam ve Dorian, Gael hakkında yanlış bir imaja sahipler.

"Üzgünüm baba, ama o *kadına* çok uzun zamandır hayranlık duyuyorsun"—Gael gözlerini Alexander'a diktiğinde, Alexander dudaklarını büzüyor—"bu sağlıksız bir durumdu."

Alexander'ı yakından tanımıyorum ama Ines'in karakteri konusunda onunla aynı fikirde olduğumuzu hissediyorum. "Boston'a geri dönmeyi planlıyor mu?"

"Malachi onu ikna etmeye çalışıyor ama sanmıyorum. Seni benden uzak tuttuğu için pişman olmasa da, annenin —lanet olası ruhu— sana yaptıklarından pişman."

Kollarımı kavuşturdum. "Onu asla affetmeyi düşünmüyorum."

Gael uzanıp omzumu sıktı. "Ben de öyle düşünmüyorum."

Kin tutmanın genlerde olduğunu tahmin ediyorum.

"Anneler en kötüsü," diyor Alexander, ocakta pişmekte olan arpa salatasından bir lokma alırken.

Cillian'ın yemeğinin, pişmemiş balık hariç, onsuz yenecek olması beni biraz üzüyor. "Annen kimdi yine?"

"Ariana'nın en büyük kızı. Arabella," diye yanıtlıyor Alexander.

"Sanırım yakın değilsiniz?"

"Arabella'ya mı?" Onun tiz sesi ve ona adıyla hitap etmesi sorumu yanıtlıyor. "Beni asla kâr için sömürmedi, yani bu iyi bir şey. Ama bunun dışında, hayatımda çoğunlukla yoktu." Bir çatal daha arpa alıyor. "Gerçekten iyi bir aşçısın."

"Bunun için bana pay biçilemez. Her şey erkek arkadaşımın eseri." Keşke Cillian'ı davet edebilsem diye düşünüyorum ama onu bu kadar çok Atlantislinin yanında istemiyorum.

Bu geceki fiyaskodan sonra, onu yanımda neredeyse hiç istemiyorum. Benim dünyamdan uzakta daha güvende olurdu, yine de onu uzaklaştırma ve beni unutmaya zorlama düşüncesi göğsümün derinliklerinde bir şeyleri burkuyor.

Alexander kocaman bir lokma daha aldı. "Senin erkek arkadaşın, ha? Bizimkilerden biri mi?"

Başımı sallıyorum.

"Bizim hakkımızda bir şey biliyor mu?" diye soruyor Alexander.

"HAYIR."

"Buraya geldiğim sabah tanıştığım çocuk o, değil mi?" diye soruyor Gael.

İhtiyaç sahibi.

"Bu arada, baba, Ari büyükannenin yarın çiftliğe geleceğini söyledi."

Büyükanne Ari... "Ariana ile yakın mısınız?"

"Arabella ile olduğumdan daha yakınız." Alexander'ın çenesi kasıldı. "Ama annen sadece öz çocuklarını seviyorsa bu o kadar da büyük bir başarı sayılmaz."

"Sana bunu mu söyledi? Senin onun öz çocuğu olmadığını mı?"

"Evet, hem de birçok kez. İlk seferinde biraz canım acıdı ama şimdi benden nefret ettiği için ona acıyorum."

"Bu kadar genç biri için inanılmaz derecede bilge birisin."

Sırıtır ve gözleri kahverengi, saçları altın sarısı ve yüz hatları gençliğin verdiği yuvarlaklığı korusa da, sanki aynaya bakıyormuş gibi hissettirir.

"Sence Ari rünlerini geri alabilecek mi?" diye kendi kendime soruyorum.

"Daha önce kimse onları geri alamadı, bu yüzden şansımız pek yüksek değil." Gael kalçasını mutfak adasına, tam da Cillian ve benim olduğumuz yere yaslıyor...

Resmi kaldırıyorum.

Gael, "Yarın bizimle çiftliğe uçmaya ne dersin?" diye soruyor.

Dorian bundan nefret ederdi. Annem ve babam da öyle. Buna rağmen, evet demeye çok meyilliyim. Alexander'ın orada olmamı isteyip istemediğini anlamak için gözlerimi ona diktim.

"Sen de gelmelisin" dediğinde, Gael'in teklifini kabul etmeye karar verdim.

Atlantislilerin yüzünde gerçek bir mutluluk beliriyor. Serranlar tarafından her zaman istendiğimi hissetmiş olsam da, öz babam

tarafından istenmek içimdeki bir şeyi iyileştiriyor. Kendimi değerli hissetmemi sağlıyor.

Calanthe'nin ne diyeceğini biliyorum—değerimi başkasının gözünde ölçmemem gerektiğini—ama kullanılmış ve istismar edilmiş içimdeki küçük kız hâlâ o onaylamaya özlem duyuyor.

Alexander çatalını bezelye tabağının içinden tekrar geçirdi. "Erkek arkadaşın aşçı mı?"

"Hayır. Sadece bir hobi."

Gael'in telefonunda Tarian'ın adı belirdi. "Restoranlarımız var," diye hatırlattıktan sonra aramayı sağa kaydırıp, efendimiz ile sohbet etmek için uzaklaştı.

Yarınki uçuş saat kaçta?

"Otto kendine gelince muhtemelen buradan ayrılacağız. Neden?"

Siyah askılı tişörtümün üzerine geçirdiğim ince rüzgarlık ceketin cebine cep telefonumu sıkıştırdım. "Çünkü gitmeden önce erkek arkadaşımı görmek istiyorum."

"Onu da davet etmelisin. Çiftlikteki aşçımızın biraz ders alması iyi olur."

"Ona soracağım," diyorum, ama sormayacağım.

Alexander'ı veya Gael'i, yanlarında bir insanı ağırlayacak kadar iyi tanımıyorum.

"Görüşürüz abla." Alexander gülümsüyor.

Ben de karşılık olarak gülümsüyorum.

Buradan ayrılırken, bir değil iki erkek kardeşe sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu düşünmeden edemiyorum. Yakında babalar için de aynı şeyi hissedecek miyim acaba?

Bölüm 38

Cillian

geçti Patlamanın üzerinden neredeyse bir saat ama yankısı hâlâ kulaklarımda çınlıyor. Tıpkı Electra'nın bedeninin havada süzülüşünün görüntüsü gibi.

Yan taraftaki yıkıntı halindeki tuğla binanın boş ofisinden olup bitenleri izlerken, onun ölümsüzlüğünün farkında olmak nefesimi uzatmaya ya da göğsümdeki sıkıntıyı hafifletmeye yetmedi.

O kadar uzun süre hareketsiz yatmıştı ki, kalbim durmuştu. Atlantislier hakkındaki bilgilerimizi sorgulamaya başladım. Ya hepsi ölümsüz değilse? Ya bazıları rünlerine rağmen *öldürülebiliyorsa* ? Ya Elektra da o *öldürülenler* arasındaysa?

Alnından kan fışkırdığında ve adamlarından hiçbiri ona yardım etmeye gelmediğinde, neredeyse kimliğim açığa çıkacaktı. Ama sonra o çarpıcı gözlerini kırptırdı.

Gözlerini bana kırptırdı.

Geriye doğru hamle yaptım, nefes alışverişimi düzenlemeye çalışıyordum. Beni görseydi, işim bitmişti.

Kendimi zorlayarak geri çekildim ve arabama bindim. Patlayıcının kırmızı parıltısı ve cam kırıklarının tiz sesi aklımı meşgul ederken, spor salonuna geri dönmek işkence gibiydi.

Lucinda ve Freddie'yi burayı hileli hale getirdikleri için lanetliyorum. Lara'yı da yine ortaya çıktığı için lanetliyorum.

Trenton'ın yeni kızının beni sabote etmeye çalıştığından artık hiç şüphem yok, çünkü üçüncü kez kar maskesi takmadan geldi.

Şakaklarımda şiddetli bir zonklama hissediyorum. İletişimi en aza indirmeye çalışsam da, bir sohbet uygulaması açıp bir mesaj yazıyorum.

BEN: *Bu da neydi böyle?*

MESİH: *Komik. Ben de sana aynı şeyi sormalıyım. Kutsal bir Avcı iniş noktasına bir Atlantisli getirdin. Sanki onları ve madenlerini yok etmeyi umursamıyorsun. Sanki bizi yok etmeyi tercih ediyorsun.*

Sadakatim konusunda kendimi savunmaya çalışmıyorum. Doğrusu, sadece Quinn'e sadığım. Diğerleri cehennemde çürüsünler, umurumda değil.

BEN: *Lara sürekli, yüzü dümdüz bir şekilde geliyor. Neden?*

MESİH: *O yaramaz kız.*

BEN: *Gizli kimliğimi bozmaya mı çalışıyor?*

MESİH: *O tam bir sürpriz unsuru.*

BEN: **Lanet olasıca,** benim kılık değiştirme girişimimi mahvetmeye mi çalışıyor?

MESİH: *Peki, neden böyle bir şey yapsın ki?*

Ona inanıp inanmamakta kararsızım, ama dürüst bir cevap alacağımı sanmıyorum.

BEN: *Onu daha sıkı kontrol altında tutun.*

MESİH: *Her zaman yaparım. Çıplak olduğumuz zamanlarda.*

MESİH: *Quinn'de kullandığım tasmanın aynısı. Belki bir tane alıp Electra'da denemelisin? Kadınlar baskın erkekleri sever.*

İğrençlik içimi bulandırıyor. "Siktir git," diye fısıldıyorum ama yazmıyorum. Trenton'ın insanları sinir etme tutkusuna prim vermeyi reddediyorum.

Sohbet şifrelenmiş olsa bile, üzerindeki her kelimeyi siliyorum, telefonumun geçmişini temizliyorum ve ardından Electra'nın adına dokunuyorum.

BEN: *Eve vardın mı?*

Arabamın camına vurulması beni o kadar çok sıçratıyor ki, emniyet kemeri neredeyse omzumu yerinden çıkarıyor. Yüzümdeki kan çekiliyor.

Electra orada duruyor, bana bakıyor, alnındaki yara izi eski bir yara izi kadar silik. Ne zamandır orada? Trenton'la mesajlaştığımı görecektir kadar mı?

Titrek parmaklarımla emniyet kemerimi çözmek ve kapıyı açmak için iki deneme yapmam gerekti. Ağzımın içi dökme demir tava gibi bir tat bıraktı.

"Korkuttuğum için özür dilerim," diyor çarpık bir gülümsemeyle, solgun tenime ve saç çizgimi ıslatan tere bakarak.

Gözlüklerim kaydı. Titreyen parmaklarımı saçlarımla arasından geçirmeden önce gözlüklerimi tekrar yerine taktım. "Sanırım birkaç yıl ömrümü kaybettim."

"Şimdi, seni aradığım için kendimi çok daha kötü hissediyorum."

"Yapma. Yaptığın için memnunum."

"Bir yere mi gidiyordunuz?"

"Evet. Seni görmek için. Az önce sana bir mesaj gönderdim."

"Gördüm," diyor.

Umarım bunu gördüğü yer onun ekranındaydı, benim ekranımda değil. "Senin evine gidip o yemeği yiyelim mi?"

"Şu anda biraz kalabalık. Ama çok açım. Restoran ister misiniz?"

"Elbette." Kalbim sonunda tekrar ritmini buldu; kötü niyetli olduğumdan şüphelenseydi akşam yemeği randevusu önermezdi.

Beni daha da sakinleştiren şey, Volvo'ya yerleşip orta konsolun üzerinden elimi tutması. Parmaklarımı onun parmaklarının etrafına kenetliyorum, kendimi ona bağlıyorum. Onu da kendime bağlıyorum.

Onun elini tutmaya layık olmadığımı, sanki onu kirletiyormuşum gibi hissediyorum, yine de ona sıkıca sarılıyorum.

Hiç iştahım yok ama Maine'de birlikte çalıştığım bir aşçının tavsiye ettiği küçük Tay lokantasındaki her yemeği denemeye kendimi zorluyorum. Lezzetler dilime nüfuz etmeden, sadece üzerini kaplıyor.

Hesap geldiğinde ve ödemeyi yaptığımda, Electra sanal kredi kartını göstermeye çalışsa da, yemeğin lezzetli olup olmadığına karar veremiyorum ve Electra'dan onay bekliyorum. O ise memnun görünüyor.

Alabama doğru yürürken, "İyi misin?" diye soruyor. "Dalgın gibisin."

"Benim."

Yüzünde bir anlık tedirginlik belirdi. "Neden?"

"Çünkü sana asla yeterli olamayacağımı hissediyorum." Yalan değil. "Bana duygusal bağ kurmamam konusunda uyarmıştın, ama kurdum. Ve şimdi, kalbimin kırılmasına hazırlanıyorum."

Ay ışığıyla dalgalanan Charles Nehri'nin kenarında duruyor, arkasında ısıltılı bir fon oluşturuyor. Ama hiçbir şey onun yukarıya doğru çevrilmiş bakışları kadar canlı bir şekilde parlamıyor.

Ve sihirle de değil, her ne kadar sihrin aniden ortaya çıkıp zihnimdeki tüm anılarımızı yakıp kül edeceğini beklesem de.

"Buradayım, değil mi? Seni seçtim." Elini elimden çekiyor, ama sadece belime dolamak ve bana iyice yapışmak için.

Onun kucaklaması beni ikiye bölen bir ilmek gibi geliyor; bir yanımda gerçek yüzümü görmeden kaçıp gitmek istiyor, diğer yanımda ise onu kucaklayıp gerçeği fısıldamak istiyor.

"Benden şüphe etmeyi bırak, Cillian."

Alnına bir öpücük kondurup gözlerimi kapatıyorum, keşke şüphe duyduğum kişinin kendim olduğunu itiraf edebilseydim diye düşünüyorum.

Keşke o sadece acımasız bir düşman olduğu zamanlara geri dönebilseydim.

Keşke bana kendisinin daha hassas, daha kırılgan bir yönünü göstermeseydi.

Keşke bu duygulara kapılmasaydım, çünkü şimdi ne yapacağım?

Bölüm 39

Elektra

II Kavşaktan sola dön," diyorum Cillian'a.

Sinyalini açarken kaşları çatıldı. "Nereye gidiyoruz?"

"Bir yerlerde..."

Alnındaki kaş çatması, talimatlarımın geri kalanını yerine getirirken de geçmiyor.

Akşamın büyük bölümüne kıyasla daha sakin olsa da, hâlâ eski rahat tavrını sergilemiyor. Kalp kırıklığına hazırlanma bahanesi bana pek inandırıcı gelmiyor.

Tekrarlayan kompulsif davranışlar herkesi aynı şekilde etkilemez, ancak zihinleri karıştırabileceğini duydum. Genellikle uzun vadede böyle olur.

Sokak lambasının ışığı onu çevreleyerek burnunun girintili çıkıntılı şeklini ve çenesinin keskin kıvrımını belirginleştiriyor, yaklaşan fırtınanın rengindeki gözlerini çevreleyen uzun kirpiklerini gümüş rengine boyuyor.

İlginçtir ki, eskiden onu çekici bulmaz ve beceriksizce davranırdım. Cillian'ın kaslı ve yakışıklı vücudunda beceriksizliğe dair hiçbir işaret yok.

"Buraya yanaşın." Daha önce hiç kalmadığım ama sayısız kez kahvaltı yaptığım küçük bir lüks otelin giriş yolunu işaret ederek başımı salladım.

Bunun bir nedeni, çiçek aranjmanları için *Bloom's Blooms'a* olan sarsılmaz bağlılıkları, diğer bir nedeni ise halkıma duydukları takdir. Bazı işletmeler hâlâ bizi mafya üyesi sanarak bize hizmet etmekten çekiniyor.

Vale kapımı açarken, Cillian'ın boğazının yutkunarak hareket ettiğini fark ettim. Spor çantasını almak için arkasını döndü, sonra öne eğilip koltuğunun altından küçük bir kese çıkardı. Onu spor çantasına yerleştirdikten sonra, geniş askısını göğsüne geçirdi ve aracından çıktı.

El ele tutuşarak, maun ve kiraz damarlı mermerle kaplı bir lobiye giriyoruz. En iyi odayı istediğimde ve resepsiyonist başkanlık süitinin boş olduğunu coşkuyla anlattığında, Cillian'ın yüzü bembeyaz oluyor.

Elini sıktım. "Benden."

Dudaklarını büküyor, çenesini oynatıyor; rahatsızlık sadece yüz ifadesini değil, duruşunu da bozuyor. Yine de itiraz etmiyor. Ancak dördüncü kata, modern bir tasarıma sahip ama malzemeleriyle büyüleyici olan geniş bir süite çıktıkça rahatsızlığı daha da artıyor.

Tezgahtar ışıkların ve televizyonun nasıl çalıştığını açıklarken, Cillian kendi etrafında dönerek, katmanlı nötr tonlarla döşenmiş kral yatağın üzerine sıcak ışık yayan büyük dokuma sarkıtı, balık kılıcı desenli meşe parkeyi, ince bronz apliklerle parıldayan kömür rengi duvar panellerini ve kabarık başlığın tepesindeki çerçeveli kağıt kesimini inceliyor.

Tahminimce, gecelik fiyatı ortalama bir kişinin aylık maaşından daha yüksek olan bir odada ilk kez kalacak.

Telefonumu kapatmadan önce Gael'e bir arkadaşımın kalacağını ve sabah uçuşumuz için geri döneceğimi mesaj attım. Görevli gittikten ve kapı kilidi kapandıktan sonra Cillian nihayet konuştu.

"Bu çok fazla." Sözlerinde elle tutulur bir hayal kırıklığı var.

"Ama çok güzel değil mi?"

Ani bir hareketle döndü, yüzünde öfke belirdi.

İçimi çekip yanına yürüdüm, kaskatı kesilmiş çenesini kavrayıp yüzünü aşağı çekerek dudaklarına bir öpücük kondurdum, umarım bu onu yumuşatır. "Sevgilim, lütfen bu gecenin tadını çıkaralım. Yarın gidiyorum—"

"Gidiyor musun? Nereye gidiyorsun?"

"Austin yakınlarında bir yerde."

"Neden?"

"Gael beni çiftliğine davet etti."

Göz bebekleri küçüldü. Ağzı büzüldü. "Ne kadar süreyle?"

Omuz silktim. "Birkaç gün..."

Göğsü inip kalkıyor, inip kalkıyor.

"Beni özleyecek misin?" Merakımı gidermek istesem de, ses tonumu alaycı tutuyorum.

Duruşundaki gerginlik nihayet dağılıyor ve kalçalarımın tutuyor. "Birlikte olmadığımız her saniyeyi özlüyorum."

Onu davet etmekte tereddüt ediyorum. Sonuçta Alexander, Cillian'ın yemeklerini beğeniyordu. Başımı hafifçe sallıyorum.

Henüz çok erken.

Çok tehlikeli.

" *Beni* özleyecek misin?" Cillian'ın ses tonu, benimki kadar umursamaz değil, oldukça tereddütlüydü.

Başımı salladım ve kollarımı onun kolları arasına geçirerek belini sardım. "Banyo olanaklarına bir göz atmaya gidelim mi? Sıcak bir banyo için canımı verirdim."

"Hiçbir zaman... hiçbir zaman böyle bir şey yaşamadım..." Sanki cevap orada yazılıymış gibi tavana bakıyor. "Tanrım, hatırlayamıyorum bile."

Banyo, ametist mermeri, püsküllü cam avizeleri, yuvarlak aynaları ve altın armatürleriyle süitin geri kalanıyla aynı sessiz lüksü sunuyor. Ben küveti doldururken, Cillian dekorasyona sanki onu şahsen rahatsız ediyormuş gibi bakıyor.

" *Bu çok fazla* " diye tekrarlamasa da, bu durum yüzündeki çizgilerde ve omuzlarının gerginliğinde açıkça belli oluyor.

"Bu kadar nefret edeceğini bilseydim, en berbat odalarını isterdim."

"Bundan nefret etmiyorum." Çenesinde bir kas seğiriyor. "Sadece..."

Bekliyorum.

"Bunun bana hissettirdiği duyguyu sevmediğimi" sonunda itiraf ediyor.

Başımı yana eğiyorum. "Bu sana nasıl hissettiriyor?"

"İktidarsız."

Gözlerimi kırıyorum. "Bir otel odası insana neden iktidarsız hissettirsin ki?"

Yanakları çökmüş. "Çünkü bunu karşılayamam, Electra."

"Ben de yapamam."

Kaşlarını daha da çattı. "Ne?"

"Miras yoluyla gelen para, kazanılmış para değildir. Hayatımda bir kuruş bile kazanmadım. Eğer birinin kendini güçsüz hissetmesi gerekiyorsa, o da benim."

"Yirmi yaşındasın."

"Bu bir bahane değil."

"İhtiyaç duyarsanız para kazanabilirsiniz."

"Muhtemelen öyle, ama gerçek şu ki ben hiç yapmadım. Bu yüzden bu odayı eleştirmeyi bırakın. Parasını ben ödemiyorum. Ailemin hediyesi."

"Bu beni daha iyi hissettirecek gibi görünmüyor," diye mırıldanıyor.

Yine de omuzlarındaki sert ifade kayboluyor ve sonunda... *sonunda* çantasını yere bırakıyor.

O kalıyor.

Bölüm 40

Cillian

Nabzım bir türlü susmuyor.

Electra rotamızı değiştirdiğinde, vicdan azabım korku filmlerine yakışır bir yargılama sahnesi canlandırdı: kopmuş uzuvlar, yırtılmış tırnaklar, çekilmiş dişler. Ama sonra, lüks bir otelin önünde durduk ve şokum çaresizliğe dönüştü.

Ve suçluluk duygusu.

Çok büyük bir suçluluk duygusu.

Aşırı düşünmeyi bırakmaya çalışsam da, zihnim bir türlü susmuyor. Onunla burada kalmak sapkınlık gibi geliyor. Sanki onun iyiliğini kötüye kullanıyormuşum gibi.

Yine de dikkatlice gözlüklerimi çıkarıp yere koyuyorum. Sonra da tişörtümü çıkarıyorum.

Çarpışan suyun sesi kulaklarımda yankılanıyor, kalbimin gümbür gümbür atışını bastırıyor. Sanırım kalbim hiç bu kadar hızlı atmamıştı. En azından nefret veya adrenalin dışında bir şeyden dolayı bu kadar hızlı atmamıştı.

Onu şeffaf ceketinden ve askılı tişörtünden çıkarırken suçluluk ve heves birbirine karışıyor. Teni sıcak ve pütürlü, meme uçları büzülmüş. Kız tam bir ıslak rüya.

Kıyafetleri bir kenara attım, sonra dudaklarımı onun dudaklarına yaklaştırıp parmak uçlarımı esnek deri taytının altına sokarak

muhteşem kalçalarının kıvrımlarına tutundum. Kahretsin.

Atlantislilerin sihirli kaya çukurlarına Gaea adını verdiklerini duydum. Eğer Atlantis'in temel kayalarında gerçekten bir tanrı musallat olmuşsa, ne patlatırsam patlatayım - tortular mı yoksa kalpler mi - araf'a sürükleneceğim.

Geri çekilmek yerine, öpüşmeye daha da derinlemesine dalıyorum ve dilimi ıslak derinliklerine sokuyorum. Deri taytını ve siyah tangasını kalçasının üzerinden çekip, kusursuz hatlarını takip ediyorum, ardından orta parmağımı uzatıp kıvrımını takip ediyorum.

Derin bir nefes alıyor.

O sırılıklam. O kadar sırılıklam ki, zaten sertleşmiş olan sikim hevesle titriyor, eşofmanımın içinden geçmeye çalışıyor.

Daha önce yaptığım gibi, parmağımı içine sokmadan önce, kayganlığını kıvrımlarının üzerinde yukarı aşağı yaydım. Kızım bundan hoşlanıyor.

Kızım...

Electra benim kız arkadaşım değil; o sadece benim için bir giriş kapısı.

Vicdanım içgüdülerimle savaşıırken, kalçasını kavrayıp onu önden arkaya çevirdim. Omurgası gövdemle bütünleşip, tüm cinsel organını elimle kavrayabildiğimde, içimden bir memnuniyet homurtusu yükseldi.

Lavabonun üzerindeki aynada gözlerimiz kenetleniyor, ben avucumun topuğunu onun kaygan ipek elbisesine sürterken parmaklarım da çıplak vajinasını yokluyor.

Eğer ölecek olsaydım, şimdi ölmeyi isterdim; böylece yüzü kızarmış, dudakları aralık ve göz bebekleri büyümüş bu Elektra, gördüğüm son şey olurdu.

"Ne kadar seksi olduğunun farkında mısın?" diye fısıldıyorum, nazik öpücükler kondurduğum tenine doğru.

Parmaklarım dudak büzmüş tomurcuğunun etrafında dönüp yumuşak, kaygan tümseğine doğru ilerlerken boğazı kasılıyor.

Deri pantolonu bacaklarının etrafında toplanıp, benim hoşuma gitmeyecek kadar bacaklarını birbirine sıkıştırıyordu, bu yüzden pantolonu dizine kadar indirdim.

"Benim için bir şey yapabilir misin, bebeğim?" Başını sallamasını ya da herhangi bir şey söylemesini beklemiyorum, çünkü bu bir soru değil; bir emir. "Mükemmel göğüslerini tutup benim için sıkabilir misin?"

Başını omzuma yaslayarak ellerini kaldırıyor ve talimatlarımı uyguluyor.

"Ne kadar da iyi bir kız," diye mırıldanıyorum, sonra da boğazını öyle sertçe emiyorum ki, o morluğu Teksas'a kadar taşıyacak.

Gitmesinden nefret ediyorum. Babası dediği o şeytana güvenmesinden nefret ediyorum. Sanırım şarküteriye girdiğime dair bir görüntüsü yok ama yanılıyor da olabilirim ve henüz Electra'ya göstermemiştir. Ya da belki göstermiştir ama Electra beni perukla tanımamıştır.

Dudaklarından dökülen ufak inlemeler beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Aynaya bir bakışım, testislerimin dikleşmesine ve penisimin beline doğru uzanmasına, daha derin bir bağlantı için inleyip sızlanmasına neden oluyor.

Klitorisini okşadıkça nefes alışverişi düzensizleşiyor. Yumuşak sıcaklığının içine bir parmak eklemi daha soktuğumda, kasları ve kemikleri bronzlaşmış teninin altında keskinleşerek kasılıyor. Bir kalp atışı sonra, sanki şişme bir bebekmiş ve şeklini koruyan tek şey havaymış gibi ciğerlerinden oksijen çekilerek çözülüyor.

Yüzü kızarmış ve bana teslim olmuş halini seksi bulmuştum, ama rahatlamış ve memnun halini görünce... içimde bir şeyler kıpır kıpır ediyor.

Göğüs kafesime baskı yapan hissi bastırmak için yutkunuyorum ve mırıldanıyorum, "Bu gece vücudundan daha kaç orgazm koparabileceğimi düşünüyorsun?"

O mırıldanıyor. "Çok sık."

Dudaklarım boynunun yan tarafına kıvrıldı. "Evet, bebeğim. Hem de çok fazla."

Başını çeviriyor, isli kirpikleri o kadar aşağı sarkıyor ki, parlak mavi ve altın renginin parlaklığını gölgeliyor. Beni öperken, elini bedenlerimizin arasına sokup beni kavıyor. O eşofmanımın üzerinden beni okşarken ben de klitorisine odaklanıyorum.

Elinin içeri girdiğini hissettiğimde, "Seninle işim henüz bitmedi," diye fısıldadım.

"Umarım öyle değildir." Yine de kollarımın arasında dönüyor ve elimi ondan uzaklaştırıyor.

Çenem çıtladı ama sinirim hızla yerini coşkuya bıraktı. Pantolonumu ve iç çamaşırimi kalçalarımın altına doğru çekip penisimi serbest bıraktıkça bu coşku daha da arttı.

Beni okşuyor, öpmek için dudaklarımı kovalıyor. Dillerimiz savaşıyor, dişlerimiz çarpışıyor. Parmakları, tenimin altında daha fazla kan birikip şişmesine neden olurken, adeta bir deli gömleği gibi hissettiriyor.

Electra'yı lavabonun üzerine kaldırdım, pantolonunu çıkardım, sonra ayak bileklerinden birini tutup bacağını kaldırdım.

Her zamanki gibi, onun pembe ve şişkin halini görmek, penetrasyon olmadan, neredeyse o anda boşalmamı sağlıyor.

"Seni çok özleyeceğim," diye fısıldadım, parmaklarım ince kemiği sıkıca kavrarken gözlerim kızarmış vajinasından kızarmış yüzüne doğru kaydı.

Ağzını ısırarak, "Ben de," dedi.

"Gitme," diye yalvarıyorum kendi kendime. Ve bu, eski halime geri döndüğüm için değil, onun anne babamın katiliyle vakit geçirmesinden ve kalbinde nefretle bana geri dönmesinden endişe ettiğim için.

"Çok yakında geri döneceğim," diye söz veriyor.

"Kardeşine söyledin mi?"

"Bizimle geliyor."

"Dorian da sizinle mi geliyor?"

"Ah." Dudağını buruşturdu. "Hayır. Alexander'ı kastetmiştim."

"Dorian seyahatinize katılıyor mu?"

"Şu anda ailem hakkında konuşmayalım mı?"

Ağzım inceliyor.

"Yemin ederim ona söyleyeceğim."

Bu beni rahatlatmıyor. Ama sonra bir fikir aklıma geliyor, büyüyor, şekilleniyor.

Belki de onun gitmesi en kötü şey değil. Sonuçta, üvey kardeşlerimin Electra'ya saldırarak misilleme yapmasından endişe

etmeden Quinn'i kurtarmanın başka bir yolunu bulmak için bana zaman ve alan sağlayacak.

Ereksiyonum eskisi gibi şiddetli bir şekilde geri döndü. İçine girmeyi çok istesem de, pembe ve pürüzsüz tenini görünce dizini omzuma alıp çömeldim. Yüzümü ona gömdüm ve bacakları titreyene, nefesi düzensizleşene kadar yaladım, emdim, ısırdım. Fırından yeni çıkmış, şuruplu bir lezzet gibi tatlı ve sıcaktı.

Electra bir avucunu göğsünün üzerinde gezdirip parmaklarıyla meme ucunu daha sıkı bir sivri uç haline getirirken diğerini saçlarıma daldırıyor. Tanrım, saçımı çekştirmesine bayılıyorum.

Parmaklarımı önce daracık vajinasına daldırıp, sonra bir sonraki deliğe doğru kaydırıp orayı da yaladım. "Bir gün seni oraya götüreceğim," diye uyardım onu, sinir uçlarına dokunarak.

"Ancak benim cesedim üzerinden geçerseniz," diye hırıltılı bir sesle cevap veriyor.

Ona gülümseyerek baktım. "Bayılacaksın."

" *Bayılacaksın* ."

"Yapardım, ama sadece sen de yaparsan." Parmağımı diğer açıklığına geri götürüp dilimi klitorisine bastırdım.

Vücudu sarsıldı ve elleri mermere çarptı, bir parmağımı daha ekleyip pompaladığımda eklemleri bembeyaz oldu.

"Cillian," diye inledi.

Sahte ismimin sesinden nefret etmekle kalmıyorum, ondan tiksiniyorum ve her şeyden çok, onu gerçek isimle değiştirmek istiyorum.

Öfkem dilimi daha hızlı döndürmeme neden oluyor. Dudakları boğuk bir nefes verişle aralanıyor ve dilimin ucuyla klitorisine vurduğumda bu nefes çığığa dönüşüyor.

O yaklaşırken, ağırlaşmış göz kapaklarına bakıyorum ve nazik öpücükler konduruyorum, ancak o sakinleşince kalkıyorum.

Onun üzerine eğildiğimde, ihtiyaç duyan penisim aramızda sallanıyor. "Çok uzun süre ayrılma."

Tırnaklarını kaburgalarımın yan tarafına sürttü. "Yapmayacağım. Söz veriyorum."

"Güzel. Çünkü o mükemmel aminla, o güzel göğüslerinle ve o çarpıcı gözlerinle benden bir canavar yarattın." Avuçlarımı

uyuklarından aşağı doğru kaydırırken dudaklarımı onun dudaklarına yaklaştırıp onu sertçe öptüm.

Sırtı öne doğru eğiliyor, bu da sıcak ve ıslak merkezini bekleyen ereksiyonuma doğru itiyor. Boğazımda kısa bir hırıltı oluşuyor. Parmaklarının beni sarıp şişmiş ucumu bacaklarının arasındaki karmaşaya sürmesiyle bu hırıltı giderek şiddetleniyor.

Dengemi sağlamak için elimi arkasındaki aynaya dayıyorum, sonra bakışlarını bedenlerimizde takip ediyorum. Penisimin ucunu parıldayan kıvrımlarının içine soktuğunda, dişlerimi sıkıyorum ve testislerim o kadar yukarı kalkıyor ki, omurgamın dibine kadar değiyor olmalı, çünkü tüm bölge hassas ve sıcak hissediyor.

"Kahretsin kadın," diye inledim. "Sanki bugün zaten üç kere sevişmemişiz gibi."

Yukarı bakıyor, gözleri gururla parıldıyor, ya da ona çok benzer bir şey. Tek kelime etmeden kalçasını hareket ettiriyor, beni daha çok içine çekiyor.

Karın kaslarım kasıldı ve yavaşça "Siktir!" diye mırıldandım.

O tek heceli kelimeyi söylemeye çalışırken, o penisimi bıraktı, ayak bileklerini kalçalarımın doladı ve beni tırmalamaya başladı.

Gözlerim önce karardı, sonra beyazlaştı. Kalçasından tuttum, parmaklarımı teninin kıvrımlarına sapladım çünkü duvar beni ayakta tutmaya yetmiyordu. "Yavaş ol bebeğim. Daha uzun süre dayanmak istiyorum."

"Bütün gece vaktimiz var." Duvarları penisimin etrafını sarıyor, hâlâ havada asılı duran testislerimi o kadar yukarı itiyor ki, şimdi onları boğazımda hissediyorum.

Burnumun delikleri genişlemiş bir halde, onu acıtacak kadar sertçe kavradım. "Kımıldama," diye hıçkır hıçkır fısıldıyorum. "Lütfen."

"Ben yapmadım."

Zorlu nefesler arasında, dişlerimi sıkarak, "Seğirdin," dedim.

Tatlı bir sesle, "Böyle mi?" diye soruyor.

Duvarları daralıyor.

"Electra," diye hırladım.

"Kendini iyi hissediyor musun?"

"Hayır. Hayır, iyi hissettirmiyor. Cennet gibi hissettiriyor." Kontrolümü kaybetmem ve dengesiz ifadem, onun alaycı gülüşünü sinsi bir sırıtışa dönüştürdü.

Kendimi kontrol etme çabamı tamamen kaybediyorum, baş parmağımı klitorisine koyup ovuyorum. Cinsel organı benimkini sıkıca kavrayıp beni boşaltmakla tehdit etse de, vücudumun geri kalanını hareketsiz tutmaya zorluyorum. "Sen boşalana kadar ben de boşalmayacağım, o yüzden uslu bir kız ol ve penisimi ıslat."

Yanakları kızarıırken, güzel vücudunun geri kalanı ter yerine simle kaplanmış gibi parlıyor. *Hayır* ... güzel değil. Electra Serran'ı tanımlamak için bu kelime çok yetersiz kalıyor. Bu kadın seksi, gerçeküstü, benim seviyemin tamamen dışında.

Sıkı kıvrımlarını gözlerimle süzdüm, her santimini hafızama kazıdıktan sonra bakışlarımı, penisimi tamamen içine alan o atan yere diktim. Nefesi aniden kesildi ve daha derine inebileceğimi düşünmesem de, bunu başardı.

O çılgılık atıp beni sağarken ben de homurdanıyorum. İki tane beceriksiz, kopuk itişten sonra dağılıp gidiyorum, o kadar şiddetli boşalıyorum ki gözlerim geriye doğru dönüyor ve kulaklarım gerçek bir uğultuyla doluyor.

Beni dünyaya, paramın yetmediği bu otel odasına ve aşık olmadan baştan çıkarmam gereken bu büyüleyici tanrıçaya geri döndüren tek şey onun avuçlarının yanaklarıma dokunuşu.

Geri çekiliyorum, suçluluk duygusu zevkimi buz kesiyor.

Ona aşık olmuyorum. Belki cinsel organım aşık olmuştur ama vücudumun geri kalanı değil.

İçimdeki diğer kısımlar hâlâ uzaklaşabilir ve asla arkama bakmayabilir. Onun çarpıcı bakışlarını ya da bana açığa vurduğu ruhunun tüm o kırılgan yönlerini asla düşünmeyebilir.

Sesinin hırıltısını bir daha duymadan, güneş gibi teninin kokusunu almadan veya dokunuşunun yakıcı sıcaklığını hissetmeden de gayet iyi yaşayabilirdim.

Çok depresif ve yalnız olurdum ama onun dışında gayet iyi olurdum.

"Cillian?" Başını yana eğmiş halde buldum. "İyi misin?"

"Gayet iyi," diye homurdandım, saf altından yapılmış gibi görünen çöp kutusuna dik dik bakarak.

"Uzun süre dayanamadığın için mi? Çünkü bu umurumda değil."

Burnumu çektim, bakışlarım tekrar onun gözlerine döndü.
"Teşekkür ederim, ama hayır."

Onu mutfak tezgahından alıp banyoya taşıdım, kafamda tek bir soru dönüp duruyordu: Quinn'i güvenli bir yere götürdükten sonra Electra'yı kurtarmak için geri dönebilir miyim?

Bölüm 41

Elektra

Bazı günler, Cillian Lowry'yi nihayet çözdüğümü hissediyorum. Diğer günler ise, çelişkilerle dolu bir bilmece gibi geliyor.

Tıpkı şimdi olduğu gibi.

Yatakta üzerime eğilmiş, bir avcı gibi beni gözlemliyor; ağzı incelmış, çenesi keskin ve gözleri çelik gibi. Niyetini çözemiyorum ama cinayet kesinlikle ihtimal dahilinde. Benim değil, babamın, çünkü Cillian benim gitmemi engellemek için canla başla çalışıyor.

Ama sonra hırıltılı bir sesle, "Bu kadar çok duyguya kapılan tek ben miyim acaba?" diye soruyor ve anlıyorum ki, onun yoğun gerginliği, benim de aynı şekilde hissetmeyebileceğim endişesinden kaynaklanıyor.

"İster inanın ister inanmayın Lowry, ben de gidip epey bir tanesini kendim yakaladım."

Öpüşmek için eğildi, şişmiş penis başı bacaklarımla arasına düştü. Klitorisime değdiğinde uyluklarım kasıldı ve tüm vücudumda bir karıncalanma hissettim.

"O zaman ikimiz de mahvolduk." Çenemin kenarını, sonra da boynumun kıvrımını öpüyor.

" *Tamamen* mahvoldum," diye inleyerek söylüyorum.

Başını kaldırıp dudaklarını büzüyor, sanki sırada ne söyleyeceğine karar vermeye çalışıyor.

"Ne?" diye soruyorum.

Bakışlarını kaçırıp köprücük kemiğime odaklandı. "Hiçbir şey."

Yüzünü kavrayıp gözlerini benimkine dikmeye zorladım. "Bana şok yaşıyorsun, Cillian. Sana ne oluyor?"

İçini çekerek sırt üstü döndü, başını bükülmüş koluna yasladı ve her kasını, her yarasını, her kırığını, her nemli, asi saç telini aydınlatan sarkıt lambaya bakışlarını dikti.

Yanıma dönüp elimi uzattım, zümrüt yüzük ucuna doğru elimi yavaşça uzatırken kalbinin hızla attığını hissettim. Altın bantla oynarken, baş parmağımı onunla sarıp işaret parmağıma doğru kaydırırken hiçbir şey söylemedi. Parmak boğumumdan daha ileri gitmedi. Orta parmağıma doğru hareket ettirdim. Yine kemiğe takıldı.

Yüzüğü yüzük parmağımın tırnağına geçirirken, kaba sesi nihayet havayı tırmaladı: "Seni kaybetmekten korkuyorum."

"Sevgilim, hiçbir yere gitmiyorum."

"Teksas'a gidiyorsun," diye mırıldandı.

"Mecazi anlamda demek istedim. Ya da her neyse adı. İlişkimize yüzde yüz yatırım yapmış durumdayım."

Yüzük parmağımın dibine kadar kayıyor. Onu parmağımdan çıkarıyorum... Yani, *parmağıma* uyduğunu fark etmeden önce. Muhtemelen fark etmezdi, ya da fark etse bile, benim -nedense- umursadığım gibi umursamazdı.

"Biz iki farklı dünyadan geliyoruz, Electra."

Onun benim ne olduğumu bildiği ve bunca zamandır aksini iddia ettiği sonucuna varmadan önce, "Uzaylı olduğunu itiraf edeceğin zaman mı bu?" diye soruyorum.

Gülümsemiyor bile. "Ben uzaylı değilim."

"Ben de değilim," diye mırıldanıyorum gizlice.

Dirseğimi yakalayıp çekiştiriyor. "Buraya gel."

Onun üzerine tırmanıyorum.

Büyük, nasırlı elleri belimi kavradıktan sonra beni o kadar sıkı tuttu ki göğüslerimiz birbirine yapıştı ve yanağımı omzunun çukuruna yaslamak zorunda kaldım. "Benimle evlenir misin?"

Şaka yapıp yapmadığını anlamak için yukarı doğru itmeye çalışıyorum ama tutuşu çok sıkı.

"Şu an hayır, elbette. Ama uzun vadede. Benim gibi bir adamla evlenmeyi hiç düşünür müydün?"

"Hayır. Ruh halinizde *çok* fazla dalgalanma oluyor."

"Eğer bu kadar huysuz olmasaydım, benimle birlikte olur muydun?"

"Seni daha iki haftadır tanıyorum. Üstelik ben daha yirmi yaşındayım, Cillian."

"Anlıyorsun..."

"Ne görmem gerekiyor?" Bu sefer kollarımın üzerine doğrulmayı başardım.

"Bunu asla aklınızdan bile geçirmeyeceğinizi."

Dudaklarım büzüşüyor. " *Bu* sonuca nasıl vardığınızı açıklar mısınız?"

"İşe yaramayacağına dair nedenleri ne kadar hızlı bulduğunuzdan anlaşılıyor."

"Saçmalıyorsun."

"Dürüst olacağım. Seni daha önce hiçbir şeyi bu kadar çok istememiş olsam da, sanırım ilişkimiz imkansız."

"Beni kendine aşık etmeye kararlı, küstah dans hocasına ne oldu acaba?"

"Geri çekildi ve hayatına—ve kendine—uzun uzun baktı." Cillian'ın ifadesi artık acı dolu değil, düpedüz trajik.

"Kendine odaklanmayı bırakıp etrafına baksa nasıl olur? Belki o zaman kızı elde etmeyi başardığını ve memleketini ziyaret etmek için davetiye aldığını görür. Bu bir ayrıcalık, çünkü Atlantis'e turistlerin girmesine izin verilmiyor."

Oturup kalçalarının üzerine oturduğumda göz bebekleri önce küçülüyor, sonra büyüyor.

"Eğer bu sizin için fazla ince bir ifade olduysa, demek istediğim şu ki beni kazandınız. Ki, size söyleyeyim, bu gerçek bir başarı, Lowry. O yüzden kendinize acımayı bırakın."

Sertleşmiş penisi kalçalarıma sürtünüyor. Penisinin uzunluğunu içeri almak için karnından kalkıyorum, sonra tekrar oturup kalça hareketleriyle hem ona hem de kendime işkence etmeye başlıyorum.

Sihirli bir lambayı ovmak gibi, sürtünme onun asık suratlılığını anında dağıtıyor. Dakikalar içinde bakışları vahşi, sahiplenici bir hal

alıyor ve parmakları tenime dokunuyor.

Beni kendine doğru bastırıyor. Klitorisime değen girintili çıkıntılı kısmı harika hissettirse de, kendimi başka bir yere taşımak için değil, onu başka bir yere taşımak için tekrar yukarı kalkıyorum.

"Elektra," diye hırıltılı bir sesle nefes nefese kaldı, tacını yok ettiğimde.

Beni üzerinden çekip atmaya fırsat bulamadan, onu kökünden içine sokuyorum. Tıslıyor, sonra inliyor, sonra tekrar tıslıyor.

"Sen benim ölümüm olacaksın, kadın..." Sözler alçak ve boğuk bir sesle söyleniyor. Ezici. Ve romantik bir şekilde değil.

Bu adam bir insan. Zayıf olmayabilir, ama öldürülebilir. Onu kendi dünyamda nasıl hayatta tutabilirim?

Ben hareket etmeyi bıraktığımdan beri, o öne geçiyor ve beni kendine doğru sallıyor.

Kalp atışları annesinin yüzüğünü titretiyor. "Bunu hak etmiyorum. Seni hak etmiyorum."

Dizlerimin üzerine doğrulup onu içimden uzaklaştırdım. "Pekala."

Bakışlarında bir anlık panik belirdi. Panik ve inançsızlık. "Ne yapıyorsun?" diye sordu, parmakları kalçalarımı sıkıca kavrayıp onları tekrar aşağı indirmeye çalışırken.

"Madem ki acınma seansına henüz son vermedin, şimdi biraz ara verelim."

Doğruldu, karın kasları belirginleşti, bacaklarımdan tuttu ve beni öyle hızlı öne çekti ki avuçlarım yatak başlığına yapıştı. "Seni hak etmeyebilirim ama bana sunduğun her şeyi kabul edeceğim."

Kalçalarımı sıkıyor, vajinamı yüzüne bastırıyor. Kalbim yerinden fırlıyor, her yere nabız gibi atıyor. Düşünsenize, romantik yazarların kahramanın eşinin bedenine duyduğu açlığı tanımlamak için " *ziyafet çekmek* " kelimesini kullandığı pasajlara alaycı bir şekilde bakardım.

Cillian'ın beni yalama biçimindeki coşkuyu tarif edecek daha iyi bir kelime yok. Gözleri yüzümde olsa da, boğulmaktan zevk alıp almadığını veya sadece benim zevkime odaklanıp odaklanmadığını kontrol etmek için omzumun üzerinden penisini incelemekten kendimi alamıyorum.

Kalın ve dimdik duran penisini görünce, tereddütlerimi bir kenara bırakıp bu hisse teslim oldum. Hatta yüzüne oturmaya bile başladım.

Göz kapaklarımın ardında minik takımyıldızlar parlıyor ve en büyük orgazm yaşandığında alev alev yanıyor; göğüs uçlarıma, ayak parmaklarıma, parmak uçlarıma doğru yayılıyor. Saçlarımin kökleri bile içten içe yanıyormuşum gibi çıtırıyor, buharlaşmış bir ısıya dönüşüyor.

Cillian'ın kalçamdaki tutuşu sıkı olsa da, ayakta kalabilmek için yatak başlığına tırnaklarımla tutunuyorum, muhtemelen Cillian'ın uzman diliyle vücudumu mahvettiği gibi ben de onu mahvediyorum. Sanki boşalmamın her damlasını emmeye kararlıymış gibi beni yalamaya devam ediyor.

Eğer ciğerlerine acıyıp vajinamı yüzünden çekmeseydim, muhtemelen devam ederdi. Yanıma doğru yığıldım, tam da sertleşmiş penisinin hizasına.

"İşte bu, hayatımın en muhteşem orgazmıydı." Cinsel organını kavrayıp derisini çeğiştiriyorum, aynı karşılığı vermek niyetindeyim.

Dudaklarını yaladı, yarı kapalı gözlerle beni izledi, sonra tahriş olmuş vajinamı avuçladı ve tembel bir parmağını kıvrımlarımin arasına soktu.

"Bu geceyi rüyalarımnda görecekim."

"Ben de," diye mırıldandı.

"Geri döndüğümde, aynısının tekrarını isteyecekim."

Cillian, sanki benim gidecekimi unutmuş gibi yine donup kaldı.

İpeksi uzunluğunu çeğiştiriyorum, ne kadar esnek, sıcak ve damarlı olduğunu çok seviyorum. Başparmağımı, meni sıvısıyla parlayan ince yarığın üzerinden kaydırıyorum. Karnı kasılıp kaburgaları açılrsa da, ifadesi hâlâ gergin.

Dirseğime dayanarak doğruldum ve ağzımı penisinin üzerine götürdüm. Dudaklarımı onun etrafına kapattığımda titredi. Penisinin gövdesini okşadım ve emdim, ta ki "Boşalmak üzereyim" diye homurdanana kadar.

Onu dışarı çıkarıp, "Uçup git!" diyorum, sonra da tekrar içeri çekiyorum.

Üfliyor.

Ah... ne kadar da berbat bir adam.

Onun orgazmı, boğazımdan aşağı doğru süzülen ve öğürmeme neden olan güçlü fışkırmalar şeklinde gerçekleşiyor.

Parmak ucunu elmacık kemiğim boyunca gezdiriyor. "İnanılmazsın," diye mırıldanıyor saygıyla.

Onu bıraktığımda, sırtını yatak başlığına yaslamak için pozisyon değiştiriyor ve beni yanına çağırmak için kollarını uzatıyor. Dizlerimin üzerinde ona doğru yürüyorum ve bacaklarımı açarak üzerine oturuyorum.

Gözlerimin önünden bir saç telini çekiyor, bedenlerimizin birleşmesinden daha samimi gelen bir yoğunlukla bana bakıyor. Sonra dudaklarını benimkine yaklaştırıp öyle nazik bir öpücük veriyor ki, kalbimde hissediyorum.

Sabahın erken saatlerinde, o sevişme izleriyle buruşmuş çarşaflarda uyurken ben giyinirken, Malachi'nin günlerdir aklımdan geçmediğini fark ediyorum.

Cillian Lowry sadece hayranlığımı yok etmekle kalmadı, onu gölgede bıraktı.

Kim tahmin ederdi ki? Fiona hariç...

Gaea, haklı olduğunu ve benim yanıldığımı itiraf ettiğimde nasıl da sevinecek!

Yatak odası ile oturma alanı arasındaki eşikte durup Cillian'ın huzurlu figürüne bakıyorum. Taş grisi çarşaflara dolanmış kaslı bacaklarına ve alnına dökülen dağınık saçlarına.

Henüz gitmedim bile ama şimdiden onun ağırlığını ve kokusunu özlüyorum. Birine bu kadar çabuk nasıl aşık olunabilir ki?

Asansöre binerken telefonumu tekrar açtım, Calanthe'yi arayıp her şeyi anlatmak istiyordum... hayır, buna *ihtiyacım* vardı. Ama onu aramadan önce Gael'e eve doğru yolda olduğumu ve eşyalarımı toplamak için birkaç dakikaya ihtiyacım olduğunu mesaj attım. Sonra da resepsiyona uğrayıp Cillian için kahvaltı menüsünden her şeyden birer tane sipariş verdim, hesabı ödedim ve taksi çağırdım.

Taksiye bindiğimde Calanthe'den yirmi cevapsız arama ve altı mesaj olduğunu fark ediyorum. Kalbim duracak gibi oluyor. Hemen geri arıyorum ama telefon durmadan çalıyor.

Telefon telesekretere düştüğünde, ardına altı soru işareti ve bunun iki katı kadar ünlem işareti içeren bir mesaj yazıyorum ve sonra Tarian'ı arıyorum.

"Elle, bir toplantıdayım. Acil bir durum mu?" diye soruyor.

"Callie iyi mi? Beni yüzlerce kez aradı ama şimdi telefona cevap vermiyor."

"O sizin evinizde."

"Ama o iyi mi?"

"O iyi."

"Tamam aşkım."

Tarian'ın vaadi beni sakinleştirmeliydi ama sakinleştirmiyor, çünkü hâlâ neden bu kadar çok telefon görüşmesi yaptığını bilmiyorum.

Tarian'ın uyardığı gibi, Calanthe mutfağında, bir tabureye yaslanmış, Gael ve Alexander ile sohbet ediyor.

Uzun bir bardaktan buzlu sudan bir yudum alıyor, ela gözleriyle beni süzüyor. "Birkaç kek getirdim. Ama bir futbol takımının yarısını doyuracağımı fark etmemiştim."

"Telefonunuz," dedim nefes nefese. "Sizi aradım."

"Ben de seni aradım." Bir an duraksadıktan sonra, "Teksas'a gidiyormuşuz diye duydum," dedi.

Acaba bambaşka bir boyuta mı girdim? " *Biz mi ?* Siz de mi geliyorsunuz?"

"Elbette geliyorum. Biliyor musun, o eyaleti daha önce hiç ziyaret etmedim."

Gezmek gibi bir amacı olmadığını seziyorum ve yatak odama adım attığımız anda haklı olduğum ortaya çıkıyor.

Kapımı kapatırken, "Bana haber vermeden gitmeyi planlamamış olmalısın, değil mi?" diye tısladı.

"Sana söyledim." *Eninde sonunda* ... Tıpkı Dorian'a söylemeyi planladığım gibi... *eninde sonunda* . "Gerçekten benimle mi geliyorsun? Yani, minnettarım ama—"

"Gerçekten geliyorum."

"Tarian da mı geliyor?"

"Bu akşam yemeğe bize katılacak." Beni baştan aşağı süzdü, parmaklarıyla taradığım saçlarıma uzun uzun baktı. "Şimdi söyle bakalım... dün gece nerede uyudun?"

Bölüm 42

Elektra

Calanthe, Gael ile sohbet ediyor. Konuşma, arada sırada duyulan kahkahalarla kesilen, hafif ve samimi bir tonda ilerliyor.

Arkadaşımın onayı benim için her şey demek. Gerçekten keyif alıyor gibi görünmesi içimde derin bir rahatlama sağlıyor. Kibirli olmasına rağmen, öz babam herkesin onu gösterdiği gibi bir canavar değil.

Muhtemelen herkes onun hakkındaki izlenimini Ines'in görüşüne dayandırdığı için ve Ines de yargılayıcı, hilekâr bir cadı olduğu için.

"Görüntüler ay ve yıla göre düzenlenmiş." Alexander, grenli bir videoyu oynatıp ekranı doldurana kadar uzatıyor. "Hadeze kabilesinin Boston'a taşınmasından yaklaşık bir yıl sonrasına ait saatlerce kaydımız var. Halkımızla ilgili tüm komplo teorileri o zaman başladı."

Kahverengi taş bir binanın video kaydını inceliyorum. Tüm pencereler tahtalarla kapatılmış, ancak ışık tahtaların arasından sızıyor ve çatıda gölgeler hareket ediyor.

Çatıdaki anma törenlerinin daha net bir görüntüsünü elde etmek için ekranı yakınlaştırdım, ancak görüntü o kadar pikseli ki, cesedin kadın mı erkek mi olduğunu bile anlayamıyorum.

"O zamanlar kalite pek iyi değildi, ama Kutsal Avcılar bugünkü gibi saklanmıyorlardı. Bu yüzden saklanmadıkları zamanlarda,

kullanabileceğimiz birkaç kafa fotoğrafı çekmeyi başardık." Videoyu küçük bir önizlemeye indiriyor ve 2000'lerin başlarında çekilmiş bir videoya geçiyor. "İşte Patriot, yani Levy Rafferty'yi böyle teşhis ettik."

Bu, otuzlu yaşlarının sonlarında ve profesyonel güreşçi fiziğine sahip gibi görünen bir adamın yandan çekilmiş bir fotoğrafı. Beyzbol şapkasının altından kızıl saçları görünüyor ve adamın uzunca burnunda bir çıkıntı var.

Alexander, bu kez önden çekilmiş ve adamın girintili çıkıntılı burun köprüsünde yoğun bir şekilde dağılmış çilleri gösteren bir sonraki kareye geçiyor.

Alexander sözlerine şöyle devam ediyor: "Takmaya başladıkları kar maskeleri ve eldivenler kimin kim olduğunu anlamamızı zorlaştırıyor, ama bazen saçları dışarı çıkıyor ya da gözlerini net bir şekilde görebiliyoruz. Ya da daha iyisi, hacklenebilir bir akıllı saat veya satın alındığı yeri takip edebileceğimiz gösterişli, pahalı bir saat görüyoruz. Başkan'ı, yani Dominic Caruso'yu da böyle bulduk. Rolex'i sayesinde. 2012'de Ukraynalı bir silah tüccarına satılan, eşsiz bir modeldi ve o da bu saati Atlantis kanı şişeleriyle takas etmişti."

Ekranı parmağını sürükleyerek bir sonraki resme geçerken, "Nefret edenler kesinlikle damarlarımızda dolaşan şeye bayılıyorlar," diye düşünüyorum.

Levy Rafferty'nin, kahverengi taş binanın çatısında, takke takmış ve otomatik silah taşıyan iri yapılı bir adamla sohbet ederken çekilmiş bir başka fotoğrafı. Takke adamın saçını örtse de, neredeyse İskandinav görünümüne sahip yüz hatlarını örtmüyor.

"Bu, Tamirci," diye açıklıyor üvey kardeşim.

"Tahmin edeyim... elektrikli aletlerle arası iyi olduğu için mi?"

"Eğer elektrikli aletlerden kastınız silahlarsa, evet. Patriot'u saf dışı bıraktıktan sonra onun yerini aldı ve örgütün tepesinde kalarak, tıpkı Baba Caruso'ya hizmet ettiği gibi Caruso varisine de hizmet etti. Tamirci, işkence ve kan akıtma gerektiğinde aradıkları adam."

Gael, kendi konuşmasını yarıda keserek bizimkine katıldı ve "Yıllardır onu ortadan kaldırmaya çalışıyoruz," dedi.

Muhtemelen yanındaki yolcu, içtiği bir galon domates suyunu kusmak için tuvalete gitmiştir. Eğer ölümsüz olmasaydı, bir tür ölümcül eksikliğinden muzdarip olduğundan endişelenirdim.

"Ama o çok kurnaz bir herif," diye düşünüyor Monta.

Alexander, "Hâlâ eminim ki, eğer kızını kaçırabilirsek, onu ve Caruso'yu da ele geçirebiliriz, çünkü kızı Dominic'in oğluyla evli," diyor.

Tanrıça, bu ikisi o nefret dolu örgüt hakkında çok şey biliyor. Kıskanıyorum doğrusu. Tamam, kıskanmıyorum... Çok kıskanıyorum. "Kızın fotoğrafı var mı?"

"Kısmi." Alexander, Vatansever ve Tamirci imajını basitleştiriyor, ardından yedi yıl öncesine ait bir klasöre geçiyor. "Adı Quinn Caruso. Kod adı Tilki, muhtemelen kurnaz olduğu için."

Quinn ... İlk ismi neden tanıdık geliyor?

Cevabı zihnimde ararken, Alexander, ikisi de tamamen siyah giyinmiş iki kişinin metro turnikesinden geçtiği fotoğrafı gündeme getiriyor.

Kaşımı kaldırıyorum. " *Buna* kısmi mi diyorsunuz? Tek anlayabildiğiniz şey, kızın çok ufak tefek olduğu. Ya da en azından yanındaki adamdan çok daha minyon olduğu." Adamın kar maskesinin içini görebilmek için gözlerimi kısıyorum. "Yanındaki Caruso mu?"

"Hayır. Kızın koruması olduğunu varsayıyoruz." Gael, kot pantolonlu bacaklarından birini diğerinin üzerine atarak, zengin bir çiftlik sahibini andıran piton derisi kovboy çizmelerini ortaya çıkardı. "Dominic'in oğlu asla bir koruma ordusu olmadan dışarı çıkmaz. Bu ikisi yalnızdı."

"Buna neden kısmi diyoruz diye soracak olursanız..." Kardeşim görüntüyü büyütüyor ve maskenin göz deliklerini gösteriyor. "Sarışın olduğunu ve gözlerinin kedi gözü gibi sarımsı kahverengi olduğunu biliyoruz—tıpkı Tamirci'ninki gibi."

Görüntüyü yeniden ortalayarak yanındaki kişinin yüzünü görebiliyorum, ancak adam güvenlik kamerasına sırtını dönmüş. "Caruso'nun karısının sadece bir korumayla dolaşmasına izin vermesi ilginç..."

"O, Tamirci'nin kızı ve bu kuruluştaki doğdu." Gael, sanki boynu tutulmuş gibi boynunu çevirdi. Gece boyunca uyumamış olması göz önüne alındığında, gerçekten de tutulmuş olabilirdi.

"Yani kız da babası kadar tehlikeli mi diyorsunuz?" diye soruyorum.

"Aslanlar kedi yavrusu doğurmaz, canım." Gael'in bu deyimi beni düşündürüyor. Ve bunun sebebi onun bunu yeniden ifade etmesi değil, Gael'in babam olduğunu öğrendiğim gün Dorian'ın bana söylediği şeyi hatırlatması.

Gael'e canavar demişti. Bu beni de canavar mı yapıyordu? Ben de öldürdüm, hem de acımasızca. Kurbanlarımla birlikte bir portremi yaptırmamış olabilirim, ama bu beni karşımdaki deri koltukta oturan adamdan ayırıyor muydu?

"Quinn'in Caruso'nun karısı olduğunu nasıl öğrendin?" diye soruyorum.

"Ses kayıtlarından yola çıkarak," diyor Alexander. "Son beş yıldır üzerinde çalıştığımız bir şey bu. Birçok işletme yerini tespit etmemize yardımcı oldu. Mesela şarküteri gibi. Ancak son yıllarda daha akıllı davranmaya başladılar, ses değiştiriciler kullanıyorlar ve birbirlerini sadece kod adlarıyla arıyorlar."

"Onun, babasının veya Caruso Jr.'ın başka kısmi fotoğrafları var mı elimizde?"

"Caruso'nun oğlunun babasına benzediğini varsayıyoruz, ancak çocuğu daha önce kimse görmedi." Gael tablete işaret ederek başını salladı. "Göster ona, Alexander."

"Çocuk mu?" diye soruyorum. "Otuzlu yaşlarında değil mi?"

"Yirmili yaşlarının sonları." Alexander tabletinin fotoğraf uygulamasını açıyor, favoriler klasörüne giriyor ve öyle gerçekçi bir görüntüyü büyütüyor ki, bunun bir resim olduğunu anlamam bir anımı alıyor.

Resim .

Gael'in bir elinde Levy'nin kesik başını tuttuğu, diğer elinde ise iki ayrıık başın bulunduğu bir rafa yaslandığı resim. Başlardan biri, sırtında "*Atlantis'in Harikaları*" yazan bir kitabın üzerinde, diğeri ise cam bir fanusun altında duruyor. Hepsinin gözleri sonuna kadar açık ve dehşet dolu.

O kadar gerçekçi ki, göz bebeklerinin etrafındaki minik damarlar kabartma gibi görünüyor. Bu damarlar Caruso'nun koyu renkli

gözlerini kara deliklere benzetirken, karısının gri gözlerini parlak madeni paralara benzetiyor.

Levy'nin yeşil gözlerine, Gael'in yumruğunda tuttuğu turuncu saç tutamlarına, aşırı hassasiyetle çizilmiş çillerine ve son olarak da uydu anteni gibi dışarı fırlayan kulaklarına bakarken yüzümü buruşturuyorum.

"İlginç bir bilgi. Başkanın karısı, ben onu ölümüne gönderene kadar Patriot ile evliydi." Biyolojik babamın dudakları eğlenceyle kıvrıldı.

Onun "ilginç bilgi"sinin bende uyandırdığı duygu kesinlikle keyif *değil* . Aksine, Kutsal Avcılar'ın ilişkilerindeki ensestvari yapı beni iğrendiriyor. Tıpkı resim gibi.

" Ve yine kusacağım..." Koridordan geri dönmekte olan Calanthe, elini ağzına götürerek sendeledi ve topuklu ayakkabılarının sesi uçağın bej renkli halısını çizdi.

Tekrar?

Endişe beni oturduğum yerden kaldırdı. Tuvaletin ardına kadar açılmış kapısını iterek açtım ve avucumu kürek kemiklerinin arasına yerleştirip ovdum. "Neyi tekrar söylüyorsun? Miden mi bozuk?"

Calanthe, ince parmaklarıyla siyah mermer lavabo tezgahını kavradığı sırada metal klozetin üzerine öğürdü. "Hayır."

"Gıda zehirlenmesi mi?"

"HAYIR."

Ağzından bir damla tükürük tükürdü.

"Daha sonra-"

"Hamileyim."

"Sen...sen...sen...?" Şok olmuş halim, sanki bozuk plak gibi tekrarlıyormuşum gibi geliyor.

"Hamile."

"Bebekle mi?"

"Hayır. Bir sopa böceğiyle."

Göz kırpmalarım kontrolden çıktı.

"Elbette, bebeklerle." Calanthe ağzına su serpti. "Çoğul. Üç."

Nefes alırken boğuluyorum, sonra da sanki akciğerim yokmuş gibi hırıltılı nefes alıyorum. " *Üç mü ?* "

Calanthe havluyla ağzını kuruladı. "Neden çok *oldun* ? Rahiminiz aşırı dolu bir Airbnb'ye dönüşecek değil ki."

"Callie, hayalin!"

"Gerçek oldu. Evet. Doğum kontrolüne daha çok önem vermeliydim," diye mırıldanıyor.

"Teyze olacağım!" Kalbim mutluluktan patlayacak gibi. "Aman Tanrım, bu *dünyanın en güzel* haberi!"

Calanthe sonunda gülümsedi, yanaklarında hafif bir pembelik belirdi.

Kollarımı boynuna doladım. "Ne kadar süredir hamilesin?"

"İki haftadan biraz fazla oldu. Bu sabah ilk ultrason muayeneme gittim. Bu yüzden sizi bir düzine kez aradım, geri aramanız için yüzlerce mesaj bıraktım, sonunda da gelip size söylemeye karar verdim. Size söylemek için *can* atıyordum."

"Telefonum kapalı olduğu için özür dilerim."

Çenesini omzuma yaslayıp sırtımı okşadı.

"Tarian ne kadar heyecanlı?" diye fısıldıyorum.

"Mutluluktan kendinden geçmiş durumda. Ve inanılmaz derecede kibirli. Yemin ederim, doktor bize üç kalp atışı olduğunu söylediğinde, Tarian çoğul gebelik yaşamamanın erkeksi bir başarı olduğunu sanıyordu. *Erkekler işte !*"

Sonunda geri çekilerek homurdandım, ama sadece karnına bakmak için.

"İnanabiliyor musun, şimdiden karnım belirginleşmeye başladı bile?"

"Şey, üç tane *yetiştiriyorsunuz* ... Bu yüzden mi elinize geçen her domatesi yiyorsunuz?"

Başını salladı. "Domatesler bu aralar benim zayıf noktam. Annem de ilk üç aylık döneminde çok domates aşerdiğini söyledi."

Başımı salladım, yüzümde kocaman bir gülümseme vardı. "Sanırım o da biliyordur?"

"Evet."

"Peki ya Fiona?"

"Henüz ona söylemedim. Ama Mal biliyor. On tane test çubuğuna işediğim sırada evdeydi."

Nedense, Ines'in de orada olup olmadığını sormak üzereydim ama duyduğuma göre Ines hâlâ Atlantis'teymiş.

Calanthe, üzerine yapışmış ve yırtılmak üzereymiş gibi duran tişörtünü çekiştiriyor. Devasa göğüsleri, bir müzik grubunun kanayan kalp logosunu gererek, kırık bir yumurtadan çok çatlamış bir yumurtaya benzetiyor...

Cillian'ın ayakkabısındaki baş harflerle çevrili kalp şekli göz kapaklarımı aydınlatırken, ardından yemek kitabındaki yazı da gözüme çarptığında, ağzımın içi birden kurudu.

RR QH

Sevgili Reevey... Sevgilerimle, Quinn.

Quinn.

Reevey.

Kulaklarım çınlıyor ve Cillian'ın bana bir zamanlar söylediği şu sözler aklıma geliyor: *Annem yeniden evlendi.*

Calanthe, "Elle, iyi misin?" diye soruyor.

Ondan uzaklaşıyorum. Gael ve Alexander'ın yanına nasıl döneceğimi bilmiyorum ama birdenbire kendimi onların koltuklarının arasındaki koridorda buluyorum. "Eşi... Başkan ve Vatansever'le evli olan kadın. Birlikte çocukları var mıydı?"

"Hayır," diyor Gael, kalbimi yerine oturtarak. "Caruso Jr. önceki evliliğimizden."

"Caruso'nun oğlunu kastetmiyorum." Kalbim yine göğsümde hızla çarpmaya başladı. "Levy'nin oğlunu ve adını hatırlayamadığım kadını kastediyorum."

Calanthe'nin arkamda, düşünceli ve sakin bir şekilde durduğunu hissediyorum.

"Charlotte," diyor Alexander.

Kadının adının önemli olmadığını, önemli olanın ilk kocasıyla çocuğu olup olmadığı olduğunu haykırmak istiyorum.

"Evet. Bir oğulları vardı. Charlotte ve Dominic'i aldıktan birkaç ay sonra ya öldü ya da kuruluştan ayrıldı."

"Adı neydi?" diye fısıldadım, içgüdülerimin beni yanıltmasını umarak, dua ederek. Aşık olduğum adamın—

"Reeve," diye yanıtlıyor Alexander.

"Quinn'in kızlık soyadı ne?" Sözlerim nefeslerimden bile daha az sesliydi.

Sanırım Gael onaylamadan önce harf şöyle başlayacak: "Hayes."

RR QH

Reeve Rafferty.

Quinn Hayes.

Kırık, kanayan kalp neyi simgeliyor? Quinn Hayes'e duyduğu karşılıksız aşkı mı? Yoksa Quinn'in kimi seçtiğine rağmen, aşkı karşılık buldu *mu* ?

Tenimde huzursuz bir sürü hareket ediyor. "Bununla ilgili herhangi bir görselimiz var mı Reeve?"

"Bildiğim kadarıyla değil," diyor Gael. "Alexander?"

Kardeşim başını sallayınca kısa at kuyruğu dağıldı.

Birdenbire Cillian'ın spor salonunun duşundan çıktığını, gövdesinin yara izleriyle dolu olduğunu görüyorum. Yara izleri ve bir kolye... "Alexander, annenin Levy ile evli olduğu zamana ait bilinen tüm fotoğraflarını bulabilir misin?"

Gael'in kaşları çatıldı. "Neden?"

"Çünkü nişan yüzüğünü görmem gerekiyor."

Alexander, kocasının Kutsal Avcılar tarikatına katılmasından önceki Charlotte'un bir fotoğrafını bulmayı başarır. Fotoğrafta Charlotte, bir istakoz lokantasının dışındaki bir masada oturmuş, sol eliyle tuttuğu hasır bir şapka takmaktadır.

Tableti Alexander'ın elinden alıyorum ve küçük halka büyüüp taşların sayısını ve renklerini belirleyebilecek hale gelene kadar ekranı sıkıştırıyorum.

Tableti uçak penceresinden dışarı atmak istiyorum.

Malachi haklıydı. Cillian *benimle ben* olduğum için birlikte değildi. Benimle birlikte olmasının sebebi... bilmiyorum ama öğrenmeye kararlıyım.

"Gael, pilotuna hemen geri dönmesini söyle," diye homurdandım, kalbim Calanthe'nin tişörtündeki ve Cillian'ın —Reeve'in— ayakkabısındaki gibi paramparça olmuştu.

Kirpik diplerim yanıyor ama gözyaşlarımın akmasına izin vermiyorum.

Malachi'nin haklı olmasından nefret ediyorum, ama Reeve'den...
kahrolası Rafferty'den... tüm varlığımla nefret ettiğim kadar değil.

Bölüm 43

Reeve

Sabah uyandığımda pastırma, tarçın ve kızarmış kapari kokusuyla .
karşılaştım Yatak odasını oturma alanından ayıran kapıyı açıp küçük bir aileye yetecek kadar zengin bir kahvaltı sofrasıyla karşılaşana kadar garip bir kombinasyondur. Bir düzine tabak, iki sürahi ve bir termos vardı.

Karnım guruldasa da, Electra'yı aramaya gitmek için yemeği geride bırakıyorum. Banyoyu kontrol ediyorum. Boş olduğunu görüyorum. Onu aramayı deniyorum ama telefonumun pili bitmiş, bu yüzden resepsiyonu arıyorum ve üç saat önce taksiyle ayrıldığını öğreniyorum.

Normalde derin uyuyan biri değilim, bu da beni çılgın bir teoriye sürüklüyor: Electra bir şekilde Trenton'a gönderdiğim mesajı buldu veya Lara'yı tanıdı, olayları birleştirdi ve beni uyuşturdu.

Ne saçmalıyorum ben?

Eğer Kutsal Avcı olduğumu bilseydi, benimle altı kez birlikte olmazdı. Hele ki bana kahvaltı sipariş etmezdi.

Çıplak popomu Woody'den daha değerli bir kanepeye yerleştirip avuçlarımı yüzüme sürüyorum. Kendimin, bu görevin, onun kontrolünü kaybettim.

Sinirlerim alt üst olmuş ve midem guruldasa da, kaloriye ihtiyacım olduğu için, en azından düzgün çalışmayan beynimi beslemek ve net

düşünmesini sağlamak için, ziyafeti afiyetle yiyorum.

Electra'yı tehlikeye atmadan Quinn'i nasıl kurtarabilirim?

Bir lokma bir lokma yerken, aklımda çeşitli olasılıklar canlanıyor. Bunların çoğu, Trenton'ın Quinn'i nerede tuttuğunu itiraf edene kadar sıradan bir Kutsal Avcı'ya işkence etmemi içeriyor. Ancak örgütün en alt kademesindekilerin böyle bir yetkisi yok.

Lara'nın bile o tür bir yetkiye sahip olduğundan şüpheliyim.

Çıtır çıtır, katmanlı avokado tostunu kestim, sonra çatalımla kocaman bir lokma aldım. Lezzetler dilime çarptığı anda aklıma bir fikir geldi. Ve bu fikir, Kutsal Avcı'nın elindeki her kuleyi ziyaret etmek değildi.

Hayır, benim fikrim çok daha iyi.

Ancak, fikrim için yeterli bataryaya sahip bir cep telefonuna ihtiyacım var.

Resepsiyonu arayıp şarj kablosu istedim, bana komodinin üzerindeki saatin aynı zamanda şarj istasyonu görevi gördüğü söylendi. Telefonumu şarj istasyonunun tabanına yerleştirip sıcak bir duşa girdim ve bergamot sabununu köpürttüm.

Hırsızlık yapmadığımı söylemek isterdim ama banyo malzemeleri o kadar güzel kokuyor ki, onları geride bırakmak olmazdı. Ayrıca, oda temizlendiğinde zaten atılacaklardı. Bu yüzden onları, tek kullanımlık diş fırçası ve neredeyse topuz olacak saçlarımın arasından zar zor geçen tarakla birlikte çantamın içine attım.

Giyindikten sonra telefonumu elime alıyorum ve telefonun fiyatının tam yüzde yedi arttığını görüyorum.

Hafızam beni Hudson'ın telefon numarasını tuşlamaya ve telefonu kulağıma götürmeye itiyor. Çağrım sesli mesaja düşüyor. Mesaj bırakmıyorum. Tekrar arıyorum. Ve tekrar. Ta ki üvey kardeşimin sabrı tükenene ve sonunda telefonu açana kadar.

"Hud, meşgul müsün?" diye soruyorum.

"Benim lanet olası ismimi kullanma," diye tısladı ve ekledi, "Ben her zaman meşgulüm. Ne istiyorsun, Aşçı?"

"Seninle bir şey hakkında konuşmam gerekiyor."

"Bir psikiyatrist tutun."

Elimdeki ılık kahve fincanını alıp bir yudum aldım. "Bir psikiyatrist, konuşmak istediğim konuda bana yardımcı olamaz. Sadece sen..."

"Eğer konu Fox ise—"

"Öyle değil."

"Öyleyse konu ne?"

"Plan."

Bir an duraksadı. "Peki ya plan?"

Kupamı bitirdim, sonra çantamı fermuarla kapatıp omzuma takarak kapıya doğru gittim. "Bugün benimle görüşebilir misin, görüşemez misin?"

"Bugün öğleden sonra biraz vaktim var. Messiah'ı da araya sıkıştırıp size başka bir kayıt yeri ayarlayayım."

"Hayır. Sadece ikimizin buluşmasını istiyorum," diyorum.

Hudson o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, aramanın kesilip kesilmediğini görmek için telefonuma bakmak zorunda kaldım. Kesilmemişti.

Tam arabamı almak için valeyeye doğru giderken üvey kardeşim, "Fox'a paketini vermen beni senin kölen yapmadı," dedi.

"Dediğim gibi, bu Fox veya bir teslimatla ilgili değil."

"Mesih beni uyardı, benden başka bir iş daha yaptırmaya çalışacağını söyledi."

Konuya yeni bir açıdan yaklaşıyorum. "Patron olduğunu düşünmesine şaşmamalı."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Onun sana istediği gibi davranmasına, seni aşağılamasına, seni kontrol etmesine izin verdin. Baban bundan nefret ederdi. İkinizin birlikte hüküm sürmesini isterdi. *Sen de* bunu istemiyor musun?"

Vale görevlisi, önümde park edilmiş kırmızı Ferrari'nin yanında acınası bir görüntü sergileyen station wagon arabamı getiriyor.

"*Yükselmene* yardım edebilirim..."

Sessizlik.

"Daha yüksek," diye ekliyorum.

Hadi bakalım... Isır.

Valiye bahşış vermek için cebimden bir banknot çıkarıyorum, ancak elimde tuttuğum miktarın böylesine lüks bir mekanda biraz rahatsız edici bulunabileceğini fark ediyorum. Bu yüzden parayı ikiye katlayıp anahtarlarımı alıyorum.

"Telefonda ne düşündüğünü söyle, ben de ilgilenip ilgilenmediğimi söyleyeyim."

Arabamın direksiyonuna geçip motoru çalıştırıyorum. "Şahsen görüşmek isterseniz, Copley Meydanı'ndaki Merkez Kütüphanesi'nde saat üçte buluşalım. Oraya vardığınızda bana mesaj atın, sizi beklediğim koridora yönlendireyim."

Ona yalnız gelmesini söylemekte tereddüt ediyorum, ama bu onu korkutabilir. Ayrıca Hudson ürkek ve küçük bir maiyeti olmadan hiçbir yere gitmiyor, bu yüzden istesem de istemesem de yanında birileriyle gelecek.

Electra ile olan mesajlaşma geçmişimi açıyorum.

BEN: *Sevgilim, indiğinde beni ara. Konuşmamız gerekiyor.*

Tam pilim bittiği anda gönder tuşuna bastım. "Kahretsin." Mesaj gönderildi mi acaba?

Kırmızı ışıktaki arabama takılı tuttuğum şarj kablosunu arıyorum. Orada yok. Etrafa iyice bakıyorum ama arka koltukta da yok. Nereye koymuştum acaba?

Arkamdaki sürücü kornaya basıyor. Ben de hızla kavşağı geçiyorum. Sürüş sırasında aracımı karıştırıp, cebimdeki tüm paramı harcayacağım bir kaza yapmaktansa, park yerime geri dönüp kabloyu orada aramaya karar veriyorum.

On beş dakika hiçbir şey değiştirmeyecek.

Kapalı otoparka girip park yerime doğru ilerlerken tavandaki neon şeritler parlıyor. Arabayı park konumuna alıp iniyorum, sonra da ayak boşluğunu incelemek için çömeliyorum.

Arkamdaki hava akımı değişir değişmez kablonun ucunu fark ediyorum. Gösterge panelinin altına elimi uzatıp orada sakladığım sustalı bıçağı çıkarıyorum, sonra da yapmacık bir kayıtsızlıkla başımı çevirip yukarı bakıyorum.

Trenton'ı ya da yardımcılarından birini bekliyordum. Ama bulduğum kişi o değildi.

Bölüm 44

Reeve

"Hayes?" Ayağa kalkarken bıçak neredeyse parmaklarımın arasından kayıyordu. "Aman Tanrım." Sesimin ne kadar yüksek olduğunu bilmiyorum.

Quinn'i baştan aşağı süzüyorum; çenesindeki kırmızı çizgiye ve 152 cm boyundaki vücudunun yarısını saran ceketin altından görünen parmaklarındaki kıpkırmızı lekelere bakıyorum.

"Yaralandın mı? Kimin kanı—"

"Bu boya," diye kekeledi, tüm vücudu titriyordu. "Çoğunlukla. Bir kısmı da kan." Gözlerimdeki öfke parıltısını yakalamış olmalı, çünkü aceleyle ekledi: "Benim değil!"

"Kimin?"

"Babamın. Sanırım... Sanırım onu öldürdüm, Reeve."

Bunun gerçek olduğuna zar zor inanarak, onu bedenime çekip uzun, sarı saçlarını okşadım. "Seni takip eden oldu mu?"

"Öyle düşünmüyorum."

Ona buraya gelmesine yol açan olayları tek tek anlatmasını rica etmek istiyorum ama paranoya yüzünden kendimi geri çekiyorum. "Elektronik olan her şeyi at. Yüzük, saat, her şey."

Burnunu silerken hırıltılı bir sesle, "Hiçbir şeyim yok," dedi.

"Üzerinizdeki ceket kimin?"

"Babamın."

"Hemen şimdi kapat."

Fermuarı açmaya çalışıyor ama elleri çok titriyor. Ellerini kenara itip fermuarı çekiyorum, sonra da mumlu kanvas ceketini üzerinden zorla çıkarıyorum. Çıplak kollarını lekeleyen kızıl ağı görünce görüşüm daralıyor. Umarım bunların hepsi o pislik babasının işidir.

Ceketini atmak üzereydim ki, "Bekle. P cebinde..." dedi.

Bıçak çıkardım; babasının bıçağıydı.

"Bilecekler..." Kanlı silahı elimden alıyor. "Gelecekler. Seni son bir kez görmek istedim sadece—"

Sustalı bıçağımla kapatıp cebime koydum. "Ayak boşluğuna geç." Başımı arka koltuğa doğru çevirdim. "Ve yere yat."

Arabamı geri geri sürerek karavanımı bağlamayı düşünüyorum ama hızlı gidemem. Ve hızlı sürmem gerekecek.

Aynı aciliyet, erzak almak için kapıyı açmayı da imkansız kılıyor. Yol üzerindeki bir benzin istasyonundan temel ihtiyaçlarımı alacak kadar param var.

Electra ile olan tek bağlantımı koparmak bana acı verse de, cep telefonumu karavanın tekerlek yuvasına saklıyorum, sonra tekrar Volvo'nun içine atlayıp otoparktan hızla uzaklaşıyorum.

On blok boyunca konuşmuyorum. Nefes almaya bile zar zor cesaret ediyorum. Kalbim bile kilitleniyor, atışlarını en aza indiriyor ki dışarıdan hiçbir ses kaçmasın.

I-93'ün giriş rampasına ulaşana kadar dimdik duran omurgam koltuğun sırtlığına yaslanmıyor. Bu da rahatladığım anlamına gelmiyor. Quinn ile Kutsal Avcılar arasına yüz mil mesafe koyana kadar rahat olamayacağım.

"Hayes? İyi misin?" diye sordum, sesim klima havalandırmalarından çıkan soğuk havanın hırıltısından zar zor daha yüksek çıkıyordu.

"Oturabilir miyim?"

"Önce biraz daha yol alalım. Üşüyor musun?" Ben zaten fanın hızını düşürmek için düğmelerle oynuyorum.

"Hayır. Sadece adrenalinin etkisi geçiyor."

Direksiyonu tek elimle kavrarken, diğer elimle kapüşonlu kazağımla çıkarıyorum. Gözlüklerimi düzelttikten sonra, kazağımla orta konsolun üzerine sarkıtıyorum. "Bunu giy."

"Üşütmüyorum Reeve. Yemin ederim."

"Öyleyse başının altında buruştur. Al gitsin." Kazaktan çekişini hissettiğimde, "Şimdi, olanları anlat bakalım," dedim.

Havalandırma deliklerinden gelen tıslama sesi olmadan araba o kadar sessiz ki, artık onun dişlerinin takırdama sesini bile duyabiliyorum.

"Bana gönderdiğiniz malzemeleri kullanarak kaçtım."

Dikiz aynasına baktım ama kadın yerde yatıyordu, görüş alanımın dışındaydı.

"Kilden bir vazoyu yaptım. Sonra karnıma kırmızı boya sürdüm, kendimi yaralı gibi göstermek için ve babam sonunda kapıdan bana bağırmağı bırakıp içeri girip neyle kendimi yaraladığımı görene kadar hıçkırarak hıçkırarak ağladım. Kafasına vazoyla vurdum, sonra da her zaman ayak bileğine bağlı tuttuğu bıçağı kaptım. Ona verdiğim bıçağı, ve ben... ve..." Konuşmayı keser ve kısık bir inilti çıkarır.

"O adi herif için sakın tek bir damla gözyaşı dökme. Yaşamayı hak etmiyordu. Senin gibi bir kızı hak etmiyordu."

"O benim babamdı," diye mırıldandı.

"Trenton seni doğradığında o neredeydi lan? Nasıl intikamını aldı ki?"

"Hayatını kaybedebilirdi."

"İyi bir baba, çocuğı için kendini feda etmeye hazır olmalıdır." Benim babam da öyleydi. Kızım da öyle bir babayı hak ediyordu. "Ama sonuçta, Hayes, seni Trenton hapishanesinden çıkarmalıydı, hücre kapının önünde durup seni içeride kilitli tutmamalıydı." Parmaklarımı o kadar sert sıktım ki direksiyonu yerinden sökebileceğimi sandım. "Beni nerede bulacağını nereden bildin?"

"Çantanın içindeki fiş." Gülümsüyor olmalı, çünkü sesi birdenbire neşeli ve sakinleşti. "Spor içeceğinin fişi. İlk başta mantıklı gelmedi, çünkü protein shake yoktu. Belki Hudson içine atmıştır diye düşündüm, ama o asla halka açık bir spor salonunda görölmek istemezdi."

"Zeki kız."

"En yakın arkadaşın bir dahi olduğunda zeki olmak kolaydır."

Zorlu...

"Reeve, son iki aydır o garajda mı yaşıyordun?"

"Hayır. Karavanımda yaşıyorum."

"Benim kastettiğim buydu."

"Uyuyabilmek için mavi gökyüzüne ihtiyacım yok. Şimdi doğrulabilirsin ama arkada kal"—şapkamı ona fırlattım—"ve bunu giy." Keşke süslü sabunlar yerine minibardan atıştırmalık ve içecek alsaydım— "İnsülininiz?" Dikiz aynasından gölgeli yüzüne baktım. "İnsülininiz yanınızda mı?"

"İlaç bulmak için etrafta arama yapmaya vakit ayırmadım."

İhtiyaç duyma ihtimali düşük olsa da, çocukluğumuzdan kalma travma sonrası stres bozukluğum hâlâ çok fazla.

Quinn, "Trenton senden ne yapmanı istiyordu?" diye soruyor.

Bu sorunun geleceğini biliyordum. "Kabul etmediğim hiçbir şey yok."

"Kutsal Avcılar'dan ayrıldın Reeve. Eski sevgilimden nefret ediyorsun. Onun için çalışmayı asla kabul etmezdin, biraz dürüst olsan nasıl olur?"

"Dürüst *oluyorum* . Atlantislileri durdurmaya yardım etmek için gönüllü oldum. Örgütü sevmeyebilirim, ama düşmanlarımız hakkında ne düşündüğümü biliyorsunuz."

Bir an durup bunu düşünüyor. "Onları durdurmaya nasıl yardım edecektin?"

Bomba yapıp madene atmayı planladığımı itiraf edersem beni azarlayacağı için bir şeyler uydurmayı düşünüyorum. Ama sonra ona yalan söylemekten vazgeçiyorum. Özellikle de görevim artık suya düştüğü için.

Bir ankesörlü telefon bulup Electra'yı arayıp kendimi açıklamak için can atıyorum, yoksa Trenton gibi başka biri gerçeği ortaya dökcek. Üvey kardeşlerim pazarlık kozlarını kaybettiklerine göre, beni ele vermek için ellerinden gelen her şeyi yapacaklar.

Maden var olduğu sürece Electra'nın onlardan daha güçlü olduğuna kendimi telkin ediyorum. Yine de, onu yakalayıp işkence ettiklerini hayal ediyorum ve öfkeden gözüm dönüyor. Eğer Trenton—

"Reeve?" Quinn ismimi sertçe söyledi. "Onları durdurmaya nasıl yardım edecektin?"

"Polly gibi davranıp mayını kirli bir bombayla imha etmeyi planlıyordum." Avcı kod adımı da böyle almıştım. O zamanlar

mutfakta yetenekli olduğum için değil, Quinn ile birlikte hurdalıklardan topladığımız malzemeler ve bir bilim ders kitabı kullanarak patlayıcıyı nasıl bağlayacağımı kendi kendime öğrendiğim için.

En yakın arkadaşım o kadar sessiz ki, uyuyakalmış mı diye arka ayak boşluğuna baktığımda bana dik dik baktığını görüyorum.

"Şaka mı yapıyorsun Rafferty? Bu tam bir intihar görevi olurdu! Üstelik kirli bir bombanın mayına zarar verebileceğini nereden çıkardın? Adanın üzerindeki hava bombaları püskürtüyor!"

Ağzımı yalıyorum ve duş alıp dişlerimi fırçalamış olmama rağmen, Electra'nın tatlı teninin kokusunu alıyorum. "O zaman kimse fark etmeden çekip giderdim." Bunun kocaman bir yalan olduğunu anladığından hiç şüphem yok.

Quinn alaycı bir şekilde, "Polly bir daha eve dönmedi," dedi.

"Evet, ama adaya ulaşmayı başardı."

Aramızda sessizlik hüküm sürüyor. Ve bu, rahatlatıcı bir sessizlik değil.

"Davetiyenizi kime gönderdiniz?" diye soruyor sonunda.

"Electra Serran." Trenton'ın seçimdeki rolüyle ilgili kısmı atlıyorum. Quinn'in bu konuda söyleyecek çok şeyi olurdu.

"Monta'nın kızı mı?"

"Evet."

Yoğun bir sessizlik dalgası daha havayı ağırlaştırıyor.

Dört kilometre işaretinden sonra Quinn dişlerini sıkarak, "Dışarıdaydınız. Özgürdünüz! Neden böyle bir intihar görevine razı oldunuz ki?" diye sordu.

"Çünkü öyle değildin," diye sessizce yanıtlıyorum.

Quinn omzuma yumruk atmak için doğruldu. "Sen tam bir aptalsın, Reeve Rafferty." Sesi duygudan titredi. "Seni asla aramamalıydım."

"Beni *her zaman* ararsın, anladın mı?" diye tersledim.

Gözlerini ve burnunu benim çok uzun kapüşonlu sweatshirt'ümün kollarına siliyor.

"Ciddi söylüyorum, Quinn."

Hâlâ hiçbir söz vermiyor. "Sana aşık oldu mu?"

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Evet."

"Elbette yaptı."

Bunun zaten olması gereken bir şey olduğunu neden düşündüğünü anlamıyorum.

"Beni sevmesi, başka bir kadının da seveceği anlamına gelmez" diye mırıldanmak üzereyken, "Ona aşık oldun mu?" diye sordu.

Bölüm 45

Elektra

attım O kurnaz herifin karavanına tekme , keşke kaburgaları olsaydı diye düşündüm. "Gerçekte kim olduğunu öğrendiğimi bildiğini mi sanıyorsun?"

Calanthe dudaklarını yana doğru kıvırdı. "Yani, telefonunu başka neden bıraksın ki?"

Açmak için iki yanındaki düğmelere basıyorum ama lanet olası şeyin pili bitmiş. "Nereden bilebilirdi ki?"

"Sevgilim, bu adam bir Avcı." Calanthe'nin bakışlarındaki acıma parıltısı beni daha da sinirlendiriyor. "Bahse girerim , *Avcıları avlama* görev gücünde kimin kim olduğunu gösteren bir organizasyon şeması bile vardır."

Titreyen parmaklarımı hainin telefonuna doladım, sahip olduğu her şeyi yok etmek istedim.

Calanthe cihazı elimden zorla aldı. "Neden gidip karavanda tekrar ipuçlarına bakmıyorsun?"

O lanet olası karavanı çoktan alt üst ettim ve deri ceketimin cebine sığması için öfkeyle yırtıp kareler halinde katladığım o ithaf yazılı yemek kitabı dışında, Reeve'in gerçek kimliğine dair hiçbir ipucu bulamadım.

Pembe, kıvrımlı yazı kafatasımı çizdikçe boğazım kasılıyor.

Sevgili Reevey ...

Sevgiler, Quinn .

Kullanılmaktan daha kötüsü kandırılmaktır.

Ah, o şerefsiz beni nasıl da kandırdı. Kalbi başka bir kadına aitken bana karşı bir şeyler hissediyormuş gibi yaptı. Hatta herkesin görmesi için ayakkabısının üzerine onların baş harflerini bile yazdı.

Gözlerim yaşlarla yanıyor ama yine de akmalarına izin vermiyorum. O benim üzüntümü hak etmiyor; sadece öfkemi hak ediyor.

"Bunu neden yakamayacağımı hatırlatır mısın?"

"Çünkü önce onu çekip parçalarına ayırmak istiyorum." Calanthe elimi okşadı. "Ama sonra söz veriyorum, ondan büyük bir ateş yakacağız."

Onun bir şeyinin duman olup uçmasını izleme fikrinden zevk almaya çalışırken, bir cep telefonu çalıyor. İlk başta Reeve'in telefonu olduğunu düşünüyorum, ancak Calanthe'nin kulağına dayalı kılıf beyaz ve üzerinde altın harflerle "*Bayan Hades*" yazıyor; bu, Tarian ile nişanını kutlamak için bilerek yanlış yazdığım hediyelerimden biri.

"Sadece kampçı," diyor. "Ve telefonu... Bir de kan dolu taktik ceket."

Umarım Reeve'indir. İki yüzlü, kanlar içinde kalan o pisliği hayal ediyorum ve hiç acımiyorum.

"Kan grubunu bilmiyoruz. Hı hı. Evet." Tarian'ın adını fısıldadıktan sonra, "Dorian geri dönüyor. Yaklaşık üç saat içinde inmesi gerekiyor," diye mırıldandı.

Uçaktayken kardeşimi arayıp her şeyi anlattığımda, ölüm sessizliğindeydi. Keşke bana bağırıp "*Sana söylemiştim!*" dese diye düşündüm, oysa *bana bunu söyleyen* tek kişi Malachi'ydi.

"Sokak kameraları!" diyorum. "Sokak kameralarına erişmemiz gerekiyor. Tarian'dan polisten bir irtibat kişisi isteyin."

Calanthe'nin yüzünde bir aydınlanma bekliyordum ama nişanlısının söylediklerine o kadar dalmış ki, parlak fikrimi fark edemiyor.

Zaten iri olan gözleri, zorlama altında kalmış bir insan gibi fal taşı gibi açılınca, kalbim üç kat daha hızlı atmaya başladı. "Ne? Ne diyor bu?"

Tarian'ın ne öğrendiğini duymayı beklerken, Cillian'ı defalarca kontrol altına almaya çalıştığım ve işe yaradığını sandığım anları düşünüyorum, ama bunun işe yaraması imkansız. Kutsal Avcılar, bize karşı bağıklık kazanmak için kanımızı kullanıyorlar.

Bekaretimi kaybettiğim karavandan yüzümü çeviriyorum, göğsüm o kadar çok acıyor ki ona bakmaya devam edemiyorum.

“Takip bilgilerini paylaşır mısın? Gael’in iki arabası var.” Calanthe gözlerini kırıştırdı, sonra hırıldadı, “Ne demek hayır? Hamile olmam, işe yaramaz olduğum anlamına gelmiyor.” Dudakları inceldi. “Saçmalıyorsun, Tarian.”

En yakın arkadaşımın gerçek suç hikayelerinden daha çok sevdiği hiçbir şey yok. Eve dönüş yolculuğundaki kısa uçuş sırasında Calanthe, Reeve ile geçirdiğim her anı didik didik etmiş ve Alexander'ın tabletindeki tüm verileri inceleyerek, geçen hafta şarküteriye ziyaret eden haini bulmayı başarmıştı.

Reeve peruk ve güneş gözlüğü takmış olsa da, bu iki yüzlü aptal ayakkabılarını değiştirmemişti. Zaten bunun bir önemi de yoktu. Alexander'ın programı fizik ve vücut dilini takip ettiğinden ve galada onunla ilgili bolca görüntümüz olduğundan, onu yine de tanırdık.

Rafferty'nin şarküteriye dalıp kimliğimi açığa çıkarmasıyla alevlenen öfkemle kıvrılırken, Calanthe altı yıl öncesine ait birçok görüntüyü inceledi. O zamandan bu yana hiçbir şey yoktu.

Gael, Reeve'in bir sonraki kurban olmaktan korktuğu için saklandığına inanıyordu. Alexander ise Avcı'nın, ebeveynlerinin ölümünün intikamını almak için doğru zaman geldiğinde aramıza daha iyi sızabilmek amacıyla başka bir düşman grupla eğitim almak için ayrıldığına inanıyordu.

Sonuçta beni seçmişti; hem annesini hem de babasını öldüren adamın öz kızını. Bunun bir tesadüf olması imkansızdı.

Ines'in Kutsal Avcılarla aynı soydan geldiği teorimi, onu *Bloom's Blooms'tan* kaçırmalarına izin verdiğim gün Calanthe'ye anlattım. Gael'e söylememiştim. Nedenini bilmiyorum... Kesinlikle eski karısını korumak için değildi. Benim için Ines, Reeve'i göndermek üzere olduğum aynı cehennemde çürüyebilirdi.

“Ugh,” diye homurdandı Calanthe, telefonunu esnek kot pantolonunun arka cebine sokarken.

"Ne?"

"Tarian seninle gitmemi yasaklıyor." Yanaklarında gamzeler beliriyor, sinirle yanağını ısıyor. "Mal seni almaya geliyor. Gael ile birlikte gitmeni istemiyor."

Utanç içimi kemiriyor. "Mal'la gitmek istemiyorum."

Eğer mümkün olsaydı, aylarca Malachi'yi görmezdim. Kimseyi görmezdim. Dorian'la ve ailemle bile yüzleşmek istemezdim. "Tarian sana emniyetten bir irtibat kişisi verdi mi?"

"Buna ihtiyacımız yok."

Göğümde bir karıncalanma hissi başlıyor. "Neden?"

Calanthe'nin dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Çünkü Mal, Rafferty'nin arabasına takip cihazı yerleştirdi."

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır."

Calanthe gibi birdenbire neşelenmesem de, içimde yanan öfke dolu ateşin şakırtıları duruyor. "Nerede o?"

"Yolda."

"Rafferty'yi kastettim, Mal'ı değil."

"Ah. Tarian bana söylemiyor. Seninle Bonnie ve Clyde gibi davranacağımdan çok korkuyor."

Otopark girişine doğru ilerlerken, Reeve ile yeniden bir araya gelmemizin olası tüm senaryolarını gözümde canlandırıyorum. Neredeyse her senaryoda, onun beni mahvettiği gibi ben de onu mahvedeceğim.

İntikamın heyecanını hissetmeyi bekliyorum ama gelmiyor. Elbette gelecek.

Elbette yüz yüze geldiğimizde, onun beni alt etmekten aldığı zevki ben de alacağım.

Bölüm 46

Elektra

"Daha hızlı gidebilir m i s i n , Mal?" Hız göstergesine bakıyorum, sonra da Malachi'nin telefonundaki Reeve'in nerede olduğunu gösteren küçük noktaya bakıyorum.

"Zaten hız limitini kırk kilometre aştım."

"Bu bir araba kovalamacası," diye hatırlatıyorum ona, Gael'in SUV'unun otoyol kenarındaki bir benzin istasyonuna dönmekte olduğunu görerek yan aynadan.

Malachi bana yan gözle baktı. "Hayır, bu bir araba *arama operasyonu* , çünkü Rafferty bizim geleceğimizi bilmiyor. Ayrıca, arabası son beş dakikadır yerinden kımıldamıyor."

Kaçıncı kez olduğunu bilmiyorum ama, huzursuz parmaklarım yine Reeve'in telefonunun kilidini açıyor; telefonu, spor salonunun otoparkından hızla ayrıldığımızdan beri G-Wagon'ın kablosuz şarj istasyonunda şarj ediyordum.

Bu herif çok titiz davranmış. Tüm arama geçmişini didik didik aradım ve hiçbir şey bulamadım; fotoğraf yok, silinmiş sohbet yok, Atlantis hakkında ya da uzaktan yakından şüpheli herhangi bir şeyle ilgili arama yok.

Bunun beni neden şaşırttığını gerçekten bilmiyorum. Kutsal Avcılar yanılmaz olmayabilir, ama zekiler. Eğer zeki olmasalardı,

örgütlerini çoktan dağıtmış olurduk.

Telefonu bir kenara fırlatıp serçe parmağımın tırnak etini kemiriyorum. Malachi'nin bana " *Bütün işaretleri nasıl kaçırdın? İçgüdülerine ne oldu?*" diye sormasını bekliyorum.

Ama sözlerini özenle seçti, sanki utancıma daha fazla utanç eklemek istemiyormuş gibi.

Tanrım, tüm işaretleri nasıl *kaçırdım* ? Reeve'in bu kadar yaklaşmasına nasıl izin verdim? İçgüdülerim *neredeydi* Allah aşkına?

Otoyol şeritleri yanımdan akıp giderken, Reeve ile geçirdiğim her anı analiz ediyorum; gala gecesinden soyunma odasına, daireme ve otel süitine kadar.

Bana kız kardeşinin diyabetiyle ilgili anlattığı acıklı hikâyeyi hatırlıyorum. Bilinen bir kız kardeşi olmadığına göre, bunun da bir yalan olduğunu tahmin ediyorum.

Sokakta yaşadığı ve çocuk ıslahevinde kaldığı zamanlara bağladığı yaraları görüyorum. Sanırım bir Atlantisli tarafından yapılmışlar. Acaba bunlardan birine ben mi sebep oldum? Beni kurban olarak seçmesinin sebebi bu muydu, yoksa Malachi'ye olan hayranlığımı kolayca istismar edebileceği için mi beni hedef aldı?

Malachi mırıldanarak, "O evsiz çocukta ne gördüğünü hiç anlamadım," dedi.

"Dikkatinizi çekmenin bir yolunu gördüm."

Malachi biraz yana kayar. "Dikkatim mi?"

"Biliyorsun, Gael'i Ines'ten uzak tutmak için onunla sahte bir ilişki yaşamıştın. Ben de senin sonunda beni fark etmeni umarak Cill—Reeve ile sahte bir ilişki yaşamıştım. Sana çok büyük bir hayranlığım vardı, Mal."

Yıllarca bu sır, hayatın kendisinden daha büyük, söylenemez, neredeyse utanç verici bir şey gibi geldi. Ama utanmıyorum; rahatladım.

Uzandım ve koluna hafifçe vurdum. "Merak etme. Artık bende yok. Reeve beni iyileştirdi."

"Şey, ne diyeceğimi tam olarak bilemiyorum. Eğer sizi yanlış yönlendirdiysem özür dilemeliyim diye düşünüyorum."

"Sen yapmadın. Ben kendimi kandırdım. Özür dileyecek bir şeyin yok. Ama senin için sakıncası yoksa, bir daha bu konuda

konuşmamayı tercih ederim."

"Pekala." Bir an duraksadıktan sonra, "Şunu da söyleyeyim, inanılmaz bir kadınsın. Umarım bulacağın bir sonraki adam sana layık olur," dedi.

Sonraki adam ...

Duygular boğazımı tıkıyor. Malachi'nin sözlerinden etkilendiğim için değil, daha önceki adamı hatırlattıkları için. Hayatıma bir parazit gibi sızan, bedenimin içine, kahrolası kalbimin içine yerleşen, beni yavaş yavaş boşaltan o alçak herif.

Birlikte geçirdiğimiz son saatler göz kapaklarımın ardında canlanıyor, tüylerim diken diken oluyor. Ellerimi ceketimin kollarının altına sokup derime ince izler bırakana kadar tırmalıyorum. Durduğumda tırnaklarımın uçları kanla kaplı.

Malachi fark etmeden önce, avuçlarımı uyluklarımın altına kaydırıp gözlerimi kapatıyorum, ama uyumak için değil... düşünmek için. Reeve'in neden o anda ayrıldığını anlamaya çalışmak için. Aklıma gelen tek sebep, Gael'in onun şarküteriye ziyaret ettiğine dair görüntüleri olduğunu varsayması. Ya da...

Boğazımdan bir nefes kesildi. "Gael'in tablosu!"

"Biliyorum o yeri. O iğrenç şeyin önünde yemek yemek zorunda kaldım. Ne olmuş yani?"

"Reeve'in neden o anda ayrıldığını anlamaya çalışıyorum."

Malachi sinyal lambasını yakarak orta şeride geçiyor, ardından da sağ şeride kayarak giriyor.

"Eğer resimden haberdar olduysa, anne babasının yüzlerini görüp benzerliği fark edeceğimi tahmin etmiş olmalı."

"Ya da istediğini buldu..."

Yeni bir utanç dalgası, olası bağlantıları kurmanın heyecanını yok ediyor. "Hangisiydi?"

"Sizin eşyalarınızdan birini alıyor. Onu evinize davet ettiniz."

"Çalacak hiçbir şeyim yok."

"Elinde mayın tozu mermileri var, değil mi?"

Göz kapaklarım kasılıyor.

"Hepsini yerinde olup olmadığını kontrol ettin mi?"

Malachi, Cape Cod'a doğru 3 numaralı güney yoluna girerken, ben de ön camdan öfkeyle bakıyorum. "Üç mermi çalmak için

oldukça karmaşık bir plan yapmış."

"Bu kurşunlar Tarian'ı bile etkisiz hale getirebilir, bu yüzden hayır, bunun çok da abartılı olduğunu düşünmüyorum. Kontrol etmesi için birini göndermemi ister misiniz?"

Sinirimi bir kenara bırakarak, "Callie'ye mesaj atacağım," dedim. Mesajımı yazdıktan sonra homurdandım, "Çoğumuzda o mermiler olduğu için teorimin seninkinden daha iyi olduğunu düşünüyorum. Ama madem katılmıyorsun, Reeve'in neden *beni* hedef aldığını açıklamamı duyalım."

"Çünkü bekardınız."

" *Bekarsın* ," diye karşılık veriyorum.

Bana uzun ve yan bakışlar attı. "Ben kadın değilim."

"Sanırım bir dolandırıcı için bunun bir önemi yok." Cevabım zayıf mı? Evet. Ama Malachi'nin küçümseyici bakışlarına bir son vermek istiyorum.

"Eğer heteroseksüelseniz, aynı cinsiyete ilgi duyuyormuş gibi yapamazsınız. En azından erkekseniz. Vücudumuzun bazı kısımları buna asla *tepki* vermez."

"Yanılmıyorsam, onun benimle param için birlikte olduğunu söylemişsiniz, bu da fiziksel çekim teorinizi tamamen çürütüyor."

Malachi içini çekti. "Onun seninle yanlış nedenlerle birlikte olduğu konusunda yanılmamışım."

Ezilmiş egom beni, "Neyse ki yanlış sebep onun ereksiyon olmasını engellemedi," diye çıkışmaya itti.

Malachi'nin ağzı, sanırım tiksinti ve acıma karışımı bir ifadeyle inceliyor.

Yolun geri kalanında ağzımı kapalı tutuyorum. Sadece cep telefonum Calanthe'nin cevabıyla titreşince rahatsız edici sessizliği bozuyorum. "Mermilerimin hepsi yerinde."

Malachi, sanki bu cevap ona uymuyormuş gibi kaşlarını çatı.

"Sanırım Kutsal Avcı'nın amacı benden bir şey çalmak değildi." Rahatlamam, amacının ne olduğuna dair içimdeki öfke yüzünden gölgeleniyor. "Aşağıdaki tanrıça, onu alıp işkenceyle itiraf ettirmeyi dört gözle bekliyorum."

"Sanırım sen yerinizde bekleseniz, ben onu alsam daha iyi olur."

"Hayır. O *benim* sorunum, senin değil. Asıl o beni mağdur etti," diyorum, tam da station wagon araba görünür hale gelirken.

Ona dik dik bakıyorum, gözlerim sahte ahşap gövdeyi delip geçebilecek ikiz lazer ışınları gibi. Ne yazık ki, o tür bir güce sahip değilim. Ancak, lastiklerini indirebilir, tüm camlarını patlatabilir ve kapılarını açabilirim.

Malachi, Volvo'nun karşısındaki park yerine geri geri yanaşırken, "Planınızı bana detaylıca anlatın," diye sordu.

"Önce kaçış yolunu yok ediyorum." Bunu göstermek için camımı indiriyorum, elimi dışarı uzatıyorum ve sihirli bir hareketle arka lastiklerinin supap kapaklarını açıyorum. "Sonra da onu yok ediyorum."

Planımın geri kalanını anlatmak için ağzımı açtığımda, Reeve'in arka koltuğunda bir şey kıpırdadı... *biri* . Kişinin kafasına sıkıca vidalanmış bir beyzbol şapkası görünce homurdandım. Sanırım bu, neden durduğunu açıklıyor—uyumak için.

Gelişimiz, acımasız bir uyanışa yepyeni bir anlam kazandırmak üzere.

Kapı koluna uzanırken Malachi sert bir şekilde "Bekle!" diye tısladı.

Sanki bana söylenenleri yapacağıma güvenmiyormuş gibi, kolumu sıkıca kavradı ve kilit düşmesine bastı.

"İçin...?"

"Onun o olduğunu sanmıyorum."

Gözlerimi kısıyorum. Malachi haklı. Arka koltukta oturan kişi sadece Reeve *değil* , aynı zamanda bir erkek de değil.

Bölüm 47

Elektra

Kalp atışlarımın keskinleşmesiyle içim parçalanıyor.

Malachi, Reeve'in arabasının içinde bir kadın görmenin bende yarattığı etkiyi fark etmeden önce, öfkenin acısını dindirmek için hızla göz kırpiyorum. Hele ki bir kadın *onun* şapkasını takıyorsa.

Ya da belki de sorun şapkasında değildir.

Belki de sadece tarzlarını birbirine uydurmayı seviyorlardır.

Annemin bana on altı yaşındayken, duygusal olarak karmakarışık olduğum dönemde öğrettiği nefes egzersizleriyle kendimi sakinleştiriyorum. Ne kadar oksijen alırsam alayım, içimi kemiren o yakıcı acı dindiremiyorum.

Öfkem o kadar büyüktü ki, kolumu Malachi'nin elinden çekip araçtan fırladım. Kızın başı döndü. Arabayı çalıştırmak için ön koltuğa atlamasından kim olduğumu anladığını tahmin ettim.

Jantlar kaldırıma sürtünerek gıcırdamaya başlamadan önce, Volvo'yu bir eczanenin cam cephesine doğru savuran bir kuvvet alanı oluşturuyorum.

"Elle!" diye bağırır Malachi. "İçeride insanlar var. Masumlar."

Benim büyümü etkisiz hale getirmek için kendi büyüünden bir ışın göndermesi gerekiyor, çünkü arabanın tamponu dükkanın ahşap vitrin çerçevesine değdiği anda araba aniden duruyor.

Kız araçtan fırlayıp mağazanın kapısına doğru koştu.

Daha fazla sihir kullanarak onu sıkıştırıyorum ve sapı çevirip omzunu ona çarpmasını izlemekten sapkın bir zevk alıyorum. Çabasının boşuna olduğunu anlayınca bize ters ters bakıyor.

Reeve'in kiminle kaçtığını fark ettiğim anda gözleri beni dondurdu.

Kız yana doğru fırlayarak dar kaldırımda koşmaya başladı. Tam peşinden gidecekken Malachi'nin onu kendine doğru çektiğini, runlarının 4 Temmuz'daki gökyüzü gibi ışıldadığını gördüm.

Quinn önce hırlıyor ve direniyor. Yakalanmasının kaçınılmaz olduğunu anladığında ise hareketsiz kalıyor... *fazla* hareketsiz, sanki Malachi kollarını yanlarına doğru bastırıyormuş gibi.

"Electra?" O ses...

O.

Kahrolası.

Aldatıcı.

Ses.

Güneş ışığı, şapkasız saçlarının üzerinden geçiyor ve arabasının yeni park pozisyonunu incelerken gözlüklerinin camlarından yansıyor.

Adımı dudaklarından Brillo süngeriyile silmek istiyorum. Belki onu özel bir yere götürdüğümde yaparım.

Parmak uçlarım sihirle karıncalanırken, başımı yana eğip dudaklarımı çoğu erkeği korkutacak bir gülümsemeyle kıvırıyorum.

Ama Reeve Rafferty için durum farklı. Aksine, omuzlarının çizgisi belirginleşiyor ve göğsü genişliyor gibi görünüyor.

"Merhaba, Reeve" diyene kadar.

Bölüm 48

Reeve

ettim Electra'nın adımı öğreneceği günü hayal , ama o hayalin her versiyonunda, adımı ona önce ben fısıldadım.

Bir hırıltı ve ardından gelen kısık bir küfür, dikkatimi Atlantisliden uzaklaştırdı. Metal havada bir yay çizerek çakıllı yola çarptı—babasının bıçağı. Kızarmış bıçak, Malachi'nin büyük pençelerinin arkasında Quinn'in göğsünün ve boynunun görebildiğim kısımlarını incelememe neden oldu.

Umarım onu bıçaklamamıştır.

Onlara doğru ilerlemeye başladım, ama bedenim hiçbir şeye çarpmadı.

Quinn homurdanarak, "Ellerini benden çek, seni kaba serseri!" derken, bakışlarımı Electra'ya çevirdim.

Malachi, arkadaşımın çırpınan bileklerini bir eliyle kelepçelerken diğer eliyle de boynuna kelepçe taktı. "Şimdi, bunu neden yapayım ki, Bayan Caruso?"

Quinn zaten sinirli değilse bile, ondan kurtaramadığım o nefret dolu soyadının sesi yanaklarını kıpkırmızı yaptı. Hatta şapkamın altından bakıldığında yara izi bile kızardı. "Bana öyle seslenme sakın."

"Adın bu, değil mi?" Malachi çenesini bana doğru çevirdi, güneş gözlüğünün camları öğleden sonra güneşinde parıltıyordu. "Tıpkı Reeve'in onun adı olması gibi."

Düſen bıçağımın ucu kadar keskin bir ifadeyle Electra'ya doğru baktım. "Beni nasıl buldun?"

Electra'nın göz kapağı seğıirdi. "Yani... *seni* nasıl öğrendim?"

Hayır. Demek istediğim, beni nasıl buldunuz?

"Sizi meşgul eden şey *bu mu* ?"

"Evet. Çünkü bizi bulduysanız, Quinn'in eski sevgilisi de bulabilir."

Electra'nın kaşları aniden kalkıyor ve o kadar aşağı doğru eğiliyor ki, güzel gözlerini gölgede bırakıyor. Keşke Malachi gibi gözlerinin yansımalarını gizlemek için gölgelendirmeyi düşünseydi, çünkü etraftaki dükkanların güvenliğınden bize bakan bir avuç insan var.

Bu videoların çeşitli sosyal medya platformlarında yayınlanacağını fark ettiğimde, kendi kendime sessizce, "Quinn, onlarla savaşmayı bırak," diye mırıldanıyorum.

"Onlarla kavga etmeyi bırakayım mı?" Arkadaşım, sanki aklımı kaçırmışım gibi gözlerini kırptırdı.

Bunu yapmadığımdan tam olarak emin değilim.

"Seyircilerimiz var," diye fısıldıyorum.

Trenton'ın sosyal medyayı sürekli olarak izleyen bir ekibi olduğunu bildiğı için yüzünün bembeyaz kesildi.

"Hayatta kalmanın en iyi yolu onlarla birlikte gitmek." Malachi Hadez'in tedirgin mavi bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Şu anda bizi öldürmeye can attığınızı biliyorum, ama lütfen herhangi bir karar vermeden önce bizi dinleyin."

Dudaklarını sanki beni çözmeye çalışıyormuş gibi sıkıyor. Ona şans diliyorum. Ben kendimi bile zor çözüyorum. Tek çözdüğüm şey, Electra'ya beklediğimden ve istediğimden çok daha fazla değer verdiğim.

Sonunda, Quinn'i arka koltuğa götürürken çenesini köşeli, mat siyah SUV'una doğru çevirerek, "Hadi arabaya bin, Rafferty," diye mırıldandı.

Electra etrafımda dönüyor ve avucunu uzatıyor. "Çantan."

Hiç tereddüt etmeden veriyorum, bu da onun kirpiklerinin şaşkınlıkla titremesine neden oluyor. İş birliğı yapmanın beni kurtarmayacağını biliyorum, ama umarım Electra'ya her şeyi açıklamak için bana yeterli zaman kazandırır.

Siyah spor çantamı SUV'nin kaputuna bıraktıktan sonra beni aramaya başladı.

"Yanımda sustalı bir bıçak var. Sağ cebimde. Başka hiçbir şey yok," diyorum ona.

Onu çıkarıp cebine koydu. "Sanki bir daha sözüne inanacakmışım gibi." Fısıltısı alçak ve sertti, öfke ve kırgınlıkla doluydu.

Ona bu iki durumu da yaşattığım için kendimden nefret ediyorum.

Electra beni zevk için ellemiyor olsa da, elleri belime ve kalçalarım dokunup aşağı doğru kaydığında gevşek penisim sertleşiyor. Bacaklarımı okşamak ve ayak bileklerimi çevrelemek için eğildiğinde ise daha da sertleşiyorum.

"Gerçekten mi?" diye homurdanarak doğruldu, gözleri önce kasıklarındaki çıkıntıyı süzdü, sonra yüzüme odaklandı.

Malachi, Quinn'i Mercedes'in arka koltuğuna bindirirken, sesimi fısıltıya indirdim: "Seni istemek asla yalanlarımdan biri değildi."

Gözbebekleri, mavi ve altın renginin ışıltılı okyanusunda küçülüyor. "Quinn'in bu düşüncüyü takdir edeceğinden şüpheliyim."

Tam ona aramızdaki ilişkinin öyle olmadığını söylemek üzereyken, yaz havasını polis sirenleri yarıp geçti.

"Hemen arabaya bin," diye sertçe emretti.

Onun isteğini yerine getirip pahalı arabaya biniyorum ve Quinn'e bakarken, o da Malachi'ye "Bunu hak ettin, seni pislik!" diye çıkışıyor.

Malachi, neredeyse eğlenmiş bir tonla, "Pazuma bıçak saplanmasını hak ettim mi?" diye soruyor.

Açık mavi gömleğinin koluna kan bulaşmış olsa da, kollarını hareket ettirme şeklinden iyileşmiş olabileceğini anlıyorum.

"Bana kaba davranılmasından hoşlanmıyorum."

"Şanslısınız ki sihir yerine ellerimi kullandım, Bayan Caruso."

Quinn, Malachi'ye ters ters bakar. "Hayes. Quinn *Hayes* . Ya da sadece Quinn."

Malachi kapısını kapatıp aracın benim bulunduğum tarafına geldi.

Quinn ile arabada yalnız kaldığımız o kısa dakika içinde, "Sana zarar verdi mi?" diye sorarken o da kendi kendine, "Bir Atlantislilere aşık olduğuna inanamıyorum," diye mırıldandı.

"İyi misin?"

"Hayattayım," diye homurdandı. "Telefonunu attığını sanıyordum. Bizi nasıl takip ettiler ki?"

Tam bu sırada Malachi yanımda belirdi, elinde bir plastik kelepçe vardı ve onu bileklerime geçirdikten sonra beni emniyet kemeriyle hareketsiz hale getirdi.

Tekrar söylüyorum, karşı koymuyorum, çünkü karşı koymak bana fayda sağlamaz. Bu noktada hayatta kalmanın en iyi yolu uysal olmak ve Atlantislielerin koruması altında kalmaktır.

Malachi, alışılmış bir kayıtsızlıkla, "Erkek arkadaşının arabasına takip cihazı taktım," diye yanıtlıyor.

Quinn, ilişkimizin durumu hakkında ona doğruyu söylemiyor. Ben de uğraşmıyorum. Doğruyu söylemek istediğim tek kişi şu anda iki polisle sohbet ediyor. İki erkek polis, içlerinden biri ona öyle bir bakış atıyor ki, çenem düşüyor.

Electra hayranına gülümsediğinde, dirseğim emniyet kemerinin tokasına ve ardından araba kapı koluna sıkışmak için kaşınıyor.

"Vay canına," diye mırıldandı Quinn. "Küçük bir aşktan bahsetmiyoruz, değil mi?"

Cevap vermiyorum, üniformasının cebinden telefonunu çıkarıp Electra'ya uzatan polise dik dik bakmakla meşgulüm. "Ona numarasını mı veriyor? Bu ne saçmalık? Bu yasal mı?"

Konuşmaya o kadar odaklanmışım ki, Malachi'nin direksiyonun başına geçtiğini, "Memur Stevens iyi, dürüst bir çocuk" diyene kadar fark etmedim.

Dikiz aynasında onun pilot gözlüklerinin ardındaki bakışlarıyla karşılaşıyorum. Düşünsenize, Electra ile olan başlangıcımda çok önemli bir rol oynamıştı.

"Bu arada, Rafferty, sen ve o artık bitti." Malachi koltuğunda kıvranıp güneş gözlüklerini indirdi, sanki beni hipnotize etmeyi planlıyormuş gibi. Gözleri parlamayınca, sadece gözlerimin içine bakıp Electra ile olan ilişkimin sonunu getirmek istediğini anladım. "Yaptığın tüm bu pisliklerin nedenini umursamıyorum. Tek umrumda olan onu incitmiş olman. Bir daha denersen, babasının senin babana yaptığı aynı kadar sana da yaşatırım. Anladın mı?"

Azı dişlerim kenetleniyor. Parmak boğumlarım çıtıyor. Sanırım Quinn'in yutkunmasını duyuyorum, ama bu sadece hayal ürünü de

olabilir.

"Anlaşıldı mı?" diye tekrarladı Malachi.

Bakışlarımı kaçırdım. "Seni duydum."

Electra sonunda yanımıza geri dönerken, yeni arkadaşları kollarını açarak sanki onları geri süpürecekmiş gibi toplanan kalabalığa doğru yöneliyorlar.

"Anlaşıldı mı?" diye homurdanır Malachi, Electra içeri atladığında.

Koyu, ipeksi saçlarını geriye itti. "Ne konuda netlik?"

Malachi ona söylemeye cesaret edecek mi? Ve eğer söylerse, o gülecek ve ona bir daha asla bana dün geceki gibi bakmayacağına söz verecek mi?

Malachi, park yerinden çıkarken, "Araçtan atlamaya kalkışılırsa ne olacağı konusunda net olmalısın," diye mırıldandı.

Electra kaşını kaldırıp önce Quinn'e, sonra da bana şöyle bir baktı. Bana uzun süre bakmasa da Quinn'e, daha doğrusu yanağına uzun süre baktı.

Quinn başını çevirerek yarasını koltuk başlığına bastırdı.

Electra, başına ne geldiğini sormadan arkasını döndü. "Callie, evi kullanabileceğimizi söyledi. Yarınki randevularından sonra Tarian ile birlikte bize katılacak."

Quinn'in bakışları, gizlenemeyen bir korkuyla parıldayarak tekrar gözlerime döndü. Keşke uzanıp elini sıkabilsem ve her şeyin yolunda olacağına dair onu rahatlatabilsem.

Ama öyle olacak mı?

Bölüm 49

Elektra

II Telefonumdan kurtulmanız gerekiyor." Reeve'in sesi gerginlikten titriyordu.

"Elbette, eninde sonunda yapacağız." Cevabım gizemli olsa da, onu saklama nedenimi yanlış anladığını sanmıyorum.

"Trenton, telefonumun pili bitmiş olsa bile onu takip edebiliyor."

Ahmak görünmemek için, Malaki'ye sessizce Atlantis dilinde soruyorum: " *Onların kimden bahsettiklerini biliyor musun?* "

" *Başka Bir Avcı .* "

Malachi'ye kaşlarımı çatarak baktım. " *Vay canına. Bunu asla tahmin edemezdim .* "

Malachi'nin ağzının bir köşesi yukarı kalkıyor.

Alexander ile olan mesajlaşma dizime tıklıyorum.

BEN: *Trenton kim? Ve ne kadar uzaktasınız? Neredeyse havaalanına geldik.*

ALEXANDER: *Tam arkanızdayız.*

Yan aynadan baktığımızda siyah SUV'nin bize yettiğini görüyoruz.

ALEXANDER: *İki HH'yi de kaptığın için tebrikler.*

BEN: *Teşekkür ederim. Peki, Trenton kim?*

ALEXANDER: *Bu ismi hiç duymadım.*

ALEXANDER: *Neden?*

BEN: *Reeve az önce TRENTON'ın cep telefonunu takip edeceğinden bahsetti.*

ALEXANDER: *Trenton'ın kod adını sorun.*

Bir cevap almak için arkamı dönüyorum ama Reeve ve Quinn'in şu anda birbirlerine bakışmaları dikkatimi dağıtıyor. Özlem bekliyorum—sonuçta birlikte kaçmışlardı—ama tedirginlik buluyorum.

Birdenbire, Trenton'ın kod adından çok başka bir sorunun cevabını öğrenmek istiyorum.

Seni istemek asla yalanlarımdan biri değildi. Bu, iki Avcının birbirine deli gibi aşık olmadığı anlamına mı geliyor, yoksa bu sadece güzel bir laf mıydı?

Reeve ya bakışlarımı ya da düşüncelerimi hissediyor olmalı, çünkü gri gözleri benimkine kilitlendi. Düşüncelerimi anlamadan önce yüzümü çevirdim. Bu insan beni okumakta çok yetenekli.

Reeve, "Trenton, Quinn'in eski sevgilisi," diyor.

"Reeve ..." diye tısladı Quinn.

"Artık yalan söylemekten bıktım. Bize güvenmeyebileceklerinin farkındayım, ama ben Electra'ya güveniyorum." Bakışları boynumu ısıtıyor, bu da yanaklarımı ısıtıyor.

Keşke vücutlarımızda duyguları kontrol edebilen bir düğme olsaydı.

Malachi, "Hudson onun ikinci adı mı?" diye soruyor.

Reeve'in bir süre önce söylediği bir şey beni çok şaşırttı: *İki üvey kardeşim var.* En iyi yalanlar her zaman gerçeklerle iç içedir.

"Hudson ve Trenton kardeşler," diye donuk bir ses tonuyla sözlerimi tamamlıyorum, sanki bu gerçeği fark etmek beni yoruyormuş gibi, oysa gerçekte bedenim zorlukla kontrol edilebilen bir enerjiyle dolup taşıyor.

"İkizler," diyor Reeve.

Quinn homurdanarak, "Şimdi onlara bir resim çizmelisin," dedi.

"İsterdim ama senden farklı olarak benim sanatsal yeteneğim yok."

"Anne babanı öldürdüler, Reeve. Kafalarını kesip at onları."

"Onlar yapmadı. Gael Monta yaptı."

Quinn homurdanır.

"Beni bu yüzden mi hedef aldınız?" Sorgulamaya hemen başlayabiliriz.

"Bu sebeplerden biri."

"Electra, senin gerçekten de büyülü bir vajinan olmalı." Quinn'in bu yorumuna, hayatımda yaşadığım en gergin ve en garip sessizlik eşlik etti.

"Organizasyon hakkında ne düşündüğümü biliyorsun. Altı yıldır dışarıdaydım. Geri dönmemin tek sebebi seni kurtarmaktı, Hayes. Taraf değiştirmek korkutucu, ama Trenton'ın sana yaptıklarından sonra onların tarafında kalmayacağını tahmin ederdim."

Quinn, "Ben... Onların tarafında değilim," diye mırıldanırken, ben de kocasının ona ne yaptığını merak ediyorum.

"Yanağını bıçakla yaralayan kocan mıydı?" Malachi'nin ses tonu, tıpkı bir tsunamiden hemen önce okyanus yüzeyinin sakinliği gibi dingin.

"İnsanların vücutlarını sakatlamaktan çekinme Hadez. Seni öldürürken gördüm. Sen benim o pislik eski sevgilimden daha iyi bir adam değilsin."

"Ellerimde kan olabilir ama kız arkadaşlarımdan hiçbirinde yok."

Quinn, penceresinden ilerideki küçük uçuş pistine bakarak, "Ne şanslılar," diye mırıldandı.

Ailenin özel jetini görünce, Calanthe'nin doğum günü için bağa yaptığım son ziyareti hatırladım. Malachi hariç, tüm ailemle birlikte buraya gelmiştik; Malachi hâlâ yedi kıtayı geziyordu.

Kimileri kayan yıldızlara dilek tutardı; ben ise en yakın arkadaşımın kutlama havai fişeklerine dilek tutmuştum. Gaea'ya ve göklere, Malachi'nin bana delicesine aşık olmasını dilemiştim. Eğer dileğim gerçekleşseydi, Reeve yine de hayatıma girer miydi?

Göz kapaklarımdan arkası dün gecedan sahnelerle aydınlanıyor. Lacivert gökyüzünün ışıltılı renklerle patladığını ve Calanthe'nin elinde bir bira şişesiyle gecenin büyük bir bölümünü ısıttığım salıncaklı banka yanıma oturmaya geldiğini hayal ederek bu düşünceleri bastırmaya çalışıyorum.

Onunla her şeyi ve hiçbir şeyi konuşmuştuk, ta ki ben dileğimi dile getirmeye cesaret edene kadar. Calanthe yüzünü buruşturmamış

olsa da, ona olan ilgimi de asla desteklememişti. Sanki Malachi ile benim birbirimiz için yaratılmadığımızı biliyordu.

Ve bu Reeve ile benim birlikte olmamızdan kaynaklanmıyor. Açıkçası, birlikte değiliz. Belki de ben kimse için yaratılmamışım. Belki de ölümsüz bir bekar kadın olarak, sadık sevgililerim olarak sadece kitaplardaki erkek arkadaşlarımla birlikte olmaya mahkumumdur.

Reeve'in daha önceki sözleri aklıma tekrar çarpıyor. *Seni istemek asla yalanlarımdan biri değildi.* Ah. Bu yalan beyan, içimdeki kıvrınmayı daha da artırıyor ve midem bu durumdan daha da burkulmuş hissediyor.

Gael ile aynı anda park ediyoruz ama o bizden önce arabadan iniyor.

Onu görür görmez Quinn nefes nefese kalır ve başını Reeve'e doğru çevirir. Tutuklularımızın zihinlerindeki paniği anlamam için konuşmalarına gerek yok.

Malachi sürücü koltuğundan inip Quinn'in kapısını açarken, "Siz benim rehinelerimsiniz, Gael'in değil," diyorum.

"Bu, kafalarımızın bedenlerimize bağlı kalacağına dair verdiğiniz söz mü?" Quinn'in ses tonundaki alaycılık, Malachi'nin ağzının bir kenarında beliren hafif bir korkuyla yumuşatılıyor.

Ne kadar tuhaf. Malachi, diğer Atlantisli kaptanlar kadar Kutsal Avcılardan nefret etse de, aramızdaki pek çok kişinin aksine, insanların acısından zevk alan biri değil...

Quinn'in emniyet kemeri tokasını açıyor. "Tarian, Gael'in hata yapmasını bekliyordu, bu yüzden bir şey yapmaya kalkışırsa çok sevinecek."

Evlat edinen ailemle biyolojik ailem arasında pek bir sevgi bağı olmadığını biliyorum. Gael'in de biraz kanunsuz olduğunu biliyorum. Ama Malachi'nin ima ettiği şey kanımı donduruyor, çünkü Tarian babamı sadece büyüsünden değil, ölümsüzlüğünden de mahrum etme gücüne sahip.

Karnımın bir köşesinde korku belirliyor ve Gael ile Alexander uçakta düzgün davransalar, Quinn ve Reeve'e neredeyse hiç ses çıkarmasalar bile, endişem azalmadı. Tarian'ın malikanesine

vardığımızda ve tutsaklarımızı bodrum katındaki ayrı odalara yerleştirdiğimizde ise endişem daha da arttı.

Malachi, Tarian'ın malikanesinin ön kapısında yanıma gelirken, "Bunun sizin için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum," diyor.

Ne başımı sallıyorum ne de uzun araba yolundan hızla gelen, sağa sola dekoratif çakıl taşları saçan parlak SUV'den bakışlarımı ayırıyorum. "Ya bu bir Truva Atı ise?"

"Ne demek istiyorsun?" Malachi, devasa kapı çerçevesine yaslanıp kollarını göğsünün önünde kavuşturdu.

"Ya da yakalanmaları daha büyük, karmaşık bir planın parçası olduğu için direnmedilerse?" diye mırıldanıyorum.

"O halde onların bu ayrıntılı planını memnuniyetle karşılıyorum, özellikle de bu plan Caruso'nun mirasçılarını kapımıza kadar getirecekse."

"Sayıca azınlıkta kalırdık."

"Büyü konusunda alt edilebilirlerdi."

"Kendine fazla güvenme, Mal. Kutsal Avcılar öyle cılız, düzensiz bir isyancı grup değil; bizi etkisiz hale getirebilecek silahları var." Omzuma dokunduğunda irkildim, parmakları kaydı.

"Rafferty'nin aldatmacası yüzünden hâlâ çok üzgün olduğunu biliyorum, ama bu konuda yalnız değilsin Elle. Ben yanıdayım." Gün batımı sarı saçlarıyla iç içe geçiyor ve yumuşak mavi gözlerini altın rengine boyuyor.

Çarparak kapanan araba kapısı, bakışlarımı Malachi'den ayırıp, morluklara benzeyen mor halkalarla kaplı iri yarı bir adama çeviriyor.

Dorian'ın yönüne doğru bir adım atıyorum, ancak ikinci bir kişi arabanın etrafında dönmeye başlayınca duruyorum.

Bölüm 50

Elektra

biri Gael'in muhafızlarından , yerel bir restorandan aldığı iki tepsi dolusu yiyecekle mutfağa giriyor. Sanırım yemem gerekiyor ama midemdeki düğümler iyice düğümlendi. Sanırım tek bir lokma bile alsam kusarım.

"Onu getirdiğine hiç inanmadım," diyorum Dorian'a, kapların kapaklarını açıp onları devasa mutfak tezgahının üzerine yerleştirirken.

Kardeşim dudaklarını büküyor.

"Gael'i kontrol altında tutmak için gelmiş olması bile umurumda değil... Onu asla görmek istemediğimi söylemiştim, yine de getirdin."

Dudaklarını bir kez daha kıvırdı. Ve sonra, hazırladığımız ziyafetten başını kaldırmadan, "Alexander'la iyi anlaştığınızı duydum," dedi.

Göğsümden nazik bir şey akıyor. Düğümlerden kurtulmamı sağlamasa da, birkaçını gevşetiyor. Dorian'ın yanına gidip kollarımı beline doluyorum ve yanağımı kürek kemiklerinin arasına yaslıyorum. "Babam on üç yaşındaki halimi zorla seramik kursuna gönderdiğinde sana yaptığım o kupayı hatırlıyor musun? Şekli bozuk olanı?"

"Yani, en sevdiğim kupayı mı kastediyorsun?"

Onun kocaman sırtına yaslanıp gülümsedim. "Üzerine ne yazdığımı hatırlıyor musun?"

"Her gün kullanıyorum, yani evet."

"Senin yerin doldurulamaz, *bir numaralı kardeşim* ."

Büyük avuçlarından biri birbirine kenetlenmiş parmaklarımın üzerine düşüyor. "Biliyor musun, o kupayı bana verdiğinde çok korkmuştum. Eminim ki bu, İskender hakkında bir şeyler öğrendiğini bana söyleme şekli." "

"Sana seni sevdiğimi söyleme şeklim buydu, çünkü bunu henüz kelimelerle ifade edemiyordum."

Dorian'ın varlığı, başka hiç kimsenin varlığının sağlayamayacağı bir şekilde beni rahatlatıyor.

Onun sakinliğini içime çekiyorum, ta ki bu sakinlik daha fazla öfke patlamasına yol açana kadar. "Kendimi çok aptal hissediyorum. Aptal hissetmekten nefret ediyorum."

Parmakları kasıldı. "Elle, sen hiç de öyle değilsin," diye homurdandı.

"Hiç dolandırıldınız mı?"

"Evet, yaptım. Symeon adına."

"Özellikle *seni* kastettim, hepimizi değil. Hiç birinin yalanına kandın mı?"

"İlk erkek arkadaşım. Bana benimle benim için çıktığını söyledi ama aslında tek amacı Hadezler hakkında bilgi toplamaktı."

Kafamı onun gergin omurgasından kaldırdım. "Gerçekten mi?"

"Evet."

"Beni daha az aptal hissettirmek için mi bu benzetmeyi kuruyorsun?"

"Benden on üç yaş büyüktü ve *Boston Globe'da* muhabirdi."

Detay seviyesi ve geniş vücut hatlarını sertleştiren gerilim, bunun bir tür yalan olmadığını gösteriyor.

"İlk erkek arkadaşlar berbat," diye mırıldanarak Dorian'ı bıraktım.

"Anlaştık," diye sertçe yanıtladı. "Bir gün inanılmaz birini bulacaksın. Belki o da Callie gibi ölümlü biri olur."

Eğer o değilse, aday havuzum son derece küçük kalır.

Ben kaşıkları kaplara boşaltırken Dorian, "Onu sorguya çektim," diyor.

"Ve?"

"Ve gerçekten de altı yıl önce Holy Hunters'tan ayrıldı. O zamanın çoğunu Maine'de geçirdi ve bir restoranda çalıştı. Quinn, Trenton Caruso'dan boşanma talebinde bulunduğunda tam da yardımcı şefliğe terfi etmişti ve..." Kardeşimin yanağı, Trenton'ın hak ettiği kaba kelimeyi söylemekten kendini zor tutuyormuş gibi seğiriyor.

"Pislik mi? Ahlaksız mı? Sadist mi?" diye soruyorum.

Dorian başını salladı. "Yüzünü kestiği zamandı. İki aydan biraz daha uzun bir süre önceydi."

"Erkek seçme konusunda benden bile daha kötü. Gerçi kendimi savunmak gerekirse, *Reeve beni* seçti, ben onu değil," diye homurdandım.

Dorian beni duymamış olmalı ya da benim acınacak halimi körüklemek istemiyor olmalı, çünkü bana sorgusundan bahsetmeye devam ediyor. "Mal hâlâ onu sorguluyor, ama anladığım kadarıyla Reeve ile iletişime geçmeyi başardığı için hayatta kaldı ve Reeve de onu kurtarmak için aceleyle geri döndü."

"Ne kadar kahramanca. Doğrusu, Trenton ortadan kalkınca, sonunda Quinn ile şansını yakalıyor."

Kardeşimin vardığım sonucu çürütmesini istiyorum. Reeve ve Quinn'in paylaştığı bağın, Dorian ve benim paylaştığım bağla aynı olduğunu söylemesini istiyorum. Ama kardeşim bunu çürütmüyor, bu da korkularımın üzerine kasvetli bir hava yayıyor.

"Hım. Burası çok güzel kokuyor." Gael, Alexander'ı da yanına alarak içeri girerken kovboy çizmelerinin mutfağın taş fayanslarında çıkardığı ses yankılanıyor.

İkincisi, bir tabak alıp üzerine her şeyden biraz doldurmaya başlarken kısa atkuyruğunu daha da sıkılaştırır.

"Çevrede herhangi bir hareketlilik var mı?" diye soruyorum, çünkü öz babam ve erkek kardeşim kıyı şeridini, gökyüzünü ve yolları gözetleme görevini kendilerine görev edinmiş durumda.

"Hiçbir şey," diye yanıtlıyor Alexander. "Sorgulamalar nasıl gidiyor? Mal ve Ines, Avcılardan bir şey öğrenebildiler mi?"

"Ines'in aşağı inmesine izin mi verdin?" diye tiz bir sesle Dorian'a sordum.

Alexander'ın bakışları yumruk yaptığım ellerime kaydı. Ben de yumruklarımı gevşettim.

"Mal'ın yanında," diyor Dorian usulca.

"Bu beni rahatlatacak mı sanıyorsun?" diye tısladım. "İnes'ten bahsediyoruz. Beni insan dünyasında terk eden kadından."

"Electra'nın endişelenmekte haklı. Karım kin tutmayı çok seviyor." Gael tabağına risotto koyup, eşit bir tabaka halinde yaydıktan sonra üzerine parmesan serpti. "Rehinelerin hayatta kalması mı yoksa esaret altında olması mı daha çok endişelenmemiz gerektiğinden emin değilim. Kızımın iki önemli hedefi tutuklamasını sabote etmeye çalışabileceğinden şüphe etmem."

Dorian, neredeyse aralık olan dişlerinin arasından hırılayarak, "Bu kime hizmet edecek?" diye sordu.

"Kendisi. Onları yakalayacak ve kahraman olarak ortaya çıkacaktı."

"Monta, hayal görüyorsun. Ines *asla* kız kardeşimin başardıklarını tehlikeye atmazdı."

Kardeşimi çok sevsem de, Ines'in iyi niyetli olduğuna inanıyorsa asıl hayalperest olanın *o olduğunu* düşünmeden edemiyorum.

Reeve'den uzak durmayı planlamıştım, ama Gael'in şüpheleri beynime yerleşip beni bodruma kadar sürüklüyor.

Bölüm 51

Reeve

hücreme Ines gözlüklerimi elimden almış olsa da, kimin girdiğini anlamak için onlara ihtiyacım yok.

Electra ile uzun süre birlikte olmamış olabilirim, ama teninin baştan çıkarıcı kokusunu ve kediye özgü hareketlerini ezberlemem için yeterince uzun bir süreydi.

"Çık dışarı," diye hırladı Electra.

Kendi halkından birini dolandırdığım için bana çok kızan esmer tenli Atlantisliler, sırt dayanağı olarak kullandıkları duvardan uzaklaştılar.

"O benim tutsağım, senin değil," diye çıkıştı Electra.

Düşüncesiz kalbim, iyelik zamirinden sonra kullandığı ismi algılayamıyor. Aptal organ.

Ines, Electra'ya doğru yaklaştı. "Oturup konuşmamız gerekiyor."

Keşke gözlüklerimi, önceki işime göre daha fazla mutfak malzemesi barındıran metal raftan alabilseydim.

"Benimle konuşmak istemediğini biliyorum Elle, ama beni dinlemeden buradan ayrılmayacağım."

"Özür dilemek içinse, nefesini boşa harcama. Seni asla affetmeyeceğim."

Benim de kaderim bu mu olacak?

Tarian'ın bağı arazisinden sağ çıkıp çıkmamam umurumda değil. Önemli olan tek şey... önemli olan *iki* şey var: Atlantislilerin Quinn'i güvende tutması ve Trenton'dan uzak tutması, bir de Electra'nın beni affetmesi. Son otuz yılda topladıklarından daha fazla gizli bilgi vermiş olsam bile, muhtemelen bu dileklerimin hiçbirisi gerçekleşmeyecek.

"Elle, senden özür dilemiyorum. Sadece on dakika istiyorum, ondan sonra bir daha asla iznin olmadan sana yaklaşmayacağıma yemin ederim."

Electra homurdanır.

"Siz... ve aileniz," diye ekliyor Ines.

Odaya çöken sessizlik, Electra'nın bunu düşündüğünü gösteriyor bana.

"Senden hoşlanmasam bile, Ines, ailemi görmene engel olacak kadar bencil olmam. Tek isteğim, onları gördüğün sırada orada olmamam."

"Bunu takdir ediyorum." Ines'in koyu renk gözleri duyguyla parıltıyor. "Şimdi bu konuşmayı yapabilir miyiz yoksa Avcı ile mi görüşmek istiyorsunuz?"

"Bu konuyu şimdi konuşabiliriz. Hunter'a söyleyecek başka bir şeyim kalmadı."

Avcı olmaktan nefret ediyorum.

Arkasını dönüp kapıdan çıkmak yerine, muhtemelen diğerleri için yiyecek almak üzere kiler raflarına doğru yöneldi.

"Gözlüklerinin çıkarılmasının bir sebebi var mı?" Electra, bağlı olduğum sandalyeye yaklaşıyor.

Boynumu uzatıyorum, yüz hatları daha da belirginleşiyor ve kokusunu derin derin içime çekiyorum; sadece ciğerlerimi değil, tüm göğsümü dolduruyor.

"Mal, Rafferty'nin işbirliği yapmaması durumunda onlara zarar vermek istemedi."

"Peki...?" diye soruyor Electra. "İşbirliğine yanaşmadı mı?"

"HAYIR."

Electra dalları yüzümün etrafında gezdiriyor, parmakları ise üzgün bir şekilde tenime değmiyor.

Lenslerimden biri lekelenmiş ama şikayetçi değilim. En azından etrafımı tekrar görebiliyorum.

"Teşekkür ederim." Sesim o kadar kısık ki, havayı tırmalıyor.

Ağzı, çenesi ve gözleri gibi sıkıca kapalı. Göz bebekleri bile gergin görünüyor. Bana bir şey söylemesini istiyorum. Hangi tonu kullandığı umurumda bile değil. Sadece Malachi beni kiler odasına, Quinn'i de şarap mahzenine götürdüğünde aramızda oluşan mesafeyi kapatmasını istiyorum.

Karmaşık kilit mekanizmalarına sahip hücreler bekliyordum, ancak Atlantisli -Kutsal Avcıların aksine- evlerini işkence odalarıyla donatmamışlardı. Ya da en azından Tarian donatmamıştı. Monta'nın Teksas'taki malikanesinin altında koca bir zindan olması da ihtimal dahilinde.

Tanrım, onun burada, bu arazide olduğunu düşünmek... Sadece anne babamı soğukkanlılıkla öldürmekle kalmayıp, kafalarından da hatıra eşyası yapan adam. İçimde öfke dalgalanıyor, Malachi ayak bileklerimi ve bileklerimi plastik kelepçelerle bağladığında kemiklerime çöken soğukluğu uzaklaştırıyor.

"Aslında Rafferty'ye söyleyeceğim son bir şey daha var. "Kapıyı kapat ve yukarıda beni bekle." Electra tüm bunları bana gözlerini ayırmadan söylüyor.

Birkaç nefes sonra, kilit tık diye kapanıyor.

"Üzerinde neden bu kadar çok ipucu taşıdın?" Electra önce ayakkabılarıma, sonra kolyeme işaret ederek sordu. "Noktaları birleştirmemin ne kadar süreceğini görmek için mi? Benimle alay etmek için mi?"

"Sizi *asla* alaya almak istemedim," diye hemen ekledim. "Annemin yüzüğü sahip olduğum en kıymetli şey ve onunla olan son bağlantım. Bir karavanda yaşıyorum. Onu saklayacak güvenli bir yerim yoktu. Ayakkabılara gelince, eskiden bunun bir ihmal olduğunu düşünürdüm, ama sanırım içten içe kim olduğumu bilmenizi istiyordum. Görevimden nefret ediyordum, ama ondan kurtulmanın bir yolunu göremiyordum."

"Tam olarak göreviniz neydi? Monta'nın kızını hedef alıp babasının günahının bedelini ödetmek miydiniz?"

"HAYIR."

Alnında ince çizgiler vardı. "Beni onun kızı olduğum için seçtiğini söylemiştin."

"Bunun sebeplerden biri olduğunu söyledim, tek sebep olduğunu değil." Tek sebebin ne olduğunu sormasını bekliyorum. Sormayınca ben söylüyorum. "Seni seçmemin diğer sebebi ise şuydu—"

"Mal'ı özlüyordum?"

Kaşlarım aniden çatıldı. "Hayır."

"Ama işe yaradı, değil mi?"

"Seni hoşlandığın kişi yüzünden seçmedim. Ona rağmen seni seçtim. Seni seçtim, Electra Serran, çünkü Trenton bana dosyanı verdiğinde, profil resminden gözlerimi alamadım." İlgi ve dikkatini kaybetmeden önce itiraf ediyorum, "Amacım seni baştan çıkarmak, böylece adanıza davet edilip madeni havaya uçurmaktı."

Göz bebekleri o kadar hızlı büyüyor ki, canlı arka planları adeta yutuyorlar. "Beni baştan çıkarmanın bir davete yol açacağını neden düşündün ki?"

"Çünkü bizimkilerden biri, Polly Tatum, sizin adanıza bu şekilde geldi."

Gözlerini kısmadığına göre, ondan haberdar olduğunu anlıyorum.

"Tarian'ın kardeşi, madeni imha etmeden önce onun maskesini düşürdü, ama o sizin adanıza ayak bastı."

"Yanlış bilgilendirilmişsin, Reeve."

Kaşlarımı çatıyorum. "Onun adanızda çekilmiş uydu görüntüleri elimizde."

"Seyahatiyle ilgili değil. Atlantis'e gelmişti. Onu hatırlıyorum. O zamanlar hala orada yaşıyordum." Kendi kendine mırıldanarak ekliyor, "Onun sizin çocuklarınızdan biri olduğunu bilmiyordum, ama sanırım mantıklı. Fiziksel yapısını açıklıyor. O kızın Sym'in alışkın olduğu tipten daha fazla kası vardı."

"Hangi konuda yanlış bilgilendirilmiştim?"

"Nasıl öldüğüne gelince. Symeon onun maskesini düşürmedi," diyor Electra. "Gaea düşürdü." Kaşlarım daha da çatıldığında ekliyor: "Bize Trenton'ı verdiğin için, ben de sana bunu vereyim—Gaea, madenimizde yaşayan tanrıçamızın adı. Symeon, Polly'ye sihir vermeye çalıştı; Gaea onun buna layık olmadığına karar verdi ve kalbini durdurdu. Madenimize girmeye çalışsaydın, patlayıcı yerleştirmeden önce ölürdün. Bunun bir intihar görevi olduğunun farkında mısın?"

"Öyle olacağını tahmin etmiştim."

"Ama yine de bunu yaptınız, değil mi?"

"Quinn özgür olmayı hak ediyor."

Electra'nın boğazı, yutkunmakta zorlanıyormuş gibi geriliyor.

"Sevdiğiniz insanlar için yapmanız gereken şey budur. Onları kurtarırsınız."

Electra'nın göz bebekleri küçülüyor. "Ne kadar dokunaklı." Hiç de etkilenmiş görünmüyor. Sanırım bana inanmıyor, ta ki kapıyı açıp "Arabaları değiştirseydiniz. Sonsuza dek mutlu olurdunuz." diyene kadar.

"Bu değil—" Kapı gürültüyle kapanıyor. "Electra!"

Kahretsin.

"Electra!" diye tekrar bağırdım ama cevap vermedi.

Bölüm 52

Elektra

tuz Zaten açık olan yaralarım bastı. Reeve'in nihai itirafı işte böyle bir his veriyor.

Acı vermesinden nefret ediyorum, ama acının anlamından daha çok nefret ediyorum. Neden yanlış adamlara aşık olmak zorundayım? Önce Malachi, sonra çocukluk arkadaşına aşık bir Kutsal Avcı.

Merdivenlerin tepesinde Ines'i görür görmez gözlerimi ovuşturup yüz ifademi sertleştirdim. "Beş dakikan şimdi başlıyor."

Kalabalık mutfağa şöyle bir göz attı. "Yürüyüşe çıkabilir miyiz?"

"Beş dakikalık yürüme mesafesinde," diyerek evin servis kapısından içeri giriyorum.

"Özür dilemeyeceğim, Electra—"

"Gerçekten çok şaşırdım," diyorum, evi çevreleyen çitlerle çevrili patikadan aşağı doğru ilerlerken.

"Özür dilemeyeceğim, çünkü özür dilememi istediğinizi sanmıyorum. Hatta açıklama bile istemediğinizi düşünüyorum."

Martha's Vineyard'ın üzerine gece çökmüş, Tarian'ın mülkünü açık maviye, ayaklarımızın altındaki traverten taşları beyaza ve Ines'in peroksitlenmiş örgülü saçlarını gümüşe boyamıştı.

"Buraya gelme sebebim, Gaea'dan runlarımı kaldırmasını istediğimi size söylemekti."

Yürümeyi durdurdum, döndüm ve kollarımı kavuşturdum. "Ve tahmin edeyim... Gaea onları sana bıraktı çünkü annemin bana bu kadar zor bir hayat yaşatacağını beklemiyordun, yani teknik olarak kalbinde kötü bir niyet yoktu, değil mi?"

"Seni kötü niyetle vahşi doğada bıraktım. Gael'e o kadar kızgın ve öfkeliydim ki onu cezalandırmak istedim. Bu yüzden gözümü kapattım ve annene para verdim. Sana olanlardan tamamen sorumluyum." Ağırlaşmış göz kapakları, büyük kahverengi irislerinin etrafını saran çok sayıda patlamış kan damarını gizleyemiyor.

Ines ağlamadığına göre, bunun vicdan azabıyla boğuşarak geçirdiği uzun gecelerin sonucu olduğunu düşünüyorum. Günahı için acı çektiğini ummak yanlış mı?

Ines aniden örgülü saçlarını avuçladı ve döndü. "Buraya gelme sebebim sana *bunu* göstermekti."

İlk başta, bana neye bakmamı istediğini anlayamıyorum. Ama sonra gözlerim saç çizgisinde geziniyor... ve geziniyor.

"Gitmişler," diye haykırdım. "Aman Tanrım... Gaea rünlerinizi mi sildi?"

"Evet, yaptı."

"Bekle, yani sen ölümlüsün!"

Saçlarını serbest bırakıyor. "Benim."

Aman Tanrım... "Bunu başka bilen var mı?"

"Aileniz öyle düşünüyor."

"Peki ya *aileniz*?"

Duygularla dolu bakışları, ıslıl ıslıl parlayan oturma odasını çerçeveleyen cumbalı pencerelerden birine kayıyor. İçeride kimse oturmasa da, bakmaya devam ediyor. "Bunu sadece aileniz biliyor."

"Gitmen gerekiyor. Gael öğrenmeden önce buradan olabildiğince uzaklaşmalısın. Seni öldürmekte hiç tereddüt etmez," diye tısladım.

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Ne kadar da merhametli biri."

Başımı geriye doğru attım. "Beni Callie ile karıştırıyorsun."

"Sence seni neden bu kadar sıkı çalıştırdım?"

"Beni zayıf sandığın için mi? Ve beni dünyadan silmek istediğin için mi?"

İçini çekti. "Hayır, Elle. Seni çok çalıştırdım çünkü halkımız büyülerine çok fazla güveniyor ve insani güçlerini unutuyor. Sana ne olursa olsun bu hayata hazır olmanı istedim. Seni güçlendirmek, yaptığım hatayı telafi etme yolumdu. Malika ve Yosef'e seni vermek de öyle. Onların verecek çok sevgisi vardı. Ben bir çocuğu büyütmek için çok kırık ve acı doluydum." Gözleri dökülmemiş gözyaşlarıyla parladı. "Olduğun kızla gurur duymalısın. Ailen çok gurur duyuyor. Ve Dorian'ın senin hakkında ne düşündüğünden hiç bahsetmeyelim bile."

Reeve ile konuştuktan sonra eski genişliğine kavuşamayan boğazım biraz daha daraldı.

"Muhtemelen şöyle düşünüyorsunuz: *Çok geç, çok yetersiz*."

Benim düşündüğüm kesinlikle bu değil.

"Sanırım benim beş dakikalık şöhretim doldu."

Kesinlikle öyleler, ama *bir türlü "iyi yolculuklar , eve dönüş"* diyemiyorum.

"Son bir şey daha." Etrafımızdaki karanlığı taradı, sonra kulağıma fısıldamak için yaklaştı. "Lütfen, yılan gibi kocamın asil ve şefkatli olduğuna sizi ikna etmesine izin vermeyin. İkisi de değil. Alexander'ı büyütmüş olabilir, ama onu nefret ve kibirle büyüttü."

Bunun doğru olduğuna eminim. Onun fikrini değiştirmeye çalışmıyorum çünkü artık ölümlü olduğuna göre buralara sık sık gitmemesi en iyisi.

Bunun yerine, asla söyleyeceğimi hayal etmediğim sözleri söylüyorum: "Seni affediyorum, Ines."

Keskin bir nefes aldı, gözlerini kırptırdı. "Teşekkür ederim, Elle. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin."

Kaderin garip bir cilvesi olarak, onu affetmek *benim* için onun için olduğundan daha fazla anlam ifade edebilir. "Bu gece gidecek misin?"

"Evet. Callie ve Tarian'a veda etmek için helikopterle Boston'a gideceğim."

"Onlara veda etmek zorunda değilsin."

"Şimdilik öyleyim. Biraz içsel sorgulamaya ihtiyacım var. Ayrıca hiç tatile çıkmadım. Sanırım bir tane isterdim." Traverten terasından geçerek Tarian'ın malikanesinin bulunduğu çimenli yamaca doğru ilerliyor.

"Haber gönderecek misin?" diye seslendim.

"Haber istiyorsanız..."

"Yani, arada bir hayatta kalma belirtisi olsun yeter. Günlük güncellemeler gibi değil."

Karanlıkta göz kamaştırıcı beyaz dişleriyle gülümsüyor.

"Bol şans!" diye sesleniyorum.

"Teşekkürler Elle. Ve bu kadar yüksek rütbeli Avcıları ekibe kattığınız için tebrikler!"

Onu, helikopter pistini gizleyen kızıl sedir ağaçlarının arasından, arazinin ana yoluna doğru koşarken izliyorum.

Evin içinde adımlarımı tekrar gözden geçirirken başımı yavaşça sallıyorum ve onunla yaptığım konuşmanın gerçekten yaşanıp yaşanmadığını merak ediyorum. Çok gerçeküstü geliyor...

Ayaklarıma o kadar odaklanıyorum ki, köşeyi dönerken direkt birine çarpıyorum.

Bölüm 53

Elektra

Gael, yüz üstü düşmemi engellemek için dirseklerimden tuttu. "Ines'i gördün mü?"

"O sadece gitti," dedim, ellerini iterek. "Neden onu arıyordun?"

"Ayrılığımızı konuşmak için." Derin bir nefes verdi, burun delikleri genişledi. "Bize yaptıklarından sonra onu bırakmaya nihayet hazırım. Kızımı benden çalan kadınla hiçbir ilişkim olsun istemiyorum."

Bana kızı diye seslenmesi yanlış geliyor. Ben Yosef ve Malika'nın kızıyım.

Birdenbire ailemi aramak için canım çok çekti ama saat farkını hatırladım. Gerçi bu durum geçmişte onların telefonu açmalarına hiç engel olmamıştı.

Mesela ilk araba kazamı yaptığımda. Binlerce kilometre uzakta olsalar bile ilk aradığım kişiler anne babam oldu. Telefonda kaldılar, panik halimi atlatmama yardımcı oldular ve ben de ambulans ekipleri gelmeden önce diğer araçtaki sürücüyü iyileştirmek için sihir kullandım.

Ya da Boston'a ilk taşındığımda yapmaya çalıştığım tavuk yemeğini ateşe verdiğim zamanı düşünün. Babamla görüntülü görüşme yaparken mutfakta yangın söndürücü arıyordum, ancak havadaki oksijeni çekebilecek runelerim olduğunu hatırlattı bana.

Telefonumu ceketimin cebinden çıkarıp favoriler listesine dokunuyorum.

Annemin kartvizitini elime almak üzereyken Gael, "Emin misin?" diye sordu.

Yukarı bakıyorum.

" *Ne zaman ?*" diye bağırarak cep telefonuna seslendi. "Kaç kişi? Diğerlerine haber vereceğim... Hayır. Pozisyonlarınızı koruyun. Onları gözlem altında tutmak istiyorum. Eğer çevreyi aşarlarsa rapor verin." Telefonunu cebine koydu, bakışları ay ışığıyla aydınlanmış arazide dolaştı. "İki Avcı gemisini de takip cihazı için kontrol ettin mi? Adamları burada."

Tüylerim diken diken oldu. "Reeve'in cep telefonunu sakladım. Takip edebileceklerinden bahsetmişti."

"Şimdi nerede?"

"Onu Mal'ın arabasında bıraktım," diye yalan söylüyorum, cihazın soğuk ağırlığının göğüs kemiğime baskı yaptığını hissederek.

Gael'in belirgin duraksaması, gerçek yerini -deri pilot ceketimin iç cebi- tahmin ettiğini düşündürüyor bana, ama bakışları hâlâ yüzüme sabitlenmiş durumda.

"Onu yok etmeniz gerekiyor," diyor.

"Düşmanlarımız zaten buradaysa, onu yok etmenin hiçbir anlamı yok."

"Sanırım..." Gael iç çekerek sırtımın alt kısmına dokundu. "Hadi gidip diğerlerine haber verelim."

Elini benden uzaklaştırmak için öne doğru atılıyorum, sonra da tekrar bana dokunmaya çalışmasını engellemek için hızlı adımlarımı sürdürüyorum. Ona izinsiz insanlara dokunmaması gerektiğini söylemek istiyorum ama ailemden biri olduğu için bunu kötü karşılayacağından şüpheleniyorum.

Hiçbir açıklama yapmayı tercih etmiyorum. Eğer beni bir kez daha herhangi bir şekilde tutmaya kalkarsa, yirmi yıl önce tohumunu ektiği kadının bana çok kötü davrandığını açıklayıp konuyu kapatacağım.

Mutfağa daldım ve olduğum yerde donup kaldım. "Mal! Ne yapıyorsun?"

Malachi dişlerini sıkarak, "Alexander'la büyüklerimize saygı göstermek hakkında biraz sohbet ediyorduk," diye hırıldadı.

Gael bana doğru dönerek, "Oğlumu hemen yere bırak," diye hırladı.

Malachi, Alexander'ı serbest bırakır; Alexander boynunu tutarak geriye doğru sendeler.

Bu sohbete neyin sebep olduğunu daha fazla öğrenmek istesem de, önceliklerimi doğru belirlemeye karar veriyorum. "Avcılar burada."

Gael, Alexander'ın yönüne doğru ilerlerken, onun omzuna koruyucu bir avuç içi dokunuşu yapıyor.

"Nereden biliyorsun?" diye soruyor Dorian, elini yıkadığı tabaktan gözlerini ayırarak.

Gael, "Otto, altı adet işaretsiz aracın feribottan indiğini bildirdi," diye açıklıyor.

"Benim hatam," diye itiraf ediyorum. "Reeve'in telefonunu takip etmiş olmalılar."

Dorian tabağı kurutma rafına koyduktan sonra büyük ellerini kareli bir havluyla sildi. "Diego, tutuklanmalarına dair bir videonun ortalıkta dolaştığını söyledi, bu yüzden telefon olsun ya da olmasın, Vineyard'a ulaşmış olmalılar."

Suçluluk duygum azalmaya başlarken, yer şiddetli bir şekilde sarsılıyor ve gece havası kehribar-beyaz bir renge bürünüyor.

Bölüm 54

Elektra

Ateş, ağaçlık alanı aydınlatıyor.

Malachi'nin ifadesi sertleşti. "Bu da neydi böyle?"

Gael mırıldanarak, "Bana bir patlama gibi göründü," dedi.

"Demek istediğim şuydu: *Az önce ne patladı böyle ?*" diye hırıldadı kardeşim.

Lavabonun üzerindeki pencereye doğru yavaşça yaklaşıyorum, kalbim göğüs kafesimi sıkıştırıyor, iki olasılık zihnimde beliriyor: bir bomba ya da...

Dudaklarımı yalıyorum, ikinci seçeneği düşünmekten bile korkuyorum.

"Helikopter..." diye mırıldandı Dorian. "Lütfen bana bunun helikopter olmadığını söyleyin."

Ona bakıyorum, kalbim sıkışıyor.

Dorian hızla arkasına döndü. "Monta, adamlarını çağır. Onlara bunun ne olduğunu sor." Sesi o kadar tizdi ki, havayı titretiyordu.

Alexander, telefon ekranına dokunarak, "Helikopterdi," diyor. "Avcılar onu düşürmüş olmalı."

"Hayır..." Dorian'ın feryadı yüzünü buruşturdu ve dalağımda yankılandı. " *Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır.* "

Gael, "Bu panik atak da neyin nesi?" diye soruyor.

Malachi'nin gözlerinin beyazları pembeleşirken hırıltılı bir sesle, "Ines onu kullanıyordu," dedi.

Gael, şarap buzdolabından soğutulmuş bir şişe Chardonnay çıkarıp etiketi inceledikten sonra çekmecelerde bir şişe açacağı aramaya başladı. "Sevgili karım bir anka kuşu gibi, küllerinden sürekli yeniden doğuyor. O gayet iyi olacak."

Ona *iyi* olmayacağını söylemek üzereydim ki Dorian tiz bir sesle, "Mal, Tarian'ı ara!" diye bağırdı.

"Neden?" Gael şarabın şişesini açmaya koyulur. "Büyük patron zamanı geri alamaz ki."

Malachi telefonu kulağına götürüp, bembeyaz olmuş parmak boğumlarıyla bir aşağı bir yukarı yürüyor. "Tarian, aç telefonu. Aç, aç, aç."

Tarian telefonu açmamalı çünkü Malachi ona ayrıntılı bir mesaj bırakmış.

Sönmekte olan alevlere son bir kez daha göz atıyorum, avuçlarımı ön kollarıma götürüp ovuşturuyorum, sanki biraz sürtünme kemiklerimi ani soğukluktan arındırabilirmiş gibi.

Ines'i çok sevmemiş olabilirim... Hatta sayamayacağım kadar çok kez ölmesini dilemiş bile olabilirim, ama özür diledikten sonra durum değişti.

"Tarian'ı neden aradın?" Gael, karısı gökten düşmemiş gibi şarabından bir yudum aldı.

Malachi öyle keskin bir nefes aldı ki, bakışlarım ona çevrildi. "Adamların dışarıda, değil mi Monta? Onları ara. Cesedini bulup buraya getirmelerini söyle."

"Eğer yakın bir Avcı saldırısıyla karşı karşıyaysak, yerlerinde kalmaları en iyisi değil mi sizce? Dediğim gibi, karım bir anka kuşu..."

"Karın bir anka kuşu *değil* !" diye bağıır Malaki. "O senin karın bile değil!"

"Pekala. Pekala." Monta şarap kadehini bırakıp cep telefonunu eline aldı. "Ben arayacağım."

Zil sesi sessiz mutfakta yankılanıp duruyor. Gael telefonu kapatıp başka bir numarayı arıyor.

Bir dakika daha cevapsız kalan zil sesi, mutfakta yankılanan boş bir tını gibi kaldı.

Telefon kapanınca Gael kaşlarını çattı. "Kimse cevap vermiyor."

Eski korkumun izleriyle yeni bir korku dalgası birleşirken, Dorian arka kapıyı sihirle açıp geceye doğru koşarak dışarı çıktı.

"Dorian, hayır!" Peşinden koşarken bir sihir duvarı beni geri savurdu. Arkamı dönüp hırıldadım. "Hanginiz engelliyor—"

"Tarian ve Callie gelene kadar burada *kal* . *Ben* onun peşinden gideceğim." Malachi yanımdan atıldı ama durdu. Zayıf halka gibi muamele görmekten nefret ederek kaşlarımı çattım, ta ki "Bodrumu koru. Ve bu kapıyı kilitle." diye ekleyene kadar.

Dudaklarım sıkıştı ve sert bir şekilde başımı salladım. "Yakalanma sakın."

"Öyleyse beni kurtarır mısınız?"

Bu aptalca soruya başımı sallıyorum. Elbette onu kurtaracağım... önce de onu kaçıranların hepsinin boynunu kıracağım.

"Umarım bedeni hâlâ sağlamdır," diye mırıldandım.

Malachi sonunda hızla uzaklaşırken boğazı kasıldı.

Kapıyı kilitledikten sonra mutfığa döndüğümde Gael'in şarap kadehini yeniden doldurduğunu gördüm.

"Neden herkes bu kadar sinirli?" diye soruyor. "Ines'in kendini böyle bir çıkmazda bulması ilk defa değil."

"Rünlerinden vazgeçti," diye usulca bilgi verdim ona.

"Affedersiniz?" Şarap kadehini kalçasına indirdi.

"Ines artık ölümsüz değil, Gael," diye ekliyorum, gerçi bu sonuca kendi başına vardığını varsayıyorum.

Gözlerini kırıştırdı. "Biliyor muydun, Alexander?"

"Bunu bana nasıl sorabilirsin baba? Tabii ki bilmiyordum," diye homurdandı üvey kardeşim pencereye yaklaşırken. "Gerçi Gaea'nın sonunda onları geri çağırmasına şaşırdığımı da söyleyemem. Tanrıçamız her zaman mantıklı olmuştur."

"Alexander," diye tısladım, empati yoksunluğuna şaşırmıştım. "Kadın az önce öldü."

Dönerek bir tutam saçını kulağının arkasına itti. "Neden bu kadar *sinirleniyorsun* ? Kadını hiç sevmedin ki."

Elimle Gael'e doğru bir hareket yaptım. "O sadece babamızın onu defalarca aldattığı için böyleydi."

Gael alaycı bir şekilde, "Hile yapmak istemedim," dedi. Şarap kadehini bir yudum almak için kaldırdığında, parmaklarımı şıklatarak kadehi ittim ve içindeki şarap pişmanlık duymayan yüzüne sıçradı.

Gözlerini kırıyor; önce gözlerini netleştirmek için, sonra da bana bakmak için.

Başımı salladım. "Nasıl bu kadar soğuk olabilirsiniz? İkiniz de mi? Ayrıca, avcılar yakındayken neden içki içiyorsunuz? Aklımızı başımıza toplamamız ve bir plana ihtiyacımız var," dedim, tam o sırada tavana bir şey vurdu. "Ne oldu o?"

"Neneydi?" diye soruyor Alexander.

"Sanırım yukarıda biri var," diye mırıldandım, kalbim hızlanıyordu.

Aniden yüzüme sert bir hava akımı çarptı.

"Electra, Pops, saklanın!" diye bağırdı Alexander, mutfak ve yemek odası arasındaki kapı açılır açılmaz.

Düşerken ağzından bir *"güm"* sesi çıkıyor.

Sadece *birkaç damla*.

Siyahlar içinde giyinmiş bir adam mutfağa dalınca kalbim bir an durdu, sonra göğüs kafesime çarpmaya başladı. Büyüyle davetsiz misafiri yere sermek üzere avucumu kaldırdım, tam o sırada babam bana çarptı.

"Arkamdan çekil, tatlım!" Beni güvenli bir yere sürüklemek yerine, yere fırlattı.

Kafam fayanslara çarptığı anda, mutfaktan bir kurşun sesi yankılanarak tam göğsüme isabet etti.

Bölüm 55

Elektra

alevler Vücudumun bir tarafında yükseliyor, gözlerimi karartan bir şiddetle beni yeniden bilincime getiriyor.

Kapakları açtığımda, tavana monte edilmiş tencere askısından sarkan dövme bakır tencerelerin parıltısıyla karşılaşıyorum.

Boş mutfakta gözlerimi kırpıştırarak Gael'in yanımda, Alexander'ın ise daha uzakta yattığını görmeyi bekledim, ama ikisinin de cesedi yerde yoktu. Avcılar onları almış olmalı. Peki ya Dorian ve Malachi?

Kulak zarlarım, sanki biri yüzümün dibinde zil çalıyor gibi çınlıyor. Kahrolası Avcılar... Parmaklarım titreyerek deri ceketimin üzerinde cep telefonumu arıyorum. Reeve'in sustalı bıçağını buluyorum ama telefonum yok.

Tabii ki tek iletişim aracımı da alacaklardı, ancak beni de yanlarında götürmemelerine biraz şaşırdım. Belki de Reeve onları beni geride bırakmaya ikna etmiştir?

Bana ateş açılması beni açıkça hayalperest yaptı.

Reeve'in telefonunu hatırlayınca göğsümden keskin bir nefes geçti. Telefonu almak için uzandım ve parmaklarım sol göğsüme değince neredeyse bayılacaktım.

Deride bir delik var ve altında keskin ve ıslak bir şey. Onu çimdikliyorum, sonra titreyen parmaklarımı yüzüme götürüyorum. Bir bakışta kanla kaplı siyah bir cam parçası görüyorum.

Algıladığım şeyin ne olduğunu anlamaya çalışırken kaşlarım aşağı doğru çatıldı.

Reeve'in telefonu.

Reeve'in *paramparça olmuş* telefonu.

Onu görünce... Kutsal Avcı'nın kurşununun bana saplanmasını bir şekilde engellediğini fark etmek beni sarsıyor. Hayatıma girip onu alt üst eden adamın, beni çok daha uzun ve acı verici bir uykudan kurtarması ne kadar ironik.

Ayrıca, elimde iki telefon varken şimdi hiç telefonumun olmaması ne kadar şanssızlık.

Hâlâ çalışıyor mu acaba? Onu çıkarmak için bomber ceketimin fermuarını indiriyorum ama bir yandan acı, diğer yandan da silindir şeklinde bir kılıf yüzünden dikkatim dağılıyor. 9 mm'lik tabancayı inceliyorum, kıyafetlerim ve derim yırtılmış olmasına rağmen sağlam olduğunu fark edince şaşkınlığım daha da artıyor. Derime dokunuyorum, kemiğe rastlamayınca içime bir rahatlama hissi yayılıyor.

Kurşunu cebime koyduktan sonra, derme çatma kalkanımın kalanını çıkarıyorum. Kanlı enkazı bir kenara atıyorum, sonra yaralanmamış tarafıma dönüp oturuyorum, sanki göğsüme bir fil yerleşmiş gibi hissediyorum.

Dik durmak daha da zorlaşıyor. Mutfak adasını kullanarak kendimi yukarı çekiyorum, dişlerimi sıkıp acıya dayanıyorum, görüşüm netleşiyor. Mutfak tekrar net bir şekilde netleştğinde, yere yapışmış değil de duvara yaslanmış olduğumu görünce rahatlıyorum.

Reeve'in adamlarından nasıl intikam alacağımı tüm yollarla hayal ediyorum, ama aşağıdan gelen hafif sesler dikkatimi dağıtıyor. Düşmanlarımız hâlâ burada olabilir mi?

Merdivenlere doğru sessizce yaklaştım ve tam zamanında tanıdık bir erkek sesinin, "Bahse girerim ki patron buradan çocuğun kellesiyle çıkacak," dediğini duydum.

Patronun Caruso ikizlerinden biri olduğunu ve alt kattaki Atlantislilerin (çünkü bunlar Atlantis aksanı) bize karşı döndüğünü düşünüyordum ki ikinci bir ses araya girdi: "Otto, bu bahsi kabul edecek kadar aptal mıyım? Bunun yerine çocuğun kafasını resminin

neresine koyacağına dair bahse girsek nasıl olur? Ben duvara çivileyeceğimi düşünüyorum."

Kalbim, vücudumda kan dolaşımını durduracak kadar sertleşmeden önce tekliyor.

Bunlar Caruso'nun adamları değil; Gael'in adamları.

Bölüm 56

Elektra

Babam belki bana silah doğrultmamış olabilir, ama tetiği çeken de o olmuş gibi. Aynı şekilde helikopteri düşürmemiş olabilir, ama Ines'in ölümü onun suçu.

Onu ve bu işe karışan herkesi nasıl cezalandıracağımı anlatacağım, ama önce ilk iş. Nefesimi tutarak, her adımım ölçülü ve sessiz bir şekilde kasap tahtasına doğru yavaşça ilerliyorum, sonra iki bıçak alıp tahtadan çıkarıyorum.

Alt kattaki adamlar boğazlarından aldıkları yaradan ölmeyebilirler, ama geçici olarak bayılacaklar. Üstelik çok acı verecek.

Sessiz adımlarla merdivenlere doğru yavaşça geri dönüyorum, derin nefeslerim kaburgalarımı genişletiyor ve altındaki acıyı yayıyor. Acıyı kucaklıyorum, onunla besleniyorum, beni doldurup merdiven sahanlığına doğru itmesine izin veriyorum.

Bıçaklarımı savuruyorum, sonra avuçlarımı hızla ve sertçe hedeflerine saplıyorum. Bir bıçak gırtlığa, diğeri göğse saplanıyor.

Otto'nun boğazındaki yara onu yere sererken, arkadaşı sadece sendeliyor. Bana ateş etmeye çalışacağını tahmin ederek, ellerine vurup ayaklarını yerden kesiyorum ve bıçağı daha derine saplamak için Otto'nun üzerine yüzüstü düşmesini sağlıyorum.

Otto'nun silahını elime aldığım anda Quinn'in hücre kapısı açıldı. Ve işte, üvey kardeşim dışarı çıktı. Vurulmuş muydu yoksa her şeyi

numara mı yapmıştı?

Boynunu uzatıp beni görmesini bekliyorum, sonra da 9 mm'lik tabancayı tam kaşlarının arasına dayayıp ateş ediyorum.

Alexander'ın dudakları kısık bir nefesle aralandı ve sonra yere yığılıp diğer ikisinin üzerine düştü. İçimde bir memnuniyet duygusu belirdi, acımı bir anlığına gölgede bıraktı.

Reeve'in kapısının açılmasını bekliyorum ama kapalı kalıyor. Parmağımı tetikte tutarak, bir kedi gibi çevik bir şekilde merdivenlerden aşağı iniyorum, sonra yığılmış cesetlerin yanından sıyrılıyorum ve Gael'in "Sana sadece bir soru sordum, küçük pislik. Bir daha tükürerek cevap verirsen dilini keserim." diye bağırıldığını duyunca irkiliyorum.

Reeve hâlâ hayatta.

Gözlerim rahatlama hissiyle doldu. Çok geç kalmamıştım. Kapıya yanaştım, tam açmak üzereydim ki Quinn'in hücrelerinden hafif bir inilti duydum. Oraya doğru sessizce yaklaştım ve yüzünü, şişmiş sağ gözünü ve yarılmış dudaklarını gördüm.

Kızdan birçok sebepten nefret ediyor olabilirim, ama o anda Alexander'dan daha çok nefret ediyorum. Çılgılık atmasını ve Gael'in benim içeri girdiğimi fark etmesini önlemek için dudaklarını sihirle kapatıyorum, sonra kanayan Atlantisli'ye doğru dönüp Otto'nun arkadaşını sırt üstü yatırıyorum ve silahını alıyorum. Ancak silah da onunla birlikte geliyor. Adam silahı bana doğru kaldırmaya başladığında, kasıklarına bir kurşun sıkıyorum.

İniltisi tamamlanmadan bayılıyor. Silahını elinden alıyorum, sonra Quinn'in yanına dönüp Reeve'in sustalı bıçağıyla kelepçelerini kesiyorum.

Şişmiş olmayan göz kapağı, onu serbest bıraktığımda yukarı doğru kalkıyor ve silahı ellerine yerleştirdiğimde daha da yukarı kalkıyor.

"Arkamdan vurma sakın," diye fısıldıyorum. "Pişman olursun. Ve kapıyı arkamdan kapat. Anlaşıldı mı?"

Tek çalışan gözünü kırıyor. Bunu bir onaylama olarak algılıyorum.

Sustalı bıçağı kapatıp cebime koydum, sonra kurbanlarımın üzerinden atlayıp Reeve'in kapısının önünde uzun, derin bir nefes aldım. Bu nefes yatıştırmak için değil, sakinleştirmek içindi.

Artık ihanete uğramaktan çok bıktım.

Yasmin'in Calanthe'yi öldürmeye çalıştığı gece beni saran aynı soğuk ve acımasızlık geri dönüyor ve öfkemi dizginsizleştiriyor.

Bölüm 57

Reeve

Hücre kapım aniden açılıp kapı stoperine öyle bir şiddetle çarptığında **Atlantisli** canavar irkildi ki, stoperi yerinden söküp kiler raflarına fırlattı.

Bir çuval piring yere düşüp dökülürken, Gael odama girdiğinden beri beni parçalara ayırmakla tehdit ettiği bıçakla boğazıma yumruk attı, gözlerinden öldürme niyeti fışkırıyordu.

Boynumu saran sıcaklık, kollarımı da etkisi altına alıp göğsüme ve uyluklarıma doğru yayılıyor. Bir an sonra, bu sıcaklık başıma ve göğsüme doğru akan, kulaklarıma çınlatan ve dişlerimi birbirine vuran bir kutup soğuğuna dönüşüyor.

Yeterince cana son verdim ve kendi hayatımın da sonuna yaklaştığımı fark ettim.

Tutunmaya çalışıyorum ama görüşüm daralmaya başlıyor. Ve sonra binlerce tek renkli noktaya parçalanıyor, ama gözlerim kurtarıcımın yüzüne dokunmadan önce değil.

Gael Monta, kızının gelmeyeceğini, *kendisini* ortadan kaldırmakla görevlendirdiğini söylemişti, ama işte burada, sadece muhteşem gözlerini değil, muhteşem vücudunu da aydınlatan bir enerjiyle parılıyor.

Electra Serran çarpıcı. Ölümcül. Cezalandırmak ya da kurtarmak için gönderilmiş karanlık bir melek.

Benim için artık çok geç olsa da, Quinn'e merhamet etmesini diliyorum, tıpkı zamanla beni affetmesini dilediğim gibi.

" *Özür dilerim* " kelimelerini söylemeye çalışıyorum ama dudaklarım itaat etmeyi reddediyor.

Siyah beyaz noktalar büyüyerek odanın daha büyük bir bölümünü kaplıyor, ışığı gölgeye, gölgeyi de karanlığa dönüştürüyor.

Electra'nın arkasında bir şey dalgalanıyor. Başka biri mi? Umarım Monta'nın değil de onun müttefiklerinden biridir.

Yine de onu uyarmaya çalışıyorum ama dudaklarım kaskatı kalıyor.

Henüz değil.

Henüz değil.

Henüz değil.

Başım öne eğik.

Akciğerlerim büzüşüyor.

Kalbim sakinleşti.

Etrafımdaki hava yoğunlaşıyor, ezici ve uyuşturucu bir kütleye dönüşerek beni karanlık bir uçuruma sürüklüyor.

Bölüm 58

Elektra

Gael avuçlarını kaldırır. "Electra, canım..."

Onun bu sevgi sözcüğü dişlerimi gıcırdatıyor. "Ondan uzak dur, Gael!"

"Avcılar bizim yok olmamızı istiyor. Bu çocuk"—başparmağını Reeve'e doğru uzatarak—"seni *kullandı* , yine de onu korumaya devam mı ediyorsun?" Gael'in konuşması, açıkça kalın kafalı olduğunu düşündüğü biri için tasarlanmış, son derece yavaş ve zahmetli. "Tatlım, sana ihtiyacın var—"

"Şu '*sevgilim*' , '*canım*' ve ' *kızlarım* ' laflarını bırak artık! Ve ondan uzak dur!" diye çıktım.

"Büyümüzü... tanrıçamızı yok etmek istiyorlar. Gaea'yı umursamıyor musunuz?"

"Beni vurduran adam soruyor bunu," diye alaycı bir şekilde söylüyorum.

"Sadece sizi güvende tutmak için!"

Ağzımdan karanlık bir kahkaha kaçtı ama kılıcının üzerindeki kıpırmızı leke yüzünden yarıda kesildi.

Öfke içimde kıvrılıp, kendimi kontrol etme yeteneğimi tüketiyor ve hâlâ havada duran avucuna bir kurşun sıkıyorum. Parmakları aniden açılıyor, bıçağı düşürüyor ve bıçak büyük, gri fayansların üzerine

Çarparak ses çıkarıyor. Ardından omzundan vurup, bedenini Reeve'den uzaklaştırıyorum.

Karşıma çıkan manzara, kin dolu kalbimi durduruyor. Avcının gözleri donuk, başı yana doğru sarkmış. Burnundan, ağzından, boynundan kan sızıyor. Soluk tenini boyuyor, beyaz tişörtünü ıslatıyor ve gri eşofmanının üzerine çizgiler bırakıyor.

Gael kendi kendine k frederken, ben de kısık bir sesle, "Reeve?" diye sordum.

İsmine tepki vermiyor, bu yüzden onu diğer ismiyle, yani beni yanıltmak için kullandığı isimle çağırıyorum.

"Cillian?"

Hiçbir tepki alamıyorum.

"Reeve!" diye bağırdım, ona doğru atılarak silahımı yere serilmiş yüzüne doğrulttum.

Kanı, tıpkı deri üzerindeki baş harfleri taşıyan kadını sevdiği kadar sevdiği o beyaz yüksek bilekli spor ayakkabıların etrafında birikmiş durumda.

Gael, ciğerlerimi ezen acımasız bir basınçtan bir saniye önce, "Bana başka seçenek bırakmıyorsun," diye mırıldandı.

Etrafımda dönüyorum, parmak uçlarımda sihir toplanıyor. Gael ellerimi yana itiyor, sonra öyle sert çekiyor ki sanki ciğerlerimi boğazıma doğru çekiyormuş gibi hissediyorum.

Fırlattığım silahı bulmak için aceleyle uzandım ama katil onu başka bir yere taşımış olmalı, çünkü silah yanımda değil.

Kendimi zorlayarak ayağa kalktım, çaba o kadar büyüktü ki sendeledim. Ama düşmedim.

Ines'i düşünüyorum, onun zorlu derslerinin bacaklarıma g   vermesine ve omurgamı güçlendirmesine izin veriyorum.

Tam da beni bu hale getiren o şerefsizin üzerine doğru koşarken, havada bir silah sesi yankılandı.

Bölüm 59

Elektra

Gael'in dizleri bükülüyor ve yana doğru sendeliyor. Ben de onunla birlikte yere düşüyorum.

Süet ve kot yığınının içinde yere düşerken, ham, kadınsı bir ses mırıldandı: "O adama bir kurşun sıkmayı hep istemiştim. Umarım seni vurmamışımdır." Quinn bana elini uzatmadan önce beni süzdü.

Gözlerim ıslak olmasına rağmen, boğazım kumla doluymuş gibi, günlerdir su içmemişim gibi acıyordu, gözlerim ise sızlıyordu.

Ayaklarımın üzerinde dengemi sağladıktan sonra Quinn beni bırakıp Reeve'e döndü. Ağzından çıkan çığlık o kadar tizdi ki sessizliği paramparça etti.

Gözlerimi kapatıyorum, utanç ve keder içimi kemiriyor.

Çok geç kalmıştım.

Çok geç.

Çok geç.

Kulaklarım çınlıyor.

Parmaklarım titriyor.

Quinn, Reeve'in önünde diz çöker.

"Aman Tanrım!" Sevgilisinin boynuna, kanın vücudundan çıkmasını engellemek istercesine elini bastırdı. Ama kan akmaya devam etti ve altındaki kan birikintisi, benim cansız cinsel organımın

altında yayılan kadar kalın ve yapışkan bir hal aldı. "Electra, onu kurtar!"

"Yapamam," diye fısıldadım.

"Sen bir Atlantislisin!"

"Ölüleri geri getiremeyiz— Getiremeyiz..."

"Böyle yapabileceğini duydum."

Başımı salladım, kirpiklerime yapışmış gözyaşlarını serbest bıraktım. "Sadece Tarian, ama..." *Ama sadece kişinin vücudunda hâlâ kan varsa.*

Bu hatırlatma beni sersemlemiş halimden uyandırıyor. Quinn'in parmaklarının yerini kirli, titreyen parmaklarımla değiştiriyorum ve Reeve'in etini onarmak için sihrimi kullanıyorum.

Umarım vücudunda hâlâ kan vardır.

Umarım kanayan atardamarı hepsini çalmamıştır.

Quinn, şişmiş yanaklarından süzülen gözyaşlarıyla hırıltılı bir sesle, "Bizimle kal, Reeve," dedi.

Ona, kalbi artık atmadığı için bizimle kalamayacağını söylemeye bir türlü cesaret edemiyorum.

Cildinin iyileştiğini hissettiğimde, topuklarımın üzerine oturup eğilmiş yüzünü inceliyorum. Gözlüklerini nazıkçe çıkarıp göz kapaklarını indiriyorum, görme yeteneği olmayan gözlerine bakmaktan çekiniyorum.

Quinn, sert bir ses tonuyla, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Çok üzgünüm," diye mırıldanıyorum hem ona hem de ona.

Bakışlarının ağırlığını hissediyorum. Keşke onun bakışlarının ağırlığını da hissedebilseydim.

Ayağa kalkıyorum, gözlüğünün saplarını katlayıp ona uzatıyorum. Almayınca, bıçağın yanına, cebime koyuyorum.

"Nereye gidiyorsun?" diye tiz bir sesle sordu Quinn.

"Mal ve Dorian'ı kontrol etmem gerek." Arkamı dönüp gitmeye hazırlanıyorum.

"Hayır!" Quinn ayak bileğimi yakaladı. "Kal. Onu geri getir."

"Ölüleri geri getiremem."

"Onu iyileştirdin! Ölmedi."

Utançtan kirpiklerim aşağı iniyor. " *Şimdilik öyle* ," demeye cesaret edemiyorum çünkü Quinn'e Tarian'ın Reeve'in kaderini

değiştirebileceği umudunu vermek acımasızca olurdu.

Onu umursamadan çekip gitmek üzereydim ki, bunun yerine eğilip Gael'in ceplerini karıştırdım ve telefonunu buldum. Ekranı cevapsız aramalarla doluydu; altısı Calanthe'den geliyordu.

Telefonun şifre istemeyeceğini umarak numarasını tuşluyorum. İstemiyor.

"Kahretsin Gael. Sonunda biri bizi geri aradı!" diye çığlık attı. "Neler oluyor böyle?"

"Callie, benim."

"O?"

"Gael bize ihanet etti." Ines'in helikopterinin düştüğü andan bugüne kadar olan her şeyi ona anlatmaya başladım. Atlantis dilinde, "*Vücudunda hiç kan kalmış mı bilmiyorum ama kaldıysa, Tarian bunu düşünür müydü acaba—*" dedim.

"Neredesin?" diye havlıyor Calanthe.

"Ana binada."

"Ana binanın *neresinde*?"

"Bodrum katında. Kilerde."

Bir an sonra, ayak seslerinin gürültüsü evi sarstı.

"Burada mısınız?" diye hırıltılı bir sesle sordum.

"Elbette buradayız," diye homurdandı Calanthe, ama bunu telefondan söylemedi.

Kıvırcık saçlarını topuz yapmış halde kiler odasına doğru ağır adımlarla ilerler. Tarian hemen arkasından girer. Büyük kiler birdenbire küçük görünür.

"Kahrolası Monta," diye homurdandı Tarian, hareketsiz bedeninin üzerinden geçerken.

Quinn yutkunup geriye doğru çekildi, sağlam gözü o kadar açılmıştı ki irisleri kan çanağına dönmüş beyaz bir denizin içinde hareket ediyordu.

Tarian, avucunu Reeve'in kalbinin üzerine koyarken ona kısa bir bakış attı.

Calanthe kolunu benimkine geçirip beni sıkıca kucakladı. "Ne zamandır burada...?"

"Çok uzun sürmeyecek."

"Güzel," diyor.

Başımı omzuna yasladım. " *Ona sahte umut verme ,*" diye fısıldadım Atlantis dilinde.

" *O mu... yoksa sen mi ?*"

Cevap vermemeye karar veriyorum. "Dorian ve Mal—"

"Diego onları yakaladı. Onu hiç bu kadar telaşlı görmemiştim. Hatta helikopterden atlayıp kalan yolu yüzerek gitmeye çalışacağını sandım."

"Ines..."

Gözleri Gael'in vücudunu taradı ve kısıldı. "Duydum."

"Onu geri getirebilir miyiz diye sormuyorum, cevaptan çok korkuyorum. 'Barıştık.'"

"Öyle mi?"

Başımı salladım, gözlerim tekrar ısındı. Tekrar yanmaya başladı. Tanrıçam, perişan haldeyim.

Tarian boynunu çevirdi, sonra elini indirdi ve doğruldu. Nefesimi tutarak bir şey söylemesini bekledim. Herhangi bir şey.

Bir dakika geçiyor ve o hala arkasına bile dönmüyor, ben de soruyorum: " *Çok mu geç oldu ?*"

İçini çekti.

" *Tarian, çok mu fazlaydı—* "

Hırıltılı bir öksürük sesi sözümü böldü.

Quinn, dizlerinin üzerinde kanının içinde ilerleyerek ona ulaşana kadar hırıltılı bir sesle "Reeve," dedi.

Tarian ona daha fazla yer açmak için kenara çekiliyor. Sonra diğerlerini kontrol etmeye gideceğini söylüyor, ama ayrılmadan önce Gael'in boynunu sıkıyor ve yok edici büyüü fısıldıyor.

"Onu henüz öldürmeyin, tamam mı?" Tarian diğerlerinin üzerlerindeki rünleri kaldırmak zorunda çünkü ekliyor: "Ama geri kalanlarını cehenneme gönderebilirsiniz."

Quinn'in avuç içleri Reeve'in yanaklarına uzanıp başını onunkine doğru eğdiğinde, ben de Tarian'ın talimatını yerine getirmek için döndüm.

"Electra mı?" Reeve'in titrek sesi beni olduğum yerde durdurdu. "Bekle..." Öksürdü.

Quinn'in "Seni seviyorum" diye mırıldandığını duydum; bu itiraf kalbimin kırılğan parçalarını paramparça etti.

Gitmeye çalışıyorum ama Calanthe beni geri tutuyor.

"Bırak gitsin," diye mırıldandım.

"Şununla konuşmalısınız—"

"Yapacağım, ama şu an değil," diyorum tam o sırada Quinn önümüze geçiyor.

"Oğlunuzun hayatına son vermemde sakınca var mı, Bayan Hadez?" diye soruyor.

"Callie. Ve evet. Zaten pek bir tercihim yoktu." Gerçekten de kimin hayatına son verecekleri hakkında mı sohbet ediyorlar? "Elle, senin bir tercihin var mı?"

"Evet, öz babam ama hükümdar onu çağırdı."

Calanthe kıkırdadı. "Biliyor musun, Tarian'a hâlâ öyle demedim. Hamilelik beyni işte."

"Hamile misin?" diye soruyor Quinn.

Calanthe, "Üçüzlerim var," diye cıvıltıyor, bu da dişlerimi gıcırdatıyor çünkü bu tür şeyleri arkadaşlara anlatırsınız, Quinn ise tam tersi.

"Electra...?" Reeve'in boğuk sesi tüylerimi diken diken etti. "Konuşabilir miyiz? Lütfen."

Dudaklarımı büzdüm ama sırtım ona dönük, gözlerim Quinn'de oyalandı. Onun Alexander'a bir değil, üç kurşun sıkıldığını izledim.

"Otto'yu da çağır." Calanthe çömeliyor, diğer adamın burnuna ve ağzına avucunu bastırır, ta ki derisi morarana kadar. Doğrulurken, avucunu karnına koyarak sorar, "Ouch. Bunu sen mi yaptın Quinn?"

"Ne yap?"

Calanthe yüzünü buruşturdu. "Adamı kurşunla hadım edin."

"Hayır. O kesinlikle Electra olmalıydı."

İki kadın da bana doğru bakıyor.

"Elbette öyleydi," diyor Calanthe gülümseyerek.

"Acımasız. Hey Reevey, kadına saygı duysan iyi olur," diye mırıldandı Quinn, şişkin dudağını yana doğru kıvrarak.

Kaşlarımı çatıyorum.

Calanthe parmaklarını oynatarak Gael'in bedenini havaya kaldırdı. "Şunu aradan çıkaralım. Quinn, Monta'yı kapıdan içeri geçirdikten sonra kapıyı açabilir misin? Ve belki de silahını başka bir yere doğrultabilirsin?"

"Al, bunu kullanabilirsin." Quinn uzatıyor.

"Silahlardan nefret ediyorum. Sende kalsın."

Bu konuşma gerçekten yaşanıyor mu, yoksa ben hâlâ mutfak zemininde yatıp, kurşun yaramdan dolayı halüsinasyonlar mı görüyorum?

"Callie?!" diye bağırdığını duydum Tarian'ın.

"Hemen geliyorum canım! Aa, merhaba Mal," diyor Quinn kiler kapısını kapatırken. "Pek iyi görünmüyorsun," dediğini duyuyorum ona.

"Vurulmak insanı böyle yapar. Elle nerede? İyi mi?" Malachi'nin endişesi, yaralı kalbime merhem gibi geldi.

"Gayet iyi," diyor Callie ona. "Sevgilim? Gael'i nereye istiyorsun?"

Tarian'ın sesi kısık olsa da, "Altı fit toprağın altında" cevabını kaçırmıyorum.

Calanthe'nin kıkırdamasını da özlemiyorum.

Ailemin sohbeti giderek sönükleşince, Reeve tekrar dikkatimi çekmek için adımı sesleniyor.

Sonunda dönüyorum. Kan beni etkilemiyor, neyse ki, çünkü o kan içinde sıırılsıklam. Ben de öyle olmalıyım, ama siyah giymenin de avantajları var.

Kollarımı kavuşturdum. "Diğerlerinin sana yaptıklarından dolayı özür dilerim. Olayların bu kadar kötüye gitmesini asla istememiştim —"

"Quinn'e duyduğum sevgi—"

"Gerçekten umurumda değil, Reeve."

"*Önemsiyorum* ." Sesi o kadar keskin ki göz kapaklarım kasılıyor. "Dorian'a duyduğun sevginin aynısı olduğunu anlamayı önemsiyorum." Sanki sözünü tekrar kesebileceğimden korkuyormuş gibi hızlı konuşuyor.

"Bana ihanet ettikten sonra neden umursayayım ki?"

"Belki bilmiyorsun, ama yine de bilmeni istiyorum."

"Harika. Muhteşem." diye omuz silkerek karşılık verdim.

"Hayatımı kurtardığınız için teşekkür ederim."

"Ben yapmadım."

Dudakları, çarpık bir gülümseme gibi görünen ya da bir surat buruşturma gibi yana kıvrılıyor. Vücudundaki yoğun morluklar göz

önüne alındığında bunu anlamak zor.

"Quinn'in Tarian'dan seni ölümden geri getirmesini rica edecek kadar önemsemiş olması senin için bir şans."

"Babanızın sorgusu sırasında müdahale edecek kadar duyarlı olmanız benim için bir şans."

"O adi herif benim babam değil. Ve istihbarat kaynaklarımızın ikisi de ölmüşse, sizin örgütünüzü çökertemeyiz."

"Benim değil," diye mırıldanıyor. "Son altı yıldır bunun bir parçası değilim."

"Ama beni baştan çıkardın"—bu sözler acı bir tat bırakıyor ama tükürüyorum—"madeni yok etmeye, böylece hedeflerin Avcıların hedefleriyle örtüşüyor."

"Amacım Quinn'i kurtarmaktı. Sana aşık olmak planımın bir parçası değildi, ama aşık oldum. Bu sabah sana söyleyecektim. Hatta sana bir mesaj bile yazdım, ama sonra telefonumun şarjı bitti. Bana inanmıyorsan, telefonumdaki mesaj listesine bak. Eminim hâlâ oradadır."

"Telefonunuzun onarılamayacak şekilde hasar gördüğünü üzülerek bildiriyorum. Sabah size yeni bir telefon göndereceğim."

"Telefon umurumda değil. Sadece sana mesajı göstermek istedim. Electra, *seni* seviyorum."

Hayır, gerek yok.

"Evet."

"İmkansız."

"Seni o kadar çok seviyorum ki, bu inanılmaz."

Burun kıvırdım. "Son kısımda hemfikir olabiliriz."

"İlk kısım konusunda benimle aynı fikirde olmanıza gerek yok, çünkü bu bir görüş değil, bir gerçektir."

"Haklısın. *Bu* bir görüş. *Senin görüşün*."

Dudakları kıvrıldı. "Bağlarımı kesmeyi düşünür müydünüz acaba?" diye sordu. Ben kıpırdamayınca, "Yemin ederim kaçmayacağım," diye ekledi.

Quinn'i serbest bıraktığımdan beri, Reeve'e de özgürlüğünü geri vermeye karar verdim. "Beni tekrar sırtımdan bıçaklarsan, Tarian'ın seni geri getirmemiş olmasını dileyeceksin."

Cebimden bıçağını çıkarırken gözlüklerine hafifçe dokundum. Gözlüklerini geri vermedim, onu biraz etkisiz hale getirmeyi tercih ettim. Önce bileklerini bağlayan plastik bağları kestim, sonra vücudunu çevreleyip ayak bileklerindeki bağları kopardım. Doğrulurken ceketimi tuttu.

"Bana dokunma," diye tıslıyorum aynı anda, o da "Bu kan mı?" diye soruyor.

Ellerini itmeye çalıştım ama o daha fazla deri parçası toplayıp harap olmuş ceketimi zorla açtı.

"Sana kim zarar verdi?" diye homurdandı.

Gözlerimi kan lekeli kucağından ayırmadan fısıldadım, "Sen yaptın."

Sessizleşti ve sonra ceketimi bıraktı. "Şu an kendimden çok nefret ediyorum."

Dudaklarımı büküyorum. "Ben de şu an senden çok nefret ediyorum."

Elini çekinerek kalçalarımın altına değdirdi. Geri çekilmediğimden parmakları daha da cesaretlendi ve kavradı. Sonra öne eğilip göğsüme, kurşun deliğinin altındaki morarmış et parçasına bir öpücük kondurdu.

Dokunuşu, tenin ötesinde bir acıyı tetikliyor. Aptal kalbim ona doğru sendeliyor. Daha da aptal ayaklarım ise onun ayaklarının arasında kalıyor.

Akciğerlerimde biriken havayı dışarı veriyorum. Gözlerimdeki birikmiş gözyaşlarını süzüyorum.

"Reeve?" Sesim çok kötü çıkıyor. "Yapma."

"Neyi sevmeyeyim?" diye mırıldandı, göğsüme, meme ucuma o kadar yakın bir öpücük kondurdu ki küçük tomurcuk dikleşti. "Seni sevmeyeyim mi?"

"Hayır. Evet. Yani..."

Kollarını bana doladı ve beni çok, çok sıkıca kucakladı. "Sen benim sonsuza dek mutlu olacağım kişisin, Electra Serran."

"Hayır, değilim. *Şu an senin mutluluğun* bile değilim. Sadece senin gardiyanım."

Hafif bir hırıltı göğsümü ısıttı. "Senin esirin olmayı kabul edebilirim."

Yutkunuyorum. "Reeve..."

"Evet, bebeğim?"

"Bana ihanet ettin."

"Ben çok üzgünüm."

"Bunu sana affedemem." Aramıza mesafe koymaya çalışıyorum ama ayaklarım hâlâ itaat etmiyor.

Parmaklarım yanlarımda yumruk şeklinde kıvrıldı.

"Hayatta ikinci bir şans elde ettim, ama eğer bizim için de ikinci bir şans elde edemezsem bunu istemiyorum." Dudakları, beni yanılttığı kasın hemen üstündeki göğsüme değdi.

"Sen ve Quinn... hiç...?" Sorumu bile tamamlayamıyorum.

" *Asla* ."

"Sormayı planladığım şeyi bile bilmiyorsun."

"Evet, biliyorum. Quinn ile hiç birlikte olup olmadığımızı soracaktın." Geri çekildi, ama sadece elini yüzüme götürüp yanağımı okşamak için. "Quinn her zaman benim için bir kız kardeş gibiydi. Birlikte büyüdük. Her şeyi birlikte yaptık."

Dudaklarımı büzdüm. " *Reeve Rafferty, sen ve Quinn hiç öpüştünüz mü ?*"

"Zorlama bende işe yaramaz, ama soruna cevap vermek gerekirse, *evet* . Öpüştük."

Bu neden acıtıyor?

"Yanağa," diye ekliyor.

Mazoşist tarafım soruyor: "Başka hiçbir yerde değil mi?"

"Alnına."

"Yani, hiç öpüşmedin mi?"

Burnunun üzerindeki hafif çıkıntı kıpırdayarak buruştu. "Asla."

Cebimden gözlüğünü çıkarıyorum. Bir camı çatlamış. Diğerini tişörtümün temiz bir yerine siliyorum. Muhtemelen daha büyük bir leke oluşturunca ama bulanık görmenin yarı kör olmaktan daha iyi olduğuna eminim.

Gözlükleri yüzüne takarken, "Bana inanmıyorsun, değil mi?" dedi.

"Son zamanlarda hayat benden güven duygusunu söküp attı diyebilirim."

"Çok üzgünüm bebeğim." Bileğimi... parmaklarımı yakalıyor. Parmaklarını benimkilerin arasına geçiriyor.

Ellerimizi birbirine dolamış halimize bakıp parmaklarımı geri çekerek uzaklaştım. "Yıkanabilmeniz için sizi bir misafir odasına götüreyim."

Bölüm 60

Reeve

Boston'daki beş yıldızlı otelin banyosu kadar güzel bir banyodan .

çıkıyorum Acaba daha bu sabah orada mı duş almıştım? Ölmek gerçekten insanın zaman algısını alt üst ediyor.

"Kıyafetler için teşekkür ederim," diyorum Malachi'ye. O da büyük pencerenin yanındaki iki deri koltuktan birinde oturmuş, yüzünü dışarıdaki yemyeşil bahçeye çevirmişti.

Acaba Lisa mı ekti bunu, acaba burada mı diye merak ediyorum.

Electra beni yukarı kata götürdüğünde, karşılaştığım tek kişi Malachi'ydi. Birinci kattaki sahanlıkta volta atıyor ve telefonunda Atlantis dilinde canlı bir şekilde konuşuyordu. Electra ondan beni bir misafir odasına götürmesini ve ben duş alırken yanımda kalmasını istedi.

Siyah saçlı güzelim bana sarılmasına izin vermiş olabilir, ama onun güvenini yeniden kazanmam henüz mümkün değil. Yine de bunun için savaşmaya hazırım. Ne kadar sürerse sürsün. Ve bunu ona hayatımı borçlu olduğum için değil, onu hayatımda istediğim için yapıyorum.

Malachi cep telefonunu yastıklı kolçaklara vuruyor. Burayı dekore eden kimse hiçbir masraftan kaçınmamış. Lüks içinde büyümemiş olsam da, kral yatağın üzerindeki cam ve pirinç avizenin annemin

yüzüğünden daha pahalı olduğunu biliyorum. Hem de kan lekesinden arındırmak için bir dakika boyunca sabunla ovduğum yüzükten.

"Arkadaşın için çok üzgünüm," dedim Malachi'ye.

Yutkunuyor, sonra sertçe başını sallıyor.

"Bunu başaramadınız..."

"Hayır." Pencereye doğru baktı, elini yüzüne sürdü. "Nasıl hissediyorsun?"

Nemli saçlarımı parmaklarımla tarıyorum. "Hayattayım."

Burnundan homurdanır, gözleri kan çanağına dönmüş, mavi irisleri fosforlu gibi görünmektedir. "Pozitifliğinizi takdir ediyorum." Ayağa kalkmadan önce cep telefonunu kolçakta iki kez daha vurur. "Gözlüklerinize çok mu bağlısınız?"

"Görmeye çok önem veriyorum."

"Tarian muhtemelen gözlerinizi düzeltebilir. Bunu kastetmiştim. Ama eğer gözlük kullanmaya devam etmek istiyorsanız, reçetenizi verin, size yenilerini göndereyim, çünkü çatlak bir mercekten bakmanın hoş olacağını sanmıyorum."

"Bu... *düşünceli bir davranış* ." Beklenmedik bir şekilde öyle. "Sihirli lazer ameliyatına hazır olduğumdan emin değilim ama yeni bir çift gözlüğe ihtiyacım var." Reçetemi ona veriyorum, o da hemen telefonuna yazıyor. "Size bir soru sorabilir miyim?"

Odayı geçerken başını salladı, bej renkli mokasen ayakkabıları, içeri girerken kirletmesinden endişe ettiğim yumuşak krem rengi halıya gömüldü.

"Sence beni hiç affeder mi?" diye soruyorum.

"Bence yapmamalı."

Cevabından ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum, tek bildiğim benden hoşlanmadığı.

"Aç mısın?" diye soruyor, yatak odasının kapısını açarak.

"Açlıktan ölme."

Alt kattan sesler geliyor. Aralarında Quinn'in sesini de duyabiliyorum. Electra'ninkini de. Birdenbire sinirlerim alt üst oldu, kendimi hoşlandığı kıza çıkma teklifi edecek bir okul çocuğu gibi hissettim.

Mutfağa girdiğim anda, kısmen Quinn'i -morluk ve kan izi olmadan- görmenin verdiği rahatlamayla, kısmen de Electra'nın

mutfakta siyah bir kısa üst ve düşük bel siyah eşofmanla dolaşmasını görmeyen verdiğini hayranlıkla ciğerlerim doldu.

Her şey ona yakışıyor ama bu kıyafetin, çaba göstermeden cesur duruşu ve vücudunun sert hatlarına karşı yumuşak dokusu beni çok etkiliyor.

Tanrım, misafir odasına geri dönüp onunla yatağa girip onu kucaklamak için neler vermezdim. Ben kim oldum böyle...?

"Seni bej renkli pantolon ve beyaz düğmeli gömlek giyerken göreceğimi hiç düşünmemiştim." Quinn kaşlarını oynatarak bana baktı.

Gülümsüyorum. "Seni Atlantisliyle yemek yerken göreceğimi hiç düşünmemiştim."

"Dokunmak."

Calanthe, pembe risottoyu ağzına atarken gülüyor. Mutfak tezgahındaki bu lezzetli yemeği bir nefeste içime çektiğimde, artık kanla kaplı olmadığım için midem guruldamaya başladı.

"Naber?" diye sordum, yaklaşarak.

Electra'nın gözlerine bakmaya çalışıyorum ama gözleri hazırladığı tabağa odaklanmış durumda.

"Konserve diyeti yaptıktan sonra her şey inanılmaz lezzetli oluyor." Quinn, gördüğü muameleyle ilgili haberin beni kızdıracağını hissetmiş olmalı, çünkü bakışlarını kaçırıyor.

Calanthe, "Baban senin gardiyanın değil miydi?" diye soruyor.

"Öyleydi." Yanaklarına hafif bir kızarıklık yayıldı ve sarı saç perdesinin örtmesine rağmen yara izi soluk bir şekilde belirginleşti.

Göz sorunlarını giderebildiği bilinen Tarian, cildi de pürüzsüzleştirebilir mi?

"Bu pislik ebeveynlerin derdi ne?" diye mırıldandı Electra.

Calanthe'nin gülümsemesi soluyor.

"Seninkinin öldüğünü söylemiştin, Quinn?" Malachi, pastane bölümünün beyaz mermer tezgahına yaslanır—evet, bu mutfakta bir pastane bölümü de var—ve ayak bileklerini ve kollarını çaprazlar.

"Tamirci öldü mü?" diye haykırdı Calanthe.

"Hayes onu öldürdü. Bu sayede özgürlüğüne kavuştu," diye açıklıyorum.

Elektra'nın Malaki ile bakışmasını kaçırmadım. Bizi yalan söylemekle suçluyor olmalılar. Onlara kızmıyorum. Roller değişseydi ben de bizi yalan söylemekle suçlardım.

Onların tarafında olduğumuzu nasıl kanıtlayacağımı düşünürken, mutfak kapısı açılıyor ve içeri Tarian giriyor.

Atlantislilerin başı odanın derinliklerine doğru ilerlerken, istemsizce omuzlarımı dikleştirdim. Quinn de tezgâh taburesinde daha dikleşti. Bakışlarımı hissetmiş olmalı, çünkü hafifçe ürkmüş gözleri bana doğru kaydı.

Tarian, Calanthe'nin arkasından gelip kollarını beline dolayarak, "Rahatla," dedi. Bu emri sakinleştirmek yerine tam tersi bir etki yarattı. "İkinizin de ölmesini isteseydik, sizi küçük tarikatınıza geri gönderirdik."

Calanthe nişanlısının bileğine hafifçe vurdu, parmağı altın saatine değdi. "Sevgilim, bu hiç hoş değil."

Calanthe'yi bırakmasa da boynu dikleşiyor ve ağzı büzülüyor. "Onların tarikatı yıllardır bizi hedef alıyor..."

" *Onlar* kendi mezhepleri değiller. Tıpkı Gael Monta'nın *biz* olmadığımız gibi."

Tarian, kadının gerekçelendirmesinden hiç etkilenmemiş bir şekilde homurdandı.

Ama öyleyim. "Quinn ve ben onlardan farklı olduğumuzu nasıl kanıtlayabiliriz?"

Malachi, "Geri dönüp örgütlerini dağıtarak" bunu başarabileceklerini öne sürüyor.

Quinn'in çenesi kasıldı. "Eğer sizin rünlerinizi giymezsek, bu ölüm cezası demektir."

Malachi'nin dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Haklısınız, Bayan Hayes. Sizi madene götürmeliyiz. Ne dersin, Tar?"

Tarian'ın ağzı kıvrılıyor. "Uçakta bolca yer..."

Calanthe'nin ağzından bir tıslama sesi çıktı, Electra ise ifadesiz bir şekilde "Hayır" dedi.

Malachi, "Her halükarda bizimle Atlantis'e gelecekler Elle," diye belirtiyor. "Yoksa onları başka birine mi emanet edeceksin?"

Güzel dudaklarını büzüyor.

Malachi kapıya doğru başını salladı. "Bir şey söylemek istiyorum, Elle."

Onların gidişini izliyorum, kulak zarlarım onları takip etmek için geriliyor. Bunun yerine, büfeye gidip kendime bir tabak hazırlıyorum. Çeşitli yemeklerin hepsini tatmaya yarıda kalmışken geri dönüyorlar. Daha doğrusu Malachi dönüyor.

"Bu tam sana geldi, Reeve," diyor Malachi.

Kırık bir lensle bile, Malachi'nin bana fırlattığı küçük kutuyu yakalamayı başarıyorum. Siyah kartonun üzerinde daha önce hiç görmediğim bir logo var. Sekmeleri açtığımda kaşlarım düşüyor, sonra içindekileri görünce yukarı kalkıyor: bir gözlük kutusu. "Bunlar sihirli mi?"

"Hayır. Neden?"

"Çünkü genellikle numaralı gözlük camı almak çok uzun sürüyor." Kırık gözlüklerimi yeni çiftle değiştiriyorum; camları tırnak kadar ince ve çerçeveleri ucuz plastikten yapılmamış olduğuna göre, yeni çiftin bir servete mal olmuş olması gerek.

"İyi bağlantılara sahip olmamızdan memnun değil misin?" diyor.

Quinn'in koyu renkli kaşları çatıldı. Yüz ifadesinden ne düşündüğünü anladım: Atlantislilerden hediye kabul etme konusunda dikkatli olmalıyım.

Bu yüzden diyorum ki, "Electra'nın el koyduğu çantada param var. Gözlükleri ancak parasını ödememe izin verirsiniz alırım, Bay Hadez."

Malachi parmaklarını şıklattı. "Seyahatimizden sonra konuşalım."

Mutfak kapısı açılıyor.

Electra eşikte duruyor, vücudu gerginlikten kasılmış. "Önümüzde arabalar var. Dorian ve Diego az önce uçağa bindiler.." Cümlesini tamamlamıyor ama sonunu hissediyorum—Ines ile birlikte. "Pilotlar biz hazır olduğumuzda hazır olacaklar."

Quinn ve ben "*biz*" in bir parçası mıyız?

Bölüm 61

Elektra

Malachi'nin planı bana o kadar çok endişe verdi ki, Calanthe beni Tarian, Malachi ve Dorian'la birlikte en öne yerleştirdi.

Reeve'in bakışlarının ağırlığı boynumu yaksa da, oturma düzenine sadık kaldım ve gözlerimi öne doğru çevirdim. Atlantik'in yarısını geçtikten sonra ancak tuvalete gitmek için yerimden kalktım. Yolda kimseyle konuşmak için durmadım.

Reeve'e şöyle bir göz atıyor muyum? Evet. O da bana şöyle bir göz atıyor mu? Hayır. Birinin bakışı uzun süre devam ederse buna hırsızlık denmez.

Banyoya vardığımda, tezgahın kenarından tutunup derin bir nefes alıyorum, sonra ağzımı yuvarlaklaştırıp yavaşça veriyorum.

Malachi yanılıyor.

Yanılıyor olmalı.

Yarın bu saatlerde kesin olarak öğrenmiş olacağız.

Peki ya haklıysa? Ya Quinn ve Reeve bizi kandırıyorsa? Ya onların adamlarının Vineyard'a gelmemesinin sebebi buysa? Ya Quinn'in özgürlüğüne kavuşmasının sebebi buysa?

Malachi'nin teorisinin gerçekten de geçerliliği olduğuna, hatta zihnimde nasıl da hızla dolaştığına bakılırsa, ayakları olduğuna nefret ediyorum.

Calanthe'nin rüyasının yorumu bu kadarla sınırlı kaldı. Belki de önsezi niteliğindeydi, ama Gaea ona daha fazla ayrıntı veremez miydi?

Gözlerimi kapattım ama Reeve'in yana yatmış, kanı çekilmiş yüzünü gördüm. Göz kapaklarımı hızla açıp yüzüme su sıçrattım. Güvenli sığınağımdan ayrılmadan önce at kuyruğumu yeniden bağladım, ama saçımın ön telleri yerinde durmayı reddedip tekrar dağıldı.

Kapının sürgüsünü açarken, gözlerime kaçan bir saç telini çıkarmak için ağzımın kenarından nefes veriyorum ama kapının hemen dışında birinin beklediğini görünce donup kalıyorum.

Reeve'in açık yakalı gömleğinin altından görünen zümrüt yüzüğe dik dik bakıyorum.

"Neden benden kaçıyorsun?" Kalın sesi içimden geçti ve tehlikeli bir şeyi harekete geçirdi. Sanki beni rahatsız eden frekansın aynısını öğrenmiş gibiydi.

"Değilim," diye yalan söylüyorum.

"Bana bakmaya bile cesaret edemiyorsun."

Elbette, bundan sonra yapacağım şey, ona gerçekten bakabildiğimi kanıtlamak için gözlerinin içine bakmak oluyor.

Ama sonra gidip, "Bizi adanıza getirecek kadar bize güvendiğiniz için teşekkür ederim. Bu kararı vermenin kolay olmadığını biliyorum," demek zorunda kalıyor.

Gözlerimi onun gözlerinden ayırmadan yutkunuyorum. Çenesini aşağı indiriyor, bu da yüzünü eleştirel bir şekilde benimkine daha da yaklaştırıyor.

Geri çekilmeliyim ya da ileriye doğru sıçramalıyım. Onu sihirle itmeliyim ama yapmıyorum.

Dudaklarım aralandı. Onu banyoya geri çekip, onun bana yaptığı gibi ona da aynı şekilde davranmak çok mu kötü olurdu?

Otelde geçirdiğimiz geceyi ve ona kadar olan her geceyi yeniden yaşarken bacaklarım kasılıyor.

Reeve'in kendisine ait olmayan bir sabunla duş alması ve kendisine ait olmayan kıyafetler giymesi göz önüne alındığında, bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum ama *onun* kokusunu

alıyorum. O tanıdık, temiz ve dumanlı karışım, sanki saatlerce mutfakta ağız sulandıran bir şeyler pişirmiş gibi.

Düşük bel eşofmanımın altından görünen kalçamı kavradığında, parmaklarından yayılan bölgesel ısı o kadar artıyor ki kemiklerimin eriyor olabileceğini düşünüyorum.

"Elle, yolda bana bir su getirir misin?" Calanthe'nin sesi, Reeve'in hiçbir sihir kullanmadan üzerime kurmayı başardığı büyünün etkisinden beni uyandırıyor.

"Seninle benim yarım kalmış işlerimiz var," diye mırıldandı.

Ona cevap verecek sesimi bile bulamıyorum. Zaten ne cevap vereceğimi de bilmiyorum.

Yan tarafa çekilip geçmeme izin verirken... parmaklarım soğuk bir şişeyi kavrarken, kendi kendime düşünüyorum: *Lütfen halkıma bir daha ihanet etme. Lütfen bana ihanet etme.*

Uçak yere indiğinde midem bulanıyor ve başımı dizlerimin arasına gömüyorum; ancak Malachi yanıma çömelip kürek kemiklerimin arasına yatıştırıcı daireler çizerek masaj yapmaya başlayınca başımı kaldırıyorum.

Yorgun yüzüne şöyle bir göz attım, sonra gözlerim başka bir yüze takıldı—Reeve'in yüzüne. Öfkeyle buruşmuştu. Bakışlarımı, Malachi'yi benden uzaklaştırmamak için kendini zor tutuyormuş gibi sıkıca kenetlenmiş yumruklarına indirdim.

Diego, Reeve'i uçaktan indirirken, "Hadi gidelim," dedi.

Gözlerimiz bir kez daha kesişti, sonra o döndü ve ötesindeki parlaklığı inceledi. Vatanımı seyrederken yüzündeki ifadeyi okumaya çalıştım ama annem uçağa daldı, kollarını çoktan uzatmış beni kucaklamak için hazır bir şekilde onun yanından hızla geçti.

Malachi diğerlerinin peşinden gitmeden önce elimi sıktı. Ben de emniyet kemerimi çözmekle uğraştım. Kemerin yerine oturduğu anda beni sıkıca kucakladı.

Gözlerim yanıyor, kontrol edemediğim bir ağlama isteği beni ele geçiriyor.

"Artık bırakabilirsin sevgilim. Ben yanıdayım," diye fısıldıyor. "Bırak kendini, cesur, güçlü kızım."

Yüzümü onun omzunun eğimine gömüyorum ve cesur ve güçlü olmayı bırakıyorum.

"Orada olmadığım için üzgünüm." Derin bir nefes aldı. "Aşağıdaki tanrıça, umarım Gaea, Monta'ya en acı verici ölümü verir. Eğer ölümünü çabuk gerçekleştirirse, onunla konuşacağım."

"Fazla konuşma." Hıçkırdım. "Sana zarar vermesini istemiyorum."

"Ah, Electra..." Annem elini sırtımdan aşağı doğru gezdirdi. "Bunu yapmaya cesaret edemezdi. Sonuçta, ben huysuzlaştırdım ve o da senin babanla baş başa kalırdı. Birçok şeyde iyidir ama biliyorsun, konuşmayı çok *sever*."

Babamın geveze kişiliği hakkında çizdiği tabloya istemsizce gülümsüyorum. Ama sonra gülümsemem soluyor ve babamın Reeve'i azarlamadığından emin olmak için hemen uçak penceresine koşuyorum.

Endişelenmekte haksızım. Babam Reeve'in yakınlarında bile değil. Gael'in kafesini kargo bölümünden indirmekle çok meşgul. Tarian sadece hain babamı bağlamakla kalmadı, onu ölü oğluyla birlikte bir kafese de koydu. Gael'in Gaea ile son buluşmasından önce biraz içsel sorgulama yapmasına yardımcı olmak için yaptığını iddia ediyor.

Bir zamanlar bronzlaşmış, gururlu Atlantisliler, kafesin bir köşesine kıvrılmış oturuyor; derisi ve kıyafetleri kan ve kusmukla kirlenmiş.

Annem elimi sıkıca kavradı ve parmaklarımızı birbirine kenetledi. "Ah, o adama duyduğum nefreti anlatamam."

"Sizi dinlemediğim için özür dilerim."

"Sevgilim, o adam narsist bir sapık. İnsanları iyi biri olduğuna inandırmakta usta."

"Ines beni uyarmaya çalıştı." Boğazım duygudan düğümlendi. "Görmek istediğimi gördüm. Tıpkı... Reeve ile olduğu gibi."

Annem hiçbir şey söylemiyor. Keşke söylese. Keşke bana iki adamı kıyaslamamam gerektiğini söylese. Reeve'in Gael olmadığını söylese.

Ama annem öyle boş ve teselli edici sözler söyleyen biri değil.

Kadının, insanları üstü açık ciplerden birine doğru takip etme şekli, onlara karşı ne düşündüğü konusunda çok şey anlatıyor.

"Mal, biz Ines'i gömerken onların serbestçe dolaşmalarına izin vermemizi istiyor," diye anlatıyor bana.

"Biliyorum." İçimden bir ah çektim.

Annem, "Böyle bir şey denemeye kalkışsalar aptal olurlar," derken ben, "*Ölümüne aptal olurlar,*" diye düşünüyorum.

Güneş, Reeve'in açık kahverengi saçlarını öpüyor, altın rengi tellerle süslüyor. Boynunu uzatıp gökyüzüne bakıyor.

Acaba adaya ulaşacak silahları engelleyecek görünmez kalkanı mı arıyor, yoksa sadece Akdeniz'in ısıltısının tadını mı çıkarıyor?

"Sence yapacaklar mı?" diye fısıldıyorum.

"Pandora kutuyu açtı mı?"

Bölüm 62

Reeve

Atlantis'in bu kadar sıradan görüneceğini hayal bile .

edemezdik Okyanusla çevrili olmasına rağmen, arazinin büyük kısmı kurak olup, kauçuksu çalılıklar ve bodur ağaçlarla kaplıdır. Ancak köye girdiğimizde, orman gülleriyle kaplı yıpranmış dış cepheler ve yumrulu zeytin ağaçlarından oluşan bir koruluk, soluk araziye renk katıyor.

Ayrıca, Atlantis'in sıradan bir yer olmadığını ancak köye girdikten sonra hissetmeye başlıyorum.

Havada bir elektrik akımı uğultusu var ve tenimi gıdıklıyor. Gerçi bu gıdıklanma, üzerimize yöneltilen yansıtıcı bakışların da bir sonucu olabilir. Köyün içinden kıvrılarak geçen toprak yolun kenarında yirmi dört kişi sıralanmış durumda.

Muhtemelen her gün bu kadar çok ziyaretçi ağırlamıyorlardır. Geçmişimizden haberdar oldular mı?

Quinn'in parmakları sarı saçlarının arasında dolaşıyor, uçuşan telleri yaralı yanağına doğru bastırıyordu. Arkadaşım tuvalete gitmek için kalkınca, Calanthe'ye Tarian'ın güçleri arasında yara izi yok etme yeteneğinin olup olmadığını sordum.

"Nişanlımın yapamayacağı pek bir şey yok," demişti.

Cevabı gizemli olsa da, Tarian Hadez'in Quinn'i eski sevgilisinin berbat hatırasından kurtarabileceği anlamına geldiğini anladım.

Calanthe onunla bu konuyu görüşmeyi teklif etmedi. Neden etsin ki? Dostça davrandı ama bize güvenmediğini anlayabiliyorum. Onu suçlamıyorum. Güvenlerini kazanmak zaman alacak.

Tarian sayesinde şimdi bolca zamanım var.

Bu zamanı Trenton ve onun Kutsal Avcıları'nı devirmek için iyi değerlendirmeyi düşünüyorum.

Quinn, yıpranmış deri koltukta bana doğru yaklaşıyor. Hatta ellerinden birini benimkine uzatıyor. Kavurucu sıcağa rağmen teni nemli. "Hissediyor musun?"

"BT?"

"Hava...çok..."

"Suçlandım," diye mırıldandım.

Daha onun cümlesini bitiriyordum ama o bunu bir soru gibi karşıladı. "Evet."

"Bunu hissediyorum." Ayrıca arkamızdaki arabadan Electra'nın gözlerinin üzerimde olduğunu da hissediyorum.

Kısa süre sonra yavaşlıyoruz ve Ines'in naaşını koydukları çam ağacından yapılmış tabutu indiriyorlar. Calanthe ve diğerleri gözle görülür şekilde sarsılmışken, Dorian'ın yüzünden daha fazla keder yoktu. Keder alnını kırıştırmış ve yanaklarını çökertmişti.

Ines'i sevmeyen Electra'nın bile gözleri kızarmıştı. Gerçi bu, uykusuz bir gecenin de sebebi olabilir. Uçak yolculuğu sırasında birçok kişi uyumuştı ama Electra uyumamıştı. Bunu biliyorum çünkü ben de uyumadım.

Quinn'i cipin içinden indirirken Malachi zeytin ağaçlarını işaret etti. "Mezarlığımız şuradan geçiyor."

Bu bir uyarı gibi geliyor.

"Şunu da görüyor musunuz?" diye soruyor. Dönüp parmağıyla yontulmuş kireç taşından bir halkayı işaret ediyor. "İşte, hanımlar ve beyler, efsanevi madenimizin girişi. Dikkat edin, içine düşmeyin. Gaea davetsiz misafirlere pek hoşgörülü davranmaz."

Quinn çenesini kaldırıp Malachi'ye kibirli bir bakış attı; bunun tamamen göz boyama olduğunu biliyordum. "Peki ya hücremiz? O nerede?"

Malachi'nin dudaklarında tehditkar bir gülümseme belirdi. "Bu adanın tamamı senin hücren."

Sonra diğerklerinin yanına doğru yürüyüp gitti, Quinn ve beni tozlu yolun ortasında yalnız bıraktı. Bileklerimiz ve ayak bileklerimiz bağlı olmasa da, yalnız bırakılmak güven gibi değil, bir sınav gibi hissettirdi.

Sanki köy çapında bir av düzenlemiş ve bize önceden fırsat vermiş gibi. Acaba adaya davet edilmemizin sebebi bu olabilir mi?

Electra'nın gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum. Ama ona doğru baktığım anda, bakışlarını kaçırıyor.

Zeytin ağaçlarının arasından kıvrılarak ilerleyen cenaze alayının arkasından giderken, "Yemek isterseniz, evimde açık büfe var," diye sesleniyor.

Onunla birkaç saat yalnız kalmak istiyorum.

Burada ne yaptığımızı anlamak istiyorum.

Quinn gökyüzüne bakarak, "Sence Trenton bizi izliyor mu?" diye mırıldandı.

Silahlar nüfuz edemese de, uydular görüntüleri, bunlara erişebilecek ekipmana sahip olanlara geri iletiyor.

"Evet."

Quinn'in dudaklarında içten bir gülümseme beliriyor ve el sallıyor. "Sence şu anda ne kadar kıskanç?"

"Kıskanç olup olmadığını bilmiyorum ama eminim Atlantis'ten sağ çıkarsak ikimizi de nasıl öldüreceğinin planını yapıyordur."

Kaşlarını çattı. "Neden buradan çıkamayalım ki?"

Buraya neden getirildiklerine dair şüphelerimi paylaşmak yerine, onu madenden uzaklaştırmaya başladım.

"Bekleyin..." Ayaklarını yere sağlamca bastı. "Önce madenden başlayalım. Yani, tüm hayatımız boyunca peşinde olduğumuz şey bu. Atlantis'e gelip de onu görmeden gidemeyiz."

"Hayes, sen ve ben o şeye, o *tanrıçaya* asla yaklaşmayacağız," diye kendimi düzelttim ve omzumun üzerinden bir bakış attım.

Bana "şey" denildikten sonra ondan kara dumanlar fışkırmasını mı bekliyorum? Bunu itiraf edecek kadar erkeğim.

Quinn surat astığında, ellerimi omuzlarına koyuyorum. "Yapmayacağına yemin et. Ve sözünün arkasında dur."

Dramatik bir iç çekişle, "Yemin ederim ondan uzak duracağım," diyor.

Ama gerçekten öyle olacak mı? Bir keresinde bana Trenton'ın cazibesine kapılmayacağına yemin etmişti. Ama o da diğerkleri gibi kapıldı...

Bölüm 63

Elektra

Çift Ines'in cenazesi sırasında gözyaşı dökmeyen tek göz Gael'in gözleridir. Tarian'ın nihai cezası, onu zulmünün sonucuna tanık olmaya zorlamaktır.

Sinekler, Alexander'ın çürümüş vücuduna çekilerek baba ve oğulun etrafında dönüyor. Hafif vızıltı, ağustos böceklerinin elektrikli korusu ve Dorian'ın sessiz hıçkırıklarıyla yarışıyor. Diego kardeşimin etrafına kolunu dolamış olsa da, ben Dorian'ın elini kendi elime alıp sıkıca tutuyorum.

"O benim en iyi arkadaşımdı," diye hıçkırıklar arasında hırıltılı bir sesle konuştu. "En iyi arkadaşımı kaybettim."

Böylesine güçlü bir adamın çöktüğünü izlemek yürek burkan bir şey.

Aniden döndü, elini elimden çekti ve koşarak uzaklaştı. Diego içini çekerek peşinden gitti.

Boğazımda düğümlenen bir çığlıkla Gael'e bakıyorum: *Ne yaptığını görüyor musun?*

Ona doğru yürüyemeden annem bana yaklaştı ve devrilmiş toprak yığınının doğru başını salladı. "Üzerini ört."

Büyümü kullanarak çam ağacından yapılmış kutunun üzerine kumlu toprağı süpürüyorum. Diğerleri de aynısını yaparken,

kardeşimi değil, iki Avcıyı aramak için araziyi tarıyorum. Malachi'nin de aynısını yaptığını görüyorum.

Bir yıl birlikte geçirdikleri Ines'in ölümünden Dorian'dan daha çok etkileneceğini düşünmüştüm, ama o daha çok üzerinden uçtuğu insanlara odaklanmış gibi görünüyor. Kabul etmeliyim ki, geçen yazdan sonra Malachi duygularını özenle inşa edilmiş duvarların ardında saklamayı öğrenmiş.

Annem bana, "Kuzeydeki kayalıklarda dolaşıyorlar," dedi.

Aklımdan geçenleri her zaman nasıl tahmin edebiliyor?

"Dışarı çıkmadan önce Tarian seninle konuşmak istiyor." Babamın yanına gitmeden önce elimi okşadı; babam da kendini Gael'in gardiyanı ilan etmişti.

"Hiçbir yere gitmeyi planlamıyordum," diye mırıldandım, oysa Reeve ve Quinn'in yönüne doğru yürümeyi kesinlikle planlıyordum.

Vatanıma ayak bastıklarını bilmek ve onlardan uzak durmak zorunda olmak tam bir işkence.

"Tarian, seninle konuşmak mı istiyordun?" diye sordum, ona ve Calanthe'ye yaklaşırken.

Calanthe'nin ela gözleri, geniş kenarlı şapkasının oluşturduğu gölgeleri delip geçiyor.

"Güzel şapka." Hasır kenarına hafifçe vurdum.

"Teşekkür ederim. Annen bana bunu verdi, böylece kocaman bir çile dönüşmemi engellesin diye."

Burnumdan ses çıkararak gülüyorum, ama sonra ağzımı sıkıca kapatıyorum çünkü bir cenazede böyle bir ses çıkarmak garip olurdu.

Tarian, "Size bir şey sormak istedim," diyor. "Bizimle yürüyün."

Onların yanına katıldım, anne babam arkamdan Gael'in kafesini taşıyarak geliyordu.

"Monta'yı madene atıp Gaea'nın onunla ilgilenmesini istiyorum. Herhangi bir itirazınız var mı?"

Uçurumların olduğu yöne doğru göz ucuyla bakıyorum. Elimde değil.

"Monta'nın Reeve'in anne babasını öldürdüğünü biliyorum, ancak Avcı'nın bir Atlantislinin kaderini belirlemesine izin vermek karmaşık bir emsal teşkil ederdi."

"Anlıyorum." Ayakkabılarımın etrafında soluk kum taneleri uçuşuyor. "Ama o da orada olup buna şahit olabilir mi? Bu ona huzur verirdi."

"Eğer Gaea'nın Gael'e yaptıklarına şahit olursa"—Malaki'nin sesi bize doğru yaklaşıyor, elleri pantolonunun ceplerinde—"bir daha asla madene karşı bir şey yapmaya cesaret edemez."

"Neden bize ihanet edeceğinden bu kadar emin görünüyorsun?" diye çıktım, artık teslim olmuş ve gergin değildim. Hayır, şimdi gerçekten de sinirlenmişim.

Malachi, "O şerefsizi affetmek için neden bu kadar acele ediyorsun?" diye karşılık verir.

"Onu affetmek için acele etmiyorum. Eğer etseydim, onun ortalıkta dolaşmasına izin vereceğimi gerçekten düşünüyor musun?" Keskin bir nefes verdim. "Tarian onları sorgulayabilir. Hâlâ uyuşturucu etkisinde olmaları imkansız—"

"Anneleri hamilelikleri sırasında bizden kan nakli almışlardı, bu da yavrularını Atlantislilerin zorlamalarına karşı bağışıklık kazandırmıştı." Malaki'nin çenesi kaskatı bir açıda duruyor.

"Ne?" Nefes nefese kalışım cırcır böceklerinin sesini susturdu.

"Küçük sevgilin sana bunu söylemeyi mi unuttu?"

Reeve bana zorlamanın kendisinde işe yaramadığını söylediğinde, bunun doğuştan gelen bir durum olduğunu kastettiğini anlamamışım.

"Mal, hadi ama... biraz kibar ol." diye azarladı Calanthe onu.

Ağzı bir saniyeliğine büzülür. "Tarian daha önce Quinn'i sorgulamaya çalıştı ama *büyüsü* bile onda işe yaramadı. Onlardan gerçeği çıkarabilecek tek kişi Gaea'dır."

"Eğer madene atlamazlarsa, onları içeri itmeyi planlıyormuşsun gibi bir hisse kapılıyorum," diye mırıldandım.

"Eğer kalpleri doğru yerdeyse, Gaea onları yukarı kaldıracaktır," diyor.

"Aman Tanrım!" Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım. "Onları ona göndermeyi mi *planlıyorsun*?"

Malachi, "Gaea'ya güveniyorum," diyor. "Sen de güvenmiyor musun?"

Ona, sonra da sessizce duran diğerlerine bakarken göz kapaklarımın ardında keskin bir sıcaklık alevleniyor. Önce Tarian ve Calanthe'ye, sonra da anne babama. Yüzlerindeki teslimiyet ifadesi, bu ateşin gözlerimden tüm vücuduma yayılmasına neden oluyor.

"Öyleyse onu ölümden geri getirmenin ne anlamı vardı?" diye haykırıyorum. "Neden bana bunun imkansız olduğunu söylemedin, Tarian?"

Gözleri benden uzaktaki bir noktaya kayınca, arkamı döndüğümde Reeve'in artık kuzeyde olmadığını fark ettim. Bir çalının yanında, yalnız başına duruyordu.

Malachi, gözleriyle kireçtaşı çemberini takip ederek, "Küçük yardımcın nerede?" diye soruyor.

"Yemek yiyorduk. Diego'ya rastladık, o da nerede yiyecek ve içecek bulabileceğimizi söyledi."

Malachi, "Yemek yemek yerine casusluk yapmayı mı tercih ettin?" diye soruyor.

"Bu hiç de gerekli değil," diye tısladım.

"Öyle mi? Var olduğunu duyurmak için ılık çalmadı ki."

"Ne zaman bu kadar alaycı oldun?" Yanaklarım titriyor, yüzümün duygularımı ele vermesini engellemeye çalışıyorum.

"O alaycı değil; temkinli," diyor Reeve, bize doğru biraz daha yaklaşarak, bu da onu madene daha da yaklaştırıyor.

Bakışlarım ellerine kayıyor. Bundan nefret ediyorum. Bir el bombası ya da silah arıyor olmaktan nefret ediyorum—Gaea, bunlardan birini nasıl temin etmiş olabileceğini sadece o bilir.

Yüzüne tekrar baktığımda, kederin gölgelendiğini görüyorum. Güneşten yanmış kireçtaşı üzerinde gergin bir sessizlik yankılanıyor, ardından "Bunu tekrar yapardım, biliyor musun?" diyor.

"Tekrar ne yapardın?" Bastırmaya çalıştığım duygudan sesim titriyor.

Bana yürek burkan bir gülümsemeyle bakıyor. "Hayatına her türlü yolla gir."

Arkamdan biri burnunu çekti. "Ne?" diye fısıldadı Calanthe. "Bu gerçekten çok tatlıydı." Kendi kendine homurdandı, "Ve duygularım *senin* bebeklerin yüzünden daha da yoğunlaştı."

Hamile değilim ama duygularım karmakarışık.

"Umarım..." Reeve, sanki maden onu çağırıyormuş gibi, aşağıya, madene bakıyor. Sanki aniden baş dönmesi geçirmiş gibi.

"Reeve?" Boynumdaki rünler sanki alev almış gibi yanmaya başladı.

Bana doğru kısa bir bakış attı, dudaklarını yaladı, sonra tekrar aşağıya baktı.

"Sakin yapma!" Yer sarsılırken avuçlarımı savurarak onu maden girişinden uzaklaştırdım.

Dizlerim bükülüyor ve öne doğru devriliyorum.

Reeve de öyle düşünüyor.

Ama o benim gibi yere çakılmıyor. Hayır, doğruca madene yuvarlanıyor. Ayağa kalkarken onun adını haykırıyorum. Yine bir sarsıntıyla yere seriliyorum.

Arkamı dönüp hırlayarak, "Tarian, dur!" dedim.

Kaşları derin bir şekilde çatılmıştı. "Hiçbir şey yapmıyorum, Elle."

"Eh, birileri gerçekten de öyle." Ayaklarımın üzerinde durduğum anda yer sarsıldı ve beni yere doğru savurdu. Homurdandım, "Gaea'ya yemin ederim ki—"

"Elle, sanırım seni aşağıda tutan *Gaea* ," diye fısıldıyor Calanthe usulca. "Ayaklarımızın altındaki zemin hareket etmiyor."

Şaşkınlıkla nefesimi içime çektim, avuçlarımın ve dizlerimin altındaki kumlu toprağa gözlerimi kırıştırdım. Uğultu vardı ama sallanmıyordu. Parmaklarımı yavaşça ileri doğru uzattım. Duraksayınca dizimi hafifçe bastırdım.

Yer sarsıntısı yüzüme o kadar çok kum savurdu ki, sanki ciğerlerime bir dolusu kum öksürerek dışarı attım; tam bir adım kadar ileri sürünmeyi başardım.

Öksürük ağrım dindiğinde, topuklarımın üzerine oturuyorum. Her şey yeniden sessizleşiyor.

"Gerçekten bunu yapmıyor musun, Tarian?" Boğazım o kadar yanıyor ki sesim zar zor çıkıyor.

"Yemin ederim, değilim."

Yutkunuyorum. Gaea neden beni Reeve'den uzak tutuyor? Ona ne yapıyor?

Ellerimi dizlerime koyup kemikleri sıkarken, Reeve'i bütün olarak yutan karanlık ağza doğru bakıyorum.

Dudaklarımda sessiz bir yalvarış beliriyor: *Onu affediyorum.*
Lütfen siz de onu affedin.

Bölüm 64

Reeve

düşüşteyim Bir an serbest , sonra da değilim.
Ve sonra yere yüzüstü değil, ayaklarım önde olacak şekilde iniyorum, sanki görünmez bir rüzgar bedenime çarpıp onu dikleştiriyor gibi.

Electra'nın onarıp bana geri verdiği yüksek bilekli spor ayakkabılarımın tabanları taşa değdiğinde, nefesim kesiliyor.

Maden ocağındayım.

İçeri...

Derin bir nefes çekerken göğsüm sıkışıyor. Serin hava, dudaklarımı ve dilimi gıcıklayan keskin minerallerle dolu. Kaşıntı damağımdan boğazıma, oradan da kan dolaşıma doğru yayılırken, tattığım şeyin nemli taş değil, içindeki sihir olduğunu anlıyorum.

Bu bana ne yapacak?

Gaea bana ne yapacak?

Yavaşça olduğum yerde dönüyorum, mağaranın ağzının bir çukurdan daha büyük görünmediği kadar yüksek, engebeli gri duvarları inceliyorum. Ötesindeki gökyüzü göz kamaştırıcı derecede parlak. Göz kamaştırıcı derecede boş.

Kimse bana yukarıdan bakmıyor.

Kimse bana seslenmiyor.

Electra nerede? Ona ne oldu? Bana doğru koşuyordu, adımı bağııyordu, değil mi?

Diğerleri onu sihirleriyle ya da güçleriyle geri getirmiş olmalı. Kendime onların onun ailesi olduğunu, ona iyi bakacaklarını söylüyorum.

Yine de, o yoğun karanlığın içine fısıldıyorum: "Lütfen Electra Serran'ı ve arkadaşım Quinn Hayes'i güvende tutun."

Ölmediğimi biliyorum, çünkü *oradaydım* , *bunu* deneyimledim. Karanlık olsa da, burada huzurlu bir hiçlik yok. Hava, tenimi ve kanımı yakan bir enerjiyle dolu.

Tarian, madeni annesinin öldüğü yıl, yani otuz yıl önce keşfetti. Bu da demek oluyor ki, içine düştüğünde henüz çok küçük bir çocuktı. Benim bile ne kadar huzursuz olduğumu düşünürsek, ne kadar korkmuş olabileceğini hayal bile edemiyorum.

Ama bu aynı zamanda suçluluk duygumun bir yan ürünü de olabilir. Pişmanlık duyabilirim, ancak pişmanlık suçluluk duygusunu ortadan kaldırmaz; sadece onunla yüzleşmenizi sağlar.

Öndeki duvarda bir kıvılcım çakıyor, yavaş dalgalar halinde yayılıyor ve taş buz mavisi bir parıltı saçıyor.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Göz kapaklarım tekrar açıldığında, parıltı yayılmış, taşın içinden kasıtlı çizgiler ve kıvrımlar halinde geçmiş; rastgele olamayacak kadar hassaslar—tıpkı bir desen gibi... ya da bir sembol gibi.

Evet... semboller.

"Dilinizi bilmiyorum," diyorum, sert bir tonda konuşmaktan kaçınmak için ses tonumu yumuşak tutarak.

Duvarlar kararıyor. Madeni gücendirdim mi?

Soluma doğru bir ışık dalgası geldiğinde, ona doğru dönüyorum. Dikey bir hat halinde sıralanmış semboller aydınlanıyor.

"Anlamıyorum—"

Semboller yanıp sönüyor.

Yutkunuyorum, dudağımı ısııyorum.

Bir flaş daha.

Madencilik cihazının bana bir şeyler anlatmaya çalıştığını hissediyorum, ama ne?

Semboller küçülüyor ama yanıp sönmeyi bırakıyor. Gözlerim kısılıyor, bu durumu bir adım öne atarak hafifletiyorum.

Semboller tekrar küçülüyor. Bir adım daha ileri atıyorum. Boyutları bir kez daha küçülüyor.

"Pekala... Yaklaşmamı istiyorsun, değil mi?" Dudaklarımı yaladım, nabzım hızlandı. "Öyle mi?"

Ya tüm bunları yanlış yorumluyorsam ve o benden geri çekilmemi istiyorsa?

Semboller bir kez daha küçülerek yumruğumun genişliğine iniyor. Orada kararsız bir şekilde oyalanıyorum. Tekrar yanıp sönmeye başladıklarında, duvara ulaşana kadar yürümeye devam ediyorum.

Şimdi Electra'nın ensesindeki karalama kadar küçük olan buz mavisi ışık, ani patlamalar halinde değil, su gibi uzun, yavaş hareketlerle ilerliyor.

Hayatımda birçok olağanüstü şeye şahit oldum, ama bu bambaşka bir şey. İnsanı inanılmaz derecede alçakgönüllü kılan bir şey.

"Sizi yok etmeye istekli olduğum için özür dilerim."

Başımın üzerindeki karanlık havayı iki yeni sembol yarıp geçti. Onları okumak için boynumu zorlamam gerek. Daha doğrusu, okumak değil... *görmek* .

Şekillerini hafızama kazıyamadan yok olup gidiyorlar.

Kaybolmamış olan daha küçük olanlara şöyle bir göz atıyorum. Tekrar yanıp sönmeye başladıklarında elimi uzatıyorum. Göz kırpmaya duruyor. Derin bir nefes alıp taşa dokunuyorum.

Fırın eldiveni olmadan fırının ızgarasının altından bir tava almışım gibi parmak uçlarım yanıyor. Kolumu hızla geriye çekiyorum ama bir kuvvet avucumu sıcak, vızıldayan taşa saplıyor.

Alnımda soğuk ter damlaları birikirken, damarlarımda kas liflerini kaynatacak kadar sıcak bir ateş yanıyor.

Yaptığım yanlışlar için özür dilemenin beni bunlardan arındırabileceğini neden düşündüm ki?

Artık çok geç.

Yukarıdaki ışık oyuğunu inceleyerek, Elektra'nın yüzünün o ışıkla dolmasını diliyorum.

Bir kez daha.

Onun çarpıcı bakışlarını öbür dünyaya taşıyabilmek için.
Ama o görünmüyor.
Kimse yapmaz.

Bölüm 65

Elektra

" **Git** ." Tarian'ın kaba sesi kalbimi yerinden oynatıyor. Ama sadece kalbim hareket ediyor. Vücudumun geri kalanı hiç kıpırdamıyor.

"Electra, Gaea diyor ki, şimdi gelip onu görebilirsin."

Tarian'ın sesini hayal etmediğimden emin olmak için arkamı döndüm.

Dudakları birkaç kelime daha söyledi. "İşinin bittiğini söylüyor."

"Neyi bitirdiniz?"

"Bilmiyorum. Bana sadece içeri girebileceğinizi söyledi."

Lütfen Reeve'in cesedini almaya gelmesin. Lütfen, lütfen, lütfen.

Yavaşça ayağa kalkıyorum, yerde diz çöktüğüm süre yüzünden kemiklerim birbirine kaynaşmış gibi hissediyorum. Siyah eşofmanım kumla kaplı olsa da süpürmeye zahmet etmiyorum.

Uzun bir süre boyunca kıpırdamadım. Sadece orada durdum, yerdeki deliğe baktım, nabzım hızla atıyordu, kan damarlarımda baş döndürücü bir hızla akıyordu.

Zihnimde ardı ardına senaryolar canlanıyor. Hep kan var. Hep kırık lensler. Hep görmeyen gözler.

Omurgamı çelikleştirip parmaklarımı yumruk yapıyorum, sonra tek ve tereddütlü bir adım atıyorum. Yer beni yere sermeyince bir adım daha atıyorum. Ve bir adım daha.

Çok erken...yeterince erken değil...Girişe ulaşıyorum ve—ve...
"Reeve?" Sesim titreyen dişlerimin arasından zar zor çıkıyor.
Yukarı bakıyor.
Kan yok.
Lensleri sağlam durumda.
Gözleri ıslıl ıslıl.
Çok parlak.
Doğal olmayan derecede parlak.
Bir adım daha atıyorum ve Reeve'in hayatını çalmayan büyüğü
uçuruma dalıyorum. "Ölmedin."
Dudaklarında yavaşça bir gülümseme belirdi, ardından bakışlarına
yansıdı.
"Gözleriniz..."
Bana doğru öyle rahat bir şekilde yaklaşıyor ki, bu benim
sinirlerimi bozuyor. "Peki ya onlar?"
"Parlıyorlar mı?"
"Öyle mi?"
"Dön." Fısıltım aceleliydi, ama onun dönüşü son derece yavaş ve
acı vericiydi.
Parmaklarımı ensesindeki dalgalı saç tutamlarının arasından
geçiriyorum. Saçlarını yukarı doğru bastırırken, beklentim şaşkınlığa
dönüşüyor çünkü teninde hiçbir rün işareti yok. "Anlamıyorum..."
"Henüz Atlantisliler markasına layık değilim."
"Ama hayattasın." Elim yanıma düşüyor. "Ve gözlerin..."
Yüzü bana doğru dönüyor, gri teni platin gibi parıldıyor.
"Anlamıyorum," diye fısıldadım.
Tek elini uzatıyor. Kaşlarımı çatıyorum, elini tutmamı istediğini
sanıyorum, ta ki avucunun ortasında oyulmuş bir runenin parıltısını
görene kadar. Üzerinde şu yazan bir rune...
" *Kalkan* ," diyor.
Gözlerim sadece yüzüne bakmakla kalmıyor, adeta sekip duruyor.
"Yazıyı nereden biliyorsun?"
"Öyle yapıyorum işte."
"Bunu telaffuz edebiliyor musunuz?"
"Bilmiyorum. Bir şey söyleyin."

Atlantis dilinde ona şöyle dedim: " *Yer sarsıldı ve durmadı. Bu Gaea'nın işiydi. Bu yüzden sana daha önce ulaşamadım.* "

Boğazı aşağı doğru kıvrıldı. Çenesi de öyle. " *Seni terk ettiğini sanıyordum.* "

Nefesimi içime çekiyorum çünkü—çünkü... "Bu İngilizce değildi."

Bir yudum daha boğazını zorladı. "Bu hediye hak etmiyorum. Seni hak etmiyorum."

Çenesini kavradım. "O senin öyle düşündüğünü sanıyor ve tanrıçamız asla yanılmaz."

Avuç içleri çıplak belime dolandı. Damgalı eli sıcakken diğer avucu buz gibi olduğu için irkildim. Şaşkınlığımın sebebini anlamış olmalı ki, sihirli elini geri çekti.

Ama ben onu aşağı doğru bastırıyorum.

Çenesi kasıldı. "Ya canını yakarsa?"

Sonunda, *nihayet* sakinleştım ve dudaklarımda bir gülümseme belirdi. " *Kalkan yazıyor, kesme değil.* "

"Sizce bu kendimi veya başkalarını korumak için mi?"

"Hiçbir fikrim yok, ama yeni sembolünüzü başka bir zaman denememizde sakıncası var mı? Sizi incitmek ya da başkasının—Aslında..." Boynumu uzattım. "Tarian!" diye seslendim.

"Onu yakalayacağım," diyor Calanthe. "Bebeğim!" Şapkası yüzünü gölgelese de, ne kadar geniş gülümsediğini fark ediyorum.

"Ne zamandır orada bir sapık gibi çömeliyorsun?" diye soruyorum, bize tekrar baktığında.

"İlla bilmek istiyorsanız, endişeliydim. Bu yüzden gizlice baktım. Vurun beni."

"Ona sakın fikir vermeyin. Çok aceleci davranıyor." diye mırıldandı Tarian, madenin güçlendirilmiş taş kenarında belirirken.

Gözlerimi deviriyorum.

Malachi, kollarını kavuşturmuş, gözlerini kısarak Reeve'in yanına geldi. "Sağ salım kurtuldun Rafferty, hem de görünüşe göre iyileşmiş bir şekilde."

"Hadez, benden daha şok olmuş kimse yok." Reeve'in markasız eli, beni derinden etkileyen ve kalbime –ve başka yerlerime de–saplanan bir sahiplenme gösterisiyle kalçamı kavradı. Bu kutsal mekânda muhtemelen bunları düşünmemem gerekiyor.

"Tarian, Gael'i aşığı gönder," dedim ona.

"Önce sen çıkmak istemiyor musun?"

"Hayır. Bir şey denemek istiyorum. Gaea'ya müdahale etmemesini söyle, tamam mı?"

Çevremizdeki mavi semboller dalgalanıyor.

"Seni duydu. Diyor ki, ancak sen ve Reeve yükseldiğinizde onu aşığı indirecek."

Surat astım. "Rününü test etmek istedim," diye açıkladım. "Bir insanı büyüden koruyup koruyamayacağını görmek istedim."

Tarian, "Onların korunmasını istediğı sürece, korunacaklar," diyor öyle bir kesinlikle ki, runenin detaylarını doğrudan Gaea'dan öğrendiğini anlıyorum.

"Yani o ölümsüz mü?" diye soruyor Calanthe.

"Ölümsüz değil. Yaşlanmaya devam edecek. Sadece ben rünü kaldırmadığım sürece ölmeyecek."

"Bunu yapmayacaksınız..." diye yalvardım.

"Gerçek bir sebep olmadan hayır."

Ciğerlerimde biriken havayı dışarı veriyorum ve bizi madeni yukarıdaki dünyaya bağlayan kalın ışık huzmesine doğru yönlendiriyorum.

Gaea bizi yukarı doğru yükseltirken Reeve'in ağı hayranlıkla gevşiyor.

Sırıttım. "Elinde bir rün taşıyorsun."

"Senin umursamaz olman, geri kalanımızın da öyle olduğu anlamına gelmez," diyor Calanthe. "Hayatta kalacağını biliyordum," diyor Reeve'e, bize dışarı çıkmamız için yer açmak üzere geri çekilerek.

"Bunu bilemezsiniz. Tarian bile bilmiyordu."

"Rüyamda düğünümüzde olduğunu gördüm, yani evet, biliyordum."

Vardığı sonuç beni derinden etkiledi.

"Rüyalarımızdaki her şey gerçek değildir Callie," diye nazikçe hatırlatıyor Tarian.

"Şu anda üzü bebeklere mi bakıyorum, yoksa bakmıyor muyum? Hayalini kurduğum *üzüzlere*."

Hükümdarımız gururla parlıyor.

"Zaman çizelgesini ve ayrıntıları yanlış anladığınızı sanıyordum," dedim ona.

"Hangi rüya?" diye soruyor Malachi.

"Reeve'i Atlantis'te gördü."

Reeve, Calanthe'ye şaşkınlıkla bakıyor.

"Hayal kurmak benim süper gücüm," diye belirtiyor.

"Çok fazla rüya görüyor. Hem de çok canlı rüyalar," diye açıklıyorum.

"Neden suratını buruşturuyorsun?" diye soruyor Tarian.

"Çünkü onların canlılığına istediğimden daha sık maruz kalıyorum."

Tarian kaşlarını çatı. "Ne kadar *canlılıktan* bahsediyoruz?"

Calanthe başını salladı. " *Bazı* ayrıntıları atlıyorum."

"Öyle değil," diyorum Tarian'a sahte bir umutsuzlukla. "Keşke öyle olsaydı."

"Hayır, öyle olmasını istemezsin. Sen o detaylar için *yaşıyorsun* ." Yanaklarım kızarınca Calanthe'nin sırtışı daha da parıldadı. Tanrıya şükür ki sırtım anne babama dönük.

"Bu ilgi çekici sohbete bölmek istemem ama," diyor babam, "Gael'i suya atmadan önce söylemek istediğiniz son bir şey var mı?"

Döndüğümde, Gael'in açık kafesinin yanında durduğunu ve ayaklarının dibindeki çalılığı sanki hayatında gördüğü en büyüleyici şeymiş gibi incelediğini gördüm. Annem ve babam ona dokunmasalar da, büyüleri dokunuyordu. Büyü ona çarpıyor, kirli saçlarına takılıyor ve omurgasını dikleştiriyordu.

"Hayır," diyorum.

"Rafferty mi?" diyor Tarian.

Reeve başını yana eğdi. "Her şeye sahiptin, Monta. Evliydin. Büyün vardı ve seninle birlikte bir şeyler inşa etmeye hazır olağanüstü bir kızın vardı. Neden hepsini boşa harcadın?"

Gael bakışlarını bitkiden ayırıp Reeve'e dikti. "Bağlılık bir yükümlülüktür. Bunu aklında tutmak isteyebilirsin. Ayrıca, elmadan ısırik alırken dikkatli ol, çünkü elma ağacından uzağa düşmez. Benzetmem anlaşılır olmadıysa, ben Elektra'nın ağacıyım."

"Sen nesen ki?" diye homurdandı babam. "Kurumuş bir ağaç kabuğu bile değilsin. Hiçbir şeysin Monta. Onun için de, bizim için de."

Hiçbir şeysin."

Gael'in dudaklarında çlgın bir sırıtış belirdi. "Kaç avcı *öldürdün* Yosef?"

Tarian, "Bir insanın değeri, aldığı can sayısıyla değil," diyor. "Sadece zenginleştirdiği can sayısıyla ölçülür."

"Bütün katilimizin en büyüğü bunu söylüyor," diye mırıldanıyor Gael.

"Onunla iletişime geçmeyi bırak," diye çıkıştı anne. "Aklını kaçırdığı açıkça belli."

"Kaybetmesi, bir zamanlar sahip olduğu anlamına geliyor," diye araya giriyor Malachi. "Bunu hızlandırabilir miyiz? Bir içkiye ihtiyacım var."

"Hayır, içemezsin," diyorum Calanthe ile aynı anda, "Senin için içki yok. *Asla* . Hiçbir koşulda."

Reeve'in kaşlarını çatmasına karşılık, "Mal'ın alkole alerjisi var," diye fısıldadım.

"Alerjim yok," diye homurdanır Malachi, sonra Quinn'i birkaç metre ötede toprak yolun üzerinde, saçları öğleden sonra güneşinde altın gibi parıldarken görünce tekrar homurdanır.

Bize bakıyor olsa da, gözleri sürekli Reeve'e kayıyor.

"Tarian mı?" diyor annem. "Ne zaman olduğunu söyle bize."

"Şimdi."

Annem ve babam Gael'in bedenini, sanki golf sahasındaki bir golf topuymuş gibi itip kakıyorlar. O da yere düşüyor.

Madenden tiz bir çığlık yükseliyor, ardından yanmış etin keskin kokusu geliyor. Yüzüm dönük olsa da göz kapaklarımı sıkıca kapatıyorum.

Büyük, nasırlı eller beni gürleyen bir göğse çekiyor, sonra etrafımı sarıp sarmalıyor.

Yüzümü Reeve'in yüzüne gömüyorum, sadece Tarian "İş bitti. Hadi gidelim." dediğinde başımı kaldırıyorum.

Ve işte böylece bir insan yok oldu ve bir diğeri *yaratıldı* .

Bölüm 66

Elektra

Reeve, anne babamın kullanımımıza verdiği misafir evindeki yatağın kenarına oturmuş, dirseklerini bacaklarının arasına koymuş, bir eliyle diğerini kavramış halde, yeni yaptırdığı yazıyı sanki gerçek olduğuna inanamıyormuş gibi inceliyor.

Doğrusu, bunun gerçek olduğuna *inanamıyorum* .

Islak saçlarımı tararken banyodan çıkıp ona doğru yürüdüm. "Sana ilk kez rünlerimi gördüğüm hikayeyi hiç anlatmış mıydım?"

Başını kaldırıp baktı, sonra uzanıp kalçamdan tuttu ve beni yavaşça bacaklarının birinin üzerine oturttu. "Bunu yapmadın."

Saç fırçamı çizgili yatak örtüsünün üzerine fırlattım. "On yaşındaydım. Malachi beni bulduktan hemen sonra olmuştu."

Reeve kaşlarını çattı. "Rünlerini on yaşına kadar hiç fark etmedin mi? Doğduklarında ortaya çıkıyorlar, değil mi?"

"Evet. Onları on yaşına kadar görmememin sebebi, büyürken hiç aynamız olmamasıydı. Annem çok mistik bir insandı. Ve çoğu zaman da kafası güzeldi, bunu ancak sonradan anladım. Neyse, beni aynaların insanların iyi enerjisini emdiğine, yavaş yavaş ama emin adımlarla onu tüketip sonunda yok ettiğine ikna etti."

Reeve beni kendine daha da yaklaştırdı, sanki beni dünyaya getiren kadından korumak istercesine belime daha sıkı sarıldı.

"Elbette ona inandım. Tıpkı damarlarımdan kan çekmesinin nedeninin beni nadir görülen bir kan hastalığından kurtarmak olduğuna inandığım gibi."

"Malachi'nin onu çoktan öldürmüş olmasına neredeyse pişmanım," diyor soğukkanlılıkla.

Yanağımı başının tepesine yaslayıp iç çektim. "Küçük bir kasabanın kenarında, tamamen izole bir şekilde yaşıyorduk. *Hastalığım* yüzünden okula gitmediğim, evden çıkmadığım ve hiçbir elektronik cihaza erişimim olmadığı için, runelerimi ancak yüzümü keşfettiğim gün, on yaşındayken keşfettim. O zamana kadar nasıl göründüğümü veya gözlerimin iki farklı renkte olduğunu bilmiyordum."

Beni daha sıkı kucaklıyor.

"Bu dünyadaki ilk on yılım bunalımlı olsa da, sonraki on yıl—" Annem ve babamın, kardeşimin bana gösterdiği tüm sevgi ve sabrı düşündüğümde sürekli ortaya çıkan duygu yumruğunu yutuyorum. "Güzeldi. İyileştiriciydi. Mal beni bulduktan sonra yıllarca insanlardan ve her türlü fiziksel temastan kaçındım. Ama ailem bana katlandı ve bana sevgilerini hiç kesmediler. Ancak ergenlik çağına geldiğimde nihayet kalbimi onlara açacak kadar cesur olabildim."

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı.

Ensesindeki saçlarını okşadım, bir tutamı parmağıma doladım. "Geçen yıla kadar ben de insanlardan uzak duruyordum. Callie ilk arkadaşım. Fiona ve Lisa ise ikinci ve üçüncü arkadaşlarım. Düşünebiliyor musun? Arkadaşlık kurmam on dokuz yılımı aldı."

"Bu üç kadın inanılmaz." Ses tonunda pişmanlık hissediliyor. "Size yaptıklarım yüzünden benden ne kadar nefret ediyorlar?"

"Fiona, sana Lorena Bobbitt gibi davranmamı önerdi, bu yüzden... Gaea'nın sana kalkan rünü vermesinin iyi bir şey olduğunu söyleyebiliriz."

Parmaklarını belime yayarak nazikçe okşadı. "Anlaşılan epey bir yalvar yakar olmam gerekecek."

"Sevgilim, seni bekleyen şey bir sürü ücretsiz dans dersi. Muhtemelen ömür boyu yetecek kadar. Lisa'ya gelince, o yemek yapmayı çok seviyor. Sen de yemek yapmayı seviyorsun..." Önerilerimi düşünürken kafasının tepesine bir öpücük konduruyorum.

"Seni affedecekler. Yeter ki bana ya da bize yakın olan herhangi birine zarar vermeyesin—"

"Asla." Başını o kadar sertçe salladı ki, hâlâ nemli olan saç telleri dalgalandı. "Bir daha asla."

Ona inanıyorum. Yine de, hâlâ gergin olan yanlarımı yumuşatan uzun bir öpücükle sözünü mühürlüyor.

Biraz nefes almak için su yüzüne çıktığımızda, "Reeve, çocukluğunun hangi kısımları gerçektir?" diye soruyorum.

"Babamın alkol bağımlılığı ve annemin kanseri hariç hepsi doğrudur. Ayrıca, tahmin edebileceğiniz gibi, Quinn ölmedi." Ağzını köprücük kemiğine bastırdı. "Geri kalanlar: diyabeti, çocuk ıslahevine düşmesi... Bunların hepsi doğrudur."

Islak saçlarının arasından parmaklarımı geçirip, şampuanlayıp saç kremi sürmesine yardım ettiğim telleri ayırıyorum. Birine bakmaktan zevk alacak türden bir insan olacağımı hiç düşünmemiştim, ama anlaşılan ben öyleyim.

"Babam öldükten sonra örgütten ayrıldık ama Boston'da kaldık. Annem bana bir Pitbull sahiplendi. Sana ondan hiç bahsetmiş miydin?" Başımı sallayınca, "Adı Cash'ti. Tanrım, o köpeği çok severdim," diyor. Hüzünlü bakışları bana Cash'in artık olmadığını söylüyor.

Bakışlarım onun ayakkabılarına, köpeğinin adının yazılı olduğu beyaz deri parçasına kayıyor. "Tüm hayatın orada, ayakkabılarının üzerinde yazılıydı."

"Geriye dönüp baktığımda, onları kim olduğumu anlamanız için giydiğimi düşünüyorum. Önce bilinçsizce, sonra bilinçli olarak."

"Kim olduğunu bilseydim seni öldürürdüm." Yeni ve şık gözlüklerini düzelttim.

"Biliyorum, ama seni kandırmaktan nefret ettim, Electra. Özellikle de seni tanıdıktan sonra." Çenesinde bir kas seğirdi. "Sağduyulu kalabileceğime çok emindim. Cinselliği tamamen fiziksel tutabileceğime. Senden önce hiçbir zaman bundan fazlası olmamıştı. Ama senin bekaretini aldığımda, sanki hakkım olmayan kıymetli bir şeyi alıyormuşum gibi hissettim."

"Bekaretim benim için hiçbir zaman değerli olmadı."

"Bana göre öyleydi. Bana göre bu, sizi tamamen yanlış anladığım anlamına geliyordu."

Eğilip sert dudaklarını öptüm. Kısa ama tatlı değildi. Daha fazlasına dönüşmeden önce—tıpkı duşta olduğu gibi—geri çekilip sordum: "Yani annen ve köpeğinle birlikte mi yaşıyordun...?"

"Ve Quinn. Bizimle yaşamaya geldi. En azından bir süreliğine. Babasının yokluğunu fark etmesi neredeyse bir ay sürdü. Annesinin temizlikçi olarak çalışarak kiraladığı küçük apartman dairesinden onu almaya geldi. Sullivan çok sinirlendi. Çocuğunu rahat bırakmamızı söyledi. Oysa onu her zaman yalnız bırakan kendisiydi."

"Quinn sürekli gizlice bizim evimize geliyor ama uyumak için karargaha geri dönüyordu. Bir gün, hurdalıkta yiyecek arıyorduk ve kan şekeri aniden düştü. Diyabetik şoka girdi. Tanrım, hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım."

"9-1-1'i aramalıydım ama on bir yaşındaydık ve telefonumuz yoktu, bu yüzden onu kaptım ve en yakın eczaneye koştum. Eczane kapalıydı, gecenin ortasıydı. İçeri girdim ve insülini çaldım, çıkmadan önce alabildiğim tüm enjeksiyonları kaptım."

"Tutuklanmadım, bu da beni elbette yenilmez hissettirdi... Ta ki bir sonraki hırsızlığa kadar—yine, Sullivan Hayes'in Quinn'e insülin getirmeyi unutan bencil bir herif olması yüzünden. İşte o zaman çocuk hapisanesine düştüm."

"Zavallı annem... Bunu öğrendiğinde aklına gelen tek kişi Dominic Caruso oldu. Bu sayede örgüte geri döndük. Dom beni kurtardı, sabıka kaydımı temizledi ve bize eski evimizi geri verdi."

"Annem daha fazla yasayı çiğneyeceğimden çok korkuyordu, beni doğru yolda tutmak için yeterli olmadığına o kadar inanmıştı ki, ikinci teklifini —evlilik teklifini— kabul etmeden önce onun ilk teklifini kabul etti. Zorlamadığına yemin etse de, ben zorladığına inanmayı tercih ettim, çünkü alternatif —onu gerçekten sevebileceği— bir şekilde daha kötü hissettiriyordu. Babam Dom'un en iyi arkadaşıydı."

Reeve'in göğsü bir iç çekişle kabardı.

"Dominic sana ve annene iyi davrandı mı?"

"Evet. Öyleydi. Şaşırtıcı, değil mi? Hayatınızı cehenneme çeviren adamın iyilik gösterebilmesi. Psikopat oğlunun aksine."

"Trenton mu?" diye soruyorum.

Başını salladı. "Hudson sadece kullanışlı bir aptal. Özünde kötü biri değil."

"Yani onu aldığımızda öldürmemeliyiz, öyle mi?"

Reeve gerildi, sonra boynunu uzatarak bana baktı.

"Onları avlamayı bırakmayacağımızı biliyorsunuz, değil mi?"

"Sevgilim, sana dün de söylediğim gibi ve bunu iyice anlayana kadar tekrar tekrar söyleyeceğim gibi, bu örgütü çökertmen için elimden gelen her şeyi yapmaya niyetliyim. Özellikle de şu anda önem verdiğim tek Avcı güvende olduğuna göre."

Çok saçma ama Quinn'e olan sevgisinden bahsedildiğinde içimde beliren kıskançlık hissine engel olamıyorum. Bu his yüzüme de yansıyor olmalı, çünkü aniden çenemi sıkıp yüzümü kendine doğru çeviriyor.

"Sevgilim, onu senin Dorian'ı sevdiğin gibi seviyorum."

"Ama kardeşim eşcinsel."

"Ya öyle olmasaydı? Sence ona karşı romantik bir bağ kurar mıydın?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Evet, muhtemelen değil, ama Quinn çok güzel. Yaralı haliyle bile..."

"—sen değil. *O sen değil*. Ve ben *sana* aşığım." Karnına vuruyor. "Annemin ' *burada hisset* ' teorisine inanmadığını biliyorum, ama ben orada hissediyorum, Electra. Odaya her girdiğinde. Bana her dokunduğunda. Bana doğru şöyle bir baktığın her an, midem kasılıyor."

"Sana hazımsızlık mı veriyorum? Harika."

Kaşını kaldırarak, "Bana kelebekler uçuşuyormuş gibi hissettiriyorsun, bebeğim. Hazımsızlık değil. Aşk hikayelerine bu kadar düşkün biri için oldukça alaycı bir yanın var," dedi.

"Birçok kez hayal kırıklığına uğradığınızda işte böyle olur."

Reeve beni kendine yaklaştırdı ve boğazımın dibine doğru bir kez daha özür diledi.

"Seni affediyorum, Reeve."

"Kendimi asla affetmeyeceğim."

"Bunu yapmak zorundasın, çünkü sevdiğim adamın kendinden nefret etmesine izin vermeyeceğim."

Başını kaldırıyor, gözleri kırılgan ve inanmaz bir ifadeyle kocaman açılmışken kirpikleri kalkıyor. "Beni seviyor musun?"

"Evet." Alnından düşen kahverengi bir tutamı elimle düzelttim. "Yani, nasıl sevmeyeyim ki? Yatakta, duşta, arabada, mutfakta bir tanrısın."

O da karşılık olarak parmaklarını belime saplayıp beni gıdıklıyor.

Ben kıkırdamaya başlarken, "Bayan Serran, beni sadece penisim ve yemek yapma yeteneğim için mi seviyorsunuz?" diye sordu.

Yüzünü avuçlarımın içine aldım, şimdi tamamen ciddi bir ifadeyle. "Reeve Rafferty, geçmişteki tüm kusurlarına rağmen ve şu anki haline geldiğin her şey yüzünden seni seviyorum."

Epilog

Reeve

Bay Serran'ın tüm ada için hazırladığı açık büfede tabaklarını II doldururlarken Electra, Quinn'e Kırık kalbi açıklamayı unuttun" diyor.

"Etkilendiğimi söylemek yetersiz kalır. Her şey o kadar lezzetliydi ki, ikinci porsiyonu bile aldım. Electra'nın babası da doğal olarak fark etti, çünkü o ve karısı beni adeta şahin gibi izliyorlardı."

Sanırım benden hoşlanmıyorlar. Onları suçlamıyorum. Ben de kendimden nefret ederdim.

"Reeve altı yıl önce ayrıldığında kalbimin hali buydu." Quinn'in cevabı beni düşüncelerimden sıyırdı.

"Sanki *seni* terk *etmişim* gibi konuşuyorsun, Hayes." Parmaklarım seramik tabağımın kalın kenarlarını sıkıca kavradı. "Benimle gitmen için sana yalvardım. Eğer evet deseydin, seni buradan çıkarmanın bir yolunu bulurdum. Biliyorsun ki bulurdum."

Quinn, zeytinyağının üzerinde yüzen kekik tanelerini saymaya çalışıyormuş gibi, dörde bölünmüş eski tip domateslerle dolu bir kaseye sabit bir şekilde bakıyor. "Trent seni öldürtmeyi planlıyordu. Babamdan bunu yapmasını istedi. İkisi de örgütün sırlarını gizli tutacağına güvenmiyordu... bir sır olarak. Onların konuşmasını bana Hudson anlattı. Ağzını nasıl tutamadığını biliyorsun."

Göz kapakları çıtladı ve ardından yumuşak kahverengi gözleri benimkilerle buluştu. Bu gözler çok şey görmüş. Yirmi altı yaşında bir kadın için çok fazla şey.

"Babamla bu konuda yüzleştım. Ona benim de kaçmayı planladığımı söyledim. Beni de bulup bulamayacağını sordum." Zihnini bu anıdan arındırmak istercesine başını yana salladı. "Evet dedi. Hiç tereddüt etmedi bile. Ben de Trent'i görmeye gittim ve seni hayatta tutmak için ne gerektiğini sordum. Bana bir teklif yaptı ve ben de kabul ettim."

Gözleri benden kaydı ama bakışlarının yöneldiği yer Elektra değil; elinde tabak olmadan Elektra'nın yanında duran Malachi Hadez'di. Belli ki yemek için büfeye bizimle gelmemiştı.

"Ne teklif ediyorsunuz?" diye soruyor Malachi.

"Onunla birlikte kalmak."

Öfkemden tabağım titrerken, içimden küfürler savurdum. "Bunu kendi tercihinmiş gibi gösterdin! Onu düzeltmek istediğini söyledin! Dedin ki—"

Quinn başını yana eğdi. "Sana gerçeği söyleseydim ne yapardın?"

" *Öldürdüm onu* ," diye hırıldadım, zar zor ayrılmış dişlerimin arasından.

"Anlaşıldı."

"Bunun ne anlamı olurdu ki?" diye çıkıştım.

"Bunu sana söylemek ölüm cezası olurdu, çünkü *sen* , Reeve Rafferty, onun peşine düşerdin."

Bu beni çok sinirlendiriyor. "Ben de senin kadar kurnaz olabilirim, Fox."

"Biliyorum. Ama Trent asla yalnız değil."

"Bir yolunu bulurdum..." Yumruklarımı sıkıyorum, yeni rünüm yanıyor ve artık dokunulmaz olduğumu hatırlatıyor. "Tanrım, Boston'a dönüp o herifi avlamak için sabırsızlanıyorum."

" *Tanrıça* ," diye düzeltiyor Electra beni, avucuma işaret ederek. "Ve herhangi birimiz içeri dalmadan önce bir plan yapmalıyız."

"Katılıyorum," diyor Quinn.

"Ben de!" diye haykırdı Calanthe.

"Bayan Hadez, planlamanız gereken bir düşün ve dekore etmeniz gereken bir çocuk odası var." Tarian kolunu Calanthe'nin

sandalyesinin arkasına doladı ve onu kendine doğru çekti.

"Eğer bu, beni olayların dışında tutma yönteminizse—"

Malika, "Bebekler annelerinin stresini hisseder," diyor nazikçe.

Calanthe içini çekti. "Pekala, ama *her* zaman bana danışılmalı ve gelişmelerden haberdar edilmeliyim." Electra'ya ciddi olduğunu belirten bir bakış attı.

"İki hafta sonra hala burada mı evleniyorsunuz?" diye soruyor Malachi.

Tarian başını salladı. "Hayat devam etmeli, Mal."

"Bunun farkındayım. Sadece—" Parmaklarını saçlarının arasından geçirirken, bakışları mezarlığa doğru kaydı.

" *Ne kadar beklersek bekleyelim, geri gelmeyecek,* " diye mırıldanıyor Tarian Atlantis dilinde.

Malachi'nin göz kapakları, sanki dışarı fırlamakla tehdit eden kederi hapsetmeye çalışırcasına, hızla kapandı.

Calanthe, muhtemelen ortama biraz neşe katmak için, "Ayrıca, gelinlik içinde yürüyerek nikah masasına gideceğim, yuvarlanarak değil," diye ekliyor.

"Kutlamak için iki kat daha fazla sebebimiz olsa ne güzel olurdu, değil mi?" diye düşünüyor Electra.

"Ne demek?" Malika başını yana eğdi, bu da saçlarının bir şakağına doğru kaymasına neden oldu.

"Reeve ve Quinn de bizim tarafımızda olduğuna göre, Kutsal Avcıları ne kadar hızlı alt edebileceğimizi düşünüyorsunuz?"

"Onlar...bizim tarafımızda mı?" diye soruyor Malachi, uçakta kırıkmış pantolon paçasına parmaklarıyla vurarak.

Başımı geriye doğru kaldırdım. "Elbette öyleyiz, Malachi."

Bir yandan mırıldanırken, bir yandan da Quinn'e öyle bir bakış attı ki, içim endişeyle doldu. "Bu gece çok ilginç bir şey öğrendim... Duymak ister misiniz?"

"Elbette!" diye haykırdı Calanthe. "Hadi artık anlat."

"Sullivan Hayes'in ölmediğini öğrendim."

Terasa çöken sağır edici, uğursuz bir sessizlikle birlikte gözlerim Quinn'e çevrildi. "Emin misin?"

"Görüntüleri size göstermeden önce doğrulattım. Yanlış suçlamalar ortaya atmak istemedim." Malachi telefonunu cebinden

çıkartıyor. "Görünüşe göre arkadaşınızın büyük kaçı, büyük bir planın sadece ilk aşamasıymış. Kod adınıza yakışır şekilde davranıyorsun, Tilki."

Quinn'in yüzündeki son renk kırıntısı da kayboldu. "Bana kanıtını göster." Sesi titremezdi. Duygularını ne kadar iyi gizlediğini düşünürsek, bu hiç de şaşırtıcı değildi.

"Memnuniyetle." Malachi telefonunu çevirdi.

Ekranında, Sullivan'ın elinde eldivenli bir simitle metro turnikesinden geçerken çekilmiş, bu sabah kaydedilmiş bir videosu beliriyor. Yüzünde kar maskesi olmaması bir yana, sanki izlendiğini biliyormuş gibi kameraya sırtıyor; üstelik onu izleyenler diğer Avcılar değil.

"Hakkını vermek zorundayım." Malachi telefonunu cebine koydu. "Reeve'e ulaşmanı sağlayan fiş olayı zekice bir hamleydi. *Beni* bile kandırmıştı."

Makbuzun gerçek olduğunu, çünkü onu oraya ben koyduğumu söylemek üzereydim neredeyse, ama ya Hudson ya da Sullivan onu alıp, onu serbest bıraktıktan sonra ona söylemişlerse?

"Siz—siz buna ne diyordunuz yine?" Malachi boynunu çevirdi. "Ah, evet... *Polly numarası mı yapıyordunuz*, Bayan Caruso?"

O kadar şaşkınım ki, Malachi'nin Quinn'in nefret ettiği soyadını kullanmasına şaşırdım. Bunun yerine, kısık bir sesle, "Quinn, nasıl çıktığın konusunda yalan mı söyledin?" diye sordum.

Tabağına bakarken ince çenesinde bir sinir atışı hissediyor.

"Quinn mi?" diye sordum bu sefer daha yüksek sesle.

Dudaklarını büzdü.

"Quinn. Hayes." Vücudumdaki her kas ve sinir sertleşti. "Kaçtınız mı, yoksa—"

"Kaçtım." Sesi, taşa vuran bir çekiç gibi düz ve sertti.

Bu, kaygılarımı daha da artırıp yerle bir ediyor.

Ta ki Tarian'ın ön kollarındaki rünler, uzun ahşap masanın üzerindeki ışık zincirleri gibi parıldayana ve "Gaea seninle görüşmek istiyor, Quinn" diyene kadar.

Kanım aynı anda hem sıcak hem soğuk, hem kıvamlı hem sulu gibi hissediyor. Ve hava... Gael'in cenaze ateşi saatler önce sönmüş olmasına rağmen, hava keskin bir dumanla dolu gibi.

Electra bana öyle bir bakış attı ki, arkadaşımın yüzündeki ve vücudundaki her hareketi takip etmekle meşgul olduğum için karşılık veremedim. Sanırım telaşımı hissetti çünkü tabağımı titrek parmaklarımdan almadan önce kendi tabağını yere koydu.

Tarian'dan Quinn'i madene zorla sokmamasını rica etmek istiyorum. En azından onu yalnız yakalayıp neler olup bittiğini anlayana kadar.

Babasından nefret ediyor. Trenton'dan da nefret ediyor. Onlarla çalışmasının imkanı yok; ancak kendisine şantaj yapıyorlarsa belki çalışabilir.

Ondan boşanmayı sağlamaya çalışıyordum. Ya Trenton bunu koz olarak kullanırsa?

Bana bir keresinde yalan söylediğini itiraf etti. Beni korumak için söylemiş olsa bile, yine de bir yalandı.

"Mal, Gaea, Quinn'e eşlik etmeni istiyor." Tarian'ın gözleri geçilmez bir siyahlıkla parlıyor. "İçeri gir."

Malachi'nin göz kapakları kasılıyor. "Neden?"

Tarian omuz silkerek, "Bilmiyorum," dedi.

Kuzeni dudaklarını bükerek, "Eğer amaç Monta'nın küllerini toplamaksa..." dedi.

"Öyle değil."

"O zaman avcıyla birlikte oraya gitmemi neden istediğini biliyorsundur, değil mi?" diye suçlayıcı bir tonla mırıldandı.

Tarian sabırsızca içini çekti. "Gaea şöyle dedi, aynen aktarıyorum: *Malachi'yi kızla birlikte gönder*. Monta'dan geriye kalanlarla kumdan kale yapmak için geleceğinden çok şüpheliyim."

Malachi, görevinden açıkça memnuniyetsizliğini belli ederek homurdandı. "Hadi gidelim, Caruso."

"Bana öyle seslenmeyi bırak." Quinn, Malachi'ye ters ters baktıktan sonra arkasını dönüp madene doğru yürüdü.

Malachi onun peşinden giderken Yosef, " *Onu aramak isteyebilirsiniz!* " diye seslenir.

Her ne kadar açıkça Malachi'ye hitap ediyor olsa da, Electra'nın babası bana Quinn'in suç ortağımıymışım gibi bakıyor. Sanki kalbimin artık yanlışı yerde olmadığını zaten kanıtlamamışım gibi.

Tek kelime etmiyorum. Bunun yerine, yavaş bir tempoyla uzaklaşıyorum.

"Reeve!" Electra arkamdan koşarak geldi. "Bekle."

Yapamam, çünkü ya en iyi arkadaşımı son görüşüm olursa? Benim gibi Quinn'in de karmaşık bir geçmişi var. Ama benden farklı olarak, Atlantislilere karşı hiçbir sevgisi yok.

"Hayes!" diye bağırdım, kireçtaşı halkaya yaklaşıırken.

Dönüyor, ay ışığı altın sarısı saçlarında parıltıyor.

Sesinin tuzlu rüzgarı yarıp geçmesini, bana *tekrar tekrar* , bize ihanet etmediğine dair söz vermesini istiyorum. *Bana* ihanet etmedi...

"Yeni bir aile bulduğuna sevindim, Reeve." Dikkatini yanımda duran, paralel ama dokunmayan, sanki elinin vücudumda olmasını istemeyebileceğimi düşünen Electra'ya çevirdi. "Gaea ruhumun rengini beğenmezse diye... ona iyi bak, tamam mı?" Quinn'in ince boğazı kıpır kıpır etti. "O, tanıdığım en iyi insan."

Gözlerim yanıyor. Dişlerim takırdayıp duruyor. Dilim kağıt gibi tadıyor, ama dilime ne kelimeler damağıma geçiyor ne de dilimden akıyor.

Electra, gerginleşmiş parmak boğumlarımın üzerinde parmağıyla hafifçe geziniyor. Parmaklarımı iyice açıp elini kavıyorum, sonra onu yanıma çekiyorum; o anda ona her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı.

"Sizden sonra." Malachi, kaba bir tavır yerine centilmenlik taslar gibi çukuru işaret ediyor.

"Ölmezsem, operasyon şefini arayacağım." Tüm enerjisine rağmen, Quinn'in bir sonraki adımı tereddütlü.

"Ölmezsen, sana hizmet etmekten fazlasıyla memnun olurum." Sesi hoş olabilir ama dudaklarında beliren sert gülümseme, arkadaşımın hayatta kalma şansının sıfır olduğunu düşündüğünü gösteriyor.

"Bu sözün şahidiyim, Mal." Electra başını gürleyen göğüs kaslarının üzerine yaslıyor. "Başka bir deyişle, bunu uygulayacağım."

Malachi, Electra'ya yan gözle baktı. " O kurtuldu diye, tüm düşmanlarımız da kurtulacak anlamına gelmiyor."

"Tüm düşmanlarımız...?" Electra'nın boynu gerildi. "Bu çok alçakça. Senin için bile, Mal. *Özellikle de* senin için."

Yanakları sanki onları emiyormuş gibi içeri doğru çökmüş. "Hadi şu davanı bir an önce bitirelim, Caruso."

Quinn, kadının kolunu yakalayıp onu çukura sürüklerken hırıldadı.

Nefes alamıyorum. Bir zerre hava bile duyamıyorum.

Dakikalarca süren dayanılmaz bir sessizlik içinde dünya o kadar hareketsiz kalıyor ki, böcekler bile uçuşlarının ortasında donmuş gibi görünüyor.

Akciğerlerim kasılıyor. Azı dişlerim de öyle. Geceyi donduran bir çığlık ya da duman bölmese de, akciğerlerime çok ihtiyaç duydukları oksijeni sağlayamıyorum.

"Gaea adildir, Reeve." Electra'nın bu güvencesi beni rahatlatmadı, oysa ben tanrıçayla *tanıştım*. Beni *rahatlatan* şey ise şu sözlerinde yatıyor: "Eğer babası bizim kanımızla sarhoş olmuşsa, muhtemelen hayatta kalmıştır."

Sonunda... *sonunda* derin bir nefes alıyorum. Nefesim, Gael'in kılıcının boğazıma saplanması gibi ciğerlerime saplanıyor.

"Duman olmaması..." diye hırıltılı bir sesle konuştum. "Bu iyi bir işaret, değil mi?"

"Gaea'nın hayatlara son vermesinin tek yolu yakmak değil." Cevap arkamdan geliyor—Calanthe ile el ele yaklaşan Tarian'dan.

"Sence daha da yakınlaşabilir miyiz?" diye fısıldıyorum.

"Deneyebiliriz," diyor Electra.

İki adım atmayı başardık, sonra duvara çarptık.

Electra omzunun üzerinden baktı. "Bunu mu yapıyorsun, Tarian?"

"Ne yapıyorsunuz?" diye soruyor.

"Bir engel var." Parmak boğumlarıyla hafifçe engele vuruyor.

"HAYIR."

"İçeride neler olup bittiğini biliyor musun?" Sesim o kadar gergin ki, her kelime ses tellerimden sekip çıkıyor.

"Henüz değil," diyor.

Aniden, madenden gökyüzüne doğru mavi bir ışın fırladı. Bir an sonra bir ses duydum.

Tanıdık, kadınsı bir ses.

Kalbim o kadar şiddetli durdu ki nefes alırken boğuldum. "Sen de onu duyduğun, değil mi?"

Electra uzun ve derin bir iç çekti, sanki o da nefesini tutmuş gibiydi. "Evet, öyle."

Quinn, "Hak ettin, kendini beğenmiş herif!" diye laf sokarken, iki beden ışık huzmesini kararttı.

O hayatta.

Quinn *hayatta* .

Kaçışını uydurmadi.

"Yani bu, Sullivan Hayes'in öldüğü anlamına mı geliyor, yoksa ölmediği anlamına mı?" diye mırıldandığını duyuyorum Calanthe'nin.

"Eğer öyle değilse, bunun nedeni denememiş olması değil." Quinn bize doğru döndü ve istemsizce yanağına baktım. Hâlâ yara izi vardı.

Gaea'nın yüzünü düzeltmemesine duyduğum hayal kırıklığı, suçluluk duygusuna dönüşüyor.

En yakın arkadaşımı hayatta tuttu. Önemli olan bu.

"Ya da eski sevgilim tarafından yerleştirilmiş bir deepfake olabilir. Trent, böyle bir şeyi yaratıp yayacak kadar sapık biri olurdu."

"Mal'ın hak ettiği şey bu oldu demiştin. Bununla ne demek istedin?" diye soruyor Electra.

"Onlara gösterelim mi?" diye cıvıladı Quinn, ses tonu sahte bir sevinçle doluydu.

Malachi homurdanıyor.

"Hadi ama Mal. Zaten yakında aynı dövmelemimizi görecekler."

"Eşleşiyor mu?" diye sordu Electra nefes vererek.

Ses tonunun şok olmuş mu, kıskanç mı yoksa hayal kırıklığına uğramış mı olduğunu anlayamıyorum. Malachi'ye olan hayranlığını öldürdüğümü söylüyor, ama ya sadece geçici olarak öldürdüysem?

Quinn, çok uzun olan kazak kollarından sadece tırnakları görünerek yaklaştı. "Uyumlu değil," dedi sol kolunu yukarı çekerek. "Tamamlayıcı. Benim yarım rünüm var; onun da diğer yarısı."

"Hangi rün?" diye soruyor Calanthe.

Malachi'nin ağzı, sanki bu düşünce bile acı veriyormuş gibi bükülüyor. Atlantis dilinde " *Dalgalanma* ," diye mırıldanıyor.

"Sence bunun anlamı nedir?" diye soruyor Quinn.

Kelimeyi onun için İngilizce olarak tekrarlıyorum. Quinn'in sol yanağında, artık sağ yanağına ulaşmayan bir gülümsemeye gamzeler beliriyor. Neden gülümsediğinden emin değilim; belki de heyecandan?

"Gaea'dan bir açıklama alma şansın oldu mu, Tar?" diye soruyor Malachi. "Çünkü biz hiçbir talimat almadık."

"Hayır," diyor Tarian. "Ne işe yaradığını görmek için denemeniz gerekecek sanırım."

Calanthe, Tarian'a yukarıdan bakıyor.

"*Açıklama yapmadığından emin misin?*" diye soruyor Malachi.

"*Evet, Mal, eminim.*"

"Eğer birbirlerini tamamlıyorlarsa, onun size verdiği gücün işe yaraması için belki de el ele tutuşmanız gerekir," diye öneriyor Electra.

Hem Quinn hem de Malachi, sanki onlardan bir uzuvlarını kesmelerini istemiş gibi ona öfkeyle bakıyorlar.

Electra gülümsedi. "Ne düşündüğümü biliyor musun?"

"Ne olursa olsun, seni son derece memnun ediyor, değil mi?" diye homurdanır Malachi.

Gülümsemesi daha da derinleşerek muhteşem gözlerine yayıldı. "Sanırım avlanmaya gittiğimizde birbirinizi öldürmemeniz için ikiniz arasında bir rünü paylaştırdı."

Calanthe burun kıvrarak güldü. "Gaea'nın mizah anlayışını bildiğim kadarıyla, Elle haklı sanırım."

"Ya da belki de Quinn tam bir rünü hak etmediği için bana diğer yarısını verdi."

Hayes, Malachi'ye sert bir *gülümsemeyle* orta parmağını gösterdi. "Sakıncası yoksa yemeğe geri dönmek istiyorum. Baban harika bir aşçı, Elle."

Quinn, Serranların evine doğru patikadan aşağı inmeye başlarken Electra, "Söyle ona!" dedi. "Bayılsın."

Övgülerimiz onun bize karşı sıcak davranmasını sağlamadı ama umarım zamanla bizi düşman olarak görmeyi bırakır.

Calanthe ona yetişirken, Tarian ve Malachi birkaç adım geriden alçak sesle konuşarak onları takip ediyor.

Onların peşine düşmeden önce, Electra'yı bana doğru çevirip yüz hatlarını dikkatlice inceliyorum.

Avuç içlerini göğsüme bastırıp omuzlarıma doğru kaydırıldı. "Rün onu öldürmeyecek."

"Ne?"

"Çok üzgün görünüyorsun." Ellerini enseme doğru kaydırıp başımı kendine doğru eğdi. "En yakın arkadaşın güvende. Ve sana yalan söylemedi."

"Biliyorum. Sebebi bu değil..." Dudaklarımı yaladım. "Sen...? Değil misin...?"

Kahretsin, bunu sormak neden bu kadar zor? Cevabından bu kadar mı korkuyorum?

Kaşları çatıldı. " *Ben değilim... ?*"

"Kıskanç?"

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Ücretsiz rünler alamadığımız için mi? Hayır. Senin rününü *çok seviyorum* . Seni güvende tutmasını çok seviyorum."

"Yani *kıskanmıyorsun* ?"—dudaklarım mahcup bir şekilde büzülürken, bakışlarımı ayaklarımızın altındaki kumlu toprağa indiriyorum.

Electra'nın avuç içleri çeneme yapıştı. "Bana bak."

Evet.

"Tek hoşlandığım adam olan Reeve Rafferty, karşımda duran kişi." Bedenlerimize şöyle bir baktı. "Eğer bir gün unutursan, ayakkabılarının topuklarına bir bak."

Kaşlarım çatıldı.

"Onları temizlemekle yetineceğimi mi sandın?" diye soruyor, ayak bileklerimi çevirip yüksek bilekli ayakkabılarımın arkalarını inceleyebilmem için bir adım geri çekilerek. "Sağ ayakkabıyı Quinn'e bıraktım, çünkü sol ayakkabıyı biraz bozmuştum."

Yeni siyah dövme bakarken boğazımın içi o kadar çok sevgiyle doluyor ki, ağızdan çıkan kelimeler kekeliyor: "Atlantisli sevgilime delicesine *aşığım* ."

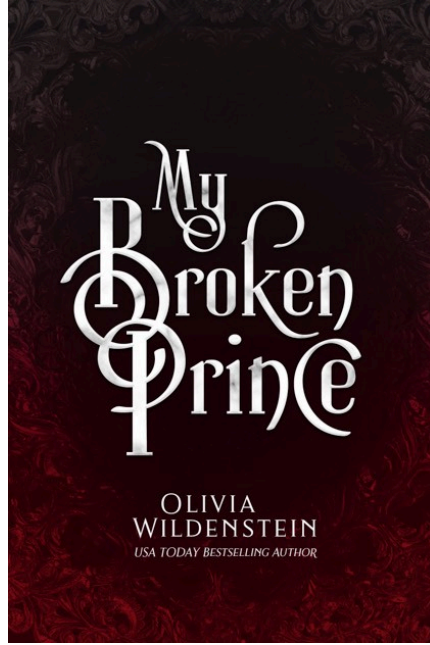
"Çok klişe, biliyorum. Ama kişiselleştirmeye başlayana kadar iyi bir fikir gibi gelmişti, sonra da..."

Dudaklarını öperek yakalıyorum.

Belinden sıkıca sarıl.
Onun kalbini kazan ve onu elinde tut.

Son bir Kötücül Yeniden Anlatım daha kaldı. *Güzel ve Çirkin*'e dair yorumumu dinlemeye hazır mısınız?
MY BROKEN PRINCE filmini bugün ön sipariş verin.

Teşekkürler

Külkedisi bin farklı şekilde anlatıldı, ama ben hikayeye kendi yorumumu katmaktan kendimi alamadım; rolleri cinsiyet değiştirerek, cam ayakkabıyı karalanmış bir spor ayakkabıya dönüştürerek ve biraz gizem, biraz tehlike ve bir sürü yalan ekleyerek.

Bu öykü, ailemle birlikte okyanusun ötesine taşındığımız ve uzun bir yerleşme sürecine girdiğimiz, hayatımın özellikle kaotik bir döneminde yazıldı. Bu sayfaların çoğu, kutuları açma, gözyaşlı vedalar, jet lag ve yeni tanışmalar arasında hayat buldu.

Eminim bazılarınız Malachi'nin başrol oyuncusu olmasını bekliyordu, ama inan ya da inanma, Electra için asla nihai hedef o değildi. Umarım siz de Cillian/Reeve'i benim kadar sevmeyi öğrenmişsinizdir.

Bu çarpık peri masalına benimle birlikte adım attığınız için teşekkür ederim. Yazılarıma ve işkence dolu kurgularıma duyduğunuz coşku, sürekli olarak dizüstü bilgisayarımın başına dönmemin ve bu dünyadan anlar çalıp çok çok uzaklardaki başka dünyalara dalmamın sebebidir.

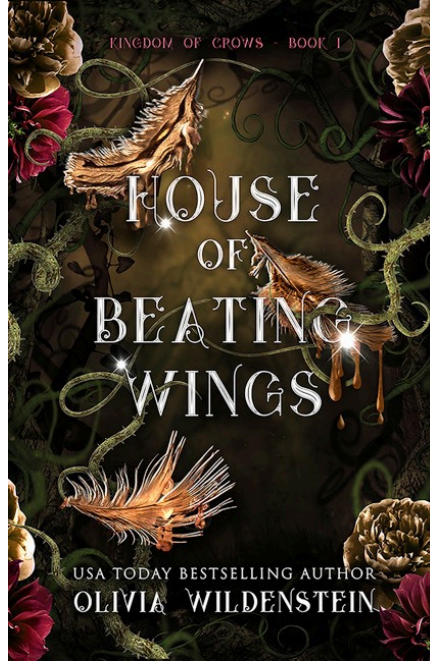
Baş okuyucum Maria'ya milyonlarca teşekkür. Kitap tanrılarının seni her öykümü daha keskin ve daha derli toplu hale getirmek için gönderdiğine eminim. Beni zorladığın, bana meydan okuduğun ve beni cesaretlendirdiğin için teşekkür ederim.

Ocak ayında iki tatlı, zeki yavru köpekle büyüyen aileme; son teslim tarihleri yaklaştığında ve ben tam bir karmaşaya dönüştüğümde beni sevdiğiniz için teşekkür ederim.

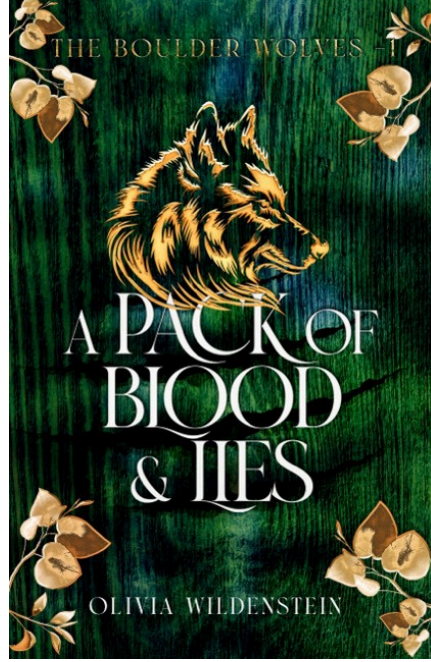
Sevgiler,
OLIVIA

Sırada Ne Okuyacaksınız?

Daha fazla romantizm mi istiyorsunuz? Baştan çıkarıcı şekil değıştirenler ve karizmatik perilerle dolu, İtalyan esintili destanına dalın.

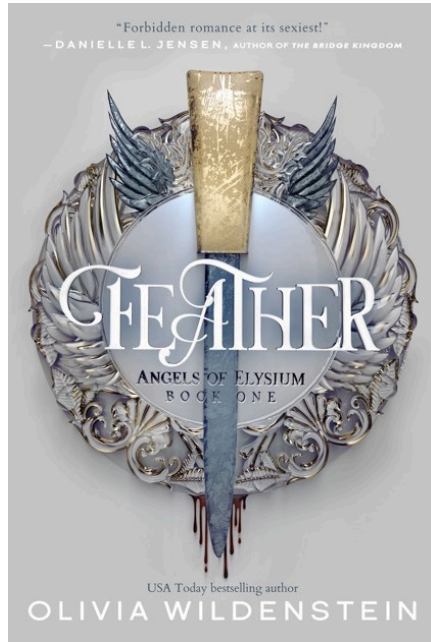
Daha fazla kurt ve gerçek dünyada geçen bir yaş farkı aşkı arıyorsanız, bavullarınızı toplayıp Colorado, Boulder'a gidin.

Uyuyan Güzel'in heyecan dolu, bağımsız bir uyarlamasına mı canınız çekti? O zaman Tarian ve Calanthe ile tanışın.

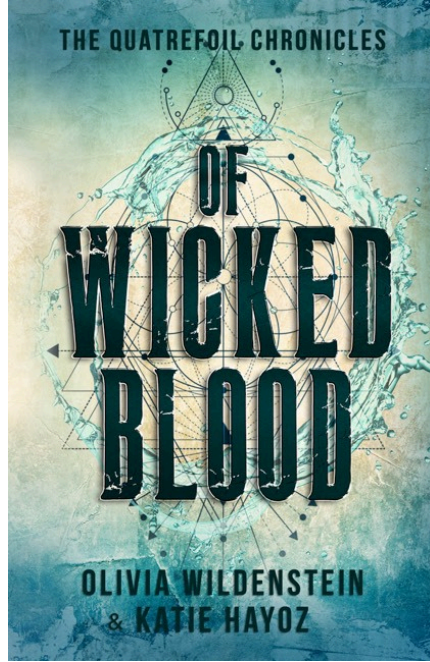

Ruh eşleriyle yasak aşk mı? Yaramaz meleklerimle Paris'e uçalım.

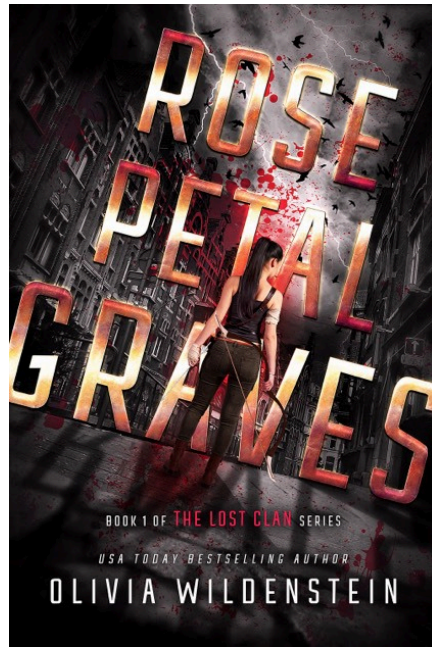

Büyülü, yavaş gelişen bir romantizm havasında, iki farklı bakış açısıyla anlatılan bir hikaye mi arıyorsunuz? Büyüyü dünyaya geri getirmekle görevli, birbirinden farklı karakterlerden oluşan bir ekiple birlikte Fransa'nın en soğuk ve sisli kasabasına yolculuk edin.

Eğer *The Vampire Diaries*'i sevdiyseniz, o zaman Rowan'a gidin; burada hiçbir şeyden habersiz bir mezar kazıcısı, asırlık bir laneti yeniden uyandırır.

Olivia Wildenstein'in diğ er eserleri

DOĞAÜSTÜ ROMANTİZM

Kargalar Krallığı serisi

[Çırpınan Kanatlar Evi](#)
[ÇARPICI KALPLERİN EVİ](#)
[YEMİN ETME EVİ](#)
[DEĞİŞEN GELGİTLER EVİ](#)
[YANAN BUZ EVİ](#)

Kısa Roman: [YÜKSELEN KUMLAR EVİ](#)

Kayıp Klan serisi

[GÜL YAPRAĞI MEZARLARI](#)
[ROWAN WOOD EFSANELERİ](#)
[YÜKSELEN GÜMÜŞ SİS](#)
[ÖFKELİ RAKİP YÜREKLER](#)
[DİKKATSİZ ZALİM VARİSLER](#)

Boulder Wolves serisi

[BİR PAKET KAN VE YALAN](#)
[YEMİNLER VE GÖZYAŞLARI DEPOSU](#)
[BİR PAKET SEVGİ VE NEFRET](#)
[BİR FIRTINA VE YILDIZ SÜRÜSÜ](#)

Elysium Melekleri serisi

[TÜY](#)
[GÖKSEL](#)
[YILDIZ IŞIĞI](#)

Dört yapraklı yonca kronikleri serisi

[KÖTÜ KANIN](#)

KİRLİ KALP

Kötücül Yeniden Anlatımlar serisi

KARANLIK CANAVARIM

ÇARPICI GÜZELLİĞİM

KIRIK PRENSİM

ÇAĞDAŞ ROMANTİZM

HAYALET ÇOCUK, BUKALEMUN VE GRAFİTİ DÜKÜ

BAŞKA BİR AŞK ŞARKISI DEĞİL

ROMANTİK GERİLİM

Soğuk Küçük Oyunlar serisi

SOĞUK KÜÇÜK YALANLAR

SOĞUK KÜÇÜK OYUNLAR

SOĞUK KÜÇÜK KALPLER

Yazar Hakkında

Olivia, USA Today'in en çok satanlar listesinde yer alan romantik roman yazarıdır. Karakterlerinin ateşli maceralarına hayran kalmadığı veya onların sonunu planlamadığı zamanlarda, şarap yudumlarken ve bir yandan da çocuklarını ve başrol oyuncusunu dizüstü bilgisayarından daha çok sevdiğine ikna etmeye çalışırken, bir yandan da bir sonraki çarpıcı romantik başyapıtını kaleme alırken bulabilirsiniz onu.

Bedava ürünleri seviyor musunuz? O zaman Blood and Lies paketini kapın :

<https://dl.bookfunnel.com/hmniv0406r>

WEB SİTESİ

[HTTP://OLIVIAWILDENSTEIN.COM](http://oliviawildenstein.com)

FACEBOOK OKUYUCU GRUBU

[OLIVIA'NIN SEVGİLİ OKUYUCULARI](#)

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM